

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 60-66

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

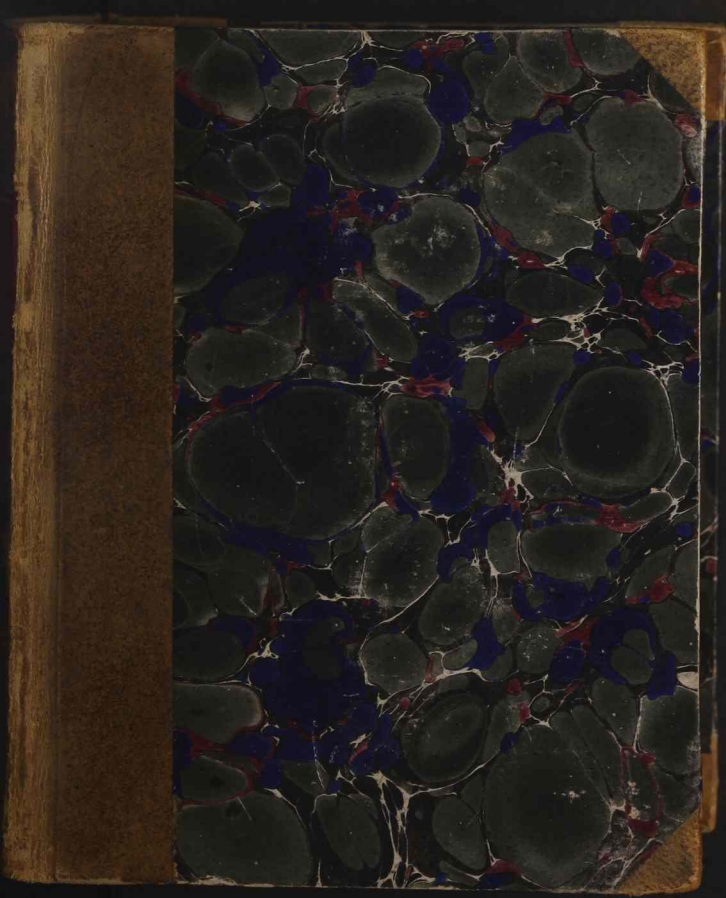
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.- 49.

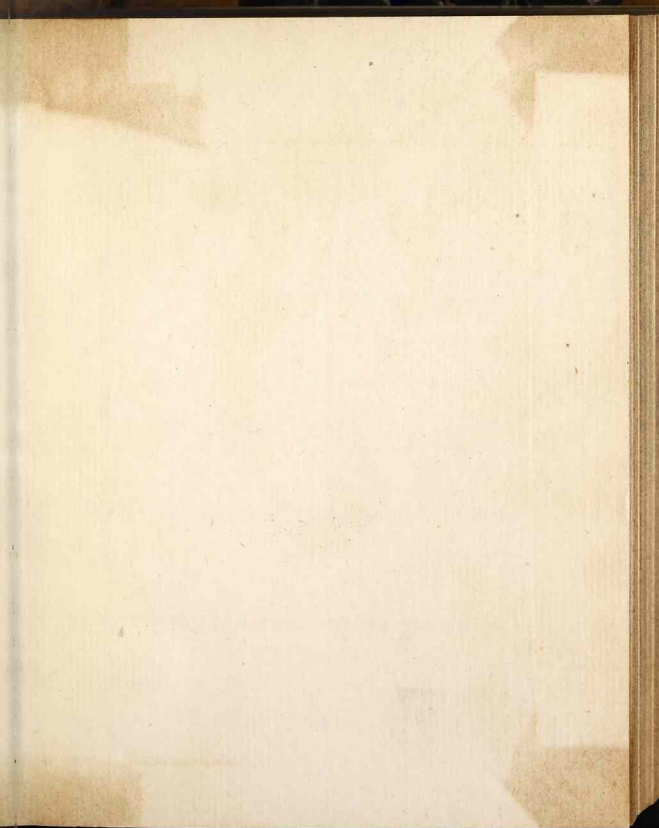
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

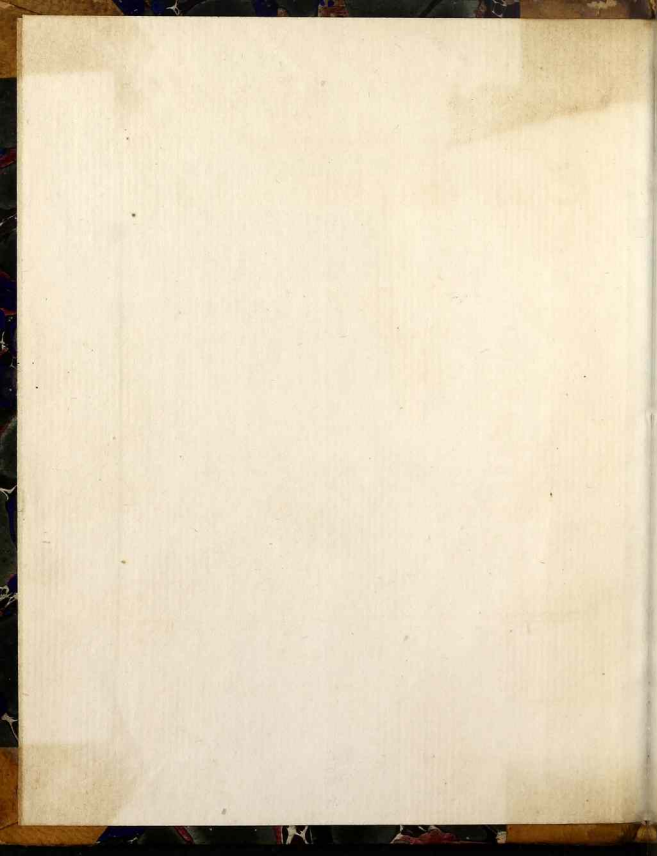

1 1 58 0 8 02059 4

+ Rex

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tredsindstyvende til to og tredsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. Lier. Trykt i det Kongelige Officin.

1835.

Manuel de la

de

Manuel de la

Manuel de la

Manuel de la

Manuel de la

Dit

William Jay

fra

Bedford, West = Chester Esq.

Min kjære Jay!

Et fireogtyveaarigt, uforstyrret, inderligt Ven= skab maa retfærdiggjøre den Brug, jeg nu gjør af dit Navn. En Mand, der var snildere end jeg, kunde ved en saadan Leilighed finde Anled= ning til at sige noget Smukt angaaende din Fa=

ders vigtige Tjenester. Dog vilde mit svage
Bidnesbyrd ikke kunne føie noget til et Navn,
der allerede tilhører Efterslægten; og En, som
jeg, der saa længe har kjendt Sønnens Fortjene-
ster og prøvet hans Venfæb, kan ogsaa finde
endnu bedre Grunde til at hellige Dig denne
Fortælling.

Tro og bestandig din Ven,

Forfatteren.

F o r t a l e .

Den Maade, paa hvilken Forfatteren kom til Kundskab om de enkelte Begivenheder, Charakterer og Beskrivelser, der indeholdes i disse Fortællinger vil sandsynligviis altid blive en Hemmelighed imellem ham og hans Forlægger. At Tilbragelserne ere sande anseer han for nødvendigt at bemærke, thi skulde der mangle et indvortes Vidnesbyrd for dette vigtige Punkt, veed han vel, at ingen anonym Erklæring kan gjøre det troværdigt.

Men i det han undslaaer sig for ligestrem at angive sin Hiemmelmand, kan Forfatteren dog ikke tage i Betænkning, at fremlægge alle de negative Vidnesbyrd, der staae i hans Magt.

For det Første erklærer han høitideligt at ingen ubekjendt Mand eller Kvinde af hvis Effecter han ved gode eller flette Midler er bleven Eier, er død i hans Nabolav. Ingen skummel Fremmed, af ærgerlig Sindsbefæffenhed eller ubøielig Løushed har nogensinde overladt ham et eneste Blad ulæseligt Manuscript; heller ikke har nogen Gæstgiver forsynet ham med Materialier, som han kunde bearbejde til en Bog, for af

Indkomsterne at betale for en stærktærende Vogerende der drog bort med saa faa Ceremonier, at han glemde at betale det sidste Item af sin Regning, Begravelsesomkostningerne.

Han er ingen snaksom Eventyrfortæller forbunden fordi han har bevinget ham de lange Winteraftener; paa Vander troer han ikke; han har aldrig i sit Liv seet noget Spøgelse; og til Drømme er hans Søvn for sund.

Han er nødt til at lægge til, at han ikke har været istand til at opdrive nogen Opmuntring, nogen Bemærkning, nogen Artikel i noget Dag eller Uge-Blad, noget Maaned eller Kvartal = Skrivt, der kunde give ham noget Bink, som hans svage Kræfter kunde benytte. Ingen beklager denne ulykkelige Skjæbne mere end han selv; da saadanne Skribentere i Almindelighed medbringe en saadan Rigdom af Fantasi til deres forstjellige Arbejder, at den alene, behørigt benyttet, kunde fikke et Værk Udødeligheden, ved at gjøre det aldeles uforstaaeligt.

Han paaastaar Hjælt, at han ikke har faaet den mindste Hjælp fra noget lærh Selskab — og frygter i denne Anledning ikke for nogen Modsigelse, thi hvorfor

skulde et saa ubekjendt Menneske være den udelukkende Gjenstand for deres Gunst?

Endskjøndt man af og til bliver ham vaer i det lærde og tarvelige Selskab Brød og Dste Mellem: ma den, hvor han møder Albuerne af Rettensbetjente, Doctorer, Jurister, Poeter, Malere, Forlæggere, Congressmedlemmer og Forfattere af alle Arter og Bestafsenheder, metaphysiske, scientifiske og imaginative, saa forsikker han dog, at han anseer den Videnskab, som man opsnapper der, for alt for ophøiet til at nedlægges i ringere Værker, end i den virkelige Historie.

Om Universiteter maa man tale med Erbødighed, Skjøndt Sandheden har større Fordringer, end Taknemmeligheden. Han vil imidlertid slippe detsfra med den simple Erklæring, at de ere ganske ustyldige i hans Skriveri, da den Smule, de bød ham, for længe siden er forglemt.

Han har ingen Billeder stjaalet af Bryants dybe Naturpoesie; ingen Braad af Hallecks Vittighed, intet lykkeligt Udtryk af Percivals Rigdom, ingen Satire af Pauldings kaustiske Pen, ingen Periode, ingen Lune af Irving, intet Guldbandet af det Verplanck har frembragt og opnaaet.

Hyad soirées og coteries des bas bleus angaaer,

da meende han, ikke at have vundet nogen Priis i de Dandier i Literaturen, der besøge disse Selskaber; men Forsøg og Analyse opdagede hans Wildfarelse, da de vilde, at disse værdige Personer vare udelige til noget bedre, end det deres eget Instinct allerede havde dicteret dem.

Han har ikke smedet noget ugudeligt Anslag for at berøve John Miller sine Indsald, de Sentimentale deres Pathos og Avis=Homererne deres lustige Indfyndelser.

Hans Driftighed har ikke engang forestilt sig de østlige Staters Livlighed; han har ikke analyseret de midterste Landes beslægtede Charakter, og han har labet Gyden i uforstyrret Besiddelse af sin flodsede Vittighed.

Kort sagt, han har ikke plyndret nogen Bog med sorte Bogstaver, ikke nogen aattestillings Piece; hans Bedstemoder har tværtimod Naturens Orden nægtet ham sin Bistand ved hans Arbejder, og — for een Gang at tale bekræftende, han ønsker at leve i Fred, og haaber at døe i Herrens Frygt.

Fortale til Lionel Lincoln.

I denne Fortælling er der en eller to ubetydelige Anachronismer, der, naar de bleve uomtalte, hos bogstavelige Læsere let kunde vække en ubehagelig Mistanke mod Forfatterens Sandhed. De angaae snarere Personer end Ting. Da man troer, at de gaa i deres Charakter ere forbundne med Omstændigheder, der ere mere sandsynlige end selve Kjendegjæringer, og som besidde af den poetiske Kolorits Harmoni, saa er Forfatteren aldeles ikke i Stand til at opdage hvorfor de ikke ere sande.

Denne Knude overlader han til Kritikernes instinctagtige Skarpsindighed.

Stoffet til denne Fortælling kan deles i to fuldkommen lige Dels, det der er offentligt, og det, der er privat vist. I Henseende til Autoriteterne for det Sidste henviser Forfatteren til den ovenstaaende Fortale; men med de Rilder, hvorfra han har øst det Første, kan han ikke blive færdig uden at gjøre flere Omstændigheder.

De gode Indvaanere af Boston kjende den bergnimmelige Rolle som de spillede i Confederationens tidligere Markpøger, og forsumme intet antageligt Middel for at forevige deres Forsædres Hæder. Følgelig bliver Grandstningen efter historiske Begivenheder der belønnet med en Række af lokale Beljendgjørrelser, som ingen Stad i Unionen kan opvise. Dette Hjælpe middel har Forfatteren stræbt at benytte; han har sammenlignet med Omhu, og, som han haaber, valgt med Menneſte og Sag: Kundſkab, hvilket ogsaa er nødvendigt, naar man vil udkaſte et tro Materie.

Der hvor han har feilet, har han feilet, som en redelig Mand.

Han vil ikke forlade Frihedens Bugge, uden at aflægge sin Takſigelse for de Begunſtigeller, hvormed man ſaa høimodigt har understøttet hans Forhavende. Blev han end ikke beſøgt af ætheriſke Væſner, eller af de henrykkende Synner, ſom Digterne ſaa gjerne ſtabe ſig, ſaa er han dog vis paa, vil han dog ikke tage Feil, naar han ſiger, at han er bleven beæret med Eaadannes Opmærksomhed, ſom lignede dem, der førſt opſtammede deres Fantafi.

Förste Kapitel.

Min bange Sjæl de syntes at oplive,
Dg Glæde duffende og Ungdom, bragde
De Vaaren atter.

Gr a n.

Ingen Amerikaner kan være ubekjendt med de Hovedbegivenheder, der i Aaret 1774 bevægede Parlamentet i Stor-Britanien til at paalægge Bostons Havn de upolitiske Indskrænkninger, der vare saa virksomme i at forstyrre den vigtigste Stads Handel i de vestlige Kolonier. Heller ikke kan nogen Amerikaner være uvidenbe om hvor ædelt og med hvilken Opoffrelse for den høie Gjenstand for Striden Indbyggerne af den nærliggende Stad Salem vægrede sig ved at drage Fordeel af deres Naboers og Medundersaatters Stilling. Ifølge denne upolitiske Forholdsregel fra den engelske Regjerings Side og den roesværdige Enighed mellem den Lids Kapita-

lister var det et sjældent Syn, at see Seilene af et andet Skib paa Massachusetts Bays forladte Blande, end af dem, der foer under kongeligt Flag.

Dog var mod Enden af en Aprildag i Maaret 1775 over hundrede Mennefters Dine henvendte paa et fjærnt Seil, som man saae komme frem af Bølgerne, tage sin Cours langs med det forbudte Landstrøg, og styre lige løs paa Indløbet til den banlyste Havn. Med hiin dybe Befymring over de Begivenheder, der udmærkede denne Periode, havde en betydelig Gruppe af Tilskuere samlet sig paa Baunhoien, fra hvis fegledannede Spids de udbredte sig ligeindtil dens østlige Skraaning og stirrede stivt efter Gjenstanden for den almindelige Opmærksomhed. Men en saa stor Forsamling blev bevæget af meget forskjellige Følelser og overlod sig derfor til ganske forskellige Ønfter. Medens den agtbare, alvorlige og forsigtige Borger gjorde sig Umage for at skjule det Bittre af de Følelser, der opfyldte hans Hjerte, under et koldt, ligegyldigt Udortes, udbrod nogle glade unge Mennefter, der havde blandet sig mellem Mængden, og vare klædte i deres Stands krigeriske Dragt, i jublende Glæde, og ønskede hverandre af Hjertet Lykke til den Udsigt nu at kunne faae noget at høre fra deres fjerne Hjem, og fra de Venner, fra hvilke de saa længe havde været skilte. Men den lange, lydelige Trommehvirvel, der fra det tilgrændsende Land

skab trængde hid gennem Aftenluften, kaldte snart disse
 ledige Tilskuere bort fra Stedet, og Høien blev nu i
 deres rolige Besiddelse, der havde større Ret til at be-
 nytte den. Dog var denne Tid ikke skikket til aaben-
 hjertig, oprigtig Meddelelse. Endnu længe førend Af-
 tentaagen var fulgt paa den nedgaaende Soels Skygger,
 var Høien aldeles forladt; de tilbageblevne Tilskuere
 vare stegne ned af Høien og gik nu tause, og efter-
 tænksomme, frem og tilbage langs de skumle Rækker af
 Huse, der bedækkede det lave Land paa den østlige Si-
 de af Halvøen. Men uagtet al denne tilsynelabende
 Tigegehlidighed, havde Rygtet, der i en stærktbevæget Tid
 stedse finder Midler til at at tilhviise sine Nyheder,
 naar det ikke vover at forkynde sine Efterretninger høit,
 været bestjæstiget med at udbrede den uvelkomne Tidende,
 at det fremmede Karto var Forløberen for en Flaade,
 der skulde bringe Forraad og Forstærkning til Arméen,
 der allerede var for talrig og havde for stor Tillid til sin
 Magt til at den skulde vilde adlyde Lovene. Ingen
 Larm eller Tumult fulgte paa denne ubehagelige Efter-
 retning; men alle Huusbørene bleve strax lukkede; og
 Gardinerne bleve rullede ned, som om Folket med disse
 tause Tegn vilde give sin Misfornøielse tilkjende.

Smidlertid havde Skibet naaet det klippefulde Ind-
 løb til Havnen. Søvinden hørde op og Landvinden
 blæste imod det, saa at det en Tid lang laa stille, som om

det følte hvor uvelkommen det her maatte være. Særligt havde Borgernes Frygt forstørret Faren, thi Skibet, der ikke fremvirkede den forvirrede og uordentlige Brimmel af tøileløse Soldater, der vilde have opfyldt et Transportstib, var kun sparsomt bemannet og dets ordentlige Dæk var befriet for enhver Hindring, der havde kunnet forstyrre deres Bequemmeligheder, som det indeholdt. Af de Indretninger, der vare synlige paa Skibet, kunde et opmærksomt Øie let drage den Slutning, at der var Mænd af Rang inden Borde, eller saadanne, der besad Midler til at bevæge Andre til at sørge for deres Bequemmeligheder. De saa Sømand, der styrede Skibets Bevægelser, laae adspredte hist og her og betragtede snart de flappe Seil, der slog imod Masterne, snart den rolige Sø i Bugten, medens flere Tjenere i Livrée omgave en ung Mand, der ivrigt udsurgde Løbsen, der nu var kommen ombord. Denne unge Mand var klædt med Omhyggelighed og of den almindelige Omhu, han havde anvendt for sit Udvaltes, kunde man see, at han vilde vise den nyeste Mode. Fra det Sted, hvor disse stode, tæt ved Stormasten var der et betydeligt Rum ledigt paa Bagdækket, men nærmere ved det Sted, hvor den ørkesløse Sømand hang ledig over Roret, stod et Væsen af en ganske anden Art og i en ganske anden Dragt. Det var en Mand, som man vilde have holdt for meget gammel;

dersom ikke hans kraftige Skridt, hans levende, lynende Bine, naar han leilighedsviis gik over Dækket, havde modfagt ethvert sædvanligt Kjendetegn paa en høi Alder. Han var noget kroget og overordentlig mager. Det tynde Haar, der hang noget vildt omkring hans Tindinger, var forsolvet af i det mindste firefindstyve Vintres Sne. Dybe Furer, Spor af en høi Alder og langvarige Sorger, trak sig gennem de hule Rinder og gjorde de dristige, stolte Omrids af hans fremstaaende Træk endnu mere bemærkelige. Han var klædt i en simpel, noget slidt Klædning af en beskedn graa Farve, der bar de flet skjulte Spor af en langvarig og stedsløs Brug. Saa ofte han vendte sit gennemtrængende Blik bort fra Kysten, gik han hurtigt frem og tilbage paa det forladte Dæk og syntes ganske bestjæftiget med de Tanker, der beherskede ham; medens hans Læber bevægede sig hurtigt, endskjøndt ingen Lyd kom ud af hans Mund, der af Vane var stum. Han befandt sig under Indflydelsen af et af hine pludselige Indtryk, hvorved det synes at Legemet holder lige Skridt med Sjælens rastløse Virksomhed, da en ung Mand kom op af Kahytten og tog Plads iblandt de nysgjerrige Tilskuere, der fra Overdækket flittigt betragtede Landet. Denne Herre kunde være omtrent fem og tyve Aar gammel. Han bar en Soldaterkappe, der, hængende slødesløst, i Forening med de Klædningsstykker, der

var synlige gennem de aabne Følber, tydeligt viisde at han hørde til Soldaterstanden. I hans Udvortes laa der noget Fornemt og Tillidsfuldt, endstjøndt hans udtryksfulde Ansigt undertiden var sorgmodigt, ja endogsaa bekymret. Da denne unge Officier kom op paa Dækket, bukkede han, i det hans Dine mødte hiint bedagebe, rastløse Bæsen, der gik frem og tilbage, hvorpaa han blev staaende ganske hensjunken i Betragtningen af den blegnende Egn's Skjønheder.

Dorchester's runde Høie glindsede endnu i Solens Straaler, der just sank ned bag deres Top, og Strikber af et blegere Lys spillede paa Vandene og forgylde de grønne Der, der trængte sig sammen ved Indløbet; vidt og bredt i det Fjerne saae man ranke Kirketæerne, der hævede sig af Stadens dunkle Skygger; deres Fløie funklede i Solens Straaler, medens et flærere Lys dansede om det dunkle Fyrtaarn, der hævede sig høit over den fagleformige Høi, som Taaonet laande sit Navn. Adskillige store Skibe havde kastet Anker under Derne og udenfor Staden, og deres dunkle Masser bleve hvert Dieblit mindre synlige, medens Spidserne af deres lange Master endnu funklede af Dagens Glands. Fra alle disse mørke Skibe, fra de lave Fæstningsværker, der hævede sig paa en lille Ø dybt inde i Bugten, og fra adskillige Høider i Staden selv vaiede endnu Følberne af Englands brede Silkeflag i den henstrøm-

menne Lufts Hvielen. Den unge Mand blev pludseligt opvækket af Betragtningen af denne Scene ved Analdet af Aftenkanonen, og medens hans Dine søgte den Retning, i hvilken dette stolte Tegn paa den brittiske Magt syntes glide hen, fælde han sin Arm krampeagtigt trykket af sin bedagede Reisesælles Haand.

„Vil den Dag nogensinde komme,“ — sagde en dyb, huul Stemme ved Siden af ham, — „da disse Flag blive nedtagne, for aldrig mere at heises paa denne Halvfugle?“

Den unge Kriger vendte sit hurtige Blik til den Talende, men han lod det igjen forlegen synke ned paa Dækket, for at undgaae den stærke, forskende Blands, som han mødte i den Andens. En lang og fra den unge Mandes Side piinlig Tausched fulgte paa denne Bemærkning. Endelig sagde Ynglingen i det han pegede paa Landet.

„Sig mig, I er jo fra Boston, og kjenner det altsaa, hvad hedder alle de stjerne Punkter, der ligge der for os?“

„Og er I da ikke fra Boston?“ — spurgde den gamle Reisekammerat.

„Jo, vist nok af Fødsel, men jeg er en Englænder af Opdragelse og Bane.“

„Forbandet være Banen! Bort med Opdragelsen, naar den faaer Barnet til at glemme sin Herkomst!“ —

mumlede den Gamle, vendte sig pludseligt om og iilde saa hurtigt bort, at han snart forsvandt i den forreste Deel af Skibet.

Nogle Dieblif længere stod Ynglingen forbyttet i Tanker, da han pludseligt, som om han erindrede et tidligere Forsæt, raabte høit: „Meriton!”

Paa dette Raab adskildes strax den nysgjerrige Gruppe omkring Eoksen og den prægtigt pyntede Yngling, som vi ovenfor have omtalt, nærmede sig Officieren paa en Maade, hvori dristig Fortrolighed var forunderligt blandet med ærbødig Agtelse. Uden dog at agte paa ham, eller egentlig, uden at skjænke ham et Blik, vedblev den unge Kriger:

„Jeg sagde Eder, at I skulde holde Waaden tilbage, der lagde til Skibet, for at den kunde bringe mig til Staden, Meriton! se nu til om den er færdig!”

Tjeneren iilde for at udføre Befalingen og vendte strax derpaa tilbage med et bejaende Svar. „Min Hæder!” — vedblev han; — „I vil vist ikke tænke paa at gaae med denne Baad; det er jeg ganske overbevist om.”

„Eders Overbeviisninger ere ikke de ringeste af Eders elskværdige Egenskaber; men hvorfor skulde jeg ikke tage med?”

„Den modbydelige, gamle Fremmede har allerede taget den i Besiddelse med sine hæslige, smudsige Pjalter; og —”

„Nu videre! I maa, for at holde mig tilbage, nævne noget mere Ubehageligt, end det at den eneste Herre af Stand paa Skibet bliver min ledsager.“

„Min Gud, Herre!“ — sagde Meriton og vendte fuld af Forundring Diet mod Himmelen; — „dog I forstaaer Eder sikkert bedst paa adelig Opførsel; men i Henseende til det Udelige i Paaklædningen —“

„Nol derom!“ — afbrød hans Herre ham en Smule ærgerlig; — „Selvkabet er saaledes, som jeg finder det passende; finder I det for ringe for Eders Fortjenester, saa har I min Tilladelse til at blive her paa Skibet til i Morgen; — en Straajunkers Nærværelse kan jeg til Lykke undvære een Nat.“

Uden at agte paa sin forbløffede Tjeners Bestømmelse, gik den unge Mand hen ad Dækket til det Sted, hvor Baaden ventede. Paa den almindelige Bevægelse blandt de orkesløse Tjenere, og paa den dybe Urodsighed, med hvilken Skibets Kommandeur ledsagede ham til Trappen, var det tydeligt at han, uagtet sin Ungdom, var den, hvis Nærværelse havde givet Anledning til alle de Anordninger paa Skibet, som vi have omtaelt. Men medens Alle omkring ham vare bestjæftigede med at lette hans Nedstigen i Baaden, tog den bedagede Fremmede i dybe Tanker, om ikke med Fuld Gyldighed, den fornemste Plads i Besiddelse. Et Blik af den smidige Meriton, der var fulgt med sin Herre,

om at det vel var paa seligt at forlade denne Plads, blev der slet ikke lagt Mærke til, og Unglingen tog Plads ved Siden af den gamle Mand med en Beskedenhed, som hans Tjener i sit Hjerte ansaae for nedværdigende. Som om denne Ydmygelse ikke var tilstrækkelig, vendte Unglingen, da han bemærkede, at en almindelig Pause var fulgt paa hans Indtrædelse i Baaden, sig til sin Reisesfælle, og spurgte høfligt om han var beredt til at sætte af. Et stumt Bink med Haanden var Svaret og Baaden skød bort fra Skibet, der styrede hen til en Ankerplads i Nantasket.

De afmaalte Narslag bleve ikke afbrudte af nogen Eyd medens de, kjæmpende mod Strømmen, med Møie arbejdede sig frem mellem Derne, men da de naaede Fortet, havde Tusmørket allerede blandet sig med Ny-maanens mildere Straaler, og eftersom de omgivende Gjenstande viisde sig mere bestemte, begyndte den Fremmede at tale med hiin ibrige udtryksfulde Varme, der syntes at være hans naturlige Maade. Han taelde om Gjenstandene rundt omkring med en begejstret Ild og Inderlighed, og med en Mand's Sikkerhed, der længe havde kjendt deres Skjønheder. Dog standsede hans Tales hæftige Strøm, da de nærmede sig de nøgne Værfter; mørk sank han tilbage i Baaden, som om han ikke vilde berøre sit Fædrnelands Lidelser. Saaledes overladt til sine egne Tanker mønstrede den unge Mand med

levende Deeltagelse de lange Rækker af Huse, der nu vilde sig tydeligt for hans Dine, skjøndt i mildere Farver, i mere dunkle Skygger. Nogle forsømte, aftaklede Skibe laae hist og her, men den larmende Gestrøftighed, Skoven af Master, Raslen af Hjulene, der paa denne Tid vilde have forkyndt, at her var Koloniernes store Torv, savnedes aldeles. Istedetfor denne hørde man af og til de pludselige Udbrud af en fjern, krigerisk Musik, Soldaternes vilde Munterhed, der besøgte Boderne paa Vandsiden, eller det hule Anstrøg af Skildvagterne paa Krigsskibene, der lagde Hindringer i Veien for de faa Baade, som Indbyggerne endnu benyttede til deres sædvanlige Forretninger.

„Her har meget forandret sig!“ — raabte den unge Officier, da de hurtigt gled forbi denne øde Scene; — „Hvor ungdommelige og dunkle mine Erindringer end ere, vise de dog Forskjellen!“

Den Fremmede svarede ikke, men et Smil af en egen Betydning gled hen over hans blege Ansigt, der af Maanestinnets desuden fik et Anstrøg af Blyhed. Officiere var igjen stille; ingen taelde, medens Baaden ved Enden af den lange Bærst, paa hvis nogle Mand en Skildvagt med afmaalte Skridt gik frem og tilbage, nærmede sig mere og mere til Landet og snart naaede sit Bestemmelsessted.

Hvilke de to Reisendes gjensidige Følelser, da de

saaledes i Sikkerhed naaede Maalet for deres lange, besværlige Reise, end have været, saa udtrykte de dem dog ikke med Ord. Den gamle Mand blottede sine Sølvlokker, og skjulende sit Ansigt med Hatten, stod han i dyb, stille Taksigelse, medens hans yngre Reisekammerat betraad Landingsstedet med et Menneſkes Mine, hvis Bægøller ere for hæftige til at kunne udtrykkes med Ord.

„Her maae vi stilles ad, Herre!“ — ſagde endelig Officieren; — „men jeg haaber, at det Bekjendſkab, vi ſaa tilfældigviis gjorde med hinanden, ikke ſkal blive forglemt, nu da vore fælleds Savn høre op.“

„Det paſſer ſig ikke“ — ſvarede den Gamle; — „for en Mand, hvis Dage ere talte, ſom mine, at ſtille ſin Guds Godhed paa Prøve ved forſængelige Løfter, hvis Opfyldſe er afhængig af Tiden: Jeg er, unge Mand! vendt tilbage fra en ſorgelig, en meget ſorgelig Pilegrimsfart paa den anden Halvfugle, for at lægge mine Been til Hvile i dette Land, i mine Fædres Land; men ſkulde der endnu være forundt mig mange Timer, ſkal I nok høre mere fra den Mand, ſom Ederes Artighed og Godhed har gjort Eder ſaa forbunden.“

Officieren var ſynligt rørt ved ſin Reſekammerats milde, høitidelige Afsærd og trykkede hans magre Haand hæftigt, i det han ſvarede:

„Gjør det, jeg beder Eder derom, ſom om en

særdeles Gunst; jeg veed ikke hvorledes det er gaaet til, men I har erhvervet Eder et Herredømme over mine Følelser, som intet andet Væsen endnu har besiddet, og dog — er det en Hemmelighed, er det en Drøm! jeg føler at jeg ikke alene ærer Eder, at jeg elsker Eder.”

Den gamle Mand traad tilbage; holdt Unglingen et Dieblisk en Arms Længde fra sig, medens han hæftede et Blik, fuldt af vorende Deeltagelse paa ham, og hævende langsomt Haanden pegede han paa Himlen og sagde:

„Det kommer der ovenfra, og efter Guds særegne Bestemmelse! — qvæl ikke denne Følelse, unge Mand! bevar den i Eders Hjertes Jnderste!”

Unglingens Svar blev afbrudt af et pludseligt, hæftigt Skrig, der trængte vildt gjennem Stedets Stillehed og ved sin Sammertone gjorde enhver Blødsdraabe i dem, der hørte det, til Is. De hurtige, grusomme Slag af en Fugtel blandede sig med den Videndes Klagestrig, og raae Eder og vilde Forbandelser forenede sig med Larmen af forskjellige Stemmer, der røbede at der var et Dpløb i Nærheden. Greben af een Følelse brød hele Gruppen strax op, og ilede hurtigt hen ad Bærsten til den Side, hvorfra Tonerne kom. Da de nærmede sig Husene, saae de en Mængde Menneſker, der havde forsamlet sig omkring den Mand, der ved sit

Skrig afbrød Aftenens Stilhed; de blandede deres Spads med hans Jamren og opmuntrede hans Bøbler til at blive ved.

„Barmhjertighed! Barmhjertighed! for den hellige Guds Skyld, vær barmhjertige! myrder ikke den stakkels Job!“ — raabde den Lidende igjen; — „Job vil løbe alle Eders Grinder; Job er en stakkels Gjante! Naad for den arme Job! O, I knuser alle hans Lemmer!“

„Jeg skal rive Hjertet ud af Livet paa den forræderste Skurk!“ — afbrød en vilb, forbittret Stemme ham; — „at vægre sig ved at drikke paa hans Majestæts Sundhed!“

„Job ønsker ham al muelig Sundhed! Job elsker Kongen, men Job elsker ikke Rum!“

Officieren var kommet nær nok, for at indsee, at der her herskede Uorden og Bolb; han stød de opirrede, spottende Soldater, der dannede Trængslen, tilside og stod pludseligt midt i Kredsen.

Andet Kapitel.

De ville pidſte mig fordi jeg taler ſandt;
 Og Du vil pidſte mig ſaaſnart jeg lyver.
 Og ofte ſaaer jeg Pidſt, naar jeg er rolig.
 Hver anden Ting jeg vilde heller være,
 End Nar.

Le ar.

„Hvad er det for en Alarm?“ — ſpurgde den unge Mand og greb fat paa den rafende Soldat, der udeelte Slagene; — „hvem har befalet Eder ſaaledes at miſhandle dette Menneſke?“

„Hvem har befalet Eder, at lægge Haand paa en britiſk Grenadeer?“ — raabte Soldaten, i det han fuld af Forbittrelſe vendte ſig om og løſtede Stokken mod den formeentlige Borger. Men da Officieren traad tilſide for at undgaae den Beſtjæmmelſe, han blev truet med, og Maaneſpinnet ſaldt gjennem Rappens aabne Folder paa den glimrende Uniform, blev Soldaten, forſtrækket over denne Opdagelſe, ved at holde den opløſtede Arm i Beiret.

„Svar! Jeg befaler Eder det!“ — vedblev den unge Officier, i det hans hele Legeme ryſtede af Brede; — „hvorfor bliver dette Menneſke ſaaledes piint, og til hvilket Regiment hører I?“

„Vi høre til Grenadererne af det brave Synvognsyrgetyvende, Eders Naade!“ — svarede En af de Dm^{te} kringstaaende, i en ydmyg, undskyldende Tone; — „og vilde just lære denne Klods Artighed, fordi han har vægret sig ved at drikke paa Hans Majestæts Sundhed.“

„Han er en forstokket Synder, der ikke frygter sin Skaber!“ — raabte Manden i Rød; og vendte hurtigt Ansigtet mod sin Beskytter, i det de klare Taa-
rer randt ned af hans Kinder; — „Joh elsker Kongen, men Joh elsker ikke Rum!“

Officieren vendte sig bort fra dette hæslige Syn og befalede Soldaten at løse den Fangne. Knive og Hænder bleve strax satte i Virksomhed, Manden blev befriet og fik Lov til at klæde sig paa. Under denne Forretning var der paa Larmen fulgt en Stilhed, der gjorde at man tydeligt kunde høre den Lidende stønne.

„Nu, I Herrer! I helte af det Synvognsyrgetyvende!“ — sagde den unge Mand, da Offret for deres Raseri igjen var blevet paaklædt; — „kjenner I denne Knap?“ — Den Soldat, til hvem dette Spørgsmaal især var rettet, betragtede den udrafte Arm, og saae til sin største Bestyrtelse sit eget Regiments Tal, der besandt sig paa de velbekjendte hvide Opflag, der smykkede Uniformens rige Skarlag. Ingen vovede at svare paa Spørgsmaalet og efter nogle Minuters betydningsfulde Tausshed vedblev Officieren:

„I ere nogle ædle Støtter for det Voldske Regiments velfortjente Hæder! Smukke Efterfølgere af de tappre Mænd, der kæmpede under Quebeks Mure! Afsted med Eder; i Morgen sees vi igjen!”

„Jeg haaber, at Eders Naade vil erindre, at han vægrede sig ved at drikke paa Kongens Sundhed! Jeg er vis paa, Herre! at hvis Kolonel Nesbitt selv var her —”

„Hund! Møler I endnu? Gaa, medens I endnu har Lov til at gaa!”

De forstrækkede Soldater, hvis Vildhed svandt for deres Føresattes Brede, som ved et Trylleri, sneg sig bort, medens de Vilde tilhviſtede deres Kammerater Officiærens Mavn, der saa uventet havde vilst sig imellem dem. Den unge Krigers brede Dje fulgte de forsvindende Gestalter saa længe en af dem endnu var synlig; hvorpaa han vendte sig til en gammelagtig Berger, der stoltet paa sin Krykke havde været en Tilskuer ved dette Optrin, og spurgte ham:

„Kjender I Mærtsagen til denne grusomme Behandling, eller hvad der har givet Anledning til denne Voldsomhed?”

„Denne Knøs er sjantet;” — svarede Krøblingen; — „et uskadeligt Væsen, der ikke veed meget Godt, men heller ikke gjør noget Ondt. Soldaterne have sviret derinde i Vertshuset, de tage ofte den stakkels

Knøs med, og more sig ved hans Svaghed. Hvis saadan noget ikke bliver forbudt, er jeg bange for, at det vil volde stor Forvirring. Haarde Love fra hin Side Havet, Indskrænkninger og Plagerier paa denne Side, med Herrer, som Kolonel Resbitt i Spidsen, bliver —"

"Det vil være bedst, Ven! at vi holde op at tale herom!" — afbrød Officieren ham; — "jeg hører selv til Wolfes Egne, og vil gjøre mig Umage for at der skeer hvad Ret er i denne Sag; og dette vil I saa meget mere troe, naar jeg siger Eder at jeg selv er barnfødt her i Boston. Men endstjøndt jeg er en Indfødt, har dog den lange Traværelse udslettet Erindringen om Stadens Beliggenhed af min Hukommelse, og jeg formaaer ikke at finde Veien gennem de krumme Gader. Ved I hvor Madam Lechmere boer?"

"Hendes Huus er velbekjendt i hele Boston;" — svarede Krøblingen i en Tone, som den Efterretning, at han tælte med en Landsmand, mærkeligt havde forandret; — "Joh her gjør næsten ikke andet, end at gaae Grinder; han vil af Taknemmelighed vise Eder Veien; ikke sandt, Joh?"

Den Hjantebe, (thi den unge Mand's tomme Die og intetsigende, barnagtige Ansigt viisde kun alt for tydeligt, at han maatte regnes til denne ulykkelige

Klasse af menneskelige Væsner,) svarede betænksomt og undvigende, hvilket var desto mere paafaldende, naar man betænkte hvad der nylig havde tildraget sig:

„Madame Lechmere? O, ja! Job veed Veien, og kunde finde den i Blinde, dersom — ”

„Dersom hvad, Du Fjog?” — raabte Kröblingen hidfig.

„Jh nu! dersom det var Dag?”

„J Blinde og Dag? nu hør til den Dumrian! Kom, Job! Du maa uden videre vise Herren Veien til Tremontstrædet. Det er jo neppe Aften endnu, Knøs! og Du kan komme derhen og tilbage og i din Seng igjen, førend den gamle Syd slaar Natte

„Ja, det kommer an paa Veien, som man tager!” — svarede den gjenskriddige Fjante; — „Nu veed jeg, Nabo Hopper! at J ikke i een Time kan komme til Madame Lechmere, naar J gaaer igjennem Lunnstræde, og siden igjennem Prindsens Stræde og tilbage gjennem Snawhill, især hvis J opholder Eder for at betragte Gravene paa Coppshoi.”

„Bah! Den Nar har igjen sin flemme Time; med hans Coppshoi og Grave!” — afbrød Kröblingen ham, der var ret indtaget af sin unge Landsmand og gjerne selv havde vilst ham Veien, hvis hans Svagheit havde kunnet udholde en saadan Anstrængelse. —

„Herren maa kalde Grenadererne tilbage, for at bringe Knøsen til Fornuft.“

„Det er aldeles unødvendigt at være haard mod denne ulykkelige Knøs;“ — sagde den unge Kriger; — „jeg haaber at min Hukommelse vil hjælpe mig, naar jeg gaaer længere frem; hvis ikke kan jeg jo spørge mig for, naar jeg møder nogen.“

„Derfom Boston endnu var hvad det har været, kunde I spørge Eder for hos enhver høflig Indvaaner paa ethvert Gadehjørne;“ — svarede Krøblingen; — „men siden Masakren er det sjældent at træffe mange af os paa Gaden paa denne Tid. Desuden er det Løverbag Aften, som I veed, og det er just en beleiligt Tid for saadanne Fredesforstyrreere til deres Strøisferier. Dertil ere Soldaterne nu blevene langt dristigere, end før, siden de leed det Uheld ved Kanonerne nede ved Salem; men jeg behøver ikke at fortælle Eder hvad Soldaterne er, naar de blive en Smule udisciplinerede.“

„Jeg kjender ikke ret mine Kammerater, hvis deres Handlemaade i Aften er en Prøve paa deres sædvanlige Opførsel;“ — svarede Officieren; — „men kom kun, Meriton! jeg frygter ikke for store Vanskeligheder paa min Vej.“

Den smidige Tjener tog Badsækken, som han bar, op igjen, og de vilde just til at gaae, da den Tjantebede hemmeligt nærmede sig til Herren fra Siden af, og saae ham et Dieblisk alvorligt i Ansigtet, hvorved han

lyntes at fatte Mod til at sige: „Joh vil vise Officieren Madame Lechmères Huus, dersom Officieren vil hindre Grenadererne i at gribe Joh, førend han kommer forbi Nordenden.”

„Ahha!” — sagde den unge Mand leende; — „der er noget af en Mars Klogskab i denne Forsigtighedsregel. Nu, denne Betingelse antager jeg; men vogt Dig for at vise mig Gravene i Maanestien, eller jeg overlader Dig ikke alene til Grenadererne, men ogsaa til det lette Infanteri, ja, til Artilleriet ovenikjøbet.”

Med denne muntre Trusel fulgte Officieren sin hurtige Veiviser, efterat han havde taget en venlig Afspæd fra den høflige Krøbling, der vedblev at formane den Gjantede til ikke at forlade den lige Vej, indtil hans Stemme ikke mere kunde høres af de Vortilende. Veiviserens Gang var saa hurtig, at den unge Officier blev nødt til at indskrænke sit Øverblik over de snævre krumme Gader til nogle hastige, utydelige Diekast. Dog behøvede han ikke at see meget nøie til, for at bemærke, at han blev ført igjennem en af de laveste og smudsigste Dele af Staden, hvor han, uagtet at sin Anstrængelse, fandt det umueligt at erindre sig den mindste Lighed med sin Fædreneby. Meriton, der fulgte lige i Hælene paa sin Herre, klagede høit og ofte, indtil Herren, der begyndte at fatte Mistanke til den stivsendede Veivisers Oprigtighed, raabte til ham:

„Har I intet bedre at vise en Landsmand, der har været sytten Aar borte, ved sin Tilbagekomst, end dette? Lad os gaae igjennem en bedre Gade, hvis der er nogen bedre i Boston!“

Knøsen blev staaende og saa den Talende et Dieblif med umiskjendelig Forbauselse i Ansigtet; derpaa forandrede han, uden at svare et Ord, sin Retning; efterat han een eller to Gange havde dreiet om, vendte han sig pludseligt igjen og steg op ad et Stræde, der var saa snævert at man kunde berøre Hufene paa begge Sider. Officieren standsede et Dieblif førend han be- traad den dunkle, krumme Gjennemgang, men da han mærkede at hans Veiviser allerede var forsvundet omkring et Hjørne, fordobblede han sine Skridt og ind- hentede ham snart igjen. Snart kom de ud af denne mørke Gang, og naaede en Gade af langt større Brede.

„Hør!“ — sagde Tob triumpherende, da de vare komne igjennem den snævre Gang. „Boer Kongen i en saa snæver og kroget Gade som denne?“

„Her maa hans Maiestat lade Dig have Fortrin- net,“ — svarede Officieren.

„Madam Lechmere er en stor Dame;“ — vedblev Knøsen i det han ganske overlod sig til sine eventyrlige Ind- fald; — „og hun vilde dog ikke for al Verdens Guld boe i den- ne Gade, skjøndt den er snæver, som Veien til Himmelen, som

den gamle Klub sagde; jeg troer ogsaa at de derfor kalder den efter Methodisterne."

"Jeg har rigtignok hørt den Vej, som I taler om, kaldes snæver, men den kaldes ogsaa lige;" — svarede Officieren, der morede sig over Knosens Lune, — „men afsted; Tiden gaaer og vi nøle!"

Joh dreiede igjen af og i det han steg opad, førde han dem med hurtige Skridt gennem et andet, kroget Stræde, der dog snarere fortjende Navn af Gade end det forrige. Efter at de en Tid havde fulgt denne Vej uregelmæssige Vøininger, kom de til en trekantet Plads, der var nogle Favne i Omkreds; her forsmaaede Joh den smalle Vej og gik lige midt hen paa Pladsen; da han var kommen der, blev han staaende, vendte sit intetsigende Ansigt meget alvorligt mod en Bygning, der dannede den ene Side af Trekanten og sagde i en Tone, der udtrykte dyb Beundring:

"Her 'er det gamle Nord! Har I nogensinde før seet en saadan Bygning? Holder Kongen sin Andagt i et saadant Tempel?"

Officieren stændte ikke paa den Hjantede for hans tidspildende Frimodighed, thi i de gamle Træhuses forældede og flette Bygningsmaade gjenkjendte han et af de første Forsøg af de simple, puritanske Bygmestere, hvis raae Smag er kommet til Efterkommerne med saa mange Afvigelser i den samme Skoles Stil, og med

saa saa Forbedringer. Med disse Betragtninger blandede der sig Billeder af igjenoplevende Grindringer; og han smilede, da han mindedes den Tid, da han ogsaa havde betragtet denne Bygning med Følelser, der havde nogen Lighed med den Kjantedes dybe Beundring. Job iagttog noie hans Træk, og da han let misforstod Udtrykket af dem, udstrakte han Haanden imod en af de snævreste Indgange til Pladsen, hvor der stod nogle Huse, der havde sig over de sædvanlige.

„Ja, og derhenne!“ — sagde han; — „derhenne er Paladset for Eder; den farrige Thomas har boet i det med Villerne og Blomsterne paa Spidsen af dem, og se, der er ogsaa Kroner paa dem! Den farrige Thomas holdt meget af Kroner, siger man; men et Provindshuus er ikke godt nok til ham, og han levede her — nu siger man, at han lever i et af Kongens Fædrene.“

„Og hvem var den farrige Thomas? Hvad for en Ret havde han til at boe i Provindshuset, naar det faldt ham ind?“

„Hvad for Ret har overhovedet en Gouverneur til at boe i Provindshuset? Fordi det er Kongens, endstjændt Folket betaler for det?“

„Jeg beder, Sir! undskyld!“ — sagde Meriton, der gik bag efter dem; — „pleier Amerikanerne at kalde deres Gouverneurer farrige Thomasser?“

Officieren vendte sig om ved sin Tjeners uforstam-

mede Spørgsmaal, og bemærkede i det samme, at hans gamle Ven havde fulgt dem, og nu ved Siden af ham med største Opmærksomhed betragtede Hutchinsons sidste Bolig, medens Maanestinnen uhindret faldt paa de skarpe Linier af hans magre Ansigt. I den første Forbauselse over denne Opdagelse forglemte han at svare og Job paatog sig selv at forsvare sit Udtryk.

„Ja vist, det gjør de; de kalde ethvert Dyr ved sit rette Navn,” — sagde han; — „Jændrik Beeg kalde de Jændrik Beeg; men kald I engang Diakonus Winslow andet end Diakonus Winslow, saa skal I see hvad for et Par Dine han vil kaste til Eder. Jeg er Job Pray og bliver kaldet saaledes, hvorfor skulde da en Statholder ikke blive kaldet en karrig Thomas, naar han er en karrig Thomas?”

„Se til hvordan I taler om den, der er i Kongens Sted!” — sagde den unge Officier og løftede sin Stok, som om han vilde tugte den Straffskyldige. — „Glemmer I, at jeg er Soldat?”

Den Fjantede foer frygtsoomt sammen, derpaa sagde han, i det han stjelede til Siden:

„Jeg hørde, at I sagde, at I var et Bostonner-Barn.”

Officiere vilde just give et spørgesuldt Svar, da den bedagede Fremmede hastigt traad frem og stillede sig ved Siden af Drengen, med en saa siefaldende Al-

vorlighed, at hans Tankegang derved pludseligt blev forandret.

„Den unge Mand kender Blodets og Fædrelandets Vaand;” — mumlede den Fremmede; — „og jeg agter ham derfor.”

Det maa have været den pludselge Erindring om det Farlige ved saadanne Hentydninger, som Officieren meget godt forstod, og hvortil den tilfældige Sammenstræffen med det besynderlige Væsen, der yttrede dem, havde begyndt at vænne hans Dine, der gav Unglingens Anledning til at fortsætte sin Wei i Tausched og hensjunken i dybeTanker. Men herved blev han forhindret i at bemærke det varme Haandtryk, og de opmuntrende Ord med hvilke den Fremmede hilste Toesen. Job satte sig strax derpaa i Spidsen for Toget og Selskabet gik videre, skjøndt med mindre Hurtighed. Da Knøsen var kommet dybere ind i Staden, kunde man tydeligt mærke, at han var i Tvivl om hvilken Wei han skulde vælge, og Officieren begyndte at frygte for, at Gjanten igjen havde i Sinde at gjøre en Omvei, for at undgaae den lige Wei til et Huus, hvortil man tydeligt saae at han nærmede sig med Modbydelighed. En eller to Gange saae den unge Soldat sig om for at spørge den Første den Bedste han blev vaer, om Wei, men den dybe Nats Stilhed gennemtrængte alle rede Stedet, og intet Menneske, de undtagne, der led-

sagebe ham, viiøde sig imellem de lange Rækker af Husene. Veiviserens Ansigt blev nu saa ydmygt og betænkeligt, at Officieren just vilde gaae til en Dør, for at spørge sig for, da de fra en mørk smudsig Gade kom ud paa en aaben Plads, der var langt større i Omfang end de, som de hidindtil havde stød paa. Iob gik langs hen med Muren af et mørkt Huus og førde dem hen til en Hængebro, som var anbragt over en Arm af Fjorden, der her dannede en lille Havn. Her blev han staaende og lod de Gjenstande, der omgav dem, selv gjøre deres Virkning paa sine Fedsagere. Firkanten bestod af en Række lave, mørke, uregelmæssige Huse, hvoraf de fleste saae ud til at være lidet beboede. Foran Enden af Bugten, men noget til Siden fremviøde en lang, snæver Bygning, der var firet med Piller, og hvælvede Vinduer, samt oventil kronet med en lav Kuppel, sine Mure, beklannede af Maanens Glands. Det Stokværk, der indeholdt en Række af glimrende Vinduer, blev baaret af Buer og Hvælvinger af Muursteen, og igjennem de snævre Rabninger kunde man see Slagterbankene paa det offentlige Torv. Svære Karniser af Steen vare anbragte over og under Pillerne, og noget mere end den plumpe Architectur, man blev vaer ved de Borgerhuse, man kom forbi, viiøde sig i denne Bygning. Medens Officieren betragtede denne Scene, iagttog den Hjantebe hans Miner med en Ops

mærksomhed, der langt overgik hvad man var vant til at see hos ham, og da han ikke mærkede til noget Tegn paa Beundring eller Glæde, raabde han forhauset:

„Naar I ikke kjender Funnel-Hall, er I heller intet Bostonner Barn?”

„Men jeg kjender Funnel-Hall og er et Bostonner Barn!” — svarede Officieren leende; — „Dette Sted fornyer sig igjen i min Erindring, og minder mig om min Barndoms Glæder.”

„Dette er altsaa;” — sagde den fremmede Gubbe; — „dette er altsaa det Sted, hvor Friheden fandt saamange dristige Forsvarere!”

„Det vilde glæde Kongens Hjerter, naar han engang imellem hørde Folkets Samtaler her paa Gammel-Funnel;” — sagde Job; — „jeg stod der paa Karnisen og saae igjennem Vindverne paa den sidste Forsamlingsdag, og var der Soldater paa Pladsen, saa var der dem i Hallen, der slet ikke brød sig om dem.”

„Alt dette er moersomt nok;” — sagde Officieren; — „men det bringer os ingen Godebred videre paa Veien til Madame Lechmere.”

„Det er ogsaa lærerigt!” — raabde den Fremmede; — „bliv ved, Barn! jeg hører ham gjerne saaledes udtrykke sine simple Følelser; de vise Tilstanden af den offentlige Mening.”

„Jh!” — sagde Job; — „de blive udtrykte sim-

pelt, det er alt; og det var bedre for Kongen hvis han kom herover og hørde dem selv, det vilde bøie hans Stolthed, og indgyde ham Medlidenhed med Folket; da vilde han vist ikke tænke paa at lukke Bostons Havn. Sæt, at han vilde stoppe Vandet i de snævre Kanaler, saa vilde vi dog faae det igjennem Broad-Sund; og fik vi det ikke gjennem Broad-Sund, kom det dog sikkert gjennem Nantasket. Han burde ikke tænke, at Folket i Boston er saa dumt, at det lader sig bedrage Vandet fra ved en Parlaments-Act, saa længe Gammel-Tunnel endnu staaer ved Havnen!"

"Ti!" — raabde Officieren stødt; — "vi have nu allerede nøiet til Klokken er slaaet aatte."

Den Fjantede tabte sin Begeistring, saae igjen til Jorden, og svarede: "Nu, jeg sagde Nabo Hopper, at der gives flere Veie til Madam Lechmere, end den lige frem; men enhver forstaaer Jobs Haandværk bedre, end Job selv; nu gjør I mig vild; lad os gaae ind og spørge den gamle Nab; hun kjenner kun alt for godt Veien."

"Gamle Nab, du dumme Knægt? Hvem er denne Nab? Hvad har jeg med Andre at gjøre, end med Dig?"

"Ethvert Menneſte i Boston kjenner Abigail Pray?"

"Hvad er der med hende?" — spurgde den Frem-

mebe forbauset; — „hvad vil Du sige om Abigail Pray, Dreng! er hun ikke en ærlig Kone?”

„Jo! saa ærlig som hendes Armod tillader det;” — svarede den Fjantede gnaven; — „nu har Kongen sagt, at der intet andet Guds Skat sendes til Boston, end The, og Folket vil intet Bøho have, saa er det let at leve uden Afgifter. Nab har sine Sager i et gammelt Pakhuus og god Plads er der ogsaa; — Job og hans Moder have hver en Stue, til at sove i, og man siger at Kongen og Dronningen ikke have fleer.”

Medens hans taelde, bleve hans Tilhørere, ved hans Gebærder, gjorde opmærksomme paa den besynderlige Bygning, han sigtede til. Som de fleste Andre i dens ne Deel af Staden var den lav, gammel, smudsig og mørk. Den var trekantet, da den havde en Gade paa hver Side, og dens Hjørner vare besatte med lave, sexkantede Taarne, der, som Hovedbygningen selv, endtes i spidse Tegltage, der vare bedækkede med røde Zinkrater. I de stumle Vægge saae man lange Rækker af snævre Vinduer; gennem et af disse glimtede Skinnets af et eensomt Lys, det eneste Tegn til Liv i denne stille mørke Bygning.

„Nab kjennder Madame Lechmere bedre, end Job kjennder hende;” — vedblev den Fjantede efter nogle Minutters Tausshed; — „og hun veed ogsaa om Madame

Lechmere vil lade Job pidste fordi han om Løverbag Aften bringer Fremmede; endstjøndt hun, som man siger, er fuld af Hykkleri, og saavel om Løverbagen, som paa enhver anden Dag, snakker, leer og drikker The."

"Jeg svarer Dig for, at Du skal blive godt behandlet!" — sagde Officieren, der begyndte at blive ærgerlig over den Gjantedes Nølen.

"Lad os see denne Abigail Pray!" — raabde den Gamle, i det han pludselig greb Job fat i Armen og med uimodstaaelig Magt trak ham hen til Huset, i hvis lave Dør de strax forsvandt.

Saaledes ladet tilbage paa Broen med sin Tjener, besindede den unge Officier sig et Dieblif paa hvad han skulde gjøre; men følgende den hemmelige, mægtige Indflydelse, som den Fremmede vidste at udøve paa alle hans Tanker og Bevægelser, befalede han Meriton at tie og fulgde sin Veiviser og den Gamle ind i den Førstes uhyggelige Bolig. Da han var kommen igjennem Gadedøren, fandt han sig i et rummeligt, men øde Værelse, der, at dømme efter Udseendet og efter de faa, ubetydelige Handelsartikler, som det nu indeholdt, engang havde tjent til Palhuus. Indset førde ham til et Værelse i et af Taarnene, hvor han, da han nærmede sig den halvaabne Dør, hørte de flingrende, gennemtrængende Toner af en Qvindestemme, der skreg:

„Hvor har Du været i Aften, Du ugudelige Knægt? Efter Soldaterne har Du løbet, eller staaet og gabet paa Krigsskibene med deres forføngelige Musik og Fyl-deri i en Tid som denne! Og Du vides, at der var et Skib i Bugten, og at Madame Lechmere havde paa-lagt mig at bringe hende den første Efterretning om dets Ankomst. Her har jeg ventet paa Dig siden So-len gik ned, for at sende Dig med denne Efterretning til Tremont-Stræde, og Du er ikke at faae fat paa, endstjøndt Du meget vel veed hvem det er hun venter!“

„Vær ikke vred paa Job, Moder! Grenadererne har pidstet hans Ryg, saa Blodet løb ned af den! Madame Lechmere! Jeg troer, Moder! at Madame Lechmere er løbet sin Vei tilligemed sit Huus; thi jeg har nu i en heel Time søgt efter hendes Bolig, da her er en Herre, der nylig er kommen i Land og som Job skal vise Veien derhen.“

„Hvem mener den taablige Dreng?“ — raabde Moderen.

„Han mener mig;“ — sagde Officieren, i det han traad ind i Bærelset; — „Jeg er den, Madame Lech- mere venter paa, jeg er nylig kommet med Skibet Abon fra Bristol; men Eders Son har ladet mig gjøre en lang Omvei; engang snakkede han endog saa om, at han vilde aflægge et Besøg ved Gravene paa Coppshill.“

„Undskyld den uvibende, sjantebe Dreng, Herre!“
 — raabde Matronen, i det hun med Jorighed betragtede den unge Mand igjennem sine Briller; — „han veed Veien derhen saa godt som til sin Seng, men uvertiden er han noget gjenstridig. Det vil blive en glad Aften i Tremonstrædet! Saadan en smuk, anseelig Herre! tilgiv, Sir!“ — søiede hun til og løstede Eyset i Veiret, aabenbart uden at hun selv vidste det, for bedre at kunne see ham i Ansigtet; — „Moderens milde Smil og Faderens frøgtelige Nie! Gud forlade os alle vore Synder og gøre os lykkeligere i den anden Verden, end her paa denne onde, fordærvelige Jord!“ — Da hun mumlede disse Ord, satte hun Eyset, i tydelig Bevægelse. Dog blev hver Stavelse, skjøndt de ikke skulde høres, bemærkede af Officieren, over hvis Ansigt der pludseligt udbredte sig en Sky, der gjorde hans Udseende endnu mørkere.

„J kjennder altsaa mig og min Familie?“ — spurgde han.

„Jeg var tilstede ved Eders Fødsel, unge Herre! og en glædelig Fødsel var det; men Madame Lechmere venter paa Efterretning og mit ulykkelige Barn skal snart føre Eder derhen; hun vil sige Eder alt, hvad I behøver at vide. Job! hei, Job! hvad gjør Du der i Krogen? Tag din Hat og viis denne Herre den lige

Bei til Tremontstrædet; Du veed, mit Barn! at Du gjerne vil gaae til Madame Lechmere!"

"Joh gif aldrig derhen, naar han kunde blive fri for det!" — mumlede den vrantne Knøs; — "og der som Nab aldrig var gaaet derhen, havde det været bedre for hendes Sjæl!"

"Understaaer Du Dig, usorkammede Dgleunge!" — freg den forbittede Gamle og snappede i et Anfald af Raseri Ildtangen, for at kaste den i Hovedet paa den gjenstridige Dreng.

"Roligt, Qvinde!" — sagde en Stemme bagved.

Det farlige Baaben faldt ud af Herens asfægtige Haand, og Farven af hendes gule, affaldne Ansigt gif over til Dødens Blegghed. Hun stod et Dieblit ubesvægelig, som tryllet fast til Stedet ved en overmenneskelig Magt, og kunde ikke frembringe et Ord. Endelig stammede hun:

"Hvem taler til mig?"

"Det er mig!" — sagde den Fremmede og traad frem af den mørke Døraabning i Skinnen af Lyset; — "en Mand, der tæller mange Aar og veed at ligesom Gud elsker ham, er han ogsaa forbunden til at elske sine Nærsers Frugter."

Qvindens stive Lemmer mistede deres Fasthed i en Bittren, der gjennemtrængte alle hendes Nærver; hun sank tilbage paa sin Stoel og hendes Dine soer fra den

En af hendes Gæster til den Anden, medens hendes frugtesløse Forsøg paa at tale, viisde, at hun for Diez blikket havde mistet Brugen af sin Tunge. Job stjal sig imidlertid hen til den Fremmede og sagde, i det han saae paa ham med en bedende Mine:

„Piin ikke den arme Nab; læs et godt Sprog af Bibelen for hende: saa vil hun ikke mere slaae den stakkels Job med Ildtangen, ikke sandt, Moder? Se kun hendes Spølkumme, som hun gjemte under Forklædet, da I kom ind! Madame Lechmere giver hende Giftthe at drikke, og saa er Nab aldrig god imod Job, som Job vilde være mod sin Moder, hvis hans Moder var fjantet og Job var den gamle Nab.“

Den Fremmede betragtede Drengens bevægede Ansigt, medens han saa ivrigt taelde for sin Moder, med stor Opmærksomhed, strog derpaa hans Lokker og sagde:

„Arme, svage Barn! Gud har nægtet Dig den kostbareste af sine Gaver, og dog omsvæver hans Aand Dig; thi Du formaaer at stille imellem Haardhed og Mildhed, imellem Godt og Ondt. Unge Mand, saae I ingen Lære i denne Fordeling af hans Gaver? intet, der siger, at Forsynet ikke bortskjenker noget omsonst, medens det henviser paa den Forstjæl, der er imellem Pligt, ledet af Mildhed, og Pligt afpresset ved Tvang.“

Offizieren undgik den Fremmedes flammende Blik og gav efter en ubehagelig Pause sit Dnsste tilkjende, at

begive sig paa Veien. Matronen, hvis Dine bestandigt vare hæftede paa Oldingens Ansigt, havede sig, da hun igjen var kommet til sig selv, langsomt fra sit Sæde, og befalede med en svag Stemme sin Son, at vise den Fremmede Veien til Tremontstrædet. Ved lang Dvælse havde hun vænnet sig til en Maade, der aldrig manglede, naar det behøvedes, at tæmme hendes Barns pludselige Luner, og nu hjalp den usædvanlige Høitidelighed, som hendes Stemme erholdt ved den hæftige Bevægelse, hende til at frembringe den forønskede Virkning. Job stod roligt op og gjorde sig færdig til at adlyde. Hele Selvkabet røbede i sit Udvortes en Tilbageholdenhed, der viisde, at man havde berørt Følelser, som det havde været bedre at skaae; og Skilsmisssen vilde have været taus, skøndt høflig, hvis Knøsen ikke havde fundet Udgangen besat af den Fremmedes ubevægelige Skikkelse.

„J maa gaae foran, Herre!“ — sagde han; — „det er sildigt og J vil ogsaa behøve en Vejviser, for at finde Eders Bolig.“

„Jeg har længe været bekendt med Bostons Gader;“ — svarede den Gamle. — „Jeg saa Staden vore til, som en Fader seer sit Barn vore, min Kjærlighed til den er ogsaa temmelig faderlig. Det er nok, at jeg er indenfor dens Mure, hvor Friheden bliver anseet for det højeste Gode, og det er mig ligemeget under

hvilket Dag mit Hoved hviler; dette er saa godt, som ethvert andet."

"Dette?" — gjentog den Anden, og kastede sine Bine paa det fattige Huusgeraad, og oversloi den Fattigdom, der herskede i Huset; — „dette Huus er endnu mindre beqvemt, end det Skib, vi forlod."

"Det er tilstrækkeligt for mine Fornødenheder;" — sagde den Fremmede, i det han satte sig roligt ned og lagde sin Palle omhyggeligt ved Siden af sig. „Gaa til Eders Palads i Tremontstrædet; jeg skal nok sørge for, at vi mødes igjen."

Officiieren kiendte sin Rejsesammerats Charakter alt for vel til at han skulde dvæle længere; han hiløde og forlod Bærelset, medens den Anden i dyb Eftertanke støttede sit Hoved paa sin Stok, og Matronen stirrede paa den uventede Gæst med en Forundring, der ikke var ganske fri for Frygt.

Tredie Kapitel.

Den milde Drik af Sølumassinen flyder,
 Og sig i Sinas brændte Leer udgyder;
 Ved Dugt og Smag til samme Tid den fryder,
 Og mange Kopper gjør det rige Maaltid langt.

Den røvede Haarlof.

Job erindrede sin Moders gjentagne Formaninger, og blev ved sit Grinde. Saa snart Officieren var traadt ud af Huset, tog han Veien over Broen, og da de en søie Stund havde fulgt Vandsiden, traad de ind i en bred, velbygget Gade, der fra Hovedværsten, førde til den øvre Deel af Staden. Derop var Knøsen just i Færd med at gaae, da Glæde og Lummel i et ligeoverfor staaende Huus vakte hans Opmærksomhed og voldte, at han blev staaende.

„Tænk paa din Moders Befaling,“ — sagde Officieren; — „hvad er det Du stirrer efter derinde i Kroen?“

„Det er det britiske Kaffehuus;“ — svarede Job, og rystede paa Hovedet; — „ja, det kan enhver mærke af den Alarm, som de gjøre om Løverbag Aften, se, nu er det fuldt af Lord Boots Officierer, der svæve forbi Vinduerne der, ligesom lutter røde Djæble; men i Mor-

gen, naar Kloffen toner i det gamle Syd, ville de for-
glemme deres Herre og Skaber, alle disse Syndere!"

"Dreng!" — raabde Officieren; — „det er at
gaae for vidt; før mig til Tremontstrædet, eller forlad
mig, at jeg kan skaffe mig en anden Beiviser."

Den Hjantede kastede et Sideblik til sin opirrede
Staldbroder, vendte sig derpaa og gik videre, i det han
mumlede høit nok, for at blive hørt:

„Enhver, der er opdraget i Boston, veed hvordan
man bør tilbringe Løverdagsaften, og hvis I er et Bos-
tonner=Barn, skulde I ogsaa elske Bostonner=Skikke."

Officieren svarede ikke og da de nu gik meget
hurtigt, havde de snart lagt Kongens Gade og Dron-
ningens Gade tilbage og kom ind i Tremontstrædet.
Strax derpaa stod Job stille og sagde, i det han pegede
paa et Huus ligeoverfor:

„Her! det er Huset med Gaarden foran, og med
Pillerne og den høie Dør; det er Madame Lechmeres
Huus, og Enhver siger, at det er en stor Dame, men
jeg siger, at det er Skade, at hun ikke er en bedre Kone."

„Og hvem er Du, at Du vover at tale saa dristigt
om en Dame, der staaer saa høit over Dig?"

„Jeg?" — sagde den Hjantede og stirrede paa
Spørgeren med en enfoldig Mine; — „jeg er Job
Pray, saaledes kalder man mig."

„Godt, Job Pray! her har Du en Krone, men

naar Du igjen tjener som Veiviser, maa Du holde Dig mere til din Pligt. Jeg siger Dig, Dreng! der er en Krone!"

"Joh holder ikke af Kroner — de siger, at Kongen bærer en Krone og den gjør ham opblæst og stolt."

"Hadet maa sandelig have grebet vidt om sig, naar saadanne Folk heller vise Sølvet fra sig, end frænge deres Grundsætninger!" — mumlede Officieren ved sig selv; — "her er da en halv Guinée, hvis Du hellere vil have Guld."

Den Gfiantede vedblev at rulle en Steen frem og tilbage med Foden, uden at tage Hænderne af Lommerne, hvori han sædvanligt stak dem, og svarede med et ligegyldigt Blik, medens han ved dette nye Tilbud kastede et langt Sideblik til Officieren:

"J vilde ikke lade Grenadererne slaae Joh, og Joh vil ikke tage Eders Penge."

"Godt, Knøs! deri ligger mere Taknemmelighed, end manges Forstandig vilde føle. Kom, Meriton! jeg finder vel den stakkels Skjælm igjen, og da skal jeg ikke forglemme ham. Jeg paalægger Dig, at sørge for, at Knøsen er bedre klædt i næste Uge."

"O, Gud, Herre!" — sagde Tjeneren; — "hvis det er Eders Billie, skal det skee, men jeg veed ikke paa hvilken Fagon man skal klæde en saadan Figur, og gjøre noget af ham."

„Herre ! Herre !“ — freg Knosen og løb efter Officieren, der allerede var et Par Skridt borte; — „dersom I vil forbyde Grenadererne at slaae Job, vil Job ogsaa vise Eder Veien omkring i Boston, og gaae Grinder for Eder.“

„Arme Skjælm ! velan, jeg lover Dig det; Soldaterne skulle ingen Fortræd gjøre Dig; god Nat, Du ærlige Knøs ! lad mig snart see Dig igjen!“

Den Gjantede syntes tilfreds med denne Forsikkring, thi han vendte strax om, skyndte sig ned ad Gaden, og forsvandt snart om det første Hjørne. Imidlertid gik den unge Officier hen til Porten, der førte til Gaarden foran Madame Lechmeres Bolig. Huset var bygget af Muurstene, og dets Udvortes var langt mere glimrende end de fleste andre Huses i den lavere Deel af Staden. Det var efter en tidligere Tids Smag overlæsset med Zirater af Træ, og fremviede en Forside med syv Vinduer i hvert af begge de øverste Stokværk; de i de yderste Ender vare meget smallere end de Andre. Det nederste Stokværk var ligesaadan indrettet; blot at Hovedindgangen her frembragde en Forskjel.

I forskjellige Dele af Huset brændte Lys, der gav det et ganske besynderligt Anstrøg af Venlighed, i Sammenligning med de dunkle, skumle Bygninger i Nabolauget. Da Officieren bankede paa Døren, blev der strax lukket op af en gammel Sort, i et anstændigt, og

for Kolonierne rigt Livree. Hans Spørgsmaal efter Madame Echemere blev besvaret med Ja, hvorpaa han blev ført igiennem en rummelig Sal til et Værelse, der stødte op til den. Dette Værelse vilde, naar man bedømte det efter vor Tid, have været altfor indskrænket for at modtage den fine Verden i en Landstad; men hvad der manglede det i Størrelse, blev tilstrækkeligt erstattet ved Ziraternes Rigdom og skønne Arbejde. Væggene vare ved ophøiet Paneel deelte i Ruder, der vare prægtigt malede med Landskaber og Ruiner efter Phantasten. Disse glindsende, med Fernis overstrøgne Malerier vare behængte med Baaben, der tjende til at opløse Familiens Slægtstaber. Under dem var der smaa Ruder med forskjellige architectoniske Sindbilleder og ovenover hævede der sig imellem Vindverne ristede Træsøiler med forgyldte Kapitæler. En svær, med Zirater overlæstet Trækarnis løb ovenom det Hele og begrænsede Væggene. Tapeter vare den Gang kun lidet bekjendte i Kolonierne, dog havde Madame Echemeres Rigdom og høie Stand vist gjort denne Odselshed med, hvis hendes Alder, og hele Bygningens Bestaafenhed ikke havde været hende til at blive ved det Gamle. Gulvet glindsede, saavel som alle Møblerne, og var sammensat af smaa Ruder af rødt Edertræ og Fyrretræ; i Midten havde Kunstneren anbragt Echemerernes springende Løve. Paa hver Side af den svære, smukudarbejdede Kamin

var der hvælbede Nischer af et simplere Arbejde, af hvilke den Ene, naar man trak et Gardin tilside, fremvilde et Stjænebord, besat med massigt Sølvstøi. Dette var altsammen gammelt, tungt og velvedligeholdet. I Middelpunktet af al denne Pragt, som de talrige Børns gjorde saa isiefsaldende som mueligt, sad en Dame, der allerede var til Alders, med formelig Anstand, paa en lille Loibank. Officieren havde i Salen afgivet sin Kappe til sin Tjener Meriton, og vilde sig nu, ved sin Indtrædelse i Værelset, i sin muntre Uniform, der omgav hans lette, behagelige Former med krigerisk Pragt. Damens strænge, stirrende Blik, blev i Diebliffet mildere ved en behagelig Overraskelse, da det et Dieblif efter at hun havde hævet det, for at modtage Gæsten, hvilede paa hans Gestalt; men den korte Tausked blev først afbrudt af Unglingen, der sagde:

„Jeg er troadt ind, uden at lade mig melde; min Utaalmodighed har overvundet min Undseelse, Madame! da jeg her ved ethvert Skridt erindrede mine Barns doms Dage, og min forrige Utvungenhed.“

„Min Fætter Lincoln!“ — afbrød Damen ham; det var Madame Pechmere; — „dette mørke Blik, dette Smil, ja, endogsaa Eders Gang siger mig, at det er Eder. Jeg maatte have forglemt min stakkels Broder, der er os Alle saa dyrebar, dersom jeg ikke strax havde gjenkjendt en ægte Lincoln i Eder.“

Ved dette Gjensyn laa der i begges Forhold noget Tvungent, som man let kunde forklare af den Stivhed, der herskede i en Provinds, hvoraf Damen var et saa udmærket Medlem; dog var dette ikke tilstrækkeligt til at forklare det mørke Udtryk, der saa pludseligt og mægtigt blandede sig i Unglingens Smil, medens han taelde. Men denne Forandring i hans Ansigt var dog kun forbigaaende; og han svarede forbindtligst paa den Forsikkring, at hun kjendte ham igjen:

„Jeg har tidligt vænnet mig til at vente et andet Hjem i Tremontstrædet, og af deres smigrende Grinbringer om mig og mine Forældre, seer jeg, Madame! at mine Forventninger ikke ere blevne stufede.“

Det var tydeligt at Damen glædede sig ved denne Bemærkning; da hun svarede, glattede et Smil hendes strænge Pande.

„Et Hjem ganske sikkert, om det end ikke er et saadant, som Arvingen til det rige Huus Lincoln er bleven vant til. Det vilde virkelig have været besynderligt, hvis et med denne høie Familie forbundet Lem kunde have glemt at behandle Hovedet for samme, med tilbørlig Grefrygt.“

Unglingen syntes nu at føle, at der var sagt saameget, som Veligheden fordrede; han opløstede sit Hoved, der ærbødigt havde bøiet sig ned paa hendes Haand og havde besluttet at henlede Samtalen paa en anden

Gjenstand, da hans Die kastede et Blik paa en anden, mere ungdommelig, quindelig Gjenstand, der hidtil havde været skjult bag Folderne af et Vinduesgardin. I det han nærmede sig til denne unge Dame, sagde han med en Hurtighed, der forraadte hans Dnske, at undgaae flere Komplimenter:

„Og her seer jeg En, med hvem jeg sikkert ogsaa har den Ære at være beslægtet, Mis Dynevor?“

„Skjøndt hun ikke er mit Barnebarn,“ — sagde Madam Lechmere; — „gjør hun dog Fordring paa det samme Slægtskab med Dem, Major Lincoln! Det er Agnes Danforth, en Datter af min afdøde Niece.“

„Det var altsaa mit Die og ikke min Kælelse, der bedrog sig;“ — svarede den unge Kriger; — „jeg haaber, at Damen vil lade mine Fordringer paa at kalde hende Cousine, gjælde.“

En simpel Bøining med Hovedet var det eneste Svar, som han erholdt, endskjøndt hun ikke tilbageviesde Haanden, som han bød hende, da han hilste hende. Efter at have verlet nogle sædvanlige Høfligheder, satte hele Selskabet sig, for at begynde en mere regelmæssig Samtale.

„Det glæder mig, Cousin Lionel! at finde, at De endnu erindrer os;“ — sagde Madame Lechmere; — „vi besidde saa lidet i denne sjerne Provinds, der kan lignedes med Morderlandet, at jeg var bange for, at der

ikke var blevet noget Spor af deres Fødeby tilbage i deres Sjæl."

"Jeg finder Staden meget forandret, det er sandt, men mange Steder i den erindrede jeg dog, endstjøndt deres Glands vistnok i mine Dine har forringet sig en Smule, ved Bekjendtskabet med andre Scener."

"Udentvivl vil Livet ved det britiske Hof ikke have forhoiet vore simple Sæder i deres Phantasi; heller ikke besidde vi mange Bygninger, der kunne trække en fremmed Reisendes Dine til sig. Der gaaer et Sagn i vor Familie, at dens Sæde i Devonshire er saa stort, som et Dussin Bygninger i Boston, offentlige eller private; ja, vi rose os endog saa af, at ikkun Kongen boer saa godt, som Hovedet for Familien Lincoln, naar han residerer paa sit Slot i Windsor."

"Ravenscliffe er vist nok et Sted af betydelig Størrelse," svarede den unge Mand skjodesløst; — "endstjøndt De vil erindre, at Hans Majestæt ikke viser megen Pragt i Kew. Dog har jeg opholdt mig saa kort paa Landet, at jeg neppe kjender Slottets Størrelse og Bequemmeligheder."

Den gamle Dame nikkede med et Slags Tilfredshed, som de Fornemmere i Kolonierne pleiede at vise, naar den anerkjendte Vigtighed af deres Forbindelser i Moderlandet omtaltes, til hvilket de pleiede at see hen, som til Kilber for enhver Hæder; og derpaa, som om

Overgangen kun var en naturlig Ideeforbindelse, bemærkede hun hurtigt:

„Cæcilie kan vist ikke have hørt noget om vor Slægtnings Ankomst; hun er ikke skjodesløs i at vise vore Gæster sin Erbødighed.“

„Hun viser mig saa megen mere Ære, naar hun behandler mig som en Slægtning, som en, ved hvis Modtagelse der ingen Formeligheder behøves.“

„De er kun Cousin i anden Grad,“ — svarede den gamle Dame noget høitideligt, — „og et Slægtskab i en saadan Grad, kan sikkert ikke undskyldes, at man glemmer de sædvanlige Høflighedsbeviisninger. De seer, Cousin Lincoln! hvilken Værd vi sætte paa Slægtskab, naar endog de fjærneste Led af en Familie ere stolte deraf.“

„Jeg er kun en slet Generalog, Madame! endstjøndt, hvis jeg rigtigt erindrer hvad jeg har hørt, Miss Dynedor er af alt for godt Blod i lige Linie, til at gjøre Sidedraaberne af et Berelgistermaal gjældende.“

„Tilgiv mig, Major Lincoln! hendes Fader, Colonel Dynedor var vistnok en Engælænder af et gammelt og berømt Ravn, men ingen Familie i Riget behøver at skamme sig ved en Forbindelse med vor. Jeg siger, med vor, Cousin Lionel! thi jeg vilde ikke have, at De skulde forglemme, at ogsaa jeg er en Lincoln og deres Bedstefaders Søster.“

En Smule forbauset over denne tilsyneladende

Mobsigelse i den gode Dames Tale, bukkede den unge Mand ved denne Compliment og vendte sine Dine til den yngre Dame med et Blik, der viisde, at han ønskede at tale om noget andet, i det han vendte sig til den undseelige unge Pige, hvilket var tilgiveligt af en, af hans Kjon og Alder. Han havde dog ikke Tid til at verle mere end et Par Ord, da Madame Lechmere sagde en Smule ærgerlig:

„Gaa, Agnes! og underret din Cousine om denne lykkelige Begivenhed. Hun har været meget bekymret for deres Sikkerhed paa Reisen. Vi have, siden vi modtog deres Brev, hvori De melder os, at De havde i Sinde, at indstibe Dem, hver Søndag læst Bønner for en der er gaaet til Søes, og jeg har med overordentlig Interesse bemærket, hvor megen Deel Cecilie har taget i vor Bøn.“

Lionel fremstammede et Par Ord til Tak og i det han lænede sig tilbage i Stolen, kastede han sine Dine i Beiret, men om det skæde af from Taknemmelighed eller ikke kunne vi ikke bestemme. Under Madame Lechmeres Tale, og det udtrykksfulde Tegn, der fulgte efter hendes Ord, stod Agnes Dansforth op og forlod Bærelset. Det varede en Stund førend Tausheden atter blev brudt, skjøndt det var tydeligt, at Madame Lechmere en eller to Gange forgjæves bestræbte sig for at tale. Hendes Farve, der sædvanligt var bleg og usor-

anderlig, værlede Skygge, hendes Læber bevægede sig uvilkaarligt. Dog blev hun snart igjen istand til at tale, skøndt de første Toner af hendes Stemme vare svage og sittrende:

„Jeg har maaskee forekommet Dem ligegyldig, Cousin Lionel!“ — sagde hun; — „men der gives Ting, der kun paa seligt kunne omtales imellem de nærmeste Slægtninger. Sir Lionel, De forlod ham, haaber jeg ved saa god Sundhed, som hans Landsvaghed tillader at haabe?“

„Saaledes sagde man mig.“

„Har De nylig seet ham?“

„Ikke i femten Aar; man forsikrede mig, at min Nærværelse formerede hans Sygdom og Lægerne forbød mig at fortsætte mine Besøg. Han er endnu i den samme Privatanstalt i Nærheden af Staden, og da hans lyse Dieblikke skulle tiltage i Antal og Varighed, overlader jeg mig til det kjære Haab, at min Fader engang skal blive mig gjengivet. Dette Haab bliver bestyrket af hans Aar, da han, som De veed, endnu ikke er halvtredstindstyve Aar gammel.“

En lang, piinlig Taushed fulgte paa denne interessante Meddelelse; endelig sagde Damen med en Sittren i sin Stemme, hvorfor den unge Mand ærede hende høit, da den tydeligt forraabte den Andeel hun tog i sin Brodersøn og hendes Hjertes Godhed:

„Jeg vil være Dem forbunden for et Glas Vand derhenne fra Skjænbordet; tilgiv mig, Cousin Lionel! men denne sørgelige Omstændighed overvælter mig bestandigt. Jeg vil med deres Tilladelse bortffjerne mig et Dieblif, for desto snarere at sende mit Barnebarn. Jeg længes efter en Sammenkomst imellem Dem og hende.“

Hendes Fraværelse i dette Dieblif var altfor behagelig for Lionels Høielse til at han skulde modsætte sig hendes Forhavende; endstjondt, istedetfor at følge Agnes Danforth, der var gaaet i Forveien i samme Grinde, hendes vaklende Skridt forde hende til hendes egen Kammerdør. I nogle Minutter gik den unge Mand frem og tilbage over Lechmerernes spingende Løve, med en Hurtighed, der syntes at ville efterligne Biledets. Medens han gik frem og tilbage i det snævre Bærelse, kastede han sine tindrende Blik skjodeløst paa de kunstige Malerier paa Væggene, betragtede Baabens Skjoldene, af Purpur, Sølv og Azur, saa uopmærksomt, som om de ikke vare bedækkede med saa mange berømte Mænds udmærkede Sindbilleder. Denne Vandfraværelse blev dog snart afbrudt ved et Bæns Komme, der, før end han blev det vaer, allerede stod midt i Bærelset. En let, qvindelig Gestalt af yndige Omrids og den skjønneste Proportion, med et ungdommeligt, udtrykfuldt Ansigt og en Mine, hvori qvindelig Ynde

var blandet saa skjønt med qvindelig Milddhed, at enhver Bevægelse og Gebærde fordrede Hylding, medens de tillige vare overordentlig indtagende — dette var nok til, ved første Blik, især forbunden med en saadan Overraskelse, at standse en endnu mere adspredt og mindre høflig ung Mand's Skridt, end hans, som vi have forsøgt at beskrive. Major Lincoln vidste, at denne unge Dame ikke kunde være nogen anden, end Cecilie Dwyer, en Datter af en britisk Officier, der for længe siden var død, og af Madame Lechners eneste Barn, der ogsaa allerede hvilede i Graven, og at hun selvsig var en Person, der kjendte ham saa vel og var ham saa nær beslægtet, at det for en Mand af saa megen Verden som han, var saare let at overvinde enhver Forlegenhed, der vilde have overfaldet en mindre dannet, naar han skulde have forestillet sig selv. Dette forsøgte han ogsaa, og det med en Lethed, som Slægtskabet og Omstændighederne syntes at retfærdiggjøre. Men den unge Dames Tilbageholdenhed var saa iøiefaldende, at den unge Mand, da den første Hilsen var forbi, og han havde ført hende til hendes Sæde, befandt sig i ligesaa stor en Forlegenhed, som om han første Gang befandt sig alene med et qvindeligt Væsen, hvem han i hele Maanedes havde bedet om en Sammenkomst. Hvad enten nu Naturen har skjænket det andet Kjøn den rigtige Taft ved saadanne Lei-

ligheder, eller at den unge Dame sølde, at hendes Opførsel ikke ganske havde været saadan, som det sømmede sig mod hendes eller hendes Bedstemoders Gæst, saa var hun den Første, der afhjalp denne lille Forlegenhed, der kun var altfor øiesaldende ved Begyndelsen af Samtalen.

„Min Bedstemoder har længe ventet denne Fornoielse, Hr. Major!“ — sagde hun; — „og deres Ankomst indtraf i et meget lykkeligt Tidspunkt. Landets Tilstand bliver Dag for Dag saa overordentlig foruroligende, at jeg allerede for længe siden har bedet hende om at besøge vore Slægtninger i gammel Engeland, indtil Stridighederne ere bilagte.“

Tonen af en overordentlig blid og melodisk Stemme og en saa aldeles rigtig Udtale, som om den Talende havde lært den ved den engelske Hof, saa fuldkommen fri var den for de ringeste Provindseiendommeligheder, der havde saaret hans Øre i de saa Ord, som Agnes Danforth havde ladet falde — alt dette maatte endnu mere forhøje det indtagende Væsen, som den unge Dame umuligt ganske kunde fornægte.

„De har saameget af en engelsk Dame,“ — svarede han; — „at De vist vilde vinde megen Fornoielse ved Byttet; og dersom kun det Halve er sandt af det, jeg har hørt af en Medreisende angaaende Landets Tilstand, vil jeg være den Første, der understøtter Deres

Bon. Baade Ravenscliffe og Huset i Soho ere ganske til Madame Lechmères Tjeneste."

"Det var mit Ønske, at hun vilde modtage Indbydelsen af en af min Faders Slægtninger, Lord Cardonnel, der længe har anmodet mig om at tilbringe nogle Aar i hans Familie. En Skilsmisse vilde være pijnlijk for os Begge, men skulde min Bedstemoder i et saadant Tilfælde, beslutte sig til, at vælge sin Bopæl hos hendes Forfædre, kunde man ikke dable mig, hvis jeg ogsaa fattede den Beslutning, at boe under mine Forfædres Tag."

Major Lincolns gennemtrængende Blik faldt ganske paa hendes Eget, da hun udtalte denne Beslutning, og det lette Smil, der spillede om hans Læber, da hans Blik sank til Jorden, kom fra den flygtige Tanke, at denne Provindsstjornhed havde arvet saameget af sin Bedstemoders Adelsstolthed, at hun vilde lade ham mærke, at en Vicomtes Niece stod over en Baronets Arving. Men den pludselige, brændende Rødme, der soer over Cecilias Ansigt, havde kunnet vise ham, at langt dybere Følelser bestormede hende; dog var Virkningen saaledes, at Unglingen var glad, da Madame Lechmere, støttet paa sin Nieces Arm, igjen traad ind i Værelset.

"Jeg seer, Cousin Lincoln!" — sagde Damen, medens hun med vakkende Trin gik hen til en Sopha;

— „at De og Cæcilie havde fundet hinanden, uden at behøve nogen anden Veileder, end Slægtskabet. Jeg mener slet ikke Blodets, thi det er, som De vel veed, ikke meget nær; men jeg troer, at der findes visse Aandssegenheder, der vedligeholde sig i Familier ligesaa tydeligt, som nogen Eighed i Ansigtstræk.”

„Kunde jeg smigre mig med at besidde det Ringeste af en saadan Eighed med Miss Dynvor, vilde jeg være dobbelt stolt af vort Slægtskab;” — svarede Lionel, medens han ledsagede den gode Dame til hendes Sæde, med en Eiegenlydighed, der tilstrækkeligt viisde, hvor lidet han bekymrede sig om den hele Sag.

„Men jeg har slet ikke i Sinde at lade mig gjøre et nærmere Slægtskab med Cousin Lionel stridigt;” — raabde den unge Dame med en pludselig Hæstighed; — „Det har behaget vore Forsædre at bestemme det saaledes.” — — —

„Ja, ja, mit Barn!” — afbrød Bedstemoderen hende; — „men Du glemmer, at Navnet Cousin kun bruges om meget Nærbeslægtede, og naar Familieforhold undskyldte det. Men Major Lincoln veed, at vi i Kolonierne gjerne tage Ordene i den videste Betydning og regne vore Cousiner saa høit op, som om vi vare Medlemmer af en stotst Clan. Clanerne erindre mig om Revolutionen i 45; man troer ikke i England, at vore

vilblebte Kolonister nogensinde skulde være saa dumdriftige at gribe til Vaaben for Alvor?"

"Meningerne derom ere forstjellige;" — sagde Lionel; — "mange Militairpersoner ere af denne Mening, skjøndt jeg ofte har fundet Officierer, der have tjent paa dette Continent, der troede, at der ikke alene vilde skee en almindelig Opstand, men at Kampen ogsaa vilde blive meget blodig."

"Hvorfor skulde de heller ikke staae op?" — sagde Agnes Dansforth; — "de ere Mænd, og mere ere Engælenderne heller ikke."

Lionel vendte sig, en Smule forbauset, om til den Talende, hvis Ansigt med et næsten ubemærkeligt Blik af det ene Dine, erholdt et Anstrøg af Godmodighed, der syntes at modsiges hendes Opførsel, og smilede, da han gjentog hendes Ord:

"Hvorfor skulde De ikke? min Bro, jeg seer ingen anden Grund, end at det haade vilde være en dumdriftig og løbstridig Handling. Jeg forsikker Dem, at jeg ikke er af dem, der give sig en Mine af at agte vore Landsmænd ringe, thi De vil erindre, at jeg ogsaa er en Amerikaner."

"Jeg har hørt sige, at de af vore Frivillige, der bære Uniform, vise sig i Blaåt og ikke i Skarlagen;" — sagde Agnes.

"Det er hans Majestæts Villie, at hans 47 Regimenter Lincoln, 1 H.

giment til Guds skal bære denne glimrende Farve;” — svarede den unge Mand smilende, — „endskjøndt hvad mig angaaer, da overlader jeg den meget gjerne til Damerne og antager en Anden, hvis det kan skee.”

„Det kunde skee, Sir!”

„Hvorledes da?”

„Naar De med den opgav deres Post.”

Madame Lechmere havde aabenbar ladet sin Niece gaae for vidt, uden at afbryde hende; men da hun mærkede at hendes Gæst slet ikke viisde den Hidsighed, som britiske Officierer saa ofte vare svage nok til at forraade, naar Damerne fik det Indfald at tage Amerikanernes Parti, ringede Madame Lechmere med Klokken, imedens hun bemærkede:

„Et dristigt Sprog, Major Lincoln! et dristigt Sprog for en ung Dame under tyve Aar. Men Miss Danforth har den Forret, at sige sin Mening reent ud, da nogle af hendes Faders Familie ere kun altfor dybt indviklede i denne onde Tids lovstridige Begivenheder. Vi have dog holdt Cecilie mere til hendes Pligt som Undersaat.”

„Og dog har man seet Cecilie nægte en Fæst, der blev givet af engelske Officierer, Wren af sin Nærværelse;” — sagde Agnes en Smule fornærmet.

„Og vilde De at Cecilie Dynevor skulde besøge Baller og Gæstebud uden nogen passende mandlig Led-

sagelse?" — svarede Madame Lechmere; — „eller venter man, at jeg i mit halvfjerdesindstyvende Aar endnu skulde vove at vedligeholde vor Families Værd ved offentlige Sammenkomster? Men vi afholde Major Vinceln fra at nyde noget, ved unyttige Stridigheder. Gæsto, vi vente paa Eders Opvarmning!"

Madame Lechmere henvendte disse sidste Ord til den Sorte, der vartede op, med en Mine, der havde noget Hemmelighedsfuldt. Den gamle Tjener, der sandsynligviis ved lang Bane bedre havde lært at forstaae det, hans Hersterindes Dine udtrykte, end hendes Ord, gik ud for at lukke Vindvesstaaderne, og lod derpaa med den yderste Omhyggelighed Gullegardinerne falde ned. Da dette var skeet, stjød han et lille rundt Bord frem fra sin sædvanlige Plads bag det Teppe, der skjulde en af Nischerne og stillede det for Miss Dynesvor. En Præsenteerbakke af massivt Guld, der bar det fineste Dresdener Porcelain, blev sat frem, og inden nogle faa Minutter smykkede en firkantet Maskine af det samme kostbare Metal det polerede Mahogni-Bord. Medens disse Forberedelser bleve gjorte, havde Madame Lechmere og hendes Gæst fortsat en ligegyldig Samtale, der især angik visse Bekjendte og Slægtninger i England. Uagtet hans Opmærksomhed paa denne Maade blev fængslet, kunde Lionel dog bemærke noget Hemmelighedsfuldt og Forsigtigt i enhver af den Sortes

Bevægelse, medens han forrettede sin Tjeneste. Miss Dynewor lod uden at tage Haand i med, alle Anstalterne til Thebordet blive trufne af den Sorte, og hendes Cousine, Agnes Danforth, kastede sig paa en Stool med et Blik, der forraadte Kold Misfornøielse. Da den sædvanlige Blanding i to smaa rislede Kopper havde fundet Sted, bød den Sorte sit Hærskab den Ene og den Fremmede den Anden.

„Undskyld, Miss Danforth!“ — sagde Lionel, da han besindede sig, efterat han først havde modtaget Kopperen; — „at Sømandslevemaaden fik Overhaand hos mig!“

„Nyd De deres Feiltagelse, min Herre! hvis De kan finde nogen Smag i denne Nydelse;“ — svarede den unge Dame.

„Men jeg vilde glæde mig mere ved den, hvis jeg saa Dem tage Deel i denne Luxus.“

„De har ret godt betegnet denne tomme Nydelse; det er en blot Luxus, og en saadan, som man let kan undvære. Jeg takker Dem, min Herre! jeg drikker ingen The.“

„Gandelig, ingen Dame kan fraspørge sig The, derom er jeg overbevist.“

„Jeg ved ikke, hvorledes denne snigende Gift kan virke paa Deres engelske Damer, Hr. Major! men for en amerikansk Pige er det ikke vanskeligt at und-

være Nybelsen af en affrøelig Plante, der, iblandt mange andre, ogsaa er Aarsagen til at dette Land snart vil komme i Strid med Møderlandet."

Den unge Mand, der kun havde de sædvanlige Høflighedsyttringer i Sinde, som hans Kjøn er det Andet skyldigt, bukkede taus, endstjøndt han, da han vendte sig fra hende, ikke kunde bære sig for at see hen til Bordet, for at see om den anden unge Amerikanerindes Grundsætninger vare ligesaa strænge. Cæcilie sad bøiet over Præsenteerbakken og legede med en stirligt udarbejdet Thestee, der forestillede en Green af den Plante, hvis Duft nu skulde forhøje Nybelsen, medens Dampen af Porcelainskoppen i en let Saage omkredsede hendes glindsende Pande.

"De, Miss Dynevor!" — sagde Lionel; — "shynes i det mindste ikke at finde Mishag i denne Plante? De indaander dens Duft saa frit."

Cæcilie kastede et Blik til ham, der pludseligt forvandlede det alvorlige stolte Udtryk i hendes Ansigt til et lunefuldt Smil, der var hende langt naturligere og svarede:

"Jeg tilstaaer, at jeg besidder en qvindelig Svagheit. Jeg troer, at det var The, der forførde vor fælleds Møder i Paradiis."

"Det vilde vise, at Slangens Eist har forplantet sig til vore Dage, hvis det kunde bevises;" — sagde

Agnes; — „endstjændt Middelet til Forsførelsen har tabt en Deel af sin Kraft.”

„Hvoras veed De det?” — sagde Lincoln, der gjerne greb denne Spøg, for at ophæve den piensynlige Afstand imellem dem; — „havde Eva ligesaa strængt lukket sine Dører for Fristelsen, som De lukker Munden, vilde vi endnu have nydt vore første Forsældres Lykke.”

„O Sir! Theen er mig ikke saa fremmet, som I vel indbilder Eder efter den Modbydelighed, jeg nylig har viist. Job Pray siger, at Bostons Havn ikke er andet end en stor Thekjedel.”

„De kjender altsaa Job Pray, Miss Danfort?” — sagde Lionel, der morede sig ved hendes Lune.

„Vist nok! Boston er saa lille og Job saa nyttig, at enhver kjender den Tøse.”

„Han horer altsaa til en udmærket Familie, thi jeg har hans egen Forsikkring om at enhver kjender hans Moder Abigail.”

„De?” — raabte Cæcilie igjen med sin milde, naturlige Stemme, der forhen allerede havde indtaget hendes Tilhører saameget; — „hvad kan De vide om den stakkels Job og hans næsten ligesaa ulykkelige Moder?”

„Nu, mine Damer! har jeg dem i Fælten. De kan vel modstaae Theedampen, men hvorledes Pulde en

Qvinde kunne overvinde Nysgjerrigheden? Dog for ikke at være alt for grusom mod mine smukke Slægtninger efter et saa kort Bekjendtskab, vil jeg gaae saa vidt, at bekjende, at jeg allerede har haft en Sammenkomst med Madame Pray."

Det Svar, som Agnes just vilde give, blev afbrudt af en ubetydelig Larm, og da hun vendte sig om saae hun Skaarene af de kostbare Dresdener Kopper for Madame Lechmères Fodder.

"Min stakkels Bedstemoder har Dndt!" — raabde Cecilie og ilede den gamle Dame til Hjælp; — "Skynd Dig, Cato! — Major Lincoln, De er hurtigere, — for Guds Skyld et Glas Vand! — Din Hovedvands = Flaske, Agnes!"

Men Datterdatterens elskværdige Hast var dog ikke saa nødvendig, som det i Begyndelsen lod; og Madame Lechmere lagde roligt Glasken tilside, endstjondt hun ikke afflog Vandet, som Lionel, anden Gang i saa kort Tid, rakde hende.

"Jeg frygter for, at De vil holde mig for en udelevet gammel Kone, Cousin Lionel!" — sagde Damen, da hun igjen var kommet en Smule til sig selv; — "men jeg troer, at det just er Theen, som vi har taelt saa meget om, og hvis Brug jeg overdriver af bare Kjærlighed til Regjeringen, der forstyrrer mine Nerver; — jeg maa bortffjerne mig med Pigerne, end =

stjødnt af en anden Grund. Vi gaae tidligt til Sengs, Major Lincoln! men De er hjemme her, og kan rette Dem efter Deres egen Beqvemmelighed; jeg derimod maa allerede bede om Skaansel, naar Klokken er tre Kvarteer til ti, og ønske Dem en god Nat efter Deres Reise. Gato har Befaling til at sørge for Deres Beqvemmelighed!"

Støttet paa begge sine Vedsagerinder trak den gamle Dame sig tilbage og lod Lionel alene i Besiddelse af Værelset. Da det allerede var blevet silbigt, og han, efter de Afstedshilsener, der vare vælede, ikke ventede, at de yngre Damer skulde vende tilbage, forlangede han Lys og blev ført til sit Værelse. Saa snart den Smule Opvartning, som en Herre paa den Tid fordrede af sin Tjener, var ydet, lod han Meriton gaae, fastede sig paa Sengen og nød Hvilens Behageligheder.

Der var paa den Dag foresaldet saa meget, der opvakte en Række af Tanker hos ham, der i lang Tid hindrede ham i at faae den Rolighed, han ønskede. Efterat han havde overladt sig til en langvarig, urolig Overveelse af visse Begivenheder, der vare alt for nøie forbundne med hans Følelser, til at blive forglemte saa let, begyndte den unge Mand at tænke paa sin Modtagelse, og paa de Personer, for hvilke han, saa at sige, første Gang var bleven forestillet.

Det var tydeligt at Madam Lechmere og hendes

Barnebarn begge spillede deres egne Roller, endstjøndt det endnu var uafgjort om det skede i Overeensstemmelse eller ikke. Men hos Agnes Danforth kunde han med al sin Skarpsindighed ikke bemærke andet, end de simple og uforstille, stjøndt lidt mindre sine Egenheder ved hendes Natur og Opdragelse. Som mange unge Mennesker, der nylig ere bleve bekendte med to unge Fruentimmer, der begge ved Skjønhed overgik de Fleste af deres Kjon, sov ogsaa han ind, i det han tænkte over deres Fortrin. Heller ikke vil det, naar man tager Omstændighederne i Betragtning, være paafaldende, at vi søie til, at han drømte om Avon fra Bristol, paa hvis pyntelige Dæk han troede, nær ved Kysterne af Newfoundland, at fortære en Skibsrret, der paa en ganske ubegribelig Maade var bleven tillavet af Miss Danforths stjønne Hænder, og paa en selsom Maade krydret med The; medens Cæcilie Dynsvors Hebeansigt med uforstilt god Lune og med al en munter Piges Overgivenhed lo ad hans Forlegenhed.

Fjerde Kapitel.

En ret anseelig Mand, min Tro, og dertil corpulent!

Kong Henrik V.

Solen fordrev just det svære Daagelag, der om Natten havde hvilet over Vandene, da Lionel steg op paa Baunbjærg, for at kaste et Blik paa sit Fædreland, medens det endnu glødede af Dagens første Straale. Derne hæve deres grønne Hoveder over Daagen, og det hvide Amphitheater af Høie, der indsluttede Bugten, var endnu synligt, skjøndt Daagen trak sig langs hen med Dalene, i det den snart tildækkede Indgangen til et Bjærgkloft, snart slængede sig eventyrligt om et rankt Kirkeetaarn, der røbede Roligheden af en nærliggende By.

Vare Kjobstedsfolkene end vaagne og oppe, bidrog dog Dagens Hellighed og Tidsomstændighederne til at undertrykke den Larm, der sædvanligt pleier at udmærke et folkerigt Sted. Aprilmaanedes kolde Nætter og varme Dage havde frembragt en tykkere Daage, end sædvanligt, og denne forlod først nu sit Leie paa Vandet, og stjal sig hemmeligt bort over Landet, for at forene sig med Dunsterne af Strømme og Bække, der udbredte et vidt Forhæng for den rolige Udsigt.

Da Lionel stod paa den Slette, der krone-
de Høien, gik Billedet af de Huse og Høie, Taarne og
Skibe, Steder, som han havde glemt, eller som han
endnu kjendte, ligesom Phantasibilleder forbi hans Blikke
gjennem Aabningerne i Taagen. Den hele Scene, som
formedelst de hyppige Forandringer, syntes levende og
i bestandig Bevægelse, forekom hans ophøiede Følelser
som et henrivende Panorama, der alene fremviesde sig
for hans Bine, da hans Rydelse blev afbrudt ved en
Stemme, der aabenbar maatte være nærved. Det var
en Mand, der efter en bekjendt engelsk Melodi sang
nogle Brudstykker af en Ballade i en hæslig, snøvlen-
de Tone. De hyppige Pauser gjorde det mueligt for ham
at forstaae nogle Ord, der, da de oftere bleve gjen-
tagne, vel vare bestemt til et Chor ved den øvrige
Sang. Læseren vil kunne bedømme Charakteren af
det Hele i disse faa Linier; de lød saaledes:

Bort, bort enhver, hvis Du staar til

At være fri!

Men den, der ei sig fri vil see,

Han bliver her og drikker The

I Slaveri!

Efterat Lionel en Tid lang havde lyttet til dette ud-
trykfulde Qvab, vendte han sig til den Side, hvorfra
Tonerne kom, og traf paa Job Pray, der stod paa et

af Trinnene, der tjende til at lette Opgangen til Høien, og udfyldte de Diebliske, da han ingen Nødder havde at knække, og altsaa ikke kunde bestjæftige sin Mund med noget bedre, end at assynge de ovenstaaende Linier.

„Nu, Mester Pray, kommer Du herhen for at synge dine Hymner til Frihedsgubinden paa en Søndag Morgen?“ — raabte Lionel; — „eller er Du Bylærken, og bestiger, af Mangel paa Vinger, dette Bjærg, for at erholde den rette Stilling for din Melodi?“

„Det er ingen Synd at synge Psalmer eller andre Sange paa nogen Dag om Ugen;“ — sagde Andersen, uden at lade sig forstyrre i sin Bestjæftigelse; — „Joh veed ikke hvad en Lærke er; men dersom den hører til Byen, saa er der saa mange Soldater, at den ingen Plads kan finde paa Fælleden.“

„Og hvad kan Du have imod, at Soldaterne benytte en Krog af eders Fælled?“

„De gjør, at Køerne sulte, og saa give de ingen Mælk meer; Græs er behageligt for Dyrene om For-aaret.“

„Men jeg vil dog vædde, at Soldaterne ikke æde Græs; eders Brogede og eders Sorte, eders Røde og eders Hvide kunne for dem gjerne beholde Baarens første Gaver.“

„Men de bostonſke Røer holde ikke af det Græs, ſom de britiſke Soldater træde ned,“ — ſagde den tørre Gjante.

„Det kan man kalde at bringe Begreberne om Frihed til den høieſte Fuldkommenhed!“ — raabde Lionel leende.

Job ryſtede paa Hovedet, ſaae betænkeligt i Veiret og ſagde: „Pas paa, at Ralph ikke hører, at I ſiger noget imod Friheden.“

„Ralph! Hvem er det, Dreng! Din Skytſaand? Hvor har Du den Uſynlige, der er ſaa farlig, naar han hører hvad jeg ſiger?“

„Han er der oppe i Taagen!“ — ſagde Job og pegede betydningsfuldt paa Toden af Tjyrtaarnet, ſom en tyk Taagemasse bedækkede.

Lionel kaſtede et Blik hen paa Stebet, da Taagen juſt begyndte at ſtilles ad og han øinede ſin bedagede Rejſekammerats Skikkelse. Den gamle Mand var endnu i ſin ſimple, forſlidte graae Kjole, der ſtod i en ſaadan Samklang med Taagen, at den gav hans ſamentørrede Skikkelse et næſten ætheriſkt Udſeende. Da Rummet blev noget lysere, blev hans Anſigtstræk mere ſynlige, og Lionel kunde tydeligt ſkjælne det urolige, hurtige Lyn af hans Næſe, der ſvævede over de fjærne Gjenſtande, med en Alvorlighed, paſſende til det Taagefløer, der dækkede ſaameget af Udſigten. Medens Lionel

stod som fastnaglet og saae efter dette usædvanlige Væsen med den hemmelige Grefrygt, som den Anden havde vidst at indgyde ham, bevægede den gamle Mand utaalmodigt Haanden, som om han vilde bortstøde det, der omhyllede ham. I dette Dieblis stød en Soelstraale igjennem Taagen, belyste hans Gestalt og hensmeltede Dunsterne til tynd Lust. Det ængstelige, vilde og barske Udtryk i hans Ansigtstræk forandrede sig ved Berørelsen af denne Straale, og han smilte med en Mildhed og en Ynde, der gjennemstredte den Andens Nærver, medens han raabte høit til den unge folsomme Krieger:

„Kom hid, Lionel Lincoln, til Foden af Hyrtaarnet, hvor I kan samle Advarsler, der, vel at mærke, kunne føre Eder velbeholden gjennem mange og store Farer.”

„Jeg er glad ved at I har tælt,” — sagde Lionel, og gik hen til ham; — „I lignede et Væsen fra en anden Verden, da I var indhyllet i denne Skjæppe, og jeg sølte mig fristet til at knæle ned og bede om Eders Belsignelse.”

„Og er jeg ikke et Væsen fra en anden Verden? Det Meste af det jeg elskede, er allerede i Graven og jeg dvæler kun her en kort Tid, fordi der er et endnu stort Værk at udføre, der ikke kan bringes til Ende uden mig. Mit Blik i Næsteverdenen, unge Mand! er

langt klarere og tydeligere end Eders paa den foranderlige Skueplads for Eders Fodder. Der er ingen Taage, der kan fordunkle mit Die, ingen Tvivl om de Farver, som den fremviser."

"J er lykkelig, Sir! ved at have denne Overbeviisning i Eders høie Alder. Men jeg frygter for, at Eders pludselige Beslutning forrige Nat gav Eder kun liben Beqvemmelighed i den Hjantedes Bolig."

"Drengen er god;" — sagde den Gamle, og klappede den Hjantede; — „vi forstaae hinanden, Major! og det sparer os enhver Indledning og gjør Samtalen let."

"At I tænke eens over eet Punkt, har jeg allerede mærket, men længere gaaer vel Ligheden og Forstaaelsen heller ikke."

"Mandens Tilboieligheder i Barndommen og i dens modne Alder ligge kun eet Spand fra hverandre;" — sagde den Fremmede; — „Høiden af menneskelig Kundskab viser os kun hvormegret vi staae under vore Eidenstavers Herredomme, og den, der af Erfaring har lært, hvorledes han skal dæmpe denne Vulkan, og den, der aldrig har følt dens Ild, ere vist Staldbrodre, der passe sammen."

Lionel bukkede taus ved en for den Anden saadymgende Afskuelse og henvendte efter et Dieblis Taushed Samtalen paa en anden Gjenstand.

„Solen begynder at vise sin Kraft og naar den har bortdrevet disse afrevne Lævnninger af Taagen, ville vi faae dette Sted, som enhver af os saa ofte har betraadt, at see i sin fulde Glæde.“

„Vil vi finde dem, som vi have forladt dem, mener I? Eller vil I komme til at see Fremmede i Besiddelse af de Steder, hvor I legede som Børn?“

„Ingen Fremmed, i Sandhed ikke! thi vi ere een Konges Underfatter; Børn der erkjende den samme Fader.“

„Jeg vil ikke svare, at han viser sig som en uanturlig Fader;“ — sagde den gamle Mand roligt; — „den Herre, der nu sidder paa den britiske Throne, er mindre at bade end hans Naadgivere, fordi hans Rige bliver trykket.“

„Sir!“ — afbrød Lionel ham; — „naar der bliver talt om min Landsherre i den Tone, maae vi skilles ad; thi det passer sig slet for en britisk Officier, at høre tale om sin Herre med en saadan Vetsindighed.“

„Vetsindighed?“ — gjentog den Anden langsomt; — „ja, det er vist nok en Feil, der hænger ved graae Lokker, og henvisnede Lemmer! Men Ederes flinsyge Opmærksomhed leder Eder i Bilsfarelse. Jeg har aandedet i Kongens Atmosfære, unge Mand! og ved at skjælne imellem Personen og hans Politisk. Den Sidste er det, der sonderlemmer dette store Rige og vil be-

røve den tredie Georg det, der saa ofte og træffende er bleven kaldt den kostbareste Juvel i hans Krone."

"Jeg maa forlade Eder, Sir!" — sagde Lionel; — "de Meninger, som I saa frimodigt yttrede, i Løbet af vore Samtaler, stylte sig paa Grundsætninger, der middest taelt stride imod vor Constitution, og som man ofte ikke kunde høre uden Forundring; men denne Tale grændser til Forræderi."

"Gaa gaa da," — svarede den ubevægelige Fremmede; — "gaa ned paa hiin nedværdigede Kælle, og lad Eders Leiesvende gribe mig. Det gjælder jo kun en gammel Mand's Blod, men det vil befrugte Landet; eller send Eders ubarmhjertige Grenaderer, for at pine deres Offer, førend Dren gjør sit. En Mand, der har levet saa længe, kan gjerne overlade en Smule af sin Tid til sine Bødler."

"Jeg havde troet, at I kunde forstaae mig for saadanne Vebreidelser, Sir!" — sagde Lionel.

"Jeg forstaaer Eder, og gjør endnu mere, — jeg forglemmer mine Ar og beder Eder om Forladelse; men havde I, som jeg, prøvet Slaveriet i sin skrækkeligste Skikkelse, vilde I have vidst at vordere Frihedens uskatteerlige Betsignelse."

"Har I nogensinde paa Eders Reiser lært at kjende Slaveriet nøiere, end i det, som I holder for en Krænkelse af Grundsætninger?"

„Om jeg har?“ — sagde den Fremmede med et bittert Smil; — „jeg har lært at kende det, som aldrig et Menneske skulde lære at kende det; i Daad og Billie; jeg har levet Dage, Maaneder, ja Aar, og hørt Andre koldt fortælle min Elendighed; har seet Andre deelt deres magre Barmhjertighed med min Nød, har hørt dem anmasse sig Ret til at beskrive mine Lidelser, og at holde Regnskab med de Blæder, som Gud havde givet mig alene.“

„Har I taalt saadan Trældom, maa I have været i de vantroende Barbarers Vold.“

„Ne, min Søn! for disse Ord takker jeg Eder; ja, de fortjende i Sandhed dette Navn; Vantroende, der forkastede vor guddommelige Frelseres Forordninger, og Barbarer, der behandlede et Væsen med Sjæl og Fornuft, som De, som et af Markens umælende Dyr.“

„Hvorfor kom I da ikke til Boston, Ralph! og sagde det til Folket i Funnels-Hall?“ — raabte Tob; — „da vilde der være blevet en Alarm!“

„Barn, jeg kom ofte i Tankerne til Boston, og de Klager, jeg rettede til mine Landsmænd, vilde endogsaa have bevæget Stenene paa Gammel Fanueil, hvis de have kunnet naaet dets Mure. Men det var forgjæves; de havde Magten, og ligesom Djævlene eller, rettere sagt, som elendige Mennesker misbrugte de den.“

Lionel, som man tydeligt kunde see var rørt, vilde just svare paa en passende Maade, da han hørte

sit Navn udraabes af en Stemme, der syntes at komme fra den modsatte Side af Høien.

„Gi, Leo! Du Love efter Navnet, Du Raadbyr i Hurtighed!“ — raabde den Kommende, da han steg op ad den steile Skrænt, — „Hvad kan have bragt dig saa tidligt ud i Skyerne? — Bah, man behøver et Spand fra Newmarket, for at komme op ad en saadan Høide! Men Leo, min gode Dreng! jeg glæder mig over at see Dig; vi vidste, at Du blev ventet med det første Skib, og da jeg kom fra Morgenparaden, mødte jeg et Par Rideknægte i Lincoln=Grønt, hver med en skøn Hingst ved Tømmen — min Tro! en af dem vilde have været tilpas, for at komme op ad den fordoømte Høi! Bah og nok engang bah! — Nu, jeg gjenkjendte Livreet ved det første Diekast; hvad Hestene angaaer, da haaber jeg engang at blive nærmere bekendt med dem. „Hør, Sir!“ — sagde jeg til en af Lømlerne i Livreet, — „hvem tjener I?“ — „Major Lincoln til Ravenscliffe, Sir!“ — sagde han, med et saa uforskræmmt Diekast, som om han havde kunnet sige, som Du og jeg, hans Majestæt Kongen. Saaledes lyder Svarene af Eders Tjenere, I Godtsfolk med Titusinde om Aaret! Naar man forelagde min Dumrian et saadant Spørgsmaal, vilde han svare, den feige Slyngel, som han er: „Kapitain Polwarth af Syvogfyrgetyvende!“ Han vilde have ladet Spørgeren, om det saa var et nysgjerrigt Pige-

barn, der fandt Behag i min Persons tout ensemble, være i fuldkommen Uvisshed om at der gives et saadant Sted i Verden, som Polwart = Hill."

Under denne flydende Tale, der blev afbrudt ved tusinde Anstrængelser for at komme til Lande igjen efter den besværlige Opstigen ad Høien, rystede Lionel hjerteligt sin Vens Haand, og forsøgte, at tilkjendegive ham sin Glæde over deres Sammenkomst. Mangel paa Lust, der var en Hovedfeil hos Kapitain Polwarth, havde imidlertid nødt ham til at tie, og givet Lionel Tid til at svare.

"Denne Høi var netop det sidste Sted, hvor jeg havde ventet at finde Eder;" — sagde han; — "jeg holdt det for afgjort, at I ikke kom paa Benene før Klokken Ni eller Ti, og da var det min Hensigt, at opspørge og besøge Eder, førend jeg gjorde Generalen min Opvartning."

"Ah, I maa takke hans Excellence, den høibaarne Thomas Gage, Statholder og General en chef i og over Provindsen Massachusetts-Bay, og Viceadmiral over samme, som han kalder sig i sine Proklamationer, for denne særdeles Gunst, endstjøndt, mellem os sagt, Leo! han er ligesaa meget Statholder over Provindsen, som Eier af de Hingster, I nylig har ladet bringe i Land."

"Men hvorfor skal jeg takke ham for dette Møde?"

"Hvorfor? Se Eder om, og siig mig, hvad I

seer, — intet andet end Røg, — dog, jeg seer at der er et Kirkeetaarn, hist en dampende Sø, og her ligesom os Skorstenene af Hancock's-House; de dampe ogsaa, som om deres rebelske Eier var hjemme og kogte sin Suppe; men alt hvad vi see, er ikke andet end Røg, og vi Episkopæere have en afgjort Mobbhydelighed mod Røg. Naturen befaler en Mand, som Eder's underdanige Tjener, ikke at afbryde sin Ro for tidligt om Morgen. Men den høibaarne Thomas, Statholder og Viceamiral o. s. v. har befaleet, at vi ved Solens Opgang skulde være under Vaaben, Officierer og Soldater."

"Det er vist ikke besværligt for en Soldat, og især da det synes at bekomme Eder saa vel;" — svarede Lionel; — "nu seer jeg først, Polwarth! — jeg er ganske forbauset! — det er dog vel ikke en Letinfanterijakke I har paa?"

"Jo sikkert! hvad forunderligt er der ved?" — svarede den Anden med megen Alvorlighed; — "passer den mig ikke, eller passer jeg ikke til den? Hvorfor seer I paa mig med en Mine, som om I skulde døe af Latter? Se kun, Leo! i tre Dage har jeg vænnet mig til det — men er der alligevel noget underligt i at Peter Polwarth kommanderer et Kompagni let Infanteri? Har jeg ikke netop fem Fod, sex og en Ottendeel Tomme — den lovbefalede Høide?"

„J synes at være saa nøie bekendt med Eder's Længdemaal, som om J havde Harrisons Længdemaaler iommen; tænker J ikke ogsaa paa at bruge en Qua=brant?“

„Min Brede! jeg forstaaer Eder, Leo! fordi jeg er stabt omtrent som Moder Jord, beviser det, at jeg ikke kan kommandere et Kompagni let Infanteri?“

„Jh, saa godt som Josua kunde kommandere So=len. Men det er i mine Dine intet større Under at den stod stille, end at see Eder i denne Dragt.“

„Godt da! jeg skal forklare Eder den hele Hem=melighed; men først ville vi sætte os ned ved Fyrtaar=net;“ — sagde Kapitain Polwarth, medens han med mange Omstændigheder nedlob sig paa det Sted, som den Fremmedes magre Skikkelse nylig havde indtaget; — „en rigtig Soldat maa holde godt Huus med sine Kræfter for at kunne bruge dem i Nøden; dette bringer mig paa een Gang paa det rigtige Punkt, — jeg er forelsket.“

„Det er forbausende!“

„Og hvad der endnu er mere, jeg gab gjerne givte mig.“

„Det maa ingen Kvinde af ringe Gaver være, der har kunnet vække saadanne Følelser hos Kapitain Polwarth af det Syvogfyrgetyvende.“

„Det er en Dame af fortræffelige Egenheder,

Major Lincoln!" — sagde Elskeren med megen Alvorlighed, der viisde, at den spøgende Maade ikke var ham ganske naturlig; — „naar man betragter hende, skalde man troe at alle hendes Lemmer vare breiede. Naar hun er alvorlig, træder hun frem med en Bærdighed som en Staldore; løber hun, er det med en Kalkuns Behændighed; hviler hun, kan man ligne hende ved en Dyreryg, saa smagfuld og saftig, at man ikke kan faae nok."

"J har givet mig saa herlig en Beskrivelse over hendes Person, at jeg brænder af Længsel efter at høre noget om hendes Andelsfuldkommenheder."

"Mine Billeder ere maaskee ikke poetiske, men de ere de Første, der frembyde sig af sig selv og tillige naturlige. De Egenskaber hun har erhvervet sig, overgaae endnu langt hendes naturlige Fuldkommenheder. For det Første er hun vittig; for det Andet næsviis som Fanden; og for det Tredie en saa forbjæblet Rebel mod Kong Georg, at der ikke findes hendes Mage i Boston."

"Det er forunderlige Anbefalinger!"

"De meest useilbare Anbefalinger. De ere piquante, som en smagfuld Sauce, der pirrer Spiselysten og kryddrer Maden; hendes Forræderi, thi det er det virkelig, er ligesom Oliven, der sætter Smag paa min Voialitet; hendes Næsviished er Olie til min Bæste"

denheds kolde Salat, og hendes biden­de Wittighed blander sig med min blide Charakter saaledes som Sød­ og Suurt til en behagelig Scherbet.”

„Det vilde være forgæves at ville bestride en saadan Dames Yndigheder;” — svarede Lionel, der morede sig ikke lidet ved den snurrige Blanding af Spøg og Alvor i den Andens Tale; — „men hvorledes hæn­ ger dette sammen med det lette Infanteri? Hun hører dog vel ikke til sit Kjøn­s lette Tropper, Polwarth?”

Om Forladelse, Major Lincoln! i Henseende til denne Gjenstand forstaaer jeg ingen Spøg! Miss Dan­ forth hører til en af de første Familier i Boston.”

„Danforth? Dog vel ikke Agnes?”

„Jo, netop!” — raabde Polwarth forbauset; — „Hvorfra kjender I hende?”

„Nu, hun er netop en Cousine af mig, og hun boer i samme Huus som jeg. Vi ere begge to be­ slægtede med Madame Lechmere, og den gode Dame paastod, at jeg skulde opslaae min Bopæl i Tremont­ strædet.”

„Det glæder mig! I et hvert Tilfælde kan vort Ven­skab nu føre til noget Bedre, end til at æde og drikke. — Men for igjen at komme tilbage til det første Punkt; der var fordømte Stikklerier angaaende min Proportion i Om­løb, som jeg paa een Gang vilde undertrykke.”

„Dertil behøver I kun, at skaffe Eder et tyndere Udseende.”

„Og gjør jeg ikke det med min snævre Klædebragt? Jeg vil tale ganske alvorligt med Eder, Leo! thi til Eder kan jeg betro mig. I veed hvad vi i det Syvogfyrgetyvende ere for Folk; lad dem saae sat paa et slemt Ord eller et Dgenavn, saa kommer I til at tage det med i Graven, om det saa er nok saa fornærmeligt.”

„Men der gives dog en Maade at standse utilbørlige Friheder paa,” — sagde Lionel alvorligt.

„Bah, bah! Der er dog vel ingen, der vil slaaes for et Par Pund Fedt mere eller mindre; men et saadant Navn har meget at betyde, og det første Indtryk gjør alt. Hvem holder Stor-Cairo for en Landsby, og Stortyrken eller Stormogulen for smaa Drenge, eller hvem vilde af Høresige troe at Kapitain Polwarth af det lette Infanterier kunde veie hundrede og fire-sindstyve Pund?”

„Læg endnu tyve til!”

„Ikke et Pund mere, saa sandt jeg er en Synsder; det er ikke længere siden end i forrige Uge, at jeg blev veiet i hele Bordselskabets Nærværelse, og siden den Tid har jeg snarere tabt en Unze, end vundet den, thi denne tidlige Opstaaen duer ikke til at blive feed. Det skeede i min Globrok; thi I veed jo, Leo! at vi Lykke ikke kunne som I federlette Menneſker,

stille os paa Vægtstaaen med Støvler og Sporer og andre saadanne Ting."

"Men det forundrer mig, at Nesbit lod sig overtale til at indvillige i den Forandring;" — sagde Lionel; — "han seer meget paa det Udortes."

"Jo, det er jeg Mand for!" — afbrød Kapitaenen ham; — "men vi ere enige, som I veed, og jeg forestiller noget meget end en Kapitain i Korpsen. Men jeg vil hvidste Eder en Hemmelighed i Dret; vi have nylig haft en slem Handel her, hvori det Syvogfyrgetyvende ingen Laurbær høstede. Der var en Deel Larm over en gammel rusten Flint."

"Jeg har allerede hørt noget derom;" — svarede Lionel; — "og det smertede mig, da jeg i Aftes hørde Folkene retfærdiggjøre deres egen vilde Opsørsel med deres Høistkommanderendes Exempel."

"Hem! det er en kilden Sag! — Denne Opsørsel har bragt Obersten i et særdeles ondt Rygte her i Boston, især iblandt Qvindfolkene, i hvis Gunst vi Alle staae en god Deel lavere, end Rødtjolerne saa vidt jeg veed, nogensinde have staaet. Nu, Leo! Blaatjolerne have her Fortrinnet, men i den hele Armee er der ingen, der har erhvervet sig flere Venner her, end Eders ærbødige Tjener. Jeg har ogsaa nu gjort min Popularitet gjældende, hvilket ikke er nogen ringe Ting, og deels ved Løfter, deels ved hemmelige For-

dele, fik jeg det Compagni, som min Rang i Regimentet ubestrideligt gav mig Forbring paa."

"En fuldkommen tilstrækkelig Forklaring; en meget tilgivelig Uergjærrighed fra Eders Side, og et sikkert Tegn at Freden ikke vil blive forstyrret; thi Gage vilde ikke tillade en saadan Forandring, hvis han havde et Felttog i Sinde."

"Jh, deri kunde I dog tage feil; disse Yankier have allerede i ti Aar snakket og fattet Beslutninger og billiget deres Beslutninger, som de kalde det, og hvad gjør alt dette? Men vidst er det, Tingen blev Dag for Dag værre og værre; men Jonathan er en Gaade. Nu, I veed, da vi stod sammen ved Kavalleriet; — Gud forlade mig det Selvmord, som jeg begik, da jeg ombyttede det med Infanteriet, hvilket jeg aldrig burde have gjort, saalænge der var et roligt Dyr og en sikker Kleppert at finde i hele Engeland; — men den Tid, naar Folket blev opbragt over et nyt Paalæg, naar der opstod lidt Spectakel, naar et Huus eller to brændte af, eller en Embedsmand blev skræmmet, eller en Politibetjent fik lidt Prygl, galopperede vi til, træk vore Sværd og adspredte det lumpne Pak til alle Verdens fire Sider, hvorpaa da Retsfærdigheden gjorde Resten; vi havde kjøbt en let Seir med en Smule Weir, der blev os rigelig erstattet ved en bedre Appetit om Middagen. Men her er Alting ganske anderledes."

„Og hvad er det da for foruroligende Tegn, man mærker her i Kolonierne?“ — spurgde Major Lincoln med en synlig Deeltagelse i Sagen.

„De nægte sig selv de naturligste Næringsmidler for at opretholde det, de kalde deres Grundsætninger; Qvinderne drikke ingen Thee mere, og Mændene forlade deres Fiskerier. Der er neppe hele Foraaret igjennem kommet noget som en Vindband paa Torvet, blot formedelst Havnebiller, og dog blive de hver Dag endnu mere haardnakkede. Men hvis det skulde komme til Slagsmaal, ere vi — Gud være lovet! — stærke nok til at bane os en Vej til Continentet, hvor der er større Overflodighed af Levnedsmidler, og jeg hører ogsaa, at der kommer flere Tropper endnu?“

„Kommer det til Krig, hvilket Himmelen forbyde!“ — sagde Major Lincoln; — „ville vi blive beleirede der, hvor vi nu ere.“

„Beleirede?“ — raabte Polwarth forfærdet; — „kunde jeg tænke at der var den ringeste Udsigt til en saadan Ulykke, vilde jeg i Morgen begynde at kjøbe op. Det er allerede slemt nok nu; vort Bord er aldrig ordentligt besat, og kommer der en Beleiring til, vil det blive en sand Hungerenød. Nei nei, Leo! disse smaa Mandelinger med deres korte Geværer ville ikke tænke paa at beleire fire tusinde britiske Soldater med en Flaade, til at dække dem Ryggen. Fire Tu-

finde! Hvis de Regimenter, som jeg har hørt nævne, virkelig ere paa Veien, ville vi være aatte Tusinde, saa gode, som der nogentid —"

"Lette Infanteritroier!" — kaldt Lionel ham i Taler; — "men Regimenterne komme, det er vist; Clinton, Burgoyne og Howe havde Afstedsaudiens den samme Dag som jeg. Kongen seer gjerne, at der bliver sendt Tropper herover, og vor Modtagelse var derfor meget naadig, endstjøndt det forekom mig, at hans Majestæts Die betragtede mig paa en Maade, der kunde forraade, at han erindrede en eller to af de Meninger, jeg i min Ungdom yttrede i Underhuset angaaende disse ulykkelige Tvistigheder."

"J stemmede mod Havnebillerne," — sagde Polwarth; — "af Hensyn paa mig."

"Nei, deri forbandt jeg mig med Ministeriet. Bostons Opførsel havde gjort denne Bil nødvendig, og derover var der neppe to Meninger i Parlamentet."

"Af, Major Lincoln! J er en lykkelig Mand," — sagde Kapitainen; — "et Sæde i Parlamentet i det fem og tyvende Aar! Jeg troer næsten, at jeg vilde foretrække en saadan Bestjæftigelse for enhver anden; allerede Navnet har noget tillokkende; et Sæde! J har to Lemmer for Eders Flække, hvem er det andet?"

"Tael ikke derom! jeg beder Eder!" — hviskede Lionel, i det han trykte den Andens Haand og stod

op; — „den Plads er ikke besat med ham, der burde have den, som I nok veed. Skal vi gaae ned paa Fælleden? Der er mange Venner, som jeg kunde have Lyst til at see førend Klokken kalder os til Kirken.”

„Ja, nu er der Tid til at gaae i Kirke, eller, rettere sagt, til at gaae i Forsamlingen; thi de fleste af de gode Folk her undgaae Kirke, ligesom vi have affvoret Paven's Myndighed;” svarede Polwarth og fulgde sin Ledfager; — „Jeg har ikke i Sinde at bisvaane nogen af deres Masterader; hellere vilde jeg en heel Dag staae Skildvagt ved en Bagagevogn, end høre en af deres Bønner. I Kongens Kapel, som de kalde det, befinder jeg mig dog ikke saa ilde; ligger jeg en gang mageligt paa mine Knæer, kan jeg holde det ligesaa godt ud, som Lord Erkekancleren af Canterbury, endstjøndt det altid har været mig ubegribeligt hvor nogen kan have saa meget Veir i sig, at han kan blive færdig med en Fropræken.”

De steg nu ned af Høien, og deres Gestalter tabde sig snart paa Fælleden blandt tyve Andre, der bare røde Kjoler.

Femte Kapitel.

Nu os og vort Tragediespil
 Til Eders Gunst vi befale vil,
 Og beder Jer høre taalmødt til.

Hamlet.

Vi maae nu, for at betage vor Fortælling enhver Ufor-
 staaelighed, føre vore Læsere eet Aarhundrede tilbage.
 Riginald Lincoln var den yngste Søn af en meget
 gammel og rig Familie, hvis Besiddelser, under alle de
 Forandringer, der indtraf i Republikkens Tid og under
 Cromwals Usurpation, vare Dele af et Baroni. Han
 selv havde dog ikke arvet stort mere, end en sygelig
 Pirrelighed, der, endog saa paa hiin Tid, blev anseet
 for Familiens Arvedeel. Medens han endnu var ung,
 havde han taget sig en Kone, som han elskede meget,
 men som døde, da hun gav sit første Barn Livet.
 Hendes Egtfælles Kummer vendte sig til Religionen,
 men uheldigviis, istedetfor at øse Trøst af de Betragt-
 ninger, hvorpaa vor Tro er saa rig, blev hans Ge-
 myt opfyldt med de høie, men for os modstridende An-
 skuelser af Guds Egenskaber, og Følgen af hans Om-
 vendelse var, at han blev en streng Puritaner og ibrig
 Prædestinarius. At en saadan Mand, der kun fandt

libet, der bandt ham til Fædrenelandet, blev oprørt ved Synet af de urene Sæder ved Carls Hof, kan ikke forekomme os fremmed, og saaledes drog han, endstjøndt han paa ingen Maade var indvikket i Kongemordernes Sag, over til den fromme Provinds Massachusettsbay, i hiin Iystige Fyrstes første Regjeringsaar.

Det var ikke vanskeligt for en Mand af Reginald Vincolns Rang og bekjendte Hellighed at erholde et baade ærefuldt og fordeelagtigt Embede i Kolonien, og da den første Opblusfen af hans opvaagnende Iver i aandelige Ting havde sat sig en Smule, forsømde han ikke at opoffre en betydelig Deel af sin Tid paa verdslige Ting. Dog forblev han lige til sin Dødsdag en mørk, stræng, bigot Pietist, der lod til at være alt for uenkyndet om Verdens Forsængeligheder til at blande sine fromme Tanker med deres Tant, medens han dog nedlod sig til at efterkomme deres udvortes Forpligtelser. Trods denne Andagt saae hans Søn, efter Faderens Død, sig dog i Besiddelse af ret skjønne Eiendomme, der, uden Modsigelse, vare komne sammen ligesom af sig selv, ved hans hellige Faders Stødesløse Omhu.

Den unge Lionel fulgte for saavidt sine værdige Forsædres Godspor, at han vedblev at sammendynge Rigdomme og Hædersposter, endstjøndt han formedelst den ovennævnte Arvefeil kun sildigt fandt en Ledfagers inde, der deelde Lykken med ham. Tværtimod alle sæd-

vanlige Beregninger, forenede han, uagtet han var en Mand af saa stor Selsfornægtelse, sig med en ung, livlig Episcopalerinde, der foruden hendes Skjønhed og lette Blod kun havde lidet til sin Unbefaling. Denne Dame skjenkede ham fire Børn, tre Sønner og een Datter, hvorpaa hun ogsaa blev samlet til sine Fædre. Den ældste af disse Sønner var endnu et Barn, da han blev kaldet til Møderlandet, for at arve Familiens Besiddelser og Væresposter. Den Anden, Reginald, der blev opdraget til Krigen, givte sig, havde en Søn, og mistede Livet i Ørknerne, hvorhen Tjenesten havde kaldet ham, førend han endnu var fem og tyve Aar gammel. Den Tredie var Bedstefader til Agnes Danforth, og Datteren var Madame Lechmere.

Familien Lincoln havde, naar man betragter Kortheden af Ægtefællerne i den, været overordentlig frugtbar, saalange den forblev i Kolonierne, ifølge Forsynets vise Indretning, der altid synes at ordne Naturens Forretninger efter vor Trang. Gaasnart Familien vendte tilbage til Britaniens folkerige Der, tabte den ganske og aldeles sit Frugtbarhedsrygte. Sir Lionel Lincoln levede længe gift, men døde uden Børn; alligevel laa han med megen Prunk paa Paradesengen, under en prægtig Baldakin og i Haller, der vare saarummelige, at de gjerne kunde have haft Plads til hele Priams Familie.

Denne uheldige Omstændighed gjorde det nødvendigt at sætte endnu engang over det atlantiske Hav, for at finde en Arving til Ravenscliffes vidtløstige Besiddelser og til et af de ældste Baronier i Riget.

Vi have forgjæves plantet og opklækket dette Stammetræ, hvis vi først maa sige Læseren, at den forældreløse Søn af den afdøde Officier nu blev Hovedet for Familien; han havde givet sig, og var Fader til en blomstrende Søn, da denne just ikke uventede Ophøielse indtraf. Lionel Lincoln lod Kone og Barn tilbage, og tilde usfortøvet til Engeland, for der at have sine Rettigheder og tage sine Eiendomme i Besiddelse. Da han var den afdøde Giers Brodersøn og anerkjendte Arving, fandt de Vigtigste af hans Fordringer ingen Modstand. Men over denne Mand's Charakter og Lykkesomstændigheder havde der tidligt leiret sig en tyk Sky, der ikke tillod at see hans Livs Begivenheder i et klart Lys. Efter hans Opførelse til Gre og Rigdom var kun lidet blevet bekjendt om ham, endog for hans første og nærmeste Slægtninger. Vel fortalte man, at han i to lange Aar var bleven opholdt i Engeland ved en rænkesfuld Strid angaaende et ringe Gods, der hørte til hans vidtløstige Besiddelser, en Proces, der dog, som man vidste, var faldet ud til hans Fordeel, endnu førend hans Kones pludselige Død kaldte ham tilbage til Boston. Denne Ulykke traf ham

paa den Tid da Krigen af 56 rasede med sin største Hæftighed, paa en Tid, da Koloniens Kræfter forenede sig for at hjælpe Moderlandet, der, efter den Tids Udtrykssmaade, paa det ivrigste anstrænge sig for at bekjempe Franskmændenes ærgjærrige Hensigter paa denne Holokugle, eller, hvad der dog var det samme, for at befordre sin egen Fordeel.

Det var en mærkværdig Tid, da de stille, rolige Kolonister afslagde deres sædvanlige Fredssommelighed, og styrkede sig i Kampens Tid med en Iver, der snart kappedes med deres mere øvede Baabenbrødres dristigste Mod. Til Forbauselse for alle dem, der kjendte hans Rigdomme, saae man Lionel Lincoln indvikle sig i mange af de dristigste Bovestykker med et Mod, der snarere syntes at søge Døden, end at stræbe efter Vre. Han var, som hans Fader, bleven opdraget til Krigen, men det Regiment, i hvilket han stod som Lieutenant, tjende i de østlige Besiddelser, medens den rastløse Kriger ilede til alle Sider, vovede sit Liv og mere, end een Gang, udgjød sit Blod, paa de Tog, der udmærkede Krigen i de vestligere Dele.

Men denne farlige Løbebane forløb han endelig pludseligt og hemmelighedsfuldt. Drevet af en uimodstaeligt Magt, som man aldrig lærde at kjende nøiere, tog Baronens Søn og indskibede sig endnu engang

til sine Forsædres Land, fra hvilket han, saavidt man vidste, ikke mere vendte tilbage. I mange, lange Aar bleve alle de Spørgsmaal, som Madame Lechmeres Landsmænd og Landsmændinder af priselig Videlyst gjorde hende angaaende hendes Brodersøns Skjæbne, af denne Dame besvarede med den høfligste Tilbageholdenhed, ja, mange Gange med saadanne Kjendtegn paa en dyb Bevægelse, der lignede dem, som vi have prøvet paa at beskrive ved hendes første Sammenkomst med sin Brodersøn. Men hyppige Draabefald udhule Stene. Først gik det Rygte, at Baronen havde gjort sig skyldig i Forræderi og var bleven nødt til at ombytte Ravenscliffe med en mindre bekvem Bolig i Dover. Paa denne Efterretning fulgde en Anden om et ulykkeligt hemmeligt Ægteskab med en af Prindsesserne af Huset Brunsvig; men et Blik paa Kalenderen viisde, at der i denne Familie ikke var nogen givtesærdig Dame, og denne amour, der forekom Provindserne saasandsynlig, blev nødvendigviis opgivet. Endelig forsikrede man med mere Sandsynlighed, at den ulykkelige Sir Lionel opholdt sig i en privat Daareanstalt.

Saa snart dette Rygte var bragt i Omløb faldt det som Skjæl fra Manges Dine, og ingen var saablind, at han ikke havde mærket Kjendtegn til Vanvittighed hos Baronen, ja, mange gik endog saa vidt, at de antog denne Sygdom for en Familiearv. Men

at forklare det pludselige Udbrud af Sygdommen var en vanskeligere Opgave, og øvede længe et saa findrigt Folks Skarpsindighed.

Den mere sølsomme Deel af Menigheden, som Jomfruer og Ungkarle, og saadanne Tilhængere af Hy-
men, der allerede to Gange havde prøvet Gudens trøs-
tende Kraft, manglede ikke at søge Uarsagen til Baro-
nens Ulykke i Tabet af hans Ægteskælle, en Dame,
som man vidste, han elskede lidenskabeligt. Nogle,
Levninger af den gode gamle Skole, under hvis aan-
dige Indflydelse saa mange ugudelige Nekromanter vare
opstaaede, for at bøde for deres Uffærdigheder, henpegede
paa dette Uheld som paa en fortjent Straf for en Fa-
milies Graftid, om hvilken man vidste, at den engang
havde kjendt den sande Tro, medens en tredie, og det
just ikke den ringeste Deel, der bestod af de værdige
Personer, der i Kongensgade, for en ringe Fordeels
Skuld, byde Veirigt Trods, ikke undsaae sig for at
paastaae, at den pludselige Erhvervelse af saa megen
Rigdom allerede havde skilt mangan en, der var klogere,
ved Forstanden. Men den Tid nærmede sig, da Til-
bøieligheden til at gruble over en Medborgeres Anlig-
gender, skulde gjøre Plads for vigtigere Betragtninger.
Den Time kom snart, da Kjøbmanden forglemte sin
øjeblikkelige Fordeel, for med Alvor at see de fjærne
Virkninger imøde, der maatte følge paa Dagens Begi-

venheder; da den Fanatiske skulde indsee, at Forsynet smilte velvilligt til dem, der meest ved egen Anstrængelse fortjende dets Gunst, og da den Følshomes Bryst blev renset for dets sygelige Beboer for at give Plads for en mere ædel, men heldbringende Lidenstabs, Kjærlighed til Fædrelandet.

Paa denne Tid begyndte Meningskampen imellem det storbritaniske Parlament og de nordamerikanske Kolonier, der med Tiden førde til de vigtige Resultater, der grundede en ny Epoke i den politiske Frihed og stiftede et mægtigt Rige. Et flygtigt Blik paa denne Strids Natur maa bidrage til at gjøre mange Hentydninger i denne Fortælling mere forstaaelige for Læseren.

Provindsernes tiltagende Rigdom havde allerede i Aaret 1763 tiltrukket sig det engelske Ministeriums Opmærksomhed. I dette Aar blev det første Forsøg gjort paa at hæve en Afgift, der skulde anvendes til Stadens Fornødenheder; et Forslag gik igjennem, der lagde en Afgift paa stemplet Papir, der var nødvendig for at give Contracter Gyldighed. Denne Maade, at hæve Penge paa, var i sig selv ikke ny, heller ikke var Afgiften saa stor, at den blev trykkende. Men Amerikanerne, der ikke ere mindre kloge, end forsigtige, bemærkede ved det første Diekast, de vigtige Følger, som det vilde føre med sig, at man tilstod en Forsamling, hvori de ingen Repræsentanter havde, den Ret at paa-

lægge dem Afgifter. Opøsningen af Spørgsmaalet havde sine Vanskeligheder, men, naar man betragtede Sagen uden Fordom, var Retten aabenbart paa Kolonisternes Side. Overtydede om Styrken af deres Grunde, maa-
 see ogsaa i Bevidstheden af det store Antal af deres Kjæmpere, toge de fat paa Sagen med en Ild, der forraadte denne Bevidsthed, men tillige ogsaa med en Kulde, der tydeligt røbede Fastheden af deres Planer. Efter en Modstand, der varede næsten i to Aar, i hvilken Tid Loven aldeles ikke indbragde noget, formedst Samdrægtighed, og det Farlige for Embedsmændene ved at bringe den i Udøvelse, opgav Ministeriet endelig sin Plan. Men paa samme Tid, som Loven blev kaldt tilbage, hævdede Parlamentet sig sin Ret til i ethvert Tilfælde at binde Kolonierne, derved, at det lod indrykke en Beslutning i denne Anledning i sine Dagblade.

At et Rige, hvis enkelte Dele vare adskilte af Oceanet, hvis Interesse saa ofte kom i Conflict, med Tiden maatte blive umueligt at regjere, og tilsidst vilde falde ved sin egen Storhed, var en Begivenhed, som enhver Fornuftig kunde forudsee. Men at Amerikanerne den Tid ikke tænkte paa en saadan Adskillelse kunde man, hvis der intet andet Vidnesbyrd var forhaanden, slutte af den Rolighed og Underdanighed, der gjennemtrængte Kolonierne, saasnart Tilbagetagelsen af Stem-

pelacten blev bekjendt. Havde de havt den mindste
 Bængsel efter en utidig Frihed, havde Parlamen-
 tet paa en hoist uklog Maade gndet tilstrækkelig Olie i
 Tiden ved den ovenanførte Beslutning. Men tilfredse
 med de virkelige Fordele, som de havde erholdt, fred-
 sommelige i deres Forhold, og loyale i deres Følelser,
 lode Kolonisterne ad deres anmassende Beherskeres for-
 fængelige Opsørsel, medens de lykønskede hverandre til
 deres virkelige Seire. Havde Kongens forblindede Tje-
 nere lært Wiisdom af det Forbigangne, var Stormen
 vel faret forbi, og et andet Aarhundrede vilde være
 blevet Vidne til de Begivenheder, som vi nu ville fortælle.
 Men næppe havde man igjen ladet Tingene tage deres
 gamle Løb, førend Ministerne igjen kom frem med de-
 res Paastand paa at kunne paalægge nye Afgifter.
 Planen til at hæve en Afgift var i Henseende til Stem-
 pelacten bleven tilintetgjort ved det at Kolonierne væ-
 grede sig ved at bruge det stemplede Papir; men i det
 nærværende Tilfælde greb man til Midler, der bleve
 anseete for mere virksomme, f. Ex. ved Theen, hvoraf
 Afgiften først blev betalt af det ostindiske Kompagni,
 og siden skulde erstattes Amerikanerne i Forhold til de-
 res Drifkelyst. Men disse nye Indgreb i deres Ret-
 tigheder bleve af Kolonisterne mødte med den samme
 Hurtighed, men med mere Alvor, end i det forrige

Tilfælde. Alle Provindser Syden for de store Søer handlede ved denne Leilighed i Overensstemmelse; der blev truffet Foranstaltninger, og ikke blot indsendt Forestillinger og Bønskrifter; ja, man gjorde alvorlige Skridt til en kraftig Modstand, hvis man skulde blive nødt til at bruge Magten. Theen blev i de fleste Tilfælde op-
lagt i Magaziner, eller sendt tilbage til Engeland, end-
skjøndt i Boston en Sammentræffen af Omstændigheder fra Folkets Side førte til den voldsomme Forholdsre-
gel at kaste en stor Deel af den forhadte Artikel i Søen. For at straffe denne Gjærning, der indtraf i Begyndelsen af Aaret 1774, blev Bostons Havn luk-
ket, og forskjellige Love bleve udstedte af Parlamentet, der skulde gøre Folkets Afhængighed af den britiske Regjering følelig.

Skjøndt Kolonisternes Klager havde ophørt i den korte Mellemtid, der var fulgt paa Ministeriets Forsøg paa at paalægge hiin Skat, havde man dog ikke givet den Følelse af Harme, der var bleven opvakt ved dette Forsøg, Tid til at forsvinde, førend den forhadte Plan igjen blev optaget i en fornyet Skikkelse. Fra 1765 til den Tid, i hvilken vor Fortælling falder, var den yngre Deel af Provindsernes Befolkning traadt ind i Mandsalderen, men den var ikke mere hiin dybe Ure-
frygt for Moderlandet, der var nedarvet fra Forfæ-

drene, den nærede ikke længere hiin Hengivenhed for Kronen, der i Almindelighed udmærker et Folk, der i en lang Afstand beundrer Kongedømmets Glands. Endnu vare de, der ledede Amerikanernes Følelser, der beherskede deres Sindelag, imod en Adskillelse fra Riget, som et Skridt, hvilket de endnu bestandigt betragtede som upolitiskt og unaturligt.

Smidlertid beredte man sig paa begge Sider, endstjøndt lige utilbeielige til at udøse Blod. Koloniens Stilling var nu saa egen, at man kan tvivle paa at Historien fremviser et træffende Sideslykke dertil. Den fyrsten tilkommende Lydighed blev overalt anerkjendt, medens man foragtede eller omgik de Love, der bleve givne af hans Raadgivere. Enhver Provinds havde sin særegne Bestyrelse, og i de fleste var Kronens politiske Indflydelse stærk og stor; men Tiden var kommen, da den skulde overvindes af en moralsk Følelse, der trodsede Ministernes Rænker og Uretfærdigheder. De af Provinciallovgivningerne, der havde en Majoritæt af Frihedssønnere, som man kaldte dem, der modsatte sig Ministrenes uconstitutionelle Bestræbelser, valgte Deputerede til en Generalcongres, der skulde raadslaae om de paa feligste Midler til at bringe Folkets Anliggender i Stand. I een eller to Provindses, hvor Ulygheden af Folkerepræsentationer førte til forskellige Re-

sultater, afhjalp Folket Manglen derved, at det handlede efter sin oprindelige Duelighed. Disse Forsamlinger, der ikke mødte som Oprørere, men med uforsvaret Tillid til deres redelige Sindelag, og som handlede ifølge en almindelig Forandring i Tænkemaade, besad en Indflydelse, der siden var nægtet deres mere lov- mæssigt valgte Efterfølgere. Deres Optræden havde hele Lovens Kraft, uden tillige at dele det Forhadte hos dem. Medens de, som deres Medborgeres Repræsentanter, endnu vedbleve at fortsætte Ansøgninger og Forstillinger, forglemte de ikke at modsætte sig Ministeriets trykkende Forholdsregler, med saadanne Midler, som de den Gang fandt passende.

En Forening blev til den Ende anbefalet Folket, og de Beslutninger, man tog, bleve inddeelte i tre Slags, der fik Navn af: „Ikkeindsørsel, Ikkeudsørsel, Ikkeforbrug.“ Disse negative Hjælpemidler vare alt, hvad der ifølge Forsatningen stod i deres Magt, og under den hele Strid vogtede de sig omhyggeligt for at overskride de Grændser, som Lovene havde sat for Undersaatternes Rettigheder. Endskjøndt der ingen aabent Modstand blev gjort, forsmåede de dog ikke de Midler, der stode i deres Magt, til at gjøre sig beredte paa det sidste Onde, hvis det skulde indtræffe. Paa denne Maade vorde hver Dag Hadet og Fortry-

delsen i alle Provindsler, medens i Massachusettsbai, den egentlige Skueplads for vor Historie, Uordenen i Statslegemet syntes at naae sin største Høide.

De vigtige Gjenstande for Striden havde paa forskjellige Steder blandet sig med mange locale Omstændigheder, og dette i ingen Stad mere end i Boston. Indvaanerne af denne By havde udmærket sig ved deres tidlige, aabenbare og usøfærdede Modstand mod Ministeriet. En bevæbnet Magt var for længe siden anseet for nødvendig for at skræmme denne Mand, hvorfor man havde trukket Tropper sammen fra forskjellige Dele af Provindsen, og bragt dem ind i denne ildeberyggede Stad. Allerede i 1774 blev en Militairperson beklædt med den udøvende Magt i denne Provinds, og Regjeringen antog en mere bestemt Stilling. Noget af det første, som denne Mand, der havde en General-Statholders høie Rang, og kommanderede alle Kongens Stridskræfter i Amerika, foretog sig, var at opløse Koloniforsamlingen. Paa samme Tid blev et nyt Charter sendt fra Engeland og man havde en betydelig Forandring i Kolonibestyrelsen i Sinde. Fra dette Dieblif var Kongens Magt, om just ikke aabenbar forkastet, dog suspenderet i Provindsen. En Provindsialcongres blev valgt, og samlet syv Mile fra Hovedstaden, hvor den fra Tid til anden vedblev at gribe saadanne For-

holdsregler, som Tid og Omstændigheder gjorde nødvendige. Mandskab blev hværvet, disciplineret og bevæbnet, saa godt som Koloniernes ringe Midler vilde tillade det. Disse Tropper, der kun bestode af Eliten af Indvaanerne, havde kun lidet mere til deres Ubefaling, end deres Iver; og deres Duelighed i at omgaaes med Skydegeværer. Af den Forventning man gjorde sig om deres Tjeneste blev de ikke upassende kaldet minute men. Krigsforraad blev opkjøbt og opbevaret med en Omhyggelighed, med en Iver, der tydeligt røbede af hvad Slags den forestaaende Kamp vilde blive.

Paa den anden Side fulgte General Gage lignende Forsigtigheds og Forsvars-Regler, i det han forstaaede sig paa det fordeelagtige Punkt, som han havde inde, og, saa ofte det lod sig gjøre, hindrede Kolonisterne i at anlægge Magaziner. Det Første var en let Opgave, baade formedelsf Stedets Beliggenhed, og formedelsf det Antal af Tropper, som han havde under sin Kommando.

Omgivet af brede og dybe Bænde, naar man undtager et meget ringe Punkt, og indtagende den tredobbelte Række af Høie, der ikke bliver behersket af de nærliggende Bjerge, kunde Halvoen, hvorpaa Boston ligger, med en tilstrækkelig Besætning, let gjøres uindtagelig, især naar den blev understøttet af en overlegen

Glaade. De af den engelske General opførte Bærker vare næsten af slet ingen Udstrækning, thi det er bekendt, at Kolonisternes hele Artilleripark ikke indeholdt over et halvt Dusin Feltstykker, med et ringe Train, der ganske maatte sammensættes af gamle, uformelige Skibskanoner. Da derfor Pionei ankom til Boston, fandt han nogle Batterier opstillede paa Høiene, af hvilke en Deel ligesaavel skulde beherske Staden, som drive den udbortes Fjende tilbage, medens der var bragt Forsvarslinier gjennem Landspidsen der forenede Halvøen med Fastlandet. Garnisonen bestod af ikke fuldt fem tusinde Mand, foruden en snart tiltagende, snart aftagende Mængde af Matroser og Søfolk, eftersom der ankom eller afgik Skibe til.

Men hele Tiden var Samkvæmmet mellem Staden og det omliggende Land kun for saa vidt afbrudt, som Handelsens Standsning og den ved Omstændighederne forarsagede Usikkerhed uundgaeligt forde det med sig. Endstjøndt tallose Familier havde forladt deres Hjem, bleve dog mange anerkjendte Whigger i deres Boliger, hvor deres Drer bleve bedøvede af Larmen af de britiske Trommer, og deres Harmen kun alt for ofte blev vaakt ved de engelske Officierers Spotterier over deres Landsmænds militaire Foranstaltninger. Virkelig havde den Mening at Kolonisterne kun vare lidet stikkede til

Krigen udbredt sig iblandt de forfængelige og tanke-
løse Ynglinger i Armeen, og mange af deres bedste
Benner i Europa frygtede for at en Opfordring til at
gribe til Vaaben skulde paa een Gang for bestandigt
afgjøre Striden, i det Amerikanerne strax vilde vise de-
res fuldkomne Uduelighed til at holde sig til det Yderste.

Saaledes stod begge Partier slagfærdige; Folket
levede i fuldkommen Rolighed og Orden, uden Lovenes
Beskyttelse, mørkt og aarvaagent og hemmeligt op-
hidset af dets Anførere; Hæren var lystig, stolt og
ubekymret om Følgerne, skjøndt langt fra Undertrykkel-
ser og Dræmmod, hvortil den først overlod sig efter det
flette Udfald af et eller to Strøisetog for at opdage
Vaaben. Dog formeredes med hver Time Harmen paa
den ene Side, og en haanende Stoltthed paa den Anden,
begge Dele af utallige politiske og private Karsager,
der mere tilhøre Historien, end en Fortælling som denne.
Alle overordentlige Forretninger vare opfatte og Mæn-
dene opbejdede Udfaldet af denne Spænding med en
ængstlig Nysgjærrighed. Det er bekjendt at Parlamen-
tet, istedetfor at tage sin politiske Bidsfarelser tilbage,
paalagde nye Indskrænkninger, og man mumlede endog,
som vi ovenfor have bemærket, om at der var Regi-
menter og Flaader undervejs, for at tvinge Kolonisterne
til Enighed.

Hvorlænge et Land kunde blive i en saadan Stil-
 ling maatte vise sig, dog var det vanskeligt at sige naar
 og hvorledes den vilde ende. Folket syntes at slumre,
 men man kunde sige om det, som om aarvaagne Sol-
 dater, det slumrede under Vaaben, medens Tropperne
 dagligt gjorde frygtelige Forberedelser, der endog gav
 de øvede Soldater et mere frigerist Udseende; — dog
 viisde begge Partier endnu en vis Modbydelighed for
 at udgyde Blod.

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

[Faint bleed-through from the reverse side of the page]

Sjette Kapitel.

Ja var han federe, dog ei jeg frægter: —
Kun sjældent smiler han, og smiler saa,
Som om det ærgred' ham, som om han vredtes,
At saadan kunde bringe ham til Latter.

Julius Cæsar.

I Løbet af den følgende Uge erholdt Lionel Underretning om mange ringere Omstændigheder, der havde Hensyn paa Koloniernes Stilling, og som foresaldt paa den Tid, men som vi ikke kunne fortælle her. Han blev af sine Baabenbrødre modtaget med den Hjertelighed, som en rig, fri og aandrig, om just ikke jovial Kammerat er sikker paa at finde blandt Folk, der kun leve for Fornøielser og for Skindet. Visse Tegn til mere end sædvanlig Bevægelse blandt Tropperne bleve

allerede bemærkede i de første Dage af Ugen og hans egen Stilling i Armeen blev paa en vis Maade modificeret ved disse Forandringer. Istedfor at komme til sit eget Regiment, fik han Ordre til at holde sig beredt til at overtage en Kommando i de lette Tropper, der allerede havde begyndt paa de Øvelser, der ere dette Slags Krigsfolk egne. Da det var bekjendt, at Boston var Major Vincolns Fødestad, gav Overgeneralen ham med sin sædvanlige Føielighed og Godhed en kort Permission, for at han kunde overlade sig til de i hans Stilling naturlige Følelser. Det var snart almindeligt antaget, at endskjøndt Major Vincoln var bestemt til at tjene i Armeen, hvis det sørgelige Tilfælde maatte indtræffe, at den blev nødt til at gribe til Vaaben, havde han dog erholdt Tilladelse til at tilbringe to Maaneder fra den Dag at regne da han steg i Land, paa hvilken Maade det behagede ham. De, der ansaae sig for klogere, end almindelige Mennesker, saa eller troede at see i denne Anordning en dyb Plan fra Generalens Side, til at betjene sig af den unge Mandes Indflydelse og indtagende Væsen, for at bringe en Deel af hans Venner og Bekjendte tilbage til det loyale Sindelag, som man frygtede for at de ikke mere nærede. Men dette var just det Characteristiske ved hiin Tid, at tillægge ubetydelige Begivenheder

en vis Vigtighed, og at øine en skjult Politik i Handlinger, der kun var Følger af Høflighed.

Dog var der intet i Lionels Levemaade eller Forhold, der havde kunnet retfærdiggjøre en saadan Formodning. Han vedblev for sin Person at boe hos Madame Lechmere, skjøndt han for ikke alt formeget at sætte sin Tantes Gæstfrihed paa Prøve, havde leiet Værelser i et Nabohuus, hvor hans Betjent opholdt sig; og hvor man vidsde, at han modtog Besøg. Kapitain Polwart manglede ikke at beklage sig over denne Indretning, der paa een Gang tilintetgjorde alle de Fordels, som han havde ventet sig af sin Vens Ophold i det Huus, hvori hans Hjertes Dame boede. Men da Lionels Huusholdning blev ført med den Overflødighed, der passede for en Yngling af saa stor Rigdom, fandt den overcomplete Infanteri-Officier tusinde Grunde til at trosse sig over denne Forandring; da alt dette vilde have været ganske anderledes, hvis den alvorlige Madame Lechmere havde forestaaet Huusdepardementet. Lionel og Polwarth havde kjendt hinanden fra Barndommen af, havde gaaet i samme Skole, været sammen paa Universitætet i Oxford, og havde siden i flere Aar tjent i det samme Korps. Endskjøndt der maaskee ikke var to Personer i Regimentet, der vare væsentligere forskellige fra hverandre, saavel i Henseende til Aands som Begemsgaver, er det dog vist, at der ikke var To i

Armeen, der stod paa en bedre Fod med hinanden, eller nærede et inderligere Venſkab for hinanden. Det er unødvendigt her at udbrede ſig vidtløftigere over dette beſynderlige Venſkab; vi træffe hver Dag et ſaadant mellem Menneſker, der endnu ere langt mere forſkjellige, ſom en Virkning af Tilfældet eller Vanen, og ofte bliver det, ligesom det nærværende, beſættet ved uſoranderlig Godmodighed paa den ene af Siderne. I den ſidſte Egenſkab var Kapitain Polwarth udmærket. Den bidrog, ligesaa meget ſom hans Kyndighed i den Kunſt at leve, til at hans legemlige Halvdeel trivedes ſaa vel, og gjorde Omgangen med hans mindre materielle Deel til enhver Tid let, om juſt ikke behagelig.

Ved nærværende Leilighed lagde Kapitainen Haand paa den indre Økonomi i Lionels Huusholdning med en Iver, ſom han ikke ſelv angav ſom uegennyttig. Efter Indretningerne ved Regimentet var han forpligtet til, i det mindſte efter Navnet, at ſpiſe ved det ſællede Bord, hvor hans Talenter og Daſter ſtodte an mod uundgaaelige Anordninger og økonomiſte Skikke, der ikke let kunde omgaaes, men hos Lionel frembød der ſig juſt en Leilighed, ſom han længe i Stilhed havde ønſket; her kunde han følge ſine egne Regler, og behøvede ikke at være bange for Beføſtninger. Endſkjøndt de Fattige i Staden, formedelſt Mangel paa Fortjenſte, nødvendig maatte underholdes ved Bidrag i Penge,

Klæder og Levnedsmidler, der bleve sammenbragte fra de fjerneste Dele af Kolonien, manglede der dog ikke Levnedsmidler paa Torvene for dem, der havde Raad til at kjøbe dem. Han fandt sig altsaa let i denne Tingenes Stilling, og i de første sjorten Dage efter Lionels Ankomst vidste man allerede ved Regimentsbordet, at Kapitain Polwarth var en daglig Gæst hos sin gamle Ven, Major Lincoln, endstjøndt denne Sidste meget ofte selv var Gæst hos de forskjellige Stabsofficerer.

Smidlertid forsomde Lionel ikke sine Bekjendte i Tremontstrædet, hvor han endnu sov, og han gjorde sine Besøg med en Iver og en Opmærksomhed, som man efter hans Forlegenhed den første Aften, ikke skulde have ventet. I Madame Lechmeres Fortrolighed gjorde han vel kun ringe Fremskridt, thi altid formelig, stjøndt meget høflig, omgav hun sig bestandigt med en Nimbus af beregnet Fornemhed, der kun gav ham liden Leilighed til at overvinde hendes Tilbageholdenhed, om han end havde ønsket det. Men hos hans unge Slægtninger blev Tilfældet inden nogle faa Dage netop bet modsatte. Agnes Danforth, der intet havde at skjule, begyndte lidt efter lidt at synes godt om hans mandige og behagelige Væsen, og haandhævede, endnu førend den sidste Uge var forbi, Kolonisternes Rettigheder, spottede over Officierernes Daarstaber, og tilstod derpaa sine egne Fordomme med en Fortrolighed og

god Lune, der snart gjorde hende særdeles afholdt af hendes engelske Fætter, som hun kaldte Lincoln. Men Cæcilia Dynedors Forhold fandt han langt mere forlegent, sjøndt ikke uforklarligt. Hele Dage kunde hun holde sig eensom, stille og udeeltagende, og derpaa var hun igjen, som ved en pludselig Fortryllelse, naturlig; hendes hele Sjæl straalde i hendes talende Dine, eller hendes uskyldige, glade Lune sønderrev alle Baand, og gjorde ikke alene hende selv, men alt udenomkring hende lykkeligt og tilfredst. Mangen lang Time grublede Lionel over denne uforklarlige Forskjel i de unge Dams Forhold til forskellige Tider. Der laa endog en hemmelig Ynde i hendes egenfindige Lune, der havde en høi Interesse i hans Dine, og som, understøttet af hendes yndige Skabning og hendes udtryksfulde Ansigt, lidt efter lidt bevægede ham til at lægge noiere Mærke til disse Særheder. Ifølge denne Opmærksomhed blev Cæcilias Opførsel lidt efter lidt mindre foranderligt og mere stadigt fortryllende, medens Lionel, ved en uforklarlig Forsømmelighed snart glemde, at bemærke hendes Ustadihed, eller endog at savne det Tiltrækkende derved.

I et blandet Selskab, hvor Fornøjelse, Selskabelighed og en Mængde andre Ting forene sig for at adspredde Opmærksomheden, vilde saadan en Forandring have været muelig, men i en Stad som Boston, som de Fle-

ste af dem, Cæcilia pleiede at have Omgang med, alle- rede havde forladt, og hvor tillige de, der vare blevene tilbage, for det meste levede for sig selv, var det kun en Virkning af meget iøiesaldende Aarsager. Paa denne Maade var der opstaaet en vis Belvillie, om ikke en endnu dybere Følelse, hos dem i de fjorten Dage, der forberede langt vigtigere Begivenheder, end en enkelt Famil- lies Gjabne kunde være.

Vinteren i 1774 og 1775 havde udmærket sig ved sin Mildhed, som Foraaret havde været koldt og seendragtigt. Men lig enhver Aarstid i vort foran- derlige Klima vare de kolde Dage i Marts og April blandede med nogle, hvis ventlige Soelfsin vakle Tan- ken om Sommeren, men paa hvilke der fulgte Andre, paa hvilke det kolde Regnskyl, som Østenvinden drev foran sig, igjen forjog enhver Forestilling om en mil- dere Aarstid. Mange af disse stormfulde Dage faldt i Midten af April, og saalænge de varede, var Lionel nødt til at blive hjemme.

En Aften havde han forladt Madame Lechmeres Gæsteværelse, just som Regnen pidskede paa Vindverne, for at fuldende nogle Breve, som han endnu før Mid- dagsmaaltidet vilde skrive til sin Kommissionair i Enges- land. Da han traad ind i sit Kammer, blev han ikke lidet forbauset ved at see det Værelse, der var tomt, da han forlod det, og som han ventede at finde i den

samme Tilstand, besat paa en Maade, som han aldrig havde kunnet formode. Glandsen af en stor Ild opfyldte Raminen og kastede i lignende Former Skyggerne af Bohavet rundt omkring, i det den paa en forunderlig Maade forstørrede dem til phantastiske Figurer. Da han havde traadt nogle Skridt frem, faldt hans Bine paa en af disse Skygger, der løb langs hen med Vægen, og fremviste de gigantiske, men tydelige Omrids af en menneskelig Stikkelse. Da han erindrede, at han havde ladet sine Breve ligge aabne, og ikke havde megen god Tro til Meritons Bessedenhed, gik han sagte nogle Skridt frem, saavidt at han kunde see omkring Sengenømhængen, og bemærkede med Forbauselse, at den, der saaledes var trængt ind i hans Værelse, ikke var hans Tjener, men den gamle Fremmede. Den gamle Mand sad og holdt det aabne Brev, som Lionel havde begyndt at skrive, i Haanden, og var saa fordybet i dets Indhold, at han slet ikke bemærkede den Andens Trin. En blid, grov Kappe der dryppede af Regnen, indhyllede ham næsten ganske, skjøndt man tydeligt kunde see de graae Haar, der hang ham ned i Ansigtet, og de skarpe Træk af hans indfaldne Ansigt.

„Jeg vidste ikke af dette uventede Besøg;“ — sagde Lionel, i det han roligt traad hen i Midten af Værelset; — „ellers vilde jeg ikke have nølet med at vende tilbage til mit Værelse, hvor jeg frygter for at

De maa have kjædet Dem, Sir! siden De har kunnet underholde Dem med dette Skriveri."

Den gamle Mand tog Bladet fra Dinene og fremviste nu de store Taarer, der en efter anden randt ned ad hans surede Kinder, indtil de endog saa faldt paa Gulvet. Det barske, utilfredse Blik forsvandt af Lio- nels Dine ved dette Syn, og han var i Begreb med at tale venligere, da den Fremmede, hvis Dine ikke undveeg hans Blik, forekom ham.

"Jeg forstaaer Dem, Major Lincoln!" — sagde han roligt; — „men der kan gives vægtige Grunde endog for et større Trostabsbrud, end det I anklager mig for. Tilfældet og ikke nogen Hensigt har bragt mig i Besiddelse af Deres Tanker angaaende en Gjenstand, der for mig har den høieste Interesse. De har ofte paa vor Reise trængt i mig, at jeg skulde gøre Dem bekendt med det, De helst ønskede at vide, hvilket De, som De nok erindrer, aldrig har kunnet formaae mig til."

"De sagde, at De var i Besiddelse af en Hemmelighed, der, jeg maa tilstaae det, interessede mig meget, og jeg har ofte anmodet Dem om at høre min Tvivl, ved at aabenbare mig Sandheden, men jeg begriber ikke —"

"Hvorledes det ønske at vide min Hemmelighed, giver mig Ret til at trænge ind i Deres, vil De sige?"

— afbrød den Fremmede ham; — „dette er heller ikke Tilfældet. Men en Deeltagelse i Deres Anliggender, som De endnu ikke kan begribe, og som disse hede Taarer, de første, der rinde af en Kilde, som jeg i saa mange Aar har anseet for udtømmet, bevise, skal og maa være dem nok.”

„Lad saa være!” — sagde Lionel dybt rørt ved det Sørgmodige i Mandens Stemme; — „ja, lad det saaledes være! jeg vil ingen videre Forklaring over denne ubehagelige Omstændighed. Jeg er vis paa, at De ikke finder noget deri, som en Søn behøver at skamme sig over.”

„Jeg finder meget deri, Lionel Lincoln! som en Fader kan have Grund til at være stolt af;” — svarede den gamle Mand. — „Sønlig Kjærlighed er det, som De i dette Blad lægger for Dagen, og som har aflokket mine Dine disse Taarer; thi den der, som jeg, har opnaaet Oldingsalderen, uden at kjende den Kjærlighed, som en Fader føler for sit Barn, og som en Søn føler til den, der har skjænket ham hans Tilværelse, maatte have overlevet enhver Følelse, for ikke at føle sin Ulykke, naar Tilfældet gjorde ham bekendt med en saadan Skrivelse.”

„De har altsaa aldrig været Fader?” — sagde Lionel, rykkede Stolen nærmere til den Gamle og satte sig med en Deeltagelse, som han ikke kunde skjule.

„Har jeg ikke sagt Dem, at jeg er alene?“ —
 svarede Oldingen høitideligt; efter en alvorlig Pause
 blev han ved, skjøndt hans Stemme var huul og usik-
 ker: — „Jeg har været begge Dele, baade Vgtemand
 og Fader, men dette er saa længe siden, at intet egen-
 nyttigt Baand er tilbage for at binde mig til Jorden.
 Alderdommen er Dødens Nabo og Gravens Kulde vif-
 ter i dens varmeste Mandedræt.“

„Tael ikke saaledes;“ — afbrød Lionel ham; —
 „De gjør Deres egen fyrrige Natur uret. De glem-
 mer Deres Iver for det, De kalder disse undertrykte
 Kolonier.“

„Dette er kun en Opblussen af en udgaaende Bue,
 der glindses og løser meest, naar Rilden til dens Hede
 er nærmest ved at udterres. Men formaaer jeg end
 ikke at indaande Dem en Varme, som jeg ikke selv be-
 sidder, kan jeg dog pege hen paa de Farer, paa hvil-
 ket Livet er saa rigt, og tjene som Fyrtaarn naar jeg
 ikke længere duer som Styrmand. I en saadan Hens-
 sigt, Major Lincoln! har jeg trodset Stormen i Aften.“

„Er der forefaldet noget, der formedelst en truende
 Fare kunde gjøre dette nødvendigt?“

„Se paa mig!“ — sagde Oldingen alvorligt; —
 „jeg har seet den største Deel af dette blomstrende
 Land som en Ørk; min Hukommelse naaer til hiin Pe-
 riode, da de Vilde og Skovens Dyr kjæmpede med vere

Forfædre om den Jordbund, der nu nærer Hundrebetus-
sinde i Overflodighed, og min Tid maa ikke regnes ef-
ter Aar, men efter Menneſkealbre. Troer De at derfor
ſaadan et Bæſen kan være mange Maaneder, Uger eller
endogsaa blot Dage tilbage?"

Lionel ſlog, da han ſvarede, fuld af Beſtyrtelſe,
Winene til Jorden.

"De kan viſt nok ikke haabe, at have mange Aar
endnu tilbage, men ved den Virkſomhed og Maadehol-
denhed, ſom De har vænnet Dem til, ere Maaneder og
Dage dog vel for ſnævre ſkranker."

"Hvad?" — raabde den Anden, i det han udſtrakke
ſin farveløſe Haand, hvori de fremſtaaende Aarer til-
kjendegav at dens Eier var gammel og ublevet; —
"ved diſſe henviſnende Hænder, diſſe graae Haar, diſſe
blege, indſaldne Kinder vil De endnu tale til mig om
Aar, med mig, der ikke vover at bede endog kun om
Minutter, hvis de ellers vare værd at bede om, ſaa-
længe har min Prøveſe allerede været."

"Det er viſt nok paa Tiden, at tænke paa en
Forandring, naar det er ſaa nær."

"Vel da, Lionel Lincoln! gammel, ſvag og paa
Ewighedens Bred, ſom jeg ſtaaer, er jeg dog ikke nær-
mere mod Graven, end det Land, til hvilket De har
pantſat Deres Blod, er nær ved en mægtig Krampe,
der vil ryſte detſ Indretninger lige til Grundvolden."

„Jeg kan ikke troe, at Tidens Tegn ere ganske saa betydningsfulde, som Deres Frygt vil gjøre dem;“ — sagde Lionel med et stolt Smil; — „Ead endog det værste, som jeg frygter for, indtræffe, saa vil England dog kun føle Stødet, som Jorden føler Udbruddet af en af dens Vulkaner. Men vi tale i forsængelige Billeder, Sir! veed De noget, der kan retsfærdig gjøre Frygten for en overhængende Fare?“

Den Fremmedes Ansigt opklaredes med et pludseligt, overraskende Blik, der var fuldt af Betydning og et spodst Smil foer hen over hans henvisnende Træk, medens han sagte svarede:

„Kan de have Grund til at frygte, der have noget at tabe ved Forandringen. En Ungling, der aflaster sin Førelers Lænker, tvivler ikke lettelig om sin Duelighed til at regjere sig selv. England har saalænge ført disse Kolonier i Ledebaandet, at det glemmer, at dets Uflom nu har lært at gaae ene.“

„Nu, Sir! overstrider De endog det Driftigste af de saakaldte Frihedsønners vilde Planer. Det Høieste, der bliver forlangt, er at man skal afhjælpe deres Besværinger, som de kalde dem, af hvilke jeg troer at de Fleste kun bestaaer i Indbildningen.“

„Har man nogentid seet en Steen rulle op ad Bakken? Ead kun en eneste Draabe amerikansk Blod blive udgydt i Brede, og Pletten vil blive uudstøttelig!“

„Ulykkeligvis er dette Forsøg allerede bleven gjort, og dog ere Vær henrullede, og England forsvarer endnu sin Anseelse og beholder fast Fod her.”

„Sin Anseelse?” — gjentog den Gamle; — „Seer De ikke Major Lincoln! i dette Folks Taalmodighed, naar det føler sin Uret, just de Grundsætninger, der ville gjøre det uovervindeligt og hålsstarrikt, naar det har Ret? Men vi spille vor Tid; jeg kan føre Dem et Steds hen, hvor De med egne Øine og med egne Ører kan see og høre hvad det er for en Aand, der besjæler dette Land. Vil De følge med?”

„Sikkert ikke i en saadan Storm.”

„Denne Storm er kun meget ringe mod den, der vil bryde løs over Eder, hvis I ikke giver efter; men følg med; jeg siger det endnu engang, naar en Mand i mine Vær ikke agter Matten, bør en engelsk Officier heller ikke nøle.”

Lionels Stoltthed var opvakt og erindrende det Lovte, han forhen havde givet sin bedagede Ven, at følge ham til et saadant Skuespil, forandrede han sin Dragt saa meget, at han kunde skjule sin Stand, fastede en vild Kappe om sig til Beskyttelse mod Veiret, og vilde just gaar foran, da den Andens Stemme holdt ham tilbage.

„De tager feil af Veien;” — sagde den Gamle; — „dette skal være et hemmeligt, og, som jeg haaber,

nyttigt Forsøg; ingen maae erfare vor Nærværelse, og dersom De er deres ærværdige Faders værdige Søn, behøver jeg neppe først at sige, at mit Ord er sat i Pant for Deres Forsigtighed."

"Dette Pant vil blive holdt i Være, Sir!" — sagde Lionel stolt; — „men for at see hvad De vil vise mig, kunne vi dog vel ikke blive her?"

"Følg mig da, men vær stille!" — sagde den gamle Mand, vendte sig og aabnede en Dør, der gik ind til et lille Værelse, der erholdt sit Lys fra et af de smalle Vinduer, som vi allerede have omtalt, da vi beskrev det Ydre af Bygningen. Gangen var mørk og snæver, men ved at følge sin Ledsgaers Advarsler kom Lionel sikker ned af en Trappe, der dannede en særdeles Forbindelse mellem Stueetagen og de øverste Værelser. De stod et Øieblik stille paa Trappen og den unge Mand udtrykte sin Forundring over at en Fremmed kjendte hans Bolig bedre end han selv, der dog saa længe havde boet i Huset.

"Har jeg ikke ofte sagt Dem," — svarede den gamle Mand med en Alvor i sin Stemme, som man bemærkede endog i hans sagteste Ord; — „at jeg har kjendt Boston næsten i hundrede Aar? Hvormange Bygninger indeholder det som denne, og jeg skulde ikke have lagt Mærke til hvorledes den er indrettet? Men følg mig sagte og vær forsigtig!"

Han aabnede nu en Dør der gik ud til Gaarden. Da de vare komne ud i den frie Luft, bemærkede Lionel Skikkelsen af en Mand, der trykte sig ind til Væggen, som om han søgte Beskyttelse mod Regnen, der skyllede ned. Saa snart de vides sig, stod Personen op og fulgte efter, da de gik ud paa Gaden.

„Blive vi ikke belurede?“ — spurgte Lionel og blev staaende, for at betragte den Ubekjendte; — „Hvem er det, der følger efter os?“

„Det er Knøsen,“ — sagde den Gamle, som vi ville kalde Ralph, eftersom det var saaledes at Job i Almindelighed kaldte ham, naar han taelde om sin Moders Gæst; — „det er Knøsen og han kan ikke gøre os noget. Gud har givet ham mange Kundskaber om det, der er godt og ondt, endstjendt hans Aand ofte bliver meget forstyrret af hans legemlige Lidelser. Men hans Hjerte hænger fast ved Fædrelandet paa en Tid, da det behøver alle Hjærter, for at forsvare sine Rettigheder.“

Den unge Officier boiede Hovedet, for mindre at udsætte sig for Uveiret, og hyllede sig i Folderne af sin Kappe, som han trak tættere omkring sig, da Binden pidskede dobbelt stærk gjennem den aabne Gade. De vare i en Hast komne igjennem en Mængde snævre, krogede Stræder, uden at der var bleven vexlet et Ord imellem dem. Lionel grublede over den besynderlige

uforklarlige Deeltagelse, som han føelde for sin Bed-
 sager, der i et saadant Veir havde kunnet bringe ham
 ud af Madame Lechmeres Huus, for at ile han vidske
 ikke selv hvorhen og følge ham paa en Wei, der
 maastee endog kunde blive ham farlig. Endnu fulgde
 han uden at nøle, thi hiin forbigaaende Tanke blev for-
 jaget af Mindet om de interessante Samtaler, han havde
 havt med Didingen under deres langvarige og fortros-
 lige Omgang paa Skibet; heller ikke manglede han en
 naturlig Deeltagelse for alt hvad der angik hans Fæ-
 drenlands Sikkerhed og Lykke. Han beholdt sin beda-
 gede Fører i Synne, der skred fremad, ubekymret om
 Veiret, der vidste ham i Dinene, og hørde bag ved
 sig Jobs tunge Trin, der holdt sig saa nær ved ham,
 at hans Kappe tildeels beskyttede ham mod Regnen.
 Men intet andet Bæsen syntes at have rovet sig ud og
 selv de saa Skildevagter, som de gik forbi, skjulde sig
 under et eller andet Skuur, istedetfor at gaae frem og
 tilbage udenfor de Huse, som de skulde bevogte. Un-
 dertiden soer Winden med usædvanlig Voldsomhed gjen-
 nem de snævre Gader med en Larm, der lignede Bræn-
 dingen af en oprørt Sø, og med en Voldsomhed, der
 næsten syntes uimodstaaelig. I saadanne Dieblikke blev
 Lionel nødt til at staae stille, eller endog til at vige en
 Smule tilside, medens hans Fører, styrket af sine
 høie Planer og ikke hindret af en tung Kappe, for

Lionels ophidsede Indbildningskraft syntes at skride frem gennem Natten, med en Lethed, der forekom ham overnaturlig. Endelig blev den Gamle, der var noget forud for sit Følge, pludseligt staaende og lod Lionel komme nærmere. Denne Sidste bemærkede med Forbauselse, at han stod foran Foden og Bullen af et Træ, der engang havde staaet ved Siden af Gaden, og ganske nylig har bleven fældet.

„Seer I Lævningerne af Almen?“ — sagde Ralph, da de Andre vare blevene staaende; — „deres Dyr have endelig forstyrret Moderplanten, men Afslæggerne blomstre over hele det faste Land.“

„Jeg forstaaer det ikke;“ — svarede Lionel; — „jeg seer ikke andet end Bullen af et Træ; Kongens Ministre ere vist ikke ansvarlige for, at det ikke længere staaer her.“

„Kongens Ministre ere ansvarlige derfor, at det er blevet hvad det nu er, men tael til Knøsen, der staaer ved Siden af Dem, han vil nævne Dem dets Kræfter.“

Lionel vendte sig til Job og bemærkede i det ubiøse Maanestien, til sin Forbauselse, at den Hjantebe stod med ubedækket Hoved i Stormen og med overordentlig Uerfrygt betragtede Roden.

„Dette er mig alltsammen ubegribeligt;“ — sagde

han; — „hvad veed Du om denne Træbul, Dreng! efter som Du staaer der saa ærbødigt?”

„Det er Rødderne af Frihedstræet;” — sagde Job; — „og det er en Forbrydelse, at gaae forbi det, uden at vise det Gresfrygt.”

„Og hvad har da dette Træ gjort for Friheden, efter som det fortjener en saadan Gresfrygt?”

„Hvad? Har I da nogensinde truffet et Træ, der kunde skrive og give Efterretning om Forsamlinger, og som kunde sige Folket hvad Kongen vilde med The og Stempel?”

„Og kunde dette mærkværdige Træ gjøre saadanne Underværker?”

„Ja, det kunde det, og det har det gjort. Sæt, at den farrige Thomas vilde overløste Folket med et eller andet Indfald, som han havde faaet om Natten, da behøvede man kun næste Morgen at komme herhen og man kunde læse en Advarsel paa Træet om den hele Sag, og hvorledes man kunde tilintetgjøre hans Djævelerier, alt sammen skrevet saa smukt, som om Mester Lowell selv havde bragt det paa Papiret i de bedste Dage af hans heie Skolemesterskab.”

„Og hvem bragde Papiret herhid?”

„Hvem?” — raabte Job; — „Jh, Friheden kom om Natten og slog det selv op. Da Rab endnu ikke kunde forskaffe sig en Bolig, pleiede Job mange

Gange at sove under Træet, og mangen Nat har han med egne Dine seet Friheden komme og hæfte Papiret fast."

"Kom hun som en Kvinde?"

"Mener I, at Friheden er saa tosset at komme bestandigt i Kvindeflæder, og lade sig forfølge paa Gaderne af Eders liberlige Soldater?" — sagde Job med en foragtelig Mine; — "Mangen Gang gjorde hun det dog, og mangen Gang ikke, ligesom det traf sig. Og Job var under Træet, da den gamle Noll maatte opgive sin ugudelige Stemplen, endskjøndt han ikke gjorde det førend Frihedens Sonner havde forstyrret hans Stempelboutik ved Havnen, og ophængt ham og Lord Boot paa Grenene af den gamle Alm."

"Ophængt dem?" — sagde Lionel og traad uvillig tilbage; — "var dette Træ da en Galge?"

"Ja, for Folk i effigie!" — sagde Job leende; — "Jeg vilde ønske at I havde været tilstede og seet den gamle Boot, hvor han dinglede da man hejsede ham op, og var udstufferet som den levende Satan; de havde ogsaa givet den gamle Knægt en stor Sko paa for at putte Hestesfoden i."

Lionel der kjendte den særegne Udtale som hans Landsmænd gave U, begreb nu Hentydningen paa Grev Bute, og da han nu tydeligere indsaar hele Sagen og

begreb hvad Træet havde været brugt til, yttrede han sit Ønske at gaa videre.

Øbningen havde ladet Job give sin egen Forklaring, dog tog han megen Deel i den Virkning, den gjorde paa Lionel. Men saanart denne havde yttret det Ønske at gaa videre, vendte han om og gik foran. Deres Vej førte dem nu længere ned mod Havnen, og det varede heller ikke længe, førend den Gamle bøjede ind i en Gaard, hvori der var et Huus af et temmeligt fattigt Udseende; her traad han ind, uden først at banke paa. En lang, smal, svagt oplyst Gang førte til et rummeligt Værelse langt inde i Gaarden, der var indrettet til at modtage en stor Forsamling. Her var i det mindste hundrede Mennesker tilstede, der, at dømme efter den Alvor og Værdighed, der lysde af ethvert Ansigt, vare beskæftigede med noget af usædvanlig Vigtighed.

Da det var en Søndag, tænkte Lionel, da han først traad ind i Værelset, at hans bedagede Ven, der ofte havde røbet en stor Religøsitæt, havde bragt ham hid, i den Hensigt at lade ham høre en yndet Taler afhandle det Thema, han yndede saa meget; men da han havde trængt igjennem den tætte Flok, der stod i den nederste Ende i Værelset, og var blevet en stille Betragter af det, der gik for sig, kunde han snart mærke sin Wildfarelse. Veiret havde nødt alle de Til-

stedeværende til at møde i saadanne Klæder, som bedst vare stiklede til at yde dem Beskyttelse mod dets Hæftighed, og deres Udvortes var raadt og maaskee en Smule frastødende, men der herskede en Føtning, en Anstand hos den hele Forsamling, der vilde, at det var Folk, der i en hoi Grad besad Selvbeherkselse og Agtelse for sig selv. Nogle Dieblitte vare tilstrækkelige til at vise Lionel, at han besøgt sig i en Forsamling, der skulde raadslaae over Spørgsmaal, der hang sammen med de daværende Bevægelser i Staten, endstjøndt det faldt ham meget vanskeligt at opdage det Resultat, hvortil alt dette vilde føre. For ethvert Spørgsmaal var der en eller to Talere, Folk der yttrede deres Tanker i en fortrolig Tone, og med den i Provindsen sædvanlige Udtale, hvorved det blev ingen Tvivl underkastet, at Talerne vare Haandværkere og Kjøbmænd der i Staden. De Fleste, om ikke Alle, tælte med et Overlæg og en Kulde, der havde kunnet gjøre deres Oprigtighed i den Sag, de havde paataget sig, en Smule tvivlsom, hvis man ikke engang imellem havde blandet en raa og ofte hidende Spot mod Kronens Tjenere ind i Talen og blift en fuldkommen fast Genbrægtighed, naar der skulde tages en eller anden Bestemmelse. Nogle Beslutninger, hvori de ærefrygtfuldeste Forestillinger paa en selsom Maade vare blandede med de dristigste Udtryk af constitutionelle Grundsætning-

ger, bleve forelæste og gik uden Møjsigelse igjennem, fjøndt med en Relighed, der ikke røbede nogen stor Bevægelse. Lionel var især forbauset over Sproget i disse skriftlige Meddelelser, der udtrykte sig med en Reenhed og ofte med en Siirlighed, der tydeligt viisde, at den simple Haandværkers Bekjendtskab med de Documenter, gjennem hvis Perioder han arbejdede sig med Møie, endnu vare ganske nyt og at han slet ikke var fortrolig med dem. Den unge Krigers Dine vankede fra Ansigt til Ansigt, med det Ønske at opdage det hemmelige Hjul, der satte denne Scene i Bevægelse, og snart fandt han et Individ, der ganske og aldeles syntes at fortjene denne Ære. Det var en Mand, der, efter Udseende at domme, nylig var traadt ind i den modnere Alder; hans Udvortes, hans Skikkelse, hans Klæder, der stak frem under hans Kappe, viisde, at han stod et Trin høiere, end den øvrige Forsamling. En dyb, men mandig Erbødighed blev der viist denne Mand af alle dem, der stode ham nær, og en eller to Gange foregik der særegne og alvorlige Underhandlinger mellem ham og dem, der syntes at lede Forsamlingen, hvilket paa den ovenomtaelte Maade havde tiltrukket sig Lionels Opmærksomhed. Uagtet det hemmelige Mishag, som den engelske Officier strax følte mod en Mand, der efter hans Mening saaledes misbrugte sin Magt, at han forledte Andre til oprørske Handlinger, kunde han dog

ikke afværge et vist gunstigt Indtryk, som den Ubeskjendtes aabne, hjælle, indtagende Ansigt gjorde paa ham. Lionel stod saaledes, at han bestandigt beholdt hans Skikkelse i Synne, og snart tilbrog ogsaa hans egne stirrende Blik sig den Andens Opmærksomhed. Betydningsfulde Diekast bleve værløse imellem dem den øvrige Tid af Aftenen, indtil Formanden for Forsamlingen tilkjendegav, at Hensigten af deres Sammenkomst var opnaaet, og saaledes hævede Mødet.

Lionel, der havde lænet sig til Væggen, forlød denne Stilling og lod sig af Strømmen føre ud i den mørke Gang, gennem hvilken man var kommet til Værelset. Her stod han et Dieblis stille, for at opbejle sin Ledfager, og med det hemmelige Ønske næiere at udspejde den Mands Forhold, hvis Opførsel saa længe havde fængslet hans Opmærksomhed. Trængslen havde taget mærkeligt af, førend han blev vaer, at der nu kun var saa tilbage foruden ham; men endnu vilde han ikke have indseet, at han let kunde oprække Mistanke, dersom ikke en Stemme tæt ved ham havde bragt ham til sig selv igjen.

„Kommer Major Lincoln i Dag til sine Landsmænd som en, der tager Deel i deres Klager, eller som Kronens begunstigede, lykkelige Tjener?“ — spurgte den samme Mand, som han saa længe havde seet efter.

„Kan Medlidenshed med de Undertrykte ikke for-

enes med min Trostak mod min Fyrste?" — spurgde Lionel.

"Det er det ikke!" — sagde den Ube kjendte venligt; — „man seer det af saamange retsksafne Engellænderes Opførsel, der gjøre vore Sag til deres, — men vi have Fordringer paa Major Lincoln, som paa en Landsmand."

"Maaskee, Sir! vilde det være usorgtigt, at tilbagevise denne Titel i dette Dieblif, lad min Tilbøielighed være for hvem den vil;" — svarede Lionel med et stolt Smil; — „her kunde det let være mindre sikkert at sige sin Mening, end paa Gælleden eller i St. James Palads."

"Havde Kongen i Aften været tilstede, Major Lincoln! vilde han dog vel neppe kunne have sagt, at der blev fremsørt en eneste Sats mod Constitutionen, der erklærer hans Person for uforkrænkkelig."

"Hvor lovmæssig deres Sindelag end kan have været, Sir, blev det dog ikke altid udtrykt i et Sprog, der passede for et kongeligt Dre."

"Det har vel intet Kryberi eller blot Smigeri været, men Sandhed, en ikke mindre hellig Dyd, end Kongens Rettigheder."

"Her er der hverken Tid eller Sted til at undersøge vor sælleds Herres Rettigheder," — sagde den unge Kriger hurtigt; — „men dersom vi, som jeg troer

at kunne slutte af deres Sprog og Opsørsel, skulde mødes i en høiere Sphære, vil De ikke finde mig utilbøielig til at forsvare hans Rettigheder."

Den Ubeskjendte smilte betydningsfuldt, og i det han bukkede, sørend han gik bort og forsvandt i den mørke Gang, svarede han:

"Vore Fædre have, troer jeg, ofte mødt hverandre i saadanne Forsamlinger; Himlen forbyde, at deres Sønner skulde mødes paa en mindre venstabelig Maade!"

Lionel, der nu var alene, fandt Beien ud til Gaden, hvor han bemærkede Ralph og den Sjantede, der ventede paa ham. Uden at spørge hvorfor han havde nølet saalænge, gik den Gamle ved Siden af ham, ligesaa ufølsom mod Stormen, som forhen, og tog sin Retning til Madame Lechmères Hus.

"De har nu seet en Prøve paa den Aand, der gjennemtrænger Folket;" — sagde Ralph efter nogle Dieblifs Taushed; — "Troer De endnu at der ingen Fare er for, at denne Vulkan skal bryde løs?"

"Ja, sikkert!" — svarede Lionel; — "alt hvad jeg i Aften har seet og hørt bekræfter mig i min Mening. Aftenen for Udbruddet af et Oprør raadslaae Folk sjældent saa nøiagtigt og med et saadant Maadehold. Ih, det sande Tønder til Branden, Pøbelen selv, drøfter sine constitutionelle Grundsætninger og bre-

der Lovens Rappe over dem, som om det var en Hob Retslærde."

"Mener De at Jlden vil brænde mindre stadigt, forbi det, De kalder Tønder, er bleven forberedt af Tiden og modnet?" — svarede Ralph; — "Men det kommer deraf, at man sender en Ungling udenlands for at opdrages. Unglingen sætter sine sindige, alvorlige Landsmænd i Sammenligning med europæiske Bønder."

Saameget forstod Lionel, men uagtet den Gamle endnu længe mumlede hæstigt i Stjæget, stode det dog i en for den unge Officiers Ører saa uforstaaelig Tøne, at han flet ikke kunde fatte Meningen. Da de vare komne til den Deel af Staden, der var Lincoln bekjendt, blisde hans bedagede Pedsager ham til hvilken Side han skulde gaae og tog Afsked, i det han sagde:

"Jeg indseer ikke, at noget andet, end det sidste sørgelige Beviis, nemlig en aabenbar Voldsomhed, kan overtyde Dem om Amerikanerens Hensigter, at modstaae deres Undertrykkere. Himlen afvende denne uheldsvangre Time, man naar den kommer, og den maa komme, vil De indse Deres Bidsfarelse, unge Mand, og, som jeg haaber, ikke mistjende Naturens Baand, der knytter Dem til deres Fædreland og deres Slægtninger."

Lionel vilde have svaret, men Ralphs hurtige

Skridt gjorde det forgjæves, thi førend han fik Tid til at frembringe eet Ord, saae man den Gamles magre Skikkelse, som et ulegemligt Bæsen glide hen igjennem den nedstyrtende Regn, og forsvinde i Nattens mørke Skygger. Ham fulgte Gjantens mere massive Gestalt.

Syvende Kapitel.

J, Vagtre, Nat! I ere stakkels Tjenere;
 Naar Andre slumre paa det stille Leie
 Er I forpligtede' til at holde Vagt
 I Mørke, Regn og Kulde.

Kong Henrik VI.

To eller tre Dage deiligt, mildt Foraarsveir fulgde paa Stormen; i hvilken Tid Lionel ikke hørde det mindste til sin gamle Rejseskammerat. Job derimod hang ved den britiske Kriger med en fortrolig Hjælpeløshed, der rørde hans unge Bestytters Hjerte, der efter den sidste Begivenhed rigtig sluttede sig til de Mishandlinger, som

den stakkels sjantede Knøs ofte maatte taale af de raae Soldater. Meriton paatog sig, paa Majorens udtrykkelige Befaling, at være Drengens Garderobemester, eienlysnligt med megen Modbydelighed, men til aabenbar Fordeel, om just ikke til Lykke for Jobs Udvortes. I denne korte Tid tabde det lille Indtryk sig, som det i i foregaaende Kapitel omtalte Optrin havde gjort paa Lionel, for det herlige Veir og den vorende Interesse, som han tog i Omgangen med sine unge Beslægtede. Polwarth sparede ham alle Sorger for hans Huusvæsen, og saaledes tabde sig aldeles det egne Anstrøg af Sørgmodighed, der undertiden viisde sig saa tydeligt paa hans Ansigt, i et muntre, mere forklaret Blik. Polwarth og Lionel havde fundet en Officier, der tidligere havde tjent med dem i Storbritannien i det samme Regiment; han kommanderede nu et Kompagni Grenaderer, der hørte til Bostons Besætning. Denne Herre, en Irlænder ved Navn M'Fuse, var ganske stillet til, at gjøre den lette Infanteriofficiers Kogekunst Væge ved en rigtig Smag for alt, hvad der var kraftigt, endstjøndt han manglede de videnskabelige Kundskaber, hvorved den Anden havde gjort sig saa berømt i denne Kunst. Han var ifølge denne dobbelte Forbring paa Lionels Bekjendtskab, en jævnlig Gjæst ved de af Polwarth foranstaltede Aftensmaaltider; derfor træffe vi ham ogsaa den tredje Dags Aften i denne Uge ved Si-

den af begge sine Venner ved et rigtigt besat Bord, hvortil der var truffet mere end sædvanlige Foranstaltninger.

„Kort, Major Lincoln!“ — sagde Polwarth ved Bordet, i det han vedblev at afhandle sit Unglingsthemma; — „Mennesket kan leve overalt, naar det blot har noget at spise; om det er i eller udenfor Engeland gjør intet til Sagen. Klæder ere nødvendige for at kunne vise sig, men Føde er det eneste uundværlige, som Naturen har paalagt den dyriske Verden, og efter min Overbeviisning har enhver den Forpligtelse paa sig, i Særdeleshed at stille Appetittens Fordringer. Kapitain M'Guse, jeg beder Dem, stjar Stegen for i den rigtige Retning.“

„Hvad gjør det til Sagen, Pelly!“ — sagde Grenadeerkapitainen med en noget irsk Accent, og den hans Landsmand egne Lune, der røbede sig tydeligt i hans sjønne, aabne, mandige Træk; — „hvad gjør det til Sagen hvorledes et Stykke Kjød bliver skaaret for; det er jo, som I siger, tilstrækkeligt at tilfredsstille Appetittens Paamindelser.“

„Det er en særdeles Lettelse for Naturen, som man aldrig bør forsømme;“ — svarede Kapitain Polwarth, „hvis Værdighed og Alvorlighed ved hans Maaltider ikke let blev forstyrret; — „det letter Tygningen og Fordøielsen, to Ting, der ere af uendelig Vigtighed for

Krigsfolk, Sir, der ofte have saa liden Tid til det Første og ingen Ro efter Maaltidet, for at opbebie det Sidste."

"Han tænker som en Armeeleverandeur, der gjerne vilde bringe det saa vidt, at en Ration kunde udrette ligesaameget som to, naar Transporten er kostbar;" — sagde M'Fuse med et Smil til Lionel; — „efter Desres Grundsætninger altsaa, Polly! er en Kartoffel deres bedste Følgesvend, thi det gjør ikke til Sagen i hvilken Retning man tilstjærer den, da man ikke bestadiger Kjøernen, forudsat at den er noget melet."

„Om Forlabelse, Kapitain M'Fuse!" — sagde Polwarth; — „en Kartoffel maa brækkes, og aldeles ikke stjæres; der gives ingen Plante, der bliver brugt mere, og mindre forstaaet, end Kartofflen."

„Dg vil De, Pater Polwarth af Nesbitts lette Infanteri, lære Dennis M'Fuse hvorledes man skal stjære en Kartoffel?" — afbrød Grenaderen ham og lagde med uendelig Lune Kniv og Gaffel; — „Jeg vil gjerne tilstaae en Engælænder at han er hjemme hos Drex, Dyrrygge og Bildænder, men hos mig til Lands er den ene Ende af enhver Bondeavling altid et Mærke og den Anden en Kartoffelmark; irisk Eiendom er det, hvormed De tager Dem en saadan Frihed, Sir!"

„Besiddelsen af en Gjenstand og Kundskab om Maa-

den, hvorpaa man bør nyde den, ere to ganske forskjellige Ting."

"Saa giv mig da Besiddelsen," — afbrød den hidfige Grenadeer ham; — "især hvis et Stykke af den grønne D er Gjenstanden for Striden, og overlad det til en gammel Soldat af Kongens irlandske Armee, at skjære sin egen Bid. Nu vil jeg vædde een Maanedes Gage, og det er ligesaa meget for mig, som om Majoren sagde, det gjælder Tusinde, at De ikke kan sige mig hvor mange Retter der hver Dag kan laves og virkelig laves i Irland af saa simpel en Ting, som en Kartoffel."

"J steger og laager dem og bruger dem til at fylde tomme Fjerkreaturer med og mangen Gang —"

"Altsammen Gammelkjærlingekøgeri!" — afbrød M'Fuse ham, i det han tilkastede ham et foragteligt Blik; — "Nu, Sir! vi have dem med Smør og uden Smør, det er to Maader, derpaa med Huden og —"

"Uden Huden;" — sagde Lionel leende; — "Jeg tænker at det er bedst at vi overlade Job disse vanstegtige Stridspunkter, thi jeg seer ham just der henne i Krogen bestjæstiget med Gjenstanden for Striden, spidbet paa en Gaffel."

"Eller siig hellere," — sagde M'Fuse, — "at det er noget som en Salomon kunde øve sin Visdom paa, og saa ville vi gjøre Seth Sage til Kartoffeldommer,

da han efter hans skarpsindige Ansigt og Navnet at domme, maa have en Deel af den kongelige Jødes Blisdom."

"Kald ikke Seth kongelig," — sagde Job, og afbrød sin Bestjæftigelse med Kartofler; — "Kongen er kongelig og stolt, men Nabo Sage lader Job komme og spise som en Christen."

"Drengen der er ikke ganske uden Fornuft, Major Lincoln!" — sagde Polwarth; — "tværtimod viser han en instinctagtig Kundskab om Godt og Ondt, i det han bærer os med sin Nærværelse ved Middagsbordet."

"Den stakkels Knøs finder hjemme kun lidt, der kunde lokke ham til at blive der, tænker jeg;" — sagde Lionel; — "og da han var et af de første Bekjendtskaber, efterat jeg var kommet tilbage til mit Fædreland, har jeg bedet Hr. Sage at lade ham komme ind til enhver passende Tid, og især, Polwarth! naar der er Leilighed til at hylde Deres Kogekunst."

"Jeg seer ham gjerne," — sagde Polwarth; — "thi jeg holder ligesaa meget af ulærde Gummer, som jeg beundrer naiveté hos et Fruentimmer? — Skjær dog et Stykke af Bryttet af Bildgaasen, M'Guse! ikke saa meget foran; Ederes Træksugle pleier at være noget seige omkring Vingerne, — men alligevel er Sim-

pelhed i Epise Livets største Hemmelighed, det og Overflødighed af Fødemidler."

"Denne Gang kan De have Ret!" — svarede Grenaderen leende; — "Personen maa have været en af Fløimændene i Flokken, og har udmattet sig dobbelt ved at seile, eller ogsaa jeg har skaaet den for mod Reglen. Men, Polly! De har endnu ikke sagt os, hvorvidt I ere komne i den nye Letteinfantemaneuvre."

Paa denne Tid var Polwarth kommet saa vidt i de vigtigste Dele af sit Maaltid, at han paa en vis Maade havde naaet sin sædvanlige Godmodighed, hvorfor han svarede med mindre Alvor:

"Hvis Gage ingen Forandring gjør i vor Stilling, vil han tilsidst stille os alle ved Livet. I veed dog, Leo, at alle Fløikompagnierne af Garden ere afløste, for at lære en ny Exercits. De kalde det en Rettelse for os, men den eneste, jeg finder deri, er, naar vi lægge os ned for at syre, thi det er vist nok et eller to kostelige Minutter."

"Jeg har i disse ti Dage mange Gange erfaret det af Deres Sukke;" — svarede Lionel; — "men hvad tænker De om denne Exercits, Kapitain M'Fuse, har Gage noget andet end de sædvanlige Dødsfælder i Sinds dermed?"

"De spørger mig der om noget, som jeg ikke veed;" — sagde Grenaderen; — "jeg er Soldat og adlyder

mine Ordre, uden at undersøge om Gjenstanden er fornøstlig eller ikke; alt, hvad jeg veed, er at Grenadererne og det lette Infanteri af Garden blive tagne bort, og at vi hver Dag marschere et temmeligt Stykke om paa det faste Land, baade frem og tilbage, til Pollys store Ergrelse; han mister ligesaa meget Kjød, som han vinder Land."

"Mener De, Mak!" — raabde den smigrede Letteinfanteri-Kapitain; — "da er dog al den forbandede Bevægelse ikke forgjæves. De har givet os den lille Harry Skib til Exerccermester, der aabenbar har den flugtigste Fod i Kongens Armee. Er De af min Mening, Hr. Sage! I synes at tænke saa meget over denne Gjenstand, som om den havde en hemmelig Tillokkelse for Eder."

Den Person, til hvilken Polwarth henvendte sit Spørgsmaal, og som vi allerede have nævnet, stod med en Talerken i Haanden i en Stilling, der forraadte stor Opmærksomhed tilligemed en pludselig, dyb Interesse for Samtalen, skjøndt hans Dine vare hæftede paa Jorden og hans Ansigt var vendt bort, som om han, medens han hørde opmærksomt til, nærede det Ansigt at blive ubemærket. Det var Gieren af dette Huus, i hvilket Lionel havde opslaaet sit Qvarteer. Hans Familie var for længe siden draget ud paa Landet, under det Paaskud, at den ikke kunde opholde sig i en

By uden Forretninger og Hjelpekilder, som Boston; han selv blev tilbage, deels for at beskytte sin Eiendom, deels ogsaa for at opvarte sine Gjæster. Denne Mand besad i en ikke ringe Grad alle de Mand's og Legems Egenheder, der i Almindelighed udmærke hans Landsmænd. Han var snarere over, end under Middelstørrelse, mager, kantet og feitet, men hans Knokker og Gener flode i den fuldkomneste Harmoni. Hans Dine vare smaa, sorte, funklende, og man kunde let bemærke, at den Forstand, der lysde ud af dem, var blandet med Træfthed og List. Ellers var hans Ansigt magert og mørkt. Da han saa pludseligt af Polwarth blev spurgt om sin Mening, svarede Seth med den forsigtige Tilbageholdenhed, hvormed han altid udtrykte sig.

„Adjutanten er en flygtig Mand, men det er, tænker jeg, saa meget bedre for en Letinfanteri-Officer. Kapitain Polwarth maa finde det særdeles møjsommeligt at holde Skridt nu, da Generalen har indført disse nye Forandringer ved Soldaterne.“

„Og hvad tænker De om disse Forandringer, som De kalder dem, Mr. Sage?“ — spurgde M'Fuse; — „De er en Mand, der forstaaer at gjøre Jagttagelser, og maa kjende Deres Landsmænd. Vilde de fægte?“

„En Rotte kjæmper, naar Ratten piner den;“ — sagde Seth, uden at slaae Dinene op.

„Men mener da Amerikanerne, at de blive pine-
nede?“

„Ja, ret meget, mener Folket, Kapitain! Landet
var i et stort Oprør formedelst Stemplingen og Theen,
men jeg sagde altid, Folk der ikke give noget skrevet
fra sig, og ikke bruge meget andet, end Gøden, saales-
des som Landet giver den, kunne ikke søle sig meget
trykkede af Lovene.“

„De holder det altsaa for intet stort Tryk, at Demaa
betale Deres Deel af Afgifterne, Mr. Sage!“ — raabde
Grenaderen; — „for at holde en saa værdig Gjen-
stand, som mig, i behørig Udrustning, for at forsøgte
Ederes Sag.“

„Hvad det angaaer, Kapitain! saa tænker jeg,
at vi Alle kunne ganske godt forsøgte vor Sag, hvis
Nøden udkræver det, skjøndt jeg troer, at vort Folk
ingen synderlig Lyst har til det, uden det bliver
tvunget.“

„Men hvad mener De, at Deres Belfærdskommi-
teer, Deres Frihedssønner som de kalde sig, egentlig
ville med deres Parader med Smaasoldater, deres Ma-
gaziner, deres Kanoner og andre saadanne frygtelige
og forfærdelige Tilberedelser; nu, Seth! tænker de at
forstrække britiske Soldater med deres Trommer, eller
more de sig, som Børn om Helligdagene, med at ligne
Soldater?“

„Jeg skulde tænke,” — sagde Seth med usorstyret Alvor og Forsigtighed; — „at Folket er meget forhippet paa det og vil gjøre Alvor af det.”

„Af hvad?” spurgde Irlanderen; — „af at smede sine egne Værker, for at vi virkelig kunne faae nogle at lægge dem i?”

„Jh, naar jeg seer at de brænder Stemplerne og kaste Theen i Havet,” — svarede Seth; — „og at de selv tage fat paa Bestyrrelsen, saa maa jeg vel slutte, at de have i Sinde at gjøre, hvad der forekommer dem gavnligt.”

Lionel og Polwarth loe høit og den Første bemærkede:

„De kommer ingen Vel med vor Bert, Kapitain M’Fuse, det seer jeg nok. Men, Hr. Sage! man veed at der kommer betydelig Forstærkning til Kolonierne især til Boston.”

„Nu ja!” — svarede Seth; — „man venter saadan noget hver Dag.”

„Og hvad vil blive Følgen deraf?”

Seth besindede sig et Dieblit, som om han ikke ret forstod hvad den Anden meende, derpaa svarede han: „Nu, da Landet er i saa stor Nød, er der Nogle, der mene, at naar Ministrene ikke aabne Havnen, saa vil Folket selv gjøre det.”

„Veed De,” — sagde Lionel alvorligt; — „at et saadant Foretagende vilde føre lige til en Borgerkrig?”

„Jeg mener, at man kan gjøre sikker Regning paa at en saadan Gjærning vil give Aarsag til Urolighed;” — svarede den phlegmatiske Bert.

„Og De taler om det, som om det var noget, der slet ikke kunde forbindres eller afvendes ved alle de Midler, der staae i Nationens Magt.”

„Naar Havnen bliver aabnet, og man opgiver Retten til at paalægge Afgifter,” — sagde Seth roslig; — „veed jeg her en Mand i Boston, der for ingen Ting vil lade tappe alt det Blod, der bliver udgydet, af sine egne Arter.”

„Og hvem kan dette frygtelige Væsen være, Hr. Sage?” — raabde M’Fufe; — „maaskee Deres egen fuldblodige Person? — Hvad er der paa Færde, Doyle! hvad har jeg at takke for Vren af Deres Besøg?”

Dette pludselige Spørgsmaal henvendte Grenadeerkapitainen til en Ordonanz af sit eget Kompagni, der i dette Dieblis soldte Døren med sin høie Gestalt, og stod i den militaire, ærbødige Stilling, i hvilken man pleier at overbringe en Officier en Ordre.”

„Der er kommet Ordre, Sir! til at bringe Mandskabet under Gevær en halv Time efter Tappensstrøg og at holde dem færdige til activ Tjeneste.”

Ved denne Efterretning sprang de tre Herrer strax

op fra deres Stole, og M'Fuse raabde; „En Marsch om Ratten! Ha, vi skal igjen gjøre Garnisonstjeneste, tænker jeg. Liniekompagnierne blive søvnige og ville afsløjes. Gage kunde have valgt en passeligere Tid, end efter saadan et Maaltid, som Deres, Polly!”

„Saadan en overordentlig Befaling har noget andet at betyde;” — afbrød Lionel ham; — „der hører I Tappenstrogen i dette Diebli? Er der ingen andre Dropper, end Ederes Kompagni, kommanderede under Gevær?”

„Hele Bataillonen har faaet den samme Ordre, Deres Naade! og den Lette-Infanteri-Bataillon ligeledes. Jeg fik Befaling at sige Kapitain Polwarth dette, hvis jeg traf ham.”

„Det har noget at betyde, mine Herrer!” — sagde Lionel; — „og man maa see sig for. Hvis et af begge Korpsene forlader Staden i Nat, marscherer jeg med som Frivillig, thi just nu er det mig magtpaaliggende at undersøge Landets Tilstand.”

„At vi marscherer i Nat, er vist, Deres Naade!” — føiede Soldaten til med en gammel Soldats Bestemthed; — „men hvor langt og ad hvilken Vej, er kun Stabsofficiererne bekendt. Dog troer man, at vi drage ud forbi Universitætsbygningerne.”

„Og hvad har sat Dem en saa lærd Grille i Deres dumme Hoved?” — spurgde hans Kapitain.

„En af de Karle, der har været med Orlov, kom just herind og berettede at en Deel af Herrerne af Armeen har spist til Middag i Dag i Nærheden af Universitætet, og at de stege til Hest, da det blev mørkt og rekognoscerede Veien i denne Retning. Han er bleven anholdt af Fire af dem, og udspurgt, da han gik igjennem Moserne.”

„Alt dette bekræfter min Formodning!” — raabte Lionel; — „Der er en, der kan gøre os vigtige Tjenester, — Job! — Hvor er den Dumrian, Meriton?”

„Han er borte, Sir! han blev kaldet for et Dødsblik siden.”

„Da send Hr. Sage herind!” — vedblev den unge Mand eftertænkfuld, men strax derpaa erfarede han, at ogsaa Seth paa en forunderlig Maade var forsvunden.

„Nysgjærighed har ført ham til Teltene;” — sagde Lionel; — „hvorhen Pligten kalder Dem, mine Herrer! Jeg vil først afgjøre et lille Grinde, og saa inden een Time støde til Dem. Før den Tid kommer De dog ikke til at marschere.”

Larmen, der foraarjages af et almindeligt Opbrud, fulgte. Lionel gav Meriton nogle Befalinger, tog sine Vaaben, og forlod, efterat han havde undskyldt sig hos sine Gæster, Huset, paa en Maade, der viisde, at han var af den Mening, at man burde skynde sig. M’Fuse gjorde sig færdig med en Soldats Sindighed, der har

for megen Erfaring til saa let at lade sig bringe ud af sin Gatning. Men uagtet hans rolige Udfærd overvandt dog Polwarths Nolen omsider Grenaderens Taalmodighed, og da denne herde ham fjerde Gang gentage en Befaling til at gjemme visse Spiser, raabde han:

„Ih, Mand! hvorfor vil De Aftenen før en Marsch bestjæftigede Dem med saadan epicuræiske Lyster? Soldaten burde give Eremitter og Anachoreter et Exempel paa Afholdenhed; desuden er den Omhu og Forsigtighed slet ikke at undskyldes hos Dem; De er jo, skjøndt De lader saa bekymret, blevet advaret om, at vi i Nat skulle marschere ud paa en hemmelig Expedition.”

„Jeg?” — raabde Polwarth; — „saa vist jeg endnu haaber at spise mig mæt, saa vist er jeg lige saa uvidende om den hele Sag, som den ringeste Korporal i Armeen. Hvoraf formoder De det Modsatte?”

„Ringe Omstændigheder kunne sige en gammel Kriger, naar og hvor Slaget skal skee;” — svarede M’Fuse, og træk ganske roligt sin Kappe tættere sammen; — „har jeg ikke i denne Time seet Dem forsyne en Kapitein af det lette Infanteri med en anseelig Deel Levnedsmidler? For Pokker, Mand! mener De, at jeg har tjent fem og tyve Aar og veed ikke at man kan vente en Beleiring, naar Garnisonen begynder at fylde sine Magasiner?”

„Jeg har kun gjort Major Lincolns Beværtning

den tilbørlige Ære;" svarede Polwarth; — „men langt fra at have haft nogen særdeles Appetit, har jeg ikke befundet mig i den Stilling, at jeg har kundet vise alle Netterne den skyldige Opmærksomhed. Monsieur Meriton! vær saa god at stikke det Øvrige af dette Fuglevildt til Teltene, hvor min Karl skal tage imod det; og da det vil blive en lang og hungrig Marsch, kan I ogsaa stikke en Høne, en Tunge og noget Ragout med; vi kunne opvarme det i en Bondegård; vi ville ogsaa tage dette Stykke Drefjød med, Mac! Leo holder meget af et koldt Stykke; og denne Skinke kan I ogsaa lægge til, Meriton! den holder sig bedre, end alt det Andet, hvis vi skulde blive lange borte; og — og — nu, det faaer at være nok!"

„Jeg er ligesaa glad over at høre dette, som over at høre en Krigserklæring blive oplæst i Charing-Cross;" — raabde M'Fuse; — „De burde have været Com-missair, Polly! Naturen har bestemt Dem til Arme-Leverandeur."

„Spot kun saameget De vil, Mac!" — svarede den godmobbige Polwarth; — „De vil takke mig, naar vi gjøre Holdt for at spise Frokost; men nu er jeg færdig."

Da de forlode Huset, blev han ved: „Jeg haaber at Gage kun vil pudsere os en Smule frem, for at beskytte vor Fourageurer og Depoter; en saadan Stil-

ling vil have store Fordele; man kunde derved træffe en Indretning, hvorved alt hvad der kom paa Torvet blev overladt til det lette Infanteri."

"Det vilde være nogle forfærdelige Tilberedelser for de gamle Jernkanoner, der ville koste enhver Livet, der vover at affyre dem;" — svarede Mr Guse i en stolt Tone; — „jeg for min Deel, Kapitain Polwarth! vilde opføre mig mere mandigt, hvis vi kom til at fægte med disse Kolonister; jeg vilde først lade de Karle bringe et ordentligt Arsenal sammen, for at der kunde blive en ordentlig Affaire; men som det nu staaer til, vilde jeg som Soldat og Irlænder, flamme mig ved at lade mine Folk spænde Hanen for at angribe disse Bønder, hvis Bøsser snarere ligne rustne Vandrør end Geværer, og som have et halvt Dusin Kanoner med Fænghuller, saa store, at man kan stikke Hovedet igjennem dem."

"Jeg veed ikke, Mac!" — svarede den Anden, i det de hurtigt fortsatte deres Vej til Kaserne; — „men disse Baaben ere dog nok istand til at betage En Appetiten, og de Indfødte have det store Fortrin for os, at de have Levnedsmidler nok. Forstjellen mellem Baabnene kan neppe opveie denne Fordeel."

"Jeg vil ikke bestride Nogens Mening om Krigs-væsenet, Kapitain Polwarth!" — sagde Grenaderen i en meget krigerisk Tone; — „men jeg tænker dog, at

der en væsentlig Forskjel mellem en Soldat og en Slagter, endstjøndt begges Forretning er at dræbe. Jeg gjentager det, Sir! jeg haaber at denne hemmelige Expedition har et værdigere Maal, end at berøbe de arme Djævl, som vi skulle kæmpe med, Midlerne til at levere et ordentlig Slag; og jeg lægger til, Sir! at dette er en sund Soldaterlære, og jeg bryder mig ikke om hvem der har noget imod den."

"Deres Sindelag er ædelt og mandigt, Mac! men alligevel har enhver den physiske og moralske Forpligtelse at spise, og dersom en Hungersnød bliver Følgen af at Fjenden griber til Vaaben, er det vor Pligt at tage dem fra ham. Nei, nei! jeg vil af alle Kræfter understøtte Gage i denne Forholdsregel, thi den er meget viis."

"Og han er Dem meget forbunden for Deres Understøttelse;" — svarede den Anden; — "jeg tænker, Kapitain Polwarth! at saasnart Generallieutenant Gage troer at behøve overordentlig Understøttelse, vil han nok erindre, at der er et Regiment kongelige Ir-længere i Landet, og han er ikke aldeles ubekjendt med sin egen Nation. De har gjort vel i, Kapitain Polwarth! at vælge det lette Infanteri; De er et Slags Fouragerere og kunne hjælpe sig selv; men Grenadererne, Gud være lovet, ville hellere finde Mennesker i Felten end Fæ."

Hvorlænge Polwarths Godmodighed vilde have taalt flere Grobheder af Irlanderen, der mere og mere kom i Flamme ved sine egne Grunde, er ikke let at bestemme, thi deres Ankomst til Kaserne gjorde en Ende paa Drækten og paa de Følelser den vakke.

Aattende Kapitel.

Spar dine Sukke, søle Mo!

At rense Luften med,

Træk dine Taarer paa en Traad,

Som Perler for dit Haar.

Lionel maatte have rødmet, hvis han havde tilstaaet for sig selv den hemmelige uforklarlige Indflydelse, som hans ubekjendte, ubegribelige Ven Ralph havde erholdt over ham, og som nu bevægede ham til, saa hurtigt at forlade sin Bolig og at vende sig til den nedre Deel af Staden, for at opsoge Abigail Prays Hus. Han havde ikke seet denne Qvindes mørke Boelig siden den

Aften, da han kom til Staden, men Husets besynderlige Bygning og den Omstændighed at det laa nær ved den velbekjendte Halle havde ofte paa hans Spadsere-ture vakt hans Opmærksomhed. Da sølgelig en Veisviser var unødvendig, valgde han den nærmeste og meest besøgte Vei til Skibsverfterne. Da Lionel kom ud paa Gaden, fandt han allerede Halvøen Boston indhyllet i det dybeste Mørke, som om Naturen selv havde forbundet sig med den britiske Feltherres hemmelige Anslag. Klangen af en hvinende Pibe, ledsaget af asmaalte Trommeslag omtone de de nøgne Høie ved Byen, medens i visse Mellemrum de fulde, rige Hornaccorder lød fra Tælleden, og, baarne af Aftenluften gennem de snævre Gader, opfyldte den unge Krigers ophidsede Barm med en sørgelig Glæde. Dog opdagede han øvede Die i Musikken intet andet, end de sædvanlige Aften-signaler, og da den sidste smæltende Horn tone syntes henrunden i Luften, sank en Stilhed ned over Staden, som den dybe, døde Rolighed ved Midnat. Han stod et Øieblik endnu for Døren af Provinds huset og sagde, da han med opmærksomme Blikke havde undersøgt Bygningens Vindver, til den Grenadeer, der standse i sin korte Gang foran sin Post, for at betragte den Fremmede:

„Efter Lyset at dømmes har I Selskab derinde, Skibsvagt?“

Klangen af Lionels Sidegevær, da han med Haanden pegede paa det oplyste Værelse, tilkjendegav Soldaten, at hans Foresatte taelde til ham, og han svarede med Erbødighed:

„Det tilkommer ikke en, som mig, at ville vide hvad høiere Personer foretage sig, Eders Naade! men jeg stod udenfor General Wolfs Kvarteer den samme Nat, da vi drog til Sletterne ved Abram og tænker, at en gammel Soldat nok kan sige, naar der vil foregaae en Bevægelse, uden først at behøve at gjøre sine Foresatte et nærvist Spørgsmaal.“

„Seg slutter af Eders Bemærkning, at Generalen holder en Forsamling i Aften;“ — sagde Lionel.

„Der er ingen gaaet ind, Sir! siden jeg kom paa Post,“ — svarede Skildvagten; — „undtagen Oberstlieutenanten af det Tiende, den store northumbriske Lord, og den gamle Marinemajor; en stor Krigsmand er den gamle Herre, maa Eders Naade vide, og han kommer ikke let til Provindshuset for ingen Ting.“

„God Nat!“ — sagde Lionel og gik sin Vej; — „det er angaaende den nye Exercits de raadslaae.“

Grenaderen rystede paa Hovedet, som om han ikke troede det, og marscherede igjen med asmaalte Skridt frem og tilbage. I nogle faa Diebliske naaede Lionel Abigail Prays love Dør, hvor han igjen standsede, greben af Contrasten mellem den mørke, ubekjendte

Indgang, gennem hvilken han nu skulde gaa, og den høie, oplyste Portal, som han nylig havde forladt. Men drevet af sin indre Bevægelse nøiede den unge Mand kun et Dieblis, førend han bankede paa. Efterat han havde gjort dette to Gange, uden at erholde Svar, trykkede han paa Klinken, og traad, uden flere Omstændigheder, ind i Huset. Det vide, tomme Værelse, hvori han nu befandt sig, var stille og dødt, som de tausø Gader, han nylig havde forladt. Han samlede hen til det lille Værelse i Taarnet, hvor han, som vi forhen have bemærket, havde truffet Jobs Moder, men fandt ogsaa denne Stue mørk og ubeboet. Han vilde med uforrettet Sag forlade Stedet, da en svag Lysstraale faldt ned fra det øverste Stokværk i Bygningen og gjorde en smal Trappe synlig, der gjorde en Forbindelse med de øverste Værelser muelig. Et Dieblis uvis hvad han skulde bestemme sig til, gav han endelig efter for sin Tøngstlighed og steeg op ad Trappen saa sagte, som den største Forsigtighed fordrede det. Ligesom nedenunder var Bygningen her ogsaa inddeelt i et vidt, aabent Pakloft og nogle smaa Værelser i Taarnet. Følgende Lysstraalen stød han snart i Døren af det lille Kammer, i hvilket han fandt den Mand, han søgte. Oldingen sad paa den eneste sønderbrudte Stoel, der befandt sig i Værelset, og foran ham

paa et stort Bunt Straa, der at dømme efter de Klæder, der Skjodesløst vare kastede over det, tjende til Hvilested, laa et stort Landkaart udbredt, hvori hans stive, stirrende Blik ganske syntes at tabe sig. Lionel nølede igjen og betragtede de hvide Haar, der saldt sparsomt ned om den Fremmedes Linding, medens hans Hoved boiede sig hen over Kaartet, og gav hans paa-faldende Træk et vildt, melankolsk Udtryk.

„Jeg kommer for at opsoge Dem;“ — sagde en delig Unglingen; — „da De ikke længere værdiger mig deres Omhu.“

„De kommer for silde;“ — svarede Ralph, uden at forraade den ringeste Forundring over det pludselig Syn af sin Gæst; eller at opløste Dinene fra Landkaartet, som han studerede saa ivrigt; — „for silde i det mindste, for at forebygge Ulykker, om ikke for at lære Visdom af dens Lærdommer.“

„De veed altsaa noget om de hemmelige Bevægelser i Nat?“

„Gamle Mænd, som jeg, sove sjældent;“ — svarede Ralph, og saae for første Gang paa sin Gæst; — „thi Dødens evige Nat lover snart No. Jeg var ogsaa i min Ungdom i Lære ved eders blodige Haandtering.“

„Deres Narvaagenhed og Erfaring har altsaa opdaget Kjendtegn til Bevægelser hos Garnisonen. Veed

De ogsaa Hensigten af dette Forehavende og hvad Følgerne formodentlig ville blive?"

„Begge Dele. Gage tænker i sin Eetsindighed at quæle Spiren til Friheden, der allerede er bleven stærk i Landet, ved at afhugge dens svage Grene, da den dog har slaaet Rødder i Folkets Hjerter. Han mener, at dristige Tanker kunne ydmyges ved Odelæggelsen af nogle Magaziner."

„Det er altsaa kun en Forsigtighedsregel?"

Den Gamle rystede bedrøvet paa Hovedet, da han svarede:

„Den vil vise sig som en blodig Forholdsregel."

„Jeg har i Sinde at følge med Tropperne paa Toget;" — sagde Lionel; — „De ville udmønstligt gjøre Holdt, naar de ere komne noget ind i Landet, og det vil give mig en passende Leilighed, til at anstille de Undersøgelser, der, som De veed, ligge mig saa meget paa Hjerter, og hvorved De har lovet at staae mig bi. Det er for at raadslaae med Dem om Midlerne, at jeg er kommet her."

Den Fremmedes Ansigt syntes at tabe sit melan-
kolske Udtryk, medens Lionel taetde, og hans Dine gled
tomme og intetsigende, hen over det nøgne Loft over
ham, og faldt snart igjen ned paa Landkaartet, indtil de
endelig stirrede den forundrede Yngling stivt i Ansigtet,
hvorpaa de bleve hæftede mere end eet Minut, med et

slut, bristende Dødsblif. Lionels Læber havde allerede aabnet sig til et ængstligt Spørgsmaal, da et Udtryk af Liv igjen trængde igjennem Ralphs Træk, med den Hurtighed, hvormed Lysstraaler fare ud fra Solen, naar den kommer frem bag en Sky."

"De er syg!" — raabde Lionel.

"Forlad mig!" — sagde Oldingen; — "forlad mig!"

"Sikkert ikke i et saadant Dieblif, og alene."

"Jeg besaler Dem at forlade mig; vi ville, efter Deres Onske, mødes paa Landet."

"De vil altsaa, at jeg skal ledsage Tropperne og oppebi Deres Ankomst?"

"Begge Dele!"

"Ligiv mig," — sagde Lionel, med nedslaaede Bine og nglende; — "men Deres nærværende Opholdsted og Klædedragt er et Beviis paa at Alderdommen har overrasket Dem, førend De var forberedt paa dens Lidelser."

"De vil hyde mig Penge?"

"Ved at modtage dem vilde De forpligte mig."

"Naar mine Fornødenheder overstige mine Midler, unge Mand! skal der blive tænkt paa deres Tilbud. Gaa nu, der er ingen Tid at spille."

"Men jeg vilde ikke gjerne lade Dem alene; Avindsmennesket, Hexen dernede, er bedre end slet ingen."

„Hun er ude.“

„Og Drengen? — Den Gjantede føler menneskeligt; han vil staae Dem bi i Deres Nød.“

„Han er bedre bestjæftiget, end med at understøtte en gammel, unyttig Mands Skridt. Gaa derfor, jeg beder Dem, jeg befaler Dem det, Sir! forlad mig!“

Den faste, om just ikke raae Maade, hvorpaa den Gamle gjentog sin Begjæring, tiltjendegav Lionel, at han nu ikke havde mere at vente, og han adløb derfor uden Modstand, i det han langsomt forlod Værelset. Saa snart han var kommen ned af Trappen, ilde han med hurtige Skridt til sin egen Bolig. Da han gik over den lette Vindebro, der var fastet over de ovenomtaelte Værfter, blev han forstyrret i sine Betragtninger ved nogle Stemmer, der aabenbart ikke skulde høres af nogen. Det var paa en Tid, da ethvert usædvanligt Optrin gav Anledning til en Undersøgelse, og Lionel blev staaende, for at iagttage de to Mennesker, der i en ringe Afstand holdt deres sagte og hemmelighedsfulde Samtale. Han havde dog kun staaet et Dieblis, førend de Hvidskende skildtes ad; den Eneste sagte hen imod Midten af Pladsen, og traad ind under en af Buerne paa Torvet, medens den Anden kom lige hen til den Bro, hvorpaa Lionel stod.

„Hvad, Job! finder jeg Dig her hvidskende og snakkende paa Værften?“ — raabte Lionel; — „hvad

kan Du have for Hemmeligheder, der fordrer Nattens Dunkelhed?"

"Jeg boer der i det gamle Varehuus;" — sagde Knøsen hurtigt; — "Nab har mange Huse og Kon=gen vil ikke lade Varene bringes ned."

"Men hvad har Du at gjøre herneude ved Vandet. Naar Du vil til Sengs behøver Du vel ikke at tage Veien om ad Værsten?"

"Abigail behøver ligesaavel Fiske til at spise, som et Tag imod Regnen," — sagde Job, og steg hastigt fra Broen ind i en lille Baad, der laa bunden ved en af Pælene; — "og nu da Kongen har lukket Havnen, maae Fiskene komme hertil i Mørke; thi komme vil de, og Bostonner Fiske lade sig ikke lukke ude af nogen Parlamentsact."

"Stakkels Knøs!" — sagde Lionel; — "gaa hjem og læg Dig. Der har Du Penge til at kjøbe Mad for til din Moder, hvis hun behøver det. Bagten vil skyde paa Dig, hvis Du saaledes seiler om i Havnen om Natten."

"Job kan see et Skib længere borte, end et Skib kan see Job;" — svarede Drengen; — "og dersom de skyde Job, saa maae de ikke tænke, at de kan skyde et Bostonner=Barn, uden at der kommer Harm af det."

Videre Samtale var umuelig. Baaden gled langs hen ved Bolværket med en Hurtighed og en Stilhed,

der tydeligt viisde, at den Gjantebe ingen Begynder var i det Foretagende, han vilde udføre. Lionel gik videre, og vilde just bøie om et Hjørne, da han ved Skinnets af en Lampe blev den Mand vaer, som han allerede havde seet før, skjøndt utydeligt, ved Udgangen af Hallen. Et gjensidigt Ønske at overtyde sig om hvem det var, bevægede dem til at nærme sig hinanden.

„Mødes vi igjen, Major Lincoln?“ — sagde den interessante Fremmede, som Lincoln erindrede at have seet i den politiske Forsamling; — „det synes at Skjæbnen har bestemt, at vi skulle komme sammen paa lønlige Steder!“

„Og at Job Pray skal være den mæglende Genius?“ — svarede den unge Kriger; — „De forlod ham nylig her?“

„Jeg tænker, Sir!“ — sagde den Anden alvorligt; — „at dette ikke er det Land, og at vi heller ikke leve i en Tid, da man kan sige, at man har tælt, det være saa med hvem det vil.“

„Sikkert, Sir! tilkommer det ikke mig at forbyde Dem at have Omgang med ham!“ — svarede Lionel; — „De taelde om vore Fædre, min Fader er, som det synes, Dem vel bekendt, skjøndt jeg slet ikke veed hvem Deres er.“

„Og det maa nok være en Smule længere endnu inden De faaer det at vide?“ — sagde den Anden; —

„Skjøndt jeg troer, at Tiden er nær, da Folk vil vise sig i deres sande Character; indtil da, Major Lincoln! anbefaler jeg mig.“

Uden at opbebie et Svar, tog den Ubekjendte en Retning, der var ganske modsat den, som Lionel fulgte, og gik bort med en Hurtighed, der røbede at han havde Hastværk. Lionel naaede snart den høiere Deel af Staden, for at ile til Tremontsstræde og der meddele sin Beslutning at følge Tropperne. Det var ham nu klart, at Rygtet om den forestaaende Bevægelse blandt Krigsfolket hemmeligt, men hurtigt, havde udbredt sig blandt Folket. Han gik forbi flere alvorlige Grupper af Borgere, der taelde ivrigt med hverandre ved Gadehjørnerne, og af hvilke han hørde nogle forsikre den forbausende Nyhed, at Landtungen, den eneste Side hvorfra man til Lands kunde komme ind til Byen, var lukket af en Række Soldater, og at Vagtsbaade fra Krigsskibene omseilede Halsøen, saa at enhver Forbindelse med det tilstødende Land var afbrudt. Endnu mærkede man intet Tegn til et militairt Opbrud, skjøndt af og til en dæmpet Larm, som af travle Tilberedelser, trængde over, gennem Nattens sagte Susen. I Tremontsstrædet fandt Lionel ingen Tegn til hiin Bevægelse, der saa hurtigt havde udbredt sig over den gamle og nederste Deel af Staden. Han kom til sit Bærelse uden at møde nogen af Familien, og efterat

han havde gjort sine saa Tilberedelser, vilde han just gaa ned, for at spørge efter sine Slægtninger, da han hørte Madame Lechmères Stemme i et lille Værelse, der kun var bestemt for hendes eget Brug, og blev staaende. Med det Ønske at tage Afsked i egen Person, nærmede han sig den halvaabne Dør og vilde have bedet om Tilladelse til at træde ind, hvis hans Dø ikke var faldet paa Abigail Pray, det var indviklet i en alvorlig Samtale med Fruen i Huset.

„En gammel, fattig Mand, siger I?“ — bemærkede Madame Lechmere i dette Dieblif.

„Og en, der synes at vide Alt;“ — afbrød Abigail hende og lod sine Dine løbe omkring med et Udtryk af overtroist Skræk.

„Alt!“ — gjentog Madame Lechmere, og hendes Bæber sittede mere af Frygt, end af Alderdom; — „og han kom hertil med Major Lincoln, siger I?“

„I det samme Skib; og det synes som om Himlen har søiet det saaledes, at han skal boe hos mig, i min Armod, til en Straf for mine store Synder.“

„Men hvorfor taaler I hans Nærværelse, naar den falder Eder saa besværlig?“ — sagde Madame Lechmere; — „I er dog i det mindste Herre i Eders eget Huus!“

„Det har behaget Gud, at mit Huus skal være et Huus for enhver, der er saa uheldig, at han selv

intet har. Han har den samme Ret til at boe i Pakhuset, som jeg."

"J er en Kvinde og har først taget det i Besiddelse;" — sagde Madame Lechmere med hiin ubøielige Strængighed, som Lionel saa ofte havde bemærket hos hende; — „jeg vilde jage ham ud paa Gaden som en Hund."

"Paa Gaden?" — gjentog Abigail, og saae sig igjen forstrækket om; — „tael sagte, Madame Lechmere! for Guds Skyld — jeg tør ikke engang see ham i Dinene, — han erindrer mig om alt, hvad jeg nogen- sinde har vidst, om alt det Onde, jeg har gjort, blot ved sine gjennemborende Blikke — og dog kan jeg ikke sige hvorfor, — og desuden ærer Job ham som en Gud, og vilde jeg fornærme ham, kunde han let lokke alt det ud af Drengen, som J og jeg ønske saameget —"

"Hvad?" — raabde Madame Lechmere forfærdet: „har J været saa nedrig, at gjøre den Hjantede til Eders Fortrolige?"

"Denne Hjante er mit kjædelige Barn," — sagde Abigail, og rakte Hænderne i Beiret, som om hun bad om Forladelse for sin Uforsigtighed; — „ak! Madame Lechmere! J er rig, fornem og lykkelig, og har et saa fromt og kjærligt Barnebarn, J begriber ikke hvordan man kan elske Job; men naar Hjertet er ned-

tyngtet, kaster det sin Byrde paa enhver, der vil bære den; og Job er mit Barn, endstjøndt han kun er lidet bedre end en Banvittig."

Lionel maatte samle al sin Følelse for det Velanstændige for at benytte Madame Lechmeres Tausshed, til at rive sig løs fra dette Sted, og afflaae fra at lytte til en Samtale, der ikke var for hans Drex. Han traad ind i Selskabsværelset og kastede sig i en Stool, førend han bemærkede, at han ikke var alene.

"Hvorledes? Major Lincoln allerede tilbage fra sit Selskab, og bevæbnet, som en Bandit, fra Top til Taa?" — raabde skjætsende Cæcilie Dynevor, der, uden at han havde mærket det, sad paa Stolen ligeover for ham.

Lionel studsede og gned, i det han svarede, sin Pande som en, der vaagner op af en Drøm: "Ja, en Bandit, eller ethvert andet beskjæmmende Navn, som I vil; jeg fortjener dem alle."

"Sikkert" — sagde Cæcilie og blev bleg, — "sikkert tør ingen Anden bruge et saadant Ord om Major Lincoln, og han gjør sig selv Uret."

"Hvilken taablig Snak har jeg ført, Miss Dynevor!" — raabde Lionel, da han kom til sig selv igjen; — "jeg var i Tanker, og hørde Eders Tale, uden at begribe Meningen."

"Men De er bevæbnet; Kaarden er intet sædvan-

ligt Baaben ved Deres Side, og nu bærer De endogsaa Pistoler!"

"Ja!" — svarede den unge Kriger, og lagde sin farlige Udrustning tilside; — „ja, jeg er i Begreb med som Frivillig at gaae med en Troppesafdeling, der i Nat skal marschere, og tager alt dette med for at see en Smule krigerist ud, skjøndt De vel veed, at jeg er meget fredeligt findet."

„Med en Troppesafdeling i Nat?" — sagde Cæcilie, aandede dybt og blev bleg; — „og Lionel Lincoln er frivillig ved en saadan Leilighed."

„Jeg gaaer frivilligt med, blot for at være Bidne til det, der foreskalder. De selv er ikke mere fremmed for dette Foretagende, end jeg er det til dette Dieblik."

„Saa bliv, hvor De er!" — sagde Cæcilie fast; — „og besat Dem ikke med et Foretagende, der er ugudeligt i sit Formaal og kan blive ulykkeligt i sit Udsald."

„I det Første er jeg uskyldig, det være som det vil; heller ikke vil min Nærværelse eller Fraværelse have den ringeste Indflydelse paa det. Hvad det Andet angaaer, da er der ikke nogen Fare derved; de Grenaderer og det lette Infanteri, der drager ud, Miss Dynevor! kunde maale sig med tre Gange saamange af deres meest udvalgte Tropper."

„Saa vil altsaa ogsaa" — sagde Agnes Danforth,

der traad ind i Værelset, — „vor Ven Merkur, hiin feberlette Mand, Kapitain Polwarth, være en af disse natlige Røvere? Himlen holde sin Haand over Hønsesgaardene!”

„De har altsaa allerede hørt derom, Agnes?”

„Jeg har hørt, at Mandskabet griber til Vaaben og at der roer Vaade omkring i Staden i alle Retninger, og at det er forbudet at gaae ind og ud af Byen, til saadanne Tider og paa saadan Maade, som vi jævne Amerikanere finde for godt;” — sagde Agnes og gjorde sig Umage for at skjule sin dybe Harm under paatagen Munterhed; — „Gud alene veed, hvormeget alle disse trykkende Forholdsregler ville ende!”

„Og om De endogsaa kun gaaer med som en uvijs som Tilskuer ved Troppernes Plyndringer, gjer De da ikke alligevel Uret i at laane dem Deres Navn?” — vedblev Cæcilie.

„Jeg maa først vide om der bliver plyndret.”

„De forglemmer, Cæcilie!” — kaldt Agnes Danforth hende ærgerlig i Talen, — „at Major Lincoln først var kommet hertil efter det berømte Tog fra Roxburg til Dorchester. Den Tid høstede Tropperne deres Laurbær ved Solens Skin, men man kan let indsee, hvor langt hæderligere deres Bedrifter ville blive, naar Mørket skjuler deres Skamrødme.”

Blodet trængde op i Lionels Ansigt, men han smilede i det han stod op for at gaae, og sagde:

„De nøder mig til at trække mig tilbage, min aandrige Cousine! Men dersom jeg har min sædvanlige Sykke ved denne Jouragering, skal Deres Spisestue ikke befinde sig ilde derved, jeg anbefaler mig, thi jeg maa aflægge den røde Kjole for at vove at nærme mig til Dem med et venligt Tilbud.“

Han tog Cæcilies Haand, der kom ham imøde af sig selv, og lod sig uden at mærke det lede i Døren af ham, medens han bestandigt vedblev at tale:

„Jeg vilde ønske at De ikke gik med, Lincoln!“ — sagde hun, da de stode ved Døren, „man forlanger det ikke af Dem som Soldat, og som Mand skulde Deres egne Følelser lære Dem, at være velvillig mod Deres Landsmænd.“

„Jeg gaaer som Mand, Cæcilie!“ — svarede han; — „og har mine Grunde, der ikke kunne være Dem mistænkelige.“

„Og vil Deres Fraværelse vare længe?“

„Hvis vi ikke blive nogle Dage borte, bliver min Hensigt ikke opfyldt; men,“ — svarede han til og trykte sagte hendes Haand; — „De kan ikke tvivle om min Vængsel efter at komme tilbage, saasnart der frembyder sig en Leilighed.“

„Gaa gaa da!“ — sagde Cæcilie hastigt og rev

fig løs, maaskee uden selv at vide det; — „gaa! dersom De har hemmelige Marsager til Deres Forehænder, men betænk, at man skarpt lægger Mærke til enhver Handling af en Officier af Deres Rang!”

„Mistroer De mig Cæcilie?”

„Nei, nei! jeg mistroer Ingen, Major! — gaa! — gaa! — og — og — vi seer Dem, Lionel, saasnart De kommer tilbage.”

Han havde ikke Tid til at svare, thi hun iilde saa hastigt ind i Huset, at han blot kunde bemærke, at istedet for at gaae til hendes Cousine, hendes smækkre Gestalt ilede op ad den store Trappe med en Fæes Lethed og Ynde.

Niende Kapitel.

Stil op vort Banner paa den ydre Vold,
Vort Føltraab er endnu: „De komme!”

Macbeth.

Lionel havde begivet sig fra Madam Echmeres Bolig til Gaden af den Hoi, hvorpaa Fyrtaarnet stod, og var endogsaa steget et Stykke op ad den steile Støraaning,

førend han endnu rigtigt vidste, hvorfor han saaledes vandrede om paa en saa usædvanlig Tid. Men da han ingen Varm hørde, der kunde forraade nogen øieblikkelig Bevægelse blandt Tropperne, gav han, uden selv at vide det, efter for en Tilbøielighed til at sige andres Selskab, og blev ved at stige op til han havde naaet Toppen af Høien. Paa denne blev han staaende, for at betragte det Skuespil, der udfoldede sig for hans Fødder i Nattens Skjød, medens hans Tanker vendte sig fra den søde Ahnelse, der opfyldte ham, til Dieblikkets vigtige Optrin. Der opstod i Staden selv en fjern Varm, som Tummelen af en hemmelig Bevægelse; man saaes Lys glide hen igjennem Gaderne eller langs med Vindverne, altsammen paa en Maade, der forraadte at Efterretningen om Toget var bleven udbredt i alle Huse. Lionel vendte sig mod Fælleden, og lyttede længe og ængstligt, men forgjæves, for at opfange en eneste Tone, der kunde forraade en usædvanlig Bevægelse blandt Soldaterne. Henimod det Indre af Staden var Nattens Mørke endnu blevet dunklere, og de Høie, der omkredsede Stedet, og Dalene mellem dem tilligemed Vandet vare indhyllede i et uigjennetrængeligt Slør. Vel gaves der Dieblikke, da han troede at fornemme Tegn blandt Folket paa den anden Bred, der syntes at røbe, at de vare underrettede om den forestaaende Landgang, men naar han lyttede opmærksomt, var det høieste hans Dre kunde skjælne, den sagte

Trampen af Dvæget, der drog bort fra Græsgangene, eller Larmen af en Række Baade, der foer langs hen med Rysterne og røbede den Karvaagenhed og Paa-passenhed, der var nødvendig ved saadanne Leiligheder.

Medens Lionel saaledes stod ved Randen af Pladsformen, der var opstaaet ved det, at man havde jævnet Epidsen af den naturlige Kegle, og grundede over de sandsynlige Følger af de Forholdsregler, som hans Foresatte havde fundet for godt at træffe, udgjød der sig et svagt Lys over Græsset, og spillede oppe omkring Fyrtaarnet med stærkflinnende Straaler.

„Skurk!“ — raabde en Mand, sprang frem af sit Skjul ved Foden af Bygningen og stillede sig ligesfor ham: „I vover at tænde Fyrtaarnet an?“

„Jeg vilde svare Eder med det Spørgsmaal, hvordan I tør bruge et saa nedrigt Skjældsord imod mig; dersom jeg ikke saae Aarsagen til Eders Bildfarelse;“ — sagde Lionel: — „dette Skin kommer hist fra Maanen, der just stiger op af Havet.“

„Åh! jeg erkjender min Bildfarelse;“ — svarede Tolperen; — „ved Gud! jeg vilde have svoret paa at det var Fyrtaarnet der stod i Brand.“

„I maa altsaa troe paa det Hexeri, man taler saa meget om her; thi der behøvedes intet ringere end Hexeri til at sætte mig i Stand til at antænde brændbare Materier saa langt borte fra.“

„Jeg veed det ikke; det er et besynderligt Følt, vi ere komne iblandt; for kort siden have de stjaalet os Kanonerne ud af Magazine her, hvilket jeg dog vilde have svoret paa, var umueligt; det var sænd I kom hertil, Sir! thi jeg troer nu, at jeg taler med Major Lincoln af det syv og fyrgetyvende Regiment.“

„Denne Gang har I truffet det bedre, end ved Ederes Formodning om min Charakter;“ — sagde Lionel; — „men har jeg maaskee en Kammerat for mig?“

Den Ubekjendte erklærede nu, at han var en Subaltern af et andet Regiment men at han kjendte ham meget godt. Han søiede til, at han var sat til at staae Vagt paa Heien, for at forhindre Indvaanerne i at antænde Fyrtaarnet, eller give noget andet Signal, der kunde advare det omliggende Land mod det forestaaende Indfald.

„Det har altsaa et alvorligere Anstreg, end jeg forudsatte;“ — svarede Lionel, da den Anden havde forebragt sine Undskyldninger og Erklæringer; — „Overgeneralen maa have mere i Sinde, end vi formode, da han sætter Officierer til at gjøre den simple Soldats Tjeneste.“

„Vi arme Subalterne vide kun lidt, og bekymre os endnu mindre om hvad han har i Sinde,“ — sagde den Anden; — „endstjøndt jeg maa tilstaae, at jeg ingen tilstrækkelig Grund seer til at britiske Soldater under Nattens Stør skulle marschere mod en Gaandsfuld svage, modløse Landmand, der smør Haser naar

de blot see en Uniform glindse i Solskin. Havde jeg min egen Billie, skulde Tjæren deroppe blusse en Mill op i Veiret, for at bringe alle Heltene i Connecticut sammen; de Hunde vilde lade sig jage af to fuldstændige Grenadeerkompagnier, — ha! her, Sir! der gaade nu, vor Hærs Stolthed, jeg kjender dem paa deres tunge Skridt!”

Lionel lyttede opmærksomt og kjendte tydeligt de asmaalte Trin af et Korps Soldater, der marscherede hurtigt hen over Fælleden, som om de marscherede mod Vandsiden. Efterat han i en Hast havde sagt sin Krigskammerat god Nat, ilede han ned af Skraaningen og hen til den Side Varmen kom fra; saaledes kom han tilligemed Tropperne til Kysten. To dunkle Grupper af menneskelige Skikkelser stode der opstillede og da Lionel gik forbi Kolonnerne, skattede hans erfarne Øie den forsamlede Mængde til lidt under tusinde Mand. En Gruppe af Officierer havde forsamlet sig ved Baien; til den vendte han sig, i det han meget rigtigt forudsatte, at den havde forsamlet sig omkring Anføreren for Toget. Denne Officier var Oberstlieutenanten af det tiende Regiment, der var indviklet i en ibrig Samtale med den gamle Marine-Major, som Skildvagten udenfor Provinds huset havde tælt om. Til den Første vendte Lionel sig med den Begjæring, at han som Frivillig maatte ledsage Detaschementet. Efter nogle Forklaringer

ger blev hans Begjæring tilstaaet ham, endstjøndt man vogtede sig for at berøre den hemmelige Hensigt med Toget.

Lionel fandt nu sin Tjener, der var fulgt efter Troppen med sin Herres Hest; efterat han havde givet ham sine Befalinger, op søgte han sin Ven Polwarth, som han bemærkede i al militair Stivhed i Spidsen for Fløipelotonnen af den første Kolonne af det lette Infanteri. Da det var tydeligt, deels af den Stilling, de indtog, deels af de Baade, der havde forsamlet sig paa dette Punkt, at Divisionen ikke skulde forlade Halvøen paa den sædvanlige Vej, blev der intet andet tilbage, end med Taalmodighed at opbebie Befalningen til Indstibningen. Det varede heller ikke længe førend man begyndte, og da der herskede den største Orden under Arbeidet, havde Tropperne ogsaa snart indtaget deres Sæder, og Baadene stødte snart ind fra Land, i det Dieblis, da Maanen, der nogentid havde glindset paa Høiene og forgyldet Taarnene i Staden, pludseligt udgjød sig over Bugten og, ved at belyse den travle Scene, frembragde en Virkning, der ikke var ulig den, der pleier at ledsage den første Oprullen af Teppet, ved Begyndelsen af et interessant Skuespil. Polwarth havde nedladt sit Legeme efter sin egen Bequemmelighed ved Siden af Lionel, og da de seilede hen i Maanestinnen forsvandt alle de Betænkeligheder, der saa ganske naturligt var opstaaede hos ham ved at overveie Besværlighederne ved et saadant Tog, for Ny-

delsen af den behagelige Aften, og sandsynligviis ogsaa af det magelige Leie.

„Der gives Diebtikke, da jeg maatte ønske at leve som en Sømand,” — sagde han, og lænede sig mageligt tilbage, medens han med den ene Haand legede i Bandet; — „at svæve saaledes om i en Baad er et let Arbejde, og maa være et fortræffeligt Middel mod en vanskelig Fordøielse, da det gjør det mueligt at nyde den friske Luft, uden nogen hæftig Bevægelse. Marinen maa følgerlig føre et fornøiet Liv.”

„De skulle dog ofte beklage sig over at deres Pligter komme i Strid med Søofficierernes;” — sagde Lionel; — „og jeg har ofte hørt dem klage over Mangel paa Plads til at bevæge deres Been.”

„Hem!” — sagde Polwarth, — „Benet er en Deel af Legemet, hvis Nødvendighed jeg langt mindre indseer, end enhver Andens; jeg har altid været af den Tanke, at der maa have fundet en stor Bilsfarelse Sted ved den dyriske Dannelse; saaledes kan man f. Ex., som I selv indseer, uden Been være en ret god Sømand, en ret god Musikant, en fortræffelig Skrædder, en Advokat, Doctor, Præst, en ganske taalelig Kof, kort alt hvad man vil, undtagen en Dandssemester. Jeg seer ingen Nytte ved Benene, uden at man kan faae Gigt i dem; i ethvert Tilfælde var et Been, der var tolv Tommer langt, ligesaa godt, som et der er en

„Niil langt, og det der blev sparet kunde man onvende paa de ædlere Dele af Dyret, som paa Maven og Hjernen.“

„J forglemmer Officiererne ved det lette Infanteri;“ — sagde Lionel leende.

„J kunde give dem et Par Sommer meer, end: skjøndt, det vilde komme ud paa eet, da enhver Ting i denne jammerlige Verden kun er fortræffelig i Sammenligning med Andre, og efter mit System var en Mand uden Been ligesaa godt stikket til det lette Infanteri, som een der har Been, og han vilde desuden blive fristaget for en Deel trættende Manøvrer, især for den nye Exercits. Det vilde være en ganske fornøielig Tjeneste, Leo! der vilde indeholde hele Krigslivets Poesie. Hverken Indbildningskraften eller Legemet kunde forlange meer, end vi nyde i dette Dieblis, og til hvad Nytte, maa jeg spørge, ere Benene? Er de noget, saa er de en Byrde for Baaden. Her have vi et deilig Maanestkin, et blot Sæde, yndigt Vand, en Luft, der vækker Appetitten; paa den ene Side et smukt Landskab, der vel er en Smule dunkelt, men tilstrækkeligt bekjendt for sin Rigdom og Frugtbarhed, paa den anden Side en malerist Stad, forsynet med Krydderier fra alle Verdensdele; selv disse Skurke af Gemene see blidere ud i Maanestkinnet med deres røde Kjoler og glindsende Baaben. Traf De Miss Danfort ved deres Besøg i Tremontstrædet, Major Lincoln?“

„Denne Fornøielse var mig ikke nægtet.“

„Veed hun noget om vort krigerste Foretagende?”

„Der var noget overordentlig Trætkekjært i hendes Bune.”

„Taelde hun om det lette Infanteri, eller om en, der tjener iblandt de lette Tropper?”

„Deres Navn blev vistnok nævnet,” — sagde Lioget tørt; — „hun meende, at Hønschusene vare i Fare.”

„Ak! det er en Pige paa een Million; hendes Suurhed selv er sød; Krydderierne bleve ikke glemte, da Deigen, hvorfra hun er dannet, blev lavet til; jeg vilde ønske, at hun var her; fem Minutter Maanestien ere ligesaa meget værd for en Elsker, som en heel Sommer med brændende Soelstien; det vilde være et Mesterstykke at faae hende med paa en af vore malestiske Marscher; Deres Kammerat er Mand for at tage alt ved Overrumpling, baade Qvinder og Fæstninger. Hvor er Eders Liniecompagnier, Eders Artillerie og Dragener, Eders Ingenieurer, Eders Stab? I deres Nathuer og snorkende, paa een Mand nær, medens vi her nyde Tilværelsens sande Dessert; jeg vilde ønske at jeg kunde faae en Nattegal at høre.”

„Vi høre jo en stakkels Ugle tude sin Jammerfang, som om den klagede over vor Ankomst.”

„Den er alt for tungsindig og alt for monoton; det er som man en heel Maaned spilsede Fløst. Men hvorfor tie vore Pibere?”

„Skulde en heel Dags Forsigtighed gøres unyt-

tig med deres Piben; — Deres Eystighed overvinder Deres Forstand. Jeg skulde tænke, at Udsigten til en trættende Marsch maatte nedslaae Deres Mod."

"Gud bevare mig for Træthed!" — raabde Polwarth; — „vi marschere kun, for at indtage en Stilling ved Universitætsbygningerne, for at dække vor Tilførsel; — vi gaae i Skole, Leo! forestil Dem kun at Mandskabets Tornistre ere Tascher til Bøger, vær ligesaa gal som jeg, og De kan endnu engang holde Dem for en Skoledreng."

Polwarths Stemning havde virkelig lidt en pludselig Forandring, da han fandt den sørgelig Udsigt, der opfyldte hans Gemt, den Tid han først hørde om et natlig Tog, saa behageligt forjaget ved det bekvemme Sæde, der var bleven ham til Deel, og han vedblev at underholde sig paa den beskrevne Maade, indtil Baadene naaede et forladt Punkt, der løb ud i den Deel af Bugten, der beskyller Vest siden af Halvøen. Her landede Tropperne og stillede sig saa hastigt som mueligt i Ordren. Polwarths Kompagni blev igjen, ligesom før, stillet i Spidsen for den lette Infanteri-Kolonne og fik Ordre til at følge en Stabsofficier, der reed et lille Stykke foran. Bionel befalede sin Djener at følge Tropperne med Hesten, stillede sig igjen ved Siden af Kapitainen og saaledes satte de sig paa et givet Tegn i Marsch.

"Nu ved den gamle Harvards Skygge!" — sagde Polwarth og pegede paa de lave Universitætsbygninge

ger; — „J ville møtte Eder med Bærdom i Nat, medens vi — ha! hvad kan den blinde Quartiermester ville, da han tager Veien derhen? Mon han da ikke kan see at Engene er halv bedækkede med Vand?”

„Afsted, afsted med det lette Infanteri!” — Kreg den gamle Marine-Majors vilde Stemme, der kun reed i en ringe Afstand bag efter dem; — „Ere J bange for en Smule Vand?”

„Vi ere ingen Vandrotter!” — sagde Polwarth.

Lionel greb ham i Armen og inden den forvirrede Kapitain fik Tid til at komme til sig selv igjen, var han allerede igjennem en bred Vei, der gik ham lige til Knæerne.

„Gjør ikke at Deres Roman kommer til at koste Dem deres Post;” — sagde Majoren, da Kapitainen beklagede sig over disse Vanskeligheder; — „her er just Stof til en heel Fortælling, naar De kommer til at tale om Deres Felttog.”

„Ak, Seo!” — sagde Kapitainen med komisk Bebrøvelse; — „jeg frygter for at vi uagtet det herlige Maanestien ikke ville kunne gjøre Muserne vor Opvartning i Dag.”

„Det kan De være forsikkert paa, da vi lade Akademibygningerne til Venstre; vor Fører rider ind paa Landeveien.”

Smidlertid vare de komne ud af Engene og marscherede afsted paa den Vei, der fører til det Indre af Landet.

„Det var bedre, at De lod Deres Tjener komme, Major Lincoln, og satte Dem op;” sagde Polwarth ærgerselig; — „man maa spare paa sine Kræfter, seer jeg.”

„Det vilde være taabligt; nu er jeg vaad, og maa gaae, hvis jeg ikke vil blive forkjølet.”

Da Polwarths Munterhed forsvandt, standsede ogsaa Samtalen, og begge Herrerne fortsatte deres Marsch uden at tale meer, end hvad forbigaaende Omstændigheder gave Leilighed til. Det var snart tydeligt, saavel af den Retning, Kolonnen tog, som af dens Førers Hastværk, at Marschen var forceret og skulde vare en Tid. Men da Luften var kold, fandt Polwarth selv det ikke ubehageligt at opvarme sit Blod ved en mere end sædvanlig Bevægelse. For Bequemmelighedens Skyld aabnede Kolonnen sig, og det var enhver tilladt, at følge sin Tilbøielighed, forudsat at han beholdt sin anvisste Plads og holdt lige Skridt med sine Kammerater. Paa denne Maade trængde Detaschementet frem; en almindelig Stilhed herskede over det Hele, da et hvert Gemyt antog den heitidelige Rolighed, der betegner, at man vil udføre sit Forsæt med Alvor. I Forstningen syntes hele Landet begravet i en almindelig Søvn, men som de marscherede længere frem, bragde Hundenes Gøen og de tunge Fodtrin Landsbyboerne til deres Vinduer; de stirrede i stum Forundring paa de Forbimarscherende, paa hvilke Maanens blege Lys kastede en skinnende Glans. Lionel havde just vendt

sig fra et af Lemmerne i en saadan opstrømmet Familie, i hvis Ansigt han havde læst dyb Forbauselse, da de hule Toner af en fjærn Klokke lød igjennem den Dal, de marscherede ind i, som et Alarmtegn for alle de Omkringboende. Mændene opløstede deres Hoveder med studsende Opmærksomhed, men snart hørde man Skud, der gjentonedes fra Høiene, og Klokkerne begyndte at svare hinanden i enhver Retning, indtil deres Toner omsider tabte sig i det Fjerne. Den hele Egn var nu opfyldt med alle Slags Toner, alt hvad Folket kunde bringe til Veie, hvad dets Skarpsindighed kunde finde paa, blev anvendt for at kalde Befolkningen til Baaben. Ild bølgede i Beiret paa Høiene, Lyden af Horn og Trompeter blandede sig med Geværskud og Klokkeklang, medens man bemærkede Hovslag af Heste, som om Ryttene galopperede i rasende Fart langs Siderne af Kolonnen.

„Fremad, I Herrer, fremad!“ — lød igjen den gamle Søveterans Stemme i Mørket; — „Yankeerne ere vaagnede op og vi have endnu en lang Vej at marschere; fremad, det lette Infanteri! Grenadererne ere Eder i Hælene.“

Avantgarden fordobblede sine Skridt, og hele Mandskabet ilede affted til deres ubetjendte Maal med al den Hurtighed, som militairist Orden vilde tillade. Paa denne Maade marscherede Divisionen i nogle Timer, uden at gjøre Holdt, og Lionel gjorde den Regning at

de vare komne flere Mile ind i Landet. Alarmtegnene vare nu forbi, de havde trukket sig længere ind i Landet og ethvert Spor af dem tabde sig tilsidst, endstjødnt man endnu bestandigt kunde høre Hovslagene af de Ryttere, der gallopperede afsted paa Biveiene, og som forraadte, at Folk bag ved dem ilede forbi, til det Sted, som man ventede vilde blive Skuepladsen for Kampen. Da det skuffende Maanestkinn smæltede sammen med Daglyset, trængde det velkomne „Holdt!“ — fra Bagtropen frem til Spidsen af den lette Infanteri-Kolonne.

„Holdt!“ — gjentog Polwarth med instinctmæssig Beredvillighed, og med en Stemme, der sendte Befalingen langs den hele lange Linie, — „Holdt! og lad Arrieregarden slutte an; jeg maatte ikke forstaae mig mere paa at marschere, end en Anchovis, dersom den nu ikke er nogle Mile bag efter os; man maatte kunne flyve for at udholde en saadan Strabadse; den næste Kommando bliver vel, at vi skal spise Frokost — Tom! I bragde dog de Smaating med, som jeg sendte Eder fra Major Lincolns Kvarteer?“

„Ja, Herre!“ — svarede hans Tjener; — „de ere paa Majorens Heste ved Bagagen, der —“

„Majorens Heste ved Bagagen! Din Hiel! naar Bevnetsmidlerne ere saa sjældne her ved Fronten! — det skalde forundre mig, Leo! hvis man ikke skalde kunne opdrive en Mundfuld i hiin Bondegård.“

„Driv Dem det ud af Tankerne, og lad Deres

Folk stille sig i Orden; der er Pitcairn tæt ved Fronten med den hele Bataillon."

Lionel havde neppe udtælt, førend der kom Befaling til det lette Infanteri at gjøre sig færdigt, og til Grenadererne at lade. Veteranens Bevægelse, der reed i Spidsen for Kolonnen, og Diebliffets Forvirring undertrykte Polwarths Klager. Tre eller flere Compagnier af de lette Tropper bleve stillet fra Hovedkorpset, hvorpaa den gamle Sømand satte sig i Spidsen for dem og kommanderede: „Marsch! Marsch!" Deien forde nu ind i en Dal, og i nogen Afstand blev man i Morgenslumringen en lille Gruppe af Huse vaer, der stode i Rækker om en af de lave, men anstændige Kirker, der ere saa almindelige i Massachusetts. Standsningen og de Forberedelser, der fulgte paa dem, havde opvakt en høi Interesse hos den hele Division, der skred alvorlig frem og bestandigt holdt sig tæt bag ved Hesten, som den gamle Anfører reed, og som ilede afsted i en jævn Trav. Morgenens Kande gennemtrængte Lusten og Diet kunde tydeligt skjælnes de Gjenstande, der omgav det, hvorved Mandskabets Mod igjen blev vækket, efterat det havde begyndt at synke, medens man med Besværlighed skred frem paa den ubekjendte, og, som det syntes, uendelige Wei. Deres Maal syntes nu at ligge for dem og let at naae, og de trængte frem med forhøiet, men stum Iver. Man kunde nu tydeligt see den simple Bygningemaade af Kirken og de Huse,

der omgav den, da man bemærkede tre eller fire bevæbnede Ryttere, der syntes at ville forekomme dem, da de paa en Bivei omgik Spidsen af Kolonnen.

„Kommer hid!“ — skreg Stabsofficiieren, der red foran; — „kommer hid! eller forlader Pladsen!“

Karlene vendte sig om og red hurtigt forbi; en af dem afstød sit Gevær, i den Hensigt at gjøre Alarm. Sagte fløi nu den Befaling gjennem Rækkerne at trænge frem, og inden nogle saa Minutter havde de Byen, Kirken og den lille grønne Plads, paa hvilken den stod, fuldkommen i Syne. Enkelte Gestalter saaes hastigt ile hen over Pladsen, da en Tromme larmede i Byen og et lille Korps Landmænd lod sig see opstillet i Geledder.

„Frem, lette Infanteri!“ — skreg Anførereren, gav Hestene af Sporerne, og trængde tilligemed Staben saa hurtigt frem, at han forsvandt omkring et Hjørne af Kirken.

Lionel ilede med bankende Hjerter afsted, thi en Skare af Ræbfler brusede fremfor hans Phantasi, i det Dieblisk, da han igjen hørde Marine-Majorens alvorlige Stemme raabe:

„Udspreder Eder, I Rebeller! Udspreder Eder! Raster Eders Baaben.“

Paa disse mærkværdige Ord fulgte i Diebliffet Pistolstød, og det Stjæbnesvangre Kommandoord: „Fyr!“ Hvorpaa det hele Korps udbød i et lydeligt Skrig, medens det trængde frem paa den grønne Plads og fyrede paa Landmændene.

„Store Gud!“ — raabde Lionel; — „hvad gjør I? I fyrrer paa uskyldige Mennesker! Er her ingen anden Lov end Vold? Slaa deres Geværer tilside, Polwarth! faae dem til at holde op!“

„Holdt!“ — skreeg Polwarth, og foer med Raar= den forbitret ind imellem sine Folk; — „til Orden, eller jeg strækker Eder til Jorden!“

Men den Harm, der i saa mange Timer havde fundet Næring, og det Had, der saalænge havde taget mere og mere til mellem Landsfolket og Tropperne, kunde ikke dæmpes ved et Ord. Først da Pitcairn selv red ind imellem Soldaterne og understøttet af Officierne slog deres Geværer tilside, blev Larmen lidt efter lidt dæmpet og Ordenen oprettet igjen. Men før end dette kunde blive bragt i Stand, faldt der enkelte Skud fra deres flygtende Modstandere, dog uden at volde nogen synderlig Skade.

Da man havde ophørt med at fyre, stod Officierer og Soldater nogle Dieblis og stirrede paa hverandre, som om de havde kunnet forudsee nogle af de vigtige Følger af denne overilede Handling. Møgen hævede sig langsomt op over Engen, og drev blandet med Morgensens Taage, tungt hen over Landet, som om den vilde udbrede den skjæbnesvangre Efterretning, at man endelig havde grebet til Vaaben. Ethvert Die var forstønde hæftet paa den ulykkelige Eng og Lionel saae

med en til Angst grændsende Følelse nogle Mænd i en ringe Afstand fra ham krumme og vride sig i deres Blod, medens fem eller sex Legemer laae udstrakte paa Græsset i Dødens blege Rolighed. Gjennembøvet af Rædsel ved dette Syn, vendte han sig bort, og gik, medens de andre Tropper, der vare blevene forstrækkede ved Skuddene, ilede til, for at hjælpe deres Kammerater. Uvilkaarligt kom han til Kirken, og opvaaguede ikke af sine dybe Grublerier, førend han pludseligt bemærkede, Job Pray, der kom ud af Bygningen med en Mine, hvori Trusler paa en besynderlig Maade blandede sig med Had og Frygt. Den Fjantede pegede alvorligt paa Legemet af en Mand, der saaret havde slæbt sig hen til Døren af det Tempel, hvori han saa ofte havde tilbedet det Bæsen, til hvilket han nu var sendt for at aflægge det sidste, store Regnskab, og sagde heitideligt:

„J har dræbt en af Guds Skabninger og han vil huske Eder det!“

„Jeg vilde ønske at det kun var een;“ — sagde Monel; — „men der er mange og ingen kan sige, naar Blodsudgyddelsen vil ende.“

„Mener J,“ — sagde Job og saae sig hemmeligt om til alle Sider som om han vilde være vis paa at Ingen skulde høre det; — „at Kongen kan dræbe Folk i Baykolonien, som i Engeland? Det vil raabe høit i gammel Tunnell, og det vil gjenlyde fra Nordspidsen til Landtungen.“

„Hvad kan De gjøre med alt dette, Dreng?“ — sagde Lionel, og glemde for et Dieblikt, at den, han taelde med, var berøvet Fornuftens Brug; — „Britanniens Magt er for stor til at de adspredte, uforberedte Kolonister kunne kjæmpe imod den, og Klogskab vilde raade Folket til at afholde sig fra at gjøre Modstand, saalænge de kunne.“

„Men er Kongen, at der er mere Klogskab i London, end i Boston?“ — svarede Tjanten; — „Han maa ikke troe, at der ingen Varm vil opstaae, fordi Folket var roligt ved Blodsudgydelsen. I har dræbt en af Guds Skabninger“ — vedblev Knøsen, — „og han vil huske Eder det.“

„Hvorledes kom I hid?“ — spurgde Lionel, i det han pludseligt besindede sig; — „Sagde I mig ikke, at gik ud for at fange Fisk til Eders Moder?“

„Og dersom jeg gjorde det,“ — svarede den Anden noget mørk, — „er der da ikke ligesaa godt Fisk i Dammene, som i Bugten, og kan Nab ikke ogsaa have Lust til ferske Fisk. Jeg kjender ingen Parlementsact mod at fange ferske Fisk.“

„Knægt, Du vil bedrage mig! Der er Nogen der betjener sig af din Uvidenhed, og bruger Dig, da han veed, at Du er en Løse, til Tjenester, der engang kunne koste Dig Livet.“

„Kongen kan ikke bringe Job til at gaae Grin-

der," — sagde Knosen stolt; — „thi derfor gives der ingen Lov, og Job vilde heller ikke gaae."

„Det Du veed vil bringe Dig i Fordærvelse, fjantede Knægt! Hvem kunde lære Dig disse Spidsfindigheder om Loven?"

„Jh, mener I, at Folket i Boston er saa dumt, at det ikke forstaaer Loven?" — spurgde Job med uforsigtigt Forbauselse; — „og saa Ralph, som veed ligesaa meget af Loven, som Kongen; han sagde mig, at det var imod al Lov at skyde paa de smaa Folk, naar de ikke syrede først, da Kolonierne har Ret til at exercere saa ofte det behager dem."

„Ralph!" — sagde Lionel hurtigt, — „Kan Ralph da være hos Dig? Det er umueligt! Jeg forled ham syg derhjemme; heller ikke vilde en Mand paa hans Alder blande sig i saadan Noget."

„Jeg tænker, at Ralph har seet større Armeer, end det lette Infanteri og Grenadererne og alle de øvrige Soldater i Staden!" — sagde Job undvigende.

Lionel var for ædelmodig til, at ville aftringe sin eenfoldige Ledsager en Hemmelighed, der vilde sætte hans Frihed i Fare, men han følte dyb Bekymring for et Mennesses Vel, der paa den ovenanførte Maade var blevet kastet ham i Veien. Han vedblev altsaa i den dobbelte Hensigt at advare Job mod alle farlige Forbindelser, og at formindste sin egen Angst for den gamle Fremmede. Men paa alle hans Spørgsmaal

svarede Knøsen med Betænkksomhed og med en Tilbageholdenhed, der viisde, at han ikke besad en ringe Gave af List, endstjøndt den høiere Fornuft var bleven nægtet ham.

„Jeg siger Dig endnu engang,” — sagde Lionel, der tabte Taalmodigheden, — „at det er mig meget vigtigt at træffe den Mand, som Du kalder Ralph, og jeg ønsker at vide, om han er her i Nærheden.”

„Ralph lyver ikke,” — svarede Job — „Gaa derhen, hvor han har lovet at møde Eder, og I skal see om han ikke kommer.”

„Men der blev ikke bestemt noget Sted, og dette ulykkelige Tilfælde kunde hindre eller affrække ham.”

„Affrække!” — svarede Job og rystede alvorligt paa Hovedet; — „I kan ikke affrække Ralph.”

„Hans Driftighed kan blive hans Ulykke. Dreng! jeg spørger Dig for sidste Gang om den gamle Mand —”

Da Lionel mærkede, at Job foer frugtsomt tilbage og slog Dinene ned, holdt han inde, og saae, da han vendte sig om, Grenadeerkapitainen staae med Armene over Kors og i Taushed betragte Amerikanerens Lig.

„Vil de have den Godhed at forklare mig, Major Lincoln!” — sagde Kapitainen, da han saae-at han blev bemærket, — „hvorfor denne Mand ligger død her?”

„De seer Gaaret i hans Bryst!”

„Det er en haandgribelig, uimodsigelig Sandhed, a han er bleven skudt, men hvorfor, og i hvilken Hensigt?”

„Jeg maa overlade Besvarelsen af dette Spørgs-

maal til vore Foresatte, Kapitein M'Fuse!" — svarede Lionel; — „man mumlede dog om, at Expeditionen havde til Hensigt at borttage visse Magaziner af Levnedsmidler og Vaaben, som man frygtede for at Kolonisterne havde opbygget i en fjendtlig Hensigt."

„Min egen Skarpsindighed bragde mig derpaa, at vi vare bestjæftigede med et saa ærefuldt Hværv!" — sagde M'Fuse, medens hans Ansigtstræk udtrykte dyb Foragt, — „Siig mig, Major Lincoln! I er rigtig nok kun en ung Soldat, men da I hører til Staben, maa I vide det, mener Gage virkelig at vi kunne begynde en Krig med alt Vaaben og Munition paa en Side? Vi have haft en lang Fred, Major Lincoln! og nu, da der er en Smule Udsigt til at bringe vort Haandværk i Udøvelse, bliver der os befaleet at gjøre noget, der høist rimeligt vil forhindre den hele Krig."

„Jeg troer, at jeg ikke forstaaer Eder ret, Sir!" — sagde Lionel, — „For saadanne Tropper, som vore, kan der ikke være stor Berømmelse at høste i en Kamp med ubevæbnede og udisciplinerede Landbrugere."

„Det samme er just min Mening, Sir! Det er fuldkommen klart at vi forstaae hinanden uden en Berden af Omskrivninger. De Karle holde sig allerede ret godt, og dersom de endnu i nogle Maaneeder blive overladte til sig selv, kan der gjerne blive en smuk lille Affaire. De veed ligesaa godt som jeg, at der behøves Tid til at danne en Soldat, og naar de blive

overlede dermed, kan man ligesaa godt jage en Hob Pøbel op ad Ludgate Hill, man erhverver sig ligesaa megen Ære derved. En ordentlig Officier vilde nære denne lille Begyndelse, istedetfor at skride til en saadan Overilelse. Efter min Mening, Sir! er denne Mand, der ligger her, bleven slagtet, ikke dræbt i en ærlig Kamp."

"Det er meget at frygte for, at Andre ville bruge det samme Udtryk ved at tale om denne Sag," — svarede Lionel; — "Hvem veed hvor megen Uarsag vi kunne faae til at beklage denne stakkels Mand's Død!"

"Hvad det angaaer, da kan man sige, at Manden har fuldbragt et Løb, der maatte fuldbringes og ikke kan fuldbringes endnu engang;" — sagde Rapi-tainen koldt; — "og derfor kan hans Død ikke være nogen stor Ulykke for ham, om den endogsaa kan være det for os. Dersom disse smaa Folk — og da de kun i kort Tid har staaet under Baoben, bære de deres Navn som værdige Mænd, — dersom disse „smaa Folk" Sir! stod Dem i Veien, vilde De have jaget dem af Engen med deres Ridepidst."

"Her er en, der vil sige Dem, at de ikke maae behandles som Bern," — sagde Lionel og vendte sig til det Sted, hvor Job Pray nylig havde staaet, men som han nu, til sin Forbauselse, fandt tomt. Medens han endnu saae sig forundret om, for at opdage hvor Knøsen kunde være blevet af, gav Trommerne Signal til at samle sig, og en almindelig Tummel blandt Sol-

baterne vilde ham, at der var flere Bevægelser at vente. Begge Herrerne ilde strax til deres Kammerater og gik takkefulde til Tropperne, skjøndt med ganske forskjellige Anskuelse af det, der var foresaldet.

I den korte Tid Avantgarden gjorde Holdt, var den hele Division igjen bleven forenet, og man nød et Maaltid i Hast. Den Forbauselse, der fulgte paa Træfningen, havde hos Officiererne gjort Plads for en krigerisk Stoltthed, der var i Stand til at opmuntre dem i i et mere forvovent Foretagende. Selv de fyrrige Blikke fulde af deres Stands Enthusiasme kunde man opdagde i de Flestes Ansigt, da de svingede med flinnende Vaaben, flyvende Faner og under klingende Spil over det skjæbnesvangre Sted, og med stolte, afmaalte Skridt drog hen ad Landeveien. Derjom Virkningen af den første Træfning var saadan paa Officierernes høie og maadeholdne Gemytter, var Virkningen paa de simple Leiesvende i Geledderne endnu mere følelig og oprørerde. Deres vilde Spøg og haanende Blikke, da de gik forbi de foragtede Dødre for deres Krigstugt, i Forening med med de stolte, raue Udttringer af deres Triumph som saa Mange af dem lagde for Dagen, var et ubedrægligt Beviis for, at de, da der nu engang var skyd: Blod, ligesom Tigeren, længtes efter at møtte sig dermed.

Tiende Kapitel.

Der er en Riden blandt de Græmer i Netherby Elan;
 Fostere, Fenvicker, Musgraver, hver rider som han kan;
 Der er en Tægen og en Råsen paa Cannobie Lea.

Mormion.

Pompen ved den militaire Parade, hvormed Tropperne marscherede ud af Lexington, saaledes heed den lille Landsby, hvor de ovenomtaelte Begivenheder tilbroge sig, gik snart igjen over til det sindige, virksomme Bæsen, der er eget for Folk, der ibrigt stræbe efter at naae deres Diemed. Det var ingen Hemmelighed meer, at de endnu skulde søge at trænge tre Mile længere ind i Landet, for at forstyrre de ovenomtaelte Forraad, som man vidste vare bragte sammen i Concord, den By, hvor Congressen af de Ufsendte fra Provindsen, der vare udnævnte af Kolonisterne, for at opretholde Provindsens gamle Love, holdt sine Forsamlinger. Da deres Marsch nu ikke længere kunde skjules, var det nødvendigt at tage sin Tilflugt til Skyndsomhed, for at sikre sig et lykkeligt Udsald.

Den gamle Marineofficier, som vi allerede ofte have omtaelt, tog igjen sin Plads i Spidsen for det samme Compagni let Infanteri, som han forhen havde ført, da han ilede forud for den sværere Grenadeerkolonne. Polwarth saae sig igjen indbefattet un-

der dem, paa hvis Rapsodethed det kom saa meget an. Da Lionel traf sin Ven, traf han ham i Epidsen for hans Mandskab; han marscherede saa alvorligt, at det pludseligt gav Majoren Anledning til at tiltroe ham langt roesværdigere Bevæggrunde til Mismod, end den, der hidrørde fra legemlige Ubehageligheder. Rækkerne aabnede sig atter, for at vinde Plads og Skaffe Luft, hvilket var nødvendigt, da en brændende Sol begyndte at adsprede Morgenens Taage, og udøve hiin svækkende Indflydelse paa Folkene, der er saa eienbommelig for det amerikanske Koraars første Varme.

„Det var en overordentlig Tilsærdighed, Major Lincoln!“ — sagde Polwarth, da Lionel havde indtaget sin sædvanlige Plads ved hans Side og mekanisk deeltog i Troppens regelmæssige Marsch; — „Jeg veed ikke om det er ganske lovmæssigt at flaae et Menneske for Panden, som en Dre?“

„J er allsaa af samme Mening som jeg, nemlig at vort Angreb var for hurtigt, for ikke at sige grusomt?“

„Hurtigt! ganske vist! Hurtighed kunde man kalde den udmærkede Egenskab ved Expeditionen, og det, der forstyrrer en ærlig Mand's Appetit, kan man betragte som grusomt. Jeg har ikke været i Stand til at tage en Bid til mig til Frokost. Man maatte have en Ulos Hunger og en Strudses Mæde, hvis man kunde spise og fordøie ved et saadant Arbejde.“

„Dg dog betragte disse Mennesker deres Handlinger som en Triumph.“

„De Hunde blive exercerede dertil. Men I bemærker hvor nyktern Provindsialerne betragtede Sagen; vi maae gjøre os saa megen Umage, som mueligt, for at formindste deres Utilfredshed.“

„Ville de ikke foragte vor Trøst og vore Undskyldninger, og hellere selv søge Hævn og Oprijsning?“

Polwarth smilte foragteligt; der laa en vis Stoltshed i ham, der endog gav hans tunge Skridt et Anstrøg af Elasticitet, da han svarede:

„Det er en slem Sag, Major Lincoln! og, om I vil, en forbandet Sag; men modtag en Mand's Forsikring, der kjender Landet, at man ikke vil prøve paa at hævne sig, og hvad Oprijsningen angaaer, naar de skulde skaffe sig den med Baaben i Hænderne, da er den umuelig.“

„I taler med en Lillid, der maa grunde sig paa et nøie Bekjendtskab med dette Folks Svaghed.“

„Jeg har boet i to Aar i Hjertet af Landet, Major Lincoln!“ — sagde Polwarth, uden at bortvende sine Dine, der stirrede hen ad den Wei, der laa foran dem; — „endog saa tre hundrede Mile paa hiin Side af de beboede Districter, og maa vel kjende Nationen og dens Hjælpekilder. Hvad de Sidste angaaer, da er der ingen spiselig Ting inden dens District, fra en Fugl til en Bøffel, eller fra en Artischok til en Vandmelon, som jeg ikke ved en eller anden Leilighed har opsnuftet.“

Derfor kan jeg tale med Bestemthed, og tager ikke i Betænkning at sige, at Kolonisterne aldrig ville stride, og at de heller ikke, hvis de ogsaa vare stikkede dertil, besidde Midler til at udholde en Krig."

"Maaskee, Sir!" — svarede Lionel spydigt, — „har I altfor meget raadspurgt Dyrene i Landet, til at være bekendt med Folkets And?"

„Der er et inderligt Forhold mellem begge; sig mig hvad for Næring et Menneske tager til sig, og jeg vil sige Dig hans Charakter. Det er moralsk umueligt, at et Folk, der spiser sin Pudding førend Rjødets, som dette Slags Kolonister, nogensinde kan frembringe gode Soldater; fordi Hungeren er stillet førend de nærende Rjødspiser bringes i —"

„Nok! Forstaaen mig for det Øvrige;" — faldt Lionel ham i Talen; — „der er allerede sagt alt for meget for at vise det lave Trin, det amerikanske Dyr staaer paa, mod det Europæiske; Eders Slutningsmaade ere overbevisende."

„Parlamentet maa gjøre noget for de Lidendes Familier."

„Parlamentet!" — gjentog Lionel med et bittert Eftertryk; — „ja, vi ville blive opfordrede til at fatte Beslutninger, til Røes for Generalens Bestemthed og Troppernes Mod, og derpaa, naar vi have føiet enhver muelig Haan til Uretfærdigheden, under Overbeviisningen om vort indbildte Overherredømme, ville vi

høre om nogle ubetydelige Summer til Enker og Faderløse, som et Beviis paa Nationens grændsesløse Udelmodighed."

"At fodre sex eller syv unge Yankeer er ikke saadan en Ubetydelighed, Major Lincoln!" — svarede Polwarth; — „og dermed tænker jeg vil denne ulykkelige Sag have en Ende. Vi marschere nu til Concord, et Sted med et Navn, der ret spaaer Lykke; vi ville finde Hvile under dets Skygger, og Næringsmidler, som dette selvgjorte Parlament har bragt sammen. Disse Betragtninger alene styrke mig under Besværlighederne ved denne eensformige Trav, i hvilken den gamle Pitcairen iler hen over Landet; — troer Manden maaskee, at han gaaer paa Jagt med et Par Jagthunde efter sig?"

Den af hans Staldbroder yttrede Mening om Amerikanernes frigeriske Egenskaber var altfor almindelig iblandt Tropperne, til at sætte Lionel i Forundring. Men fornærmet ved det Uædle i hans Tænkesmaade, og hemmelig ærgrende sig over den letfindige Maade, hvorpaa den Anden udtælte sine fornærmelige Meninger om hans Landsmænd, fortsatte han stiltiende sin Marsch, medens Polwarth snart tabte sin Snakfomhed ved Følelsen af den Træthed, der angreb alle hans Gener og Muskler.

Den strænge Jil, hvorover Kapitainen saa ofte havde at klage, kom nu Avantgarden meget tilpas. Det var aabenbart at hele Landet befandt sig i en fuldkommen Oprørstilstand, og smaa Ufdelinger af Be-

væbnede bleve ofte seete paa Hoiene, der beherskede Beien, endstjondt intet Forsøg blev gjort paa at hævne deres Død, der faldt ved Lexington. Troppernes Marsch blev fremstjyndet, mere af Frygt for at Kolonisterne skulde bringe deres Forraad bort, eller ogsaa skjule det, end af Frygt for at de skulde vove at modsætte sig dette udvalgte Corpses Marsch. Amerikanernes ringe Modstand i Træfningen om Morgenens var allerede en Gjenstand for Soldaternes Spot; de bemærkede haanligt, at man med Rette havde givet hine Krigere Navnet: smaa Folk, da de havde viist sig saa rappe paa Flugten. Kort sagt, ethvert haanligt, foragteligt Ogenavn, som Had og Uvidenhed kunde opfinde, blev brugt til at betegne Kolonisternes estergivende Langmodighed. I denne Mening naaede Tropperne et Punkt, hvorfra man kunde see de beskedne Taarne og Tage i Concord. En lille Skare Kolonister traal sig tilbage igjennem Byen, da Englænderne trængde frem, og Divisionen drog uden ringeste Modstand ind i Staden, aldeles som Grobrere. Lionel bemærkede snart paa de tilbageblevne Indvaanere, at uagtet deres Ankomst en Tid lang havde været bekjendt, vare dog de Begivenheder, der vare forefaldne om Morgenens endnu en Hemmelighed for Borgerne i Byen. Afdelinger af lette Tropper bleve strax sendte ud i alle Retninger, deels for at søge Munition og Mundsforraad, deels ogsaa for at besætte alle Udgange til Stedet. En i Særdeleshed forfulgte Ames

rifanerne, der trak sig tilbage, og tog en Stilling i nogen Afstand fra en Bro, der dannede en Forening med Landet Nord paa. Imidlertid begyndte, især under den gamle Marineofficiers Anførsel, Odelæggelseskærket i Staden. De faa mandlige Indvaanere, der vare blevne hjemme, vare nødvendigviis fredeligt findede, skjøndt Lionel i deres glødende Kinder og funklende Dine kunde læse den hemmelige Forbittrelse, som Mænd maatte føle, der, i lang Tid vante til Lovens Beskyttelse, saae sig udsatte for de grove Mishandlinger, der ere en Følge af et Oversald af Soldater. Enhver Dør blev brudt op; intet Sted blev forskaaet for de toilesløse Krigeres raue Undersøgelser. Trusler og Eder blandede sig med det tilsyneladende Maadehold, hvormed disse Huusundersøgelser bleve begyndte, og en lydelig Jubel opstod endogsaa blandt Officiererne, da Kolonisternes ubetydelige Forraad lidt efter lidt kom til Syn. Det var ikke det Dieblik, da Enkeltes Rettigheder klevne agtede, og Mandskabets Vilkaarlighed og Toilesløshed var paa det Punkt at blive endnu hæftigere, da der pludseligt blev hørt Skud fra Posten ved Broen; paa Knaldet af nogle Geværer fulgde en heel Salve, der med Lynets Hurtighed blev besvaret af en anden, hvorpaa Luften blev opfyldt af den uafbrudte Knalden af en hæftig Fægtning. Hver Arm blev ubevægelig, hver Tunge stum af Forbauselse; Soldaterne holdt op med deres Plyndren, da den uventede Kamptummel naaede deres

Brer. Man saa Anførerne forsamles for at raadslaae og Ryttene at komme flyvende, for at give Efterretning om Kampen. Lincolns Rang forskaffede ham snart Kundskab om det, man holdt for uklogt at meddele hele Divisionen. Endstjøndt det var tydeligt, at de, der bragte disse Efterretninger, gjorde sig Umage for at give dem et gunstigt Anstrøg, opdagede han dog snart, at den samme Trop Amerikanere, der ved deres Komme havde trukket sig tilbage, havde forsøgt igjen at trænge ind i Staden, og fyret paa dem ved Broen; i den Skjærmydsel, der nu fulgte, vare Tropperne blevne nøbte til at trække sig tilbage med Tab. Virkningen af dette mandige og hjætte Forhold fra Amerikanernes Side frembragte en pludselig Forandring ikke alene i Troppernes Udvortes, men endogfaa i deres hele Færd. Detaschementerne bleve kaldte tilbage, Trommen kaldte til Vaaben, og for første Gang syntes Officierer og Soldater at erindre, at de havde lagt sex Mile tilbage gennem et Land, hvori de neppe fandt en Ven. Endnu bleve faa eller ingen Gjender synlige, undtagen de fra Concord, der angribende havde udgydt det første Blod af dem, der vare trængte ind i deres Familiers Helligdom. De Døde og alle de Saarede af de Gemene bleve liggende, hvor de faldt, og selv en saaret ung Underlieutenant af Rang og Formue blev overladt til de opirrede Amerikaneres Naade, et ugunstigt Forvarsel for de Tænkende i Divisionen. Soldaterne bleve smit-

tede af deres Officierers Modløshed, og Lionel bemærkede, hvorledes istedet for den høie, fornærmelige Til-
lid, hvormed Tropperne drog igjennem Concorde's Gader,
de nu, da der blev givet Befaling til at drage ud,
forloede dette Sted med Dinene ængstligt vendte imod
de omliggende Høie, og med Blik, der forraadte, at de
kjendte de Farer, der sandsynligviis vilde omgive den
lange Bei, som de havde for sig.

Deres Frygt var ikke ugrundet. Tropperne havde
neppe sat sig i Marsch, før end en Salve fra et Baghold
overraskede dem, og da de drog videre, fulgte Salve
paa Salve, Skud paa Skud fra enhver Iyknung, der
frembed sig for de Angribende. I Begyndelsen brød
man sig kun lidt om de underordnede og soage Angreb,
da nogle Diebligs hurtige Fyren og levende Skyden
ikke forseilede at adsprede Fjenden, hvorpaa da Trop-
perne en kort Tid fortsatte deres Marsch uden at foru-
roliges. Men Alarmtegnene i den forrige Nat havde
bragt Beboerne af en anseelig Landstrækning sammen
og saaledes ilde, paa et givet Tegn, de, der vare nær-
mest ved Kamppladsen, allerede frem for at understøtte
deres Venner. Kun liden Orden og flert ingen Overeens-
stemmelse herskede blandt Amerikanerne; men enhver
Fob ilde, saaledes som den kom, i Kampen, fulgte
Fjenden i Hælene, og gjorde modige, skjønt unyttige
Forsøg paa at hindre deres Marsch. Medens Sla-

verne fra Staden trængde ind paa deres Bagtrop, samlede Landboerne sig foran dem, som rullende Sne-
holde, i Hobe, og førend Halvdelen af Veien mellem Concord og Lexington var lagt tilbage, indsaae Lionel at de priiede Troppers Sikkerhed var i stor Fare. I de første Timer af disse Angreb, saalænge de endnu vare i en vis Afstand, usammenhængende og svage, marscherede den unge Kriger ved Siden M'Fuses, der, saa ofte en Kugle peeb forbi ham, rystede ærgerligt med Hovedet, og ikke undlod, at forklare hvor taabligt man havde handlet i, saaledes i Utide at begynde en Krig der, dersom den tilbørligt var bleven næret, saaledes udtrykte han sig, inden kort Tid vilde være blevet noget ordentligt og interessant.

„I seer, Major Lincoln!“ — vedblev han, — „at disse Provindsbeboere have begrebet de første Grunde af Kunsten! de Skurke fyre med stor Nøiagtighed, naar man tager Afstanden i Betragtning, og ser Maaneders eller et Aars vedholdende Exerceren vilde være tilstrækkelig til at danne dem til et regelmæssigt Slag. De have allerede et temmeligt Knald i deres Geværer og tilstrækkelig Piben i deres Bly; kunde de blot fyre pistolviis, vilde disse Karle allerede gjøre et vist Indtryk paa det lette Infanteri, og inden et eller to Aar, Sir! vilde de ikke være uværdige til at være Grenaderer.“

Lionel hørde kun halvt denne og lignende Taler; men da Kampen blev hæftigere, begyndte Blodet at

strømme hurtigere i hans Arer, og endelig ophidset ved den Larm og den Fare, der trængte bestandigt mere og mere ind paa dem, steg han til Hest, og iilde til den, der kommanderede Divisionen; ham tilbød han sin Bistand som Frivillig; enhver anden Følelse var vegen for det ungdommelige Blod og den krigeriske Ild. Han blev strax forsynet med Ordre for Avantgarden, gav Hestene af Sporerne og fløi gjennem de kjæmpende, tilbagevigende Troppers sonderrevne Rækker, i Spidsen for dem. Her fandt han flere Kompagnier, der ivrigt bestræbde sig for at bane deres Kammerater en Vej, da nye Fjender blisde sig ved hvert Skridt, de lagde tilbage. I det Dieblis, da han naaede Stedet, glimtede en fuld Salve fra en tyk Havedæk og sendte Dødens hurtige Redskaber ind i de forreste Rækker.

„Ead et Kompagni let Infanteri marschere op, Kapitain Polwarth!“ — raabde den gamle Marinemajor, der kjæmpede tappert foran; — „og jag de skjelsiede Slynkler ud af deres Skjul!“

„D, ved den søde Magelighed, ved Haabet om en Hvilestund! det er en anden Skare af disse hvibe Bilde!“ — svarede den ulukkelige Kapitain; — „Giver Agt, mine Brave! skyder hen over Grøften til Benstre; giver de næsvise Skurke ingen Pardon; giver det første Skud — skænker dem en Fod af Ederes Staal!“

Under saadanne frygtelige Udraab og Befalinger,

som Omstændighedernes Magt afgang den frebelige Kaptain, saae Lionel Fienden forsvinde i en tyk Røg mellem Bygningerne af en Avlsgaard. Gaa Dieblit beres-ter, da Linien havde bestreget Høien, hvorpaa denne Scene foregik, viede Polwarth sig igjen; han kom ud af Kampen, med Ansigtet sværet af Krudt, medens en Flamme steg op af Gaarden og den uhyggelige Landmands Bygninger bleve forvandlede til Aske.

„Fr. Major Lincoln!“ — raabte han, da han var ham nær; — „kalder I dette Letinfanteri- Evolutioner? Mig er det en fordomt Plage! Gaa, I har Indflydelse, og, hvad der endnu er bedre, en Hest, gaa til Smith og spørg ham om han ikke vil lade gjøre Holdt; jeg vil forbinde mig til, med mit Kompagni alene, at sætte os fast paa det Sted, han selv vil vælge, og at opholde disse Blodsuere en heel Time, medens Detaschementeret hviler og faaer noget at spise, under den Forudsætning at han da ogsaa under sine Forbereder det samme. En Marsch om Natten, ingen Frokost, — en brændende Soel, — Milt paa Milt, — ingen Hvile, — intet andet end fyr, fyr, — det er imod alle Lægekunstens Grundsætninger, selv imod Anatomien; Mennesket kan ikke udholde det!“

Lionel gjorde sig Umage for at opmuntre sin Ven til nye Anstrængelser, og, vendende sig bort fra Anføreren, taelde han ventligt, men i en frigerist Tone til Tropperne. Folkene jubede, da de mar-

fherede forbi, og ilede frem mod deres nye Angribere;
 Amerikanerne gave snart nødtvingne efter for de be-
 standige Angreb med Bajonetten, hvortil de regulære
 Tropper tog deres Tilflugt, for at fordrive dem. Da
 Fortroppen igjen fortsatte sin Marsch, vendte Lionel sig,
 for at betragte Skuepladsen bag ved sig. De havde
 nu marscheret og kæmpet i to Timer, med liden, eller
 ingen Afbrydelse, og det var kun alt for tydeligt, at de
 Angribendes Mod og Kræfter tiltog med hvert Dieblik.
 Paa begge Sider af Landeveien, langs med Gjærderne om
 hver Skov og Have, i aaben Mark, og fra ethvert Huus,
 hver Bæde, hver Hytte, saa vidt man kunde see, Glimt
 af Geværild, medens Engellændernes Skud med hvert
 Dieblik bleve svagere og mindre virksomme. Tunge
 Røgskyer hævede sig over Dalen, i hvilken han saae ned,
 og trak, blandede med Støvet af Marschen, et uigien-
 nemtrængeligt Slør for Udsigten. Men naar Vinden
 en Gang imellem blæste fra Siden, saae Lionel et Glimt,
 af sine udmattede, tilbagevigende Kammerater, hvorles
 des de snart med Mod affloge et Angreb, snart trak
 sig ud af Kampen, med det flet skjulte Ønske, at for-
 vandle deres Tilbagetog til en aabenbar Flugt. Saa
 ung han end var, begreb Major Lincoln dog nok af
 sit Haandværk, til at indsee, at kun Mangel paa Overens-
 stemmelse, og Enhed i Kommandoen hos Amerikanerne,
 beskyttede Divisionen for en fuldkommen Ndelæggelse.
 Angrebene bleve overordentligt hæftige, og ikke sjældent

vedholdende og blødige, endskiønt Krigstugten endnu satte Tropperne i Stand til at holde sig mod denne usammenhængende Angrebsmaade — da hørte Lionel med en Glæde, som han ikke kunde dølge, et lydeligt Skrig fra Avantgarden, og det Røgte udbredtes igjennem Rækkerne, at en Støvsky, der blev seet foran dem, hidrørde fra en Brigade af deres Kammerater, der saa aldeles til rette Tid kom dem til Hjælp under Arrivingen til Northumberland. Amerikanerne veege tilbage for disse forenede Divisioner, og Forstærkningens Artilleri, der vendte sig mod deres flygtende Rækker, gav dem, der saa meget behøvede det, et Dieblisks Relighed. Potwarth kastede sig plat ned paa Jorden, da Lionel steg af Hesten ved Siden af ham, og hans Exempel blev fulgt af hele Hoven, der laa stønnende under Hede og Udmattelse, som forfulgte Raadbyr, der lykkelig havde bragt Hundene ud af Sporet.

„Saa sandt jeg er en Mand af simple Sæder og uskyldig i alt denne Blodsudgydelse, Major Lincoln!“ — sagde Kapitainen, — „kalder jeg denne Marsch den uretsfærdigste Fornærmelse mod den menneskelige Naturs Hjælpekilder. Jeg har i det mindste tilbagelagt fem Mile mellem dette Sted og Byen Discordia, som de falskeligt benævne Concord og det i to Timer, under Taage og Røg, Stønnen og anden Helvedes Larm, der kunde gjøre den bedst tilredne Hest i Engeland sty, og hele

Tiden indaandet en Luft, der i to og et fjerdenbeet Minut kunde faae et Vg til at koge.”

„J forstørrer Afstanden — efter Milepælene er det kun to Mil.”

„Milepælene?” — faldt Polwarth ham i Talen; — „jeg foragter deres Eogne; jeg har her et Been, der er en bedre Milepæl, baade efter Alen og Sommer, end nogen af dem, der ere opstillede ved Beien.

„Derover ville vi ikke trættes; — svarede Lionel; — „thi jeg seer, at Tropperne ere i Færd med at spise: og vi behøve ethvert Dieblæk for at naae Boston, førend Natten overfalder os.”

„Spise! Boston! Nat!” — gjentog Polwarth langsomt, stødte sig paa sin Arm og stirrede vildt rundt omkring; — „Sikkert er ingen saa gal, at han taler om at bryde op hversra i den første Uge! Der vil behøves det Halve af denne Tid, for at tage imod de indvortes Forfriskelser, som vore Legemer behøve, og den øvrige Tid, for at skaffe os en sund Appetit igjen.”

„Men det er Grev Percys Befaling; og jeg hørde af ham, at hele Landet foran os er i Opstand.”

„Ja, de Karle have i forrige Nat ligget roligt i deres Senge og hver af de Hunde har ædt sit halve Pund Flæsk, foruden den behørigte Frokost, førend han i Morges gik over sin Dørtærskel. Men med os er det et ganske andet Tilfælde. To tusinde britiske Tropper maae udføre deres Bevægelser med Overlæg, om det

faa ikke er for andet end for hans Majestæts Vres Skyld. Nei, nei, den tappre Percy agter sit Navn og sit prindselige Stammetræ altfor heit, til at han skulde udsætte sig for at man kunde sige, at han tog Flugten for saadanne uste Harer."

Lionels Efterretning var dog sand, thi efter en kort Naft, der neppe lod Tropperne Tid til at tage nogle Røringsmidler til sig, gav Trommerne igjen Signal til Marsch, og Polwarth, som flere hundrede Andre var, blev, hvor nødig han end vilde, tvunget til at staae op, hvis han ikke vilde udsætte sig for de forbitrede Amerikaneres Raseri. Medens Tropperne hvilede, holdt Kanonerne Fjenden i en vis Afstand, men saasnart Stykkerne vare afprovsede og Rækkerne igjen havde aabnet sig, blev Angrebene fra alle Sider fornyede med fordoblet Raseri. Troppernes Udskielser, der ved at plyndre gav deres Forbittrelse Lust og, ved at marschere forbi, sat Bygningerne i Brand, forøgede endnu mere Høftigheden af Angrebene; og man havde neppe marscheret et Par Minutter, førend Kampen rasede langs med Flankerne, endnu vildere end før.

"Giv Himmelen, at den store Northumbrer vilde stille os i Slagorden, og levere Yankeeerne et ordentlig Slag!" — sukkede Polwarth, i det han med Møie slæbte sig afsted; — "en halv Time vilde afhjælpe det Hele; man vilde have den Glæde, at blive Seierherre, eller i det mindste at vide, at man døde roligt og bekvemmeligt."

„Saa af os vilde opleve den næste Morgen, naar vi gav Amerikanerne en Nats Tid til at samle sig, og een Times Ophold vilde tilintetgjøre Fordelene ved den hele Marsch,” — svarede Lionel; — „Men friskt Mod, gamle Kammerat! og I vil grunde Eders Roes for bestandigt; der kommer en Hob Landmænd over Toppen af Høien; de ville give Eder noget at bestille.”

Polwarth kastede et Blik fuldt af Fortvivlelse paa Lionel og sagde:

„Noget at bestille? Gud veed at ikke en eneste Muskel eller Sene i mit hele Legeme har nydt nogen qvægende Hvile i de sidste fire og tyve Timer!” — Derpaa vendte han sig til sine Folk og raabde med en saa levende og modig Stemme, at det syntes at være hans sidste, endelige Anstrængelse, i det han kjæft førde dem i Kampen: „Adsplitter de Hunde, mine tapre Venner! bort med dem, som med Musquitos, Kræger og Fluier, hvad de ogsaa ere. Giv dem det — Bly og Staal haandsfuldt!”

„Fremad! Fremad med Avantgarden!” — skreg den gamle Marinemajor, da han saae Fortroppen vige.

Polwarths Stemme blev endnu engang hørt i Krubtdampen og de udisciplinerede Fjender veeg hurtigt tilbage for Salven.

„Fremad, frem med Avantgarden!” — skred halvtredssindstyve Stemmer ud af en Sky af Røg og Damp, der hang over Høien, paa Siden af hvilken denne Dragsning foresaldt.

Saaledes vedblev Kampen at vælte sig langsomt fremad og at følge Soldaternes mojsommelige, tunge Skridt, der nogle Mile vidt slæbde sig afsted, indhylede i Kruttdamp, og paa deres Sti efterlodte blodige Spor af deres Fodtrin. Lionel kunde kjende deres Marsch laugt hen imod Nord af de klare røde Pletter, der i sørgelig Mængde saae langs med Veien og paa de Marker, over hvilke Tropperne vare komne. Han fandt endogsaa Leilighed, medens man hvilede, til at bemærke For skjellen i de Kjømpendes Forhold. Saa ofte Jordbunden eller Omstændighederne tillod en regelmæssig Kamp, syntes Troppernes synkende Mod at op lives, og de gik i Striden med den dristige Holding, der er en Folge af streng Krigstugt, og opfyldte Luf ten med deres Skrig, medens Fjenden i mørk Taushed veeg tilbage for deres Magt, skøndt han derfor ikke ophørte at bruge sine Vaaben med en Færdighed, der gjorde dem dobbelt farlige. Colonnernes Retning bragde Tropperne over en Grund, som man maatte kæmpe hæftigt for og Offrene for en saadan kort Skjærmys sel bleve seete af hele Detaschementet. Man maatte være døv mod mange Soldaters Dønner og Skrig, der med Rædsel og haabløs Frygt i enhver Mine vare hjælpeløse Vidner til deres Kammeraters Tilbagetog. Paa den anden Side laa Amerikaneren i sit Blod og betragtede med alvorlige, forbittrede Blik den forbisfrie dende Skare, medens der i hans Die laa noget, der

skuede langt ud over hans egne Lidelser. Ved et Lig holdt Lionel stille, og dvælede et Dieblikt for at betragte det. Det var Liget af en Mand, hvis hvide Løkker, hule Kinder, og indsvundne Skikkelse røbede, at den Kugle, der strakke ham til Jorden, kun var kommet nogle faa Dage førend Tidens uimodstaaelige Beslutning. Han laa paa Ryggen og hans stive Nie udtrykte selv i Døden den ædle Harme, der opfyldte ham i Livet. Hans gule Haand holdt endnu fast paa Geværret, der gammelt og forslidt som han selv, var draget med ham i Kampen for Fædrelandet.

„Hvor skal en Strid endes, der fremviser saadanne Kjemper?“ — sagde Lionel, da han bemærkede, at Skyggen af en anden Tilskuers faldt paa den Dødes blege Ansigt; — „Hvem kan sige, hvor Blodstrømmen skal standse; hvor mange der endnu skulle blive et Offer for den?“

Da han intet Svar fik, slog han sinene op og bemærkede, at han, uden selv at vide det, havde henvendt disse Spørgsmaal til den, hvis Rasthed havde fremskyndet denne Krig. Det var Marinemajoren, der et Dieblikt betragtede den Døde med et Nie, der var uden Udtryk og som syntes at have undertrykt sit vilde Blik, og nu, opvaagnet af sine Drømme, trykte sin Hest Sporerne i Siderne, og forsvandt i Røgen, der indhyllede et Korps Grenaderer. Høit lyste hans Sværd, og vidt hen lød hans

„Fremad! fremad med Avantgarden!“

Major Lincoln fulgde langsomt efter, grundende paa den Scene, hvortil han havde været Vidne, da han til sin store Forundring traf Polwarth, der stod paa en Klippe ved Landveien, og saae efter sine bortmarscherende Kammerater med et roligt, sorgfuldt Blik. Han standsede sin Hest og spurgde sin Ven om han var saaret.

„Kun udmattet,“ — svarede Kapitainen; — „jeg har i Dag anvendt alle menneskelige Kræfter, Major Lincoln! og kan ikke mere. Dersom I seer nogle af mine Venner i det fjære Engeland, saa sig dem, at min Stjæbne traf mig standhaftig, som det anstaaer en Soldat, skøndt jeg nu hængsmælt i Bække, som Aprilne.“

„Gode Gud! I vil dog vel ikke blive her, for at blive slaaret ihjel af Provindsmændene, der, som I seer, allerede have omringet os?“

„Jeg grunder just paa en Tale til den første Yankee, der vil nærme sig til mig. Dersom han er et virkeligt Menneske, vil han hængslyde i Laarer ved mine Lidelser i Dag; er han en Vild, saa spare mine Arvinger Begravelsesomkostninger.“

Lionel vilde have vedblevet med sine Forestillinger, hvis ikke en hæftig Fægtning mellem en Trop Blænkere og en Skare Amerikanere havde bragt de Første tæt hen til ham. Han steg op paa Høien, understøttede sine Kammerater og vendte Træfningen til deres Fordeel. Men han var ved Kampens Omkæftninger bleven revet langt bort fra dette Sted, og besandt sig

for et Dieblisk, medens han ilede fra en Troppesdeling til en Anden, pludseligt i den farlige Nærhed af en lille Skov. Det pludselige Raab: „Skyd Officieren der ned!“ udrev ham først af den store Fare, hvori han befandt sig. Han havde mekanisk bøiet sig ned over Halsen af sin Hest, og ventede de uhyggelige Sendebud, da han hørte en Stemme blandt Amerikanerne, der streg i Toner, der fik alle hans Nærver til at bæve. „Skaa-
ner ham! Forden Guds Skyld, som I dyrke, skaaner ham!“

Dette Dieblisks bedøvende Følelse hindrede ham i at flygte, og saaledes saae han hvorledes Ralph med vilde Miner ilede hen til Kanten af Bagholdet og ned-
slog Gevarerne for tyve Amerikanere, i det han gjens-
tog sit Skrig, med en Stemme, der ikke syntes at til-
høre noget jordiskt Væsen; — Da tænkte Lionel i den
Forvirring, der bemægtigede sig hans Hoved, at han
var en Fange, da en Mand, bevæbnet med en lang
Bøsse, kom ud af Skoven, og sagde med megen Alvor,
i det han greb hans Hest i Tømmen:

„Det er en blodig Dag, og Gud vil komme det
ihu; men dersom Major Lincoln vil ride lige ned af
Høien, vil Folket ikke frye, af Frygt for at ramme
Job, og naar Job fyrer, vil han skyde hine Grenade-
rer, der komme over Høien, og derved vil der ikke
opstaae nogen Larm i Sunnellhall.“

Lionel dreiede af, hurtigere end en Tanke, og da
hans Hest gjorde lange og fortoivlede Spring ned af

den jærne Skraaning, hørde han Amerikanernes Strig bag efter sig, Knaldet af Jobs Gevær og en Piben af den Kugle, som den Hjantede efter Løfte sendte hen i en Retning, at den ikke kunde gjøre ham nogen Skade. Da han havde naaet et Sted, hvor han var i mere Sikkerhed, traf han Pitcairn, i det han forlod sin bløddende Hest, da Provindsmændenes hæftige Angreb ikke længere gjorde det sikkert for en Officier at ride ved Siden af Divisionen. Skjøndt Lionel agtede sin Hest meget høit, beholdt han dog ogsaa saamange Beviser paa at han havde tilbraget sig Hjendens Opmærksomhed, at han snart saae sig nødt til at følge dette Exempel, og han saae med megen Bedrøvelse det ædle Dyr jage med hængende Tømme over Marken og indaande og udpuste den fordærvede Luft. Han forenede sig nu til Fods med de Kjæmpende og vedblev at opmuntre dem til nye Anstrængelser for det Øvrige af deres ubehagelige Marsch.

Fra det Dieblik, da Tropperne fik Die paa Bostons Taarne blev Kampen overordentlig interessant. De udmattede Gestalter fik ny Kraft ved dette glædelige Syn, og endnu engang antagende den høie Krigeriske Mine, vendte de sig mod Fjendernes Angreb med nyt Mod. Paa den anden Side syntes Amerikanerne at indsee, at Hævnens Dieblik svandt hurtigt hen, og Drengene og hvidhaarede Mænd, Saarede og Ustødte omkringede Engelskmændene, som om de brændte af Begjærlighed efter at bibringe dem endnu et Nederlag forend

de skiltes ad. Selv Kirkens fredelige Tjenere havde, som man vidste, vovet sig i Felten ved denne mærkværdige Heilighed og trodsede, blandede med Menighedens Lemmer, enhver Fare for en Sag, som de troede overeensstemmende med deres hellige Kald. Solen dalede, og Divisionens Stilling var næsten bleven forsvundet, da Percy opgav Tanken om at naae den Landtunge, over hvilken han Morgenen i Forveien var marscheret saa stolt ud af Boston, og anstrænge alle Nærver for at bringe Resten af sit Kommando til Halvøen Charlestown. Toppene og Siderne af Høiene vare bedækkede med Mennesker, og da Aftenens Skygger omgav de Kæmpende, sloge Amerikanernes Barm høiere af Haab, da de bemærkede Troppernes vakkende Skridt og aftagende Id. Men den gode Krigstugt vanht endelig Seiren for saa vidt, at den reddede Englænderne fra en fuldkommen Undergang, og satte dem i Stand til at naae den snævre Indgang til det forønskede Tilflugtssted, just som det lod til at Ratten var kommen for at trykke Seglet paa deres Fordømmelse.

Bionel stod lænet til en Gærde, da dette skønne Korps, der nogle saa Timer i Forveien havde anseet sig for stærkt nok til at marschere gennem Kolonisterne, langsomt og med tunge Skridt drog forbi ham, slæbende sine modige, udmattede Geleider op ad de steile Høie ved Bunkerhill. De fleste Officierers stolte Dine vare flaaede til Jorden af Skamfuldhed, og Soldaterne sendte

endogsaa paa dette fikke Sted mange ængstelige Blikke tilbage, for at være visse paa, at de foragtede Landsbeboere ikke længere vare i Hælene paa dem. Peloton fulgde paa Peloton, slæbende sig afsted paa egne mødige Been, indtil Lionel endelig saae en enkelt Rytter komme langsomt ridende blandt Mængden. Til sin store Forsbaufelse og Glæde gjenkjendte han i denne Rytter, da han kom nærmere, Kapitain Polwarth, der havde bestegit hans Hest, og nu reed paa den med megen Velbehag og Magelighed. Kapitainens Uniform var sønderrevet paa flere Steder, og Sadelbækkenet flaaet i Stykker til Baand, medens hist og her en Plet levret Blod, paa Siderne af Dyret, tjende til at forraade den ganske særegne Opmærksomhed, som Amerikanerne havde ydet Rytteren. Sandheden var snart loffet ud af den ærlige Kriger. Kjærlighed til Livet var vendt tilbage ved Synet af den forladte Ganger. Han tilstod, at det havde kostet ham sit Uhr at faae fat paa Dyret, men da han engang var fast i Sadeln, kunde ingen Fare eller Forestilling bringe ham til at forlade sit Sæde, som han fandt saa trøsteligt efter denne onde Dags Møie og Besværligheder, da han var nødt til at dele Fare med dem, der kæmpede paa Kronens Side i det mærkværdige Slag ved Lexington.

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Tredie Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

Section 12

Section 12

Section 12

Section 12

Section 12

Section 12

Section 12

Ellevte Kapitel.

Eliaf. — Er det ei tilladt og behøger det
Ei Eders Majestæt at sige os hvormange
Der falder?

Kong Henrik V.

Medens en Part Afdeling af de kongelige Tropper besatte en Hoi, der beherskede Udgangen til Stillingen, gik de Dvrige længere ind paa Halvøen, eller bleve paa Baade fra Floden bragte til Boston. Lionel og Polwarth passerede Landtungen med den første Afdeling af de Gaarede. Den Første havde ingen Forretning, der holdt ham længere tilbage ved Divisionen og den Anden paastod standhaftigt, at hans legemlige Lidelser gave ham en uimodsigelig Ret at regne sit Tilfælde blandt Følgerne af denne Dag. Maaskee søelde ingen Officier

i den kongelige Armee mindre Uergrelse over Udfaldet af dette Foretagende, end Major Lincoln; thi trods sin Hengivenhed for sin Fyrste og sit antagne Fædreland, var han meget ivrig for sine virkelige Landsmænds gode Navn, en Følelse, der gjør vor Natur Ure og aldrig forlader Noget, der ikke bliver de rene, ædleste Dri-
ter utro. Selv medens han beklagede den Priis, for hvilken hans Kammerater havde lært at agte deres Cha-
rakter høiere, hvis langvarige, stille Taalmodighed de havde anseet for Feighed, glædede han sig over at de
Uldres Dine nu aabnede sig for Sandheden, og at de
Unge og Tankeløse nu beskjæmmede maatte lufte Mun-
den. Endstjøndt begge Afdelingers virkelige Tab af
Klogskab blev holdt hemmeligt, tilstod man sig dog snart,
at det beløb sig omtrent til en Sjattedeel af det Hele.

Paa Bersten skildes Lionel og Polwarth fra hveran-
dre, den Sidste lovede snart at møde i sin Vens Bolig,
hvor han ventede Trøst for sin tvungne Afholdenhed og
Mangel paa den lange Marsch; og den Første tog
Veien til Tremont = Gaden, for at høre den Uro, som
Haabets hemmelige smigrende Hvidsten gav ham Grund
til at troe, at hans unge smukke Frenke var i for hans
Skyld. Paa ethvert Hjørne traf han alvorlige Bor-
gere i Grupper lytte opmærksomt til Fortællingen om
Omstændighederne ved Kampen; nogle Faa gik bedrøvede
bort, da de hørde om Landbeboernes Mod, som de

havde nedsat saa dybt hos deres Undertrykkere; men de Fleste betragtede den Forbigaaende, hvis uordentlige Paaflødning robede at han havde taget Deel i Kampen, med Blik, der robede alvorligt Velbehag. Da Lionel bankede paa Madame Lechmeres Dør, forglemde han sin Mathed, og da der blev lukket op, og han saa Cæcilie, der stod i Hallen, med hendes Hjertes Bevægelse udtrykte i ethvert Træk i hendes skjonne Ansigt, tænkte han ikke længere paa de Farer, han nylig havde undgaaet.

„Lionel!“ — raabde Frokenen, og slog Hænderne sammen af Glæde, — „han selv! — ufsadt!“ — Blodet trængte hende fra Hjertet op i Ansigtet og skjulende sin Skamsuldhed med Hænderne, udbød hun i en Taarestrøm og flyede bort fra hans Nærværelse.

Agnes Donforth modtog ham med uhyklet Glæde, og vilde ikke tillade sig et eneste Spørgsmaal, for at tilfredsstille sin brændende Nysgjærighed, førend hun havde forfikkret sig om at han var fuldkommen ufsadt. Da bemærkede hun med et triumpherende Smil i hendes lystige Miner:

„Man har viist Ederes Marsch den behørig Opmærksomhed, Major Lincoln! Jeg har fra Bindverne i det øverste Stokværk bemærket hvilken Vre det gode Folk i Massachusetts har viist sine Gæster.“

„Paa min Vre! hvis det ikke var for de sørgelige

Følgers Skyld, der kunde opstaae deraf, saa glæbde jeg mig ogsaa over denne Dags Begivenheder!" — sagde Lionel; — „thi et Folk er ikke sikkert paa sine Rettigheder, førend det veed at sætte sig i Agtelse."

„Fortæl mig altsaa hvorledes det er gaaet til, Fætter Lionel! at jeg kan rose mig af mine Slægtninge."

Ynglingen fortalte hende i Korthed, men nøiagtigt og upartist, hvad der var forefaldet, og hans yndige Tilhørerinde, lyttede til hans Fortælling med aabenhjert Deeltagelse.

„Nu da!" — raabde hun, da han holdt op, — „nu er det for bestandigt til Ende med de bidende Bittigheder, der saa ofte fornærmede mit Dre, men De veed," — vedblev hun med en let Rødme, og med et overordentligt komisk, spottende Smil; — „at jeg har en dobbelt Indsats i Lykkehjulet i Dag — mit Fædreneland og min trofaste Kjærlighed."

„O, vær kun rolig, Deres Tilbeder er kommen tilbage, heel paa Legemet, og kun lidende paa Sjælen ved Deres Grusomhed, — han gjorde Marschen med forunderlig Lethed, og vilde sig virkelig i Faren som en Krigsmand."

„Nu, Major Lincoln!" — svarede Agnes, der rødmede, skjøndt hun lo; — „De vil dog ikke sige der-

med, at Kapitain Polwarth har marscheret fyrgetyve Mile fra Solens Opgang til dens Nedgang?"

"Førend Solen dalede to Gange fuldbragde han denne Bedrivt; en lille promenade à cheval paa min Hest maa De undtage; Jonathan nødte mig til at forlade den, men Polwarth tog den, og forsvarede sig i dens Besiddelse trods alle Slags Farer."

"Virkelig?" — raabde den spidske Pige og slog Hænderne sammen af forstilt Forbauselse, endstjøndt Lionel meende, at han kunde læse hendes inderlige Tilfredshed over denne Efterretning paa hendes Ansigt; — Denne Mand's Bedrivter ere fast utroelige; man maatte være saa stærk i Troen som Fader Abraham, hvis man skulde holde saadanne Underværker for mulige; endstjøndt jeg, efterat to tusinde britiske Soldater ere blevene drevne tilbage af en Haandsfuld Bønder, har belavet mig paa en temmelig Portion Tro."

"Saa er da Dieblifket gunstigt for min Ven;" — hvidskede Lionel og stod op for at følge Cæcilie Dnyevors forbigående Skikkelse, som han saae smutte ind i Børelset ligeover for, da Polwarth i det samme traad ind.

"Lettroenhed skal være Deres Kjones store Svag-
hed og jeg maa overlade Dem et Dieblif til denne Afsending og det endogsaa nu, da den farlige Gjenstand for vor Samtale er tilstede."

„Nu vilde De give det Halve af Deres Haab om Befordring, og alle Forhaabninger om en Krig dersom De vidsde, Kapitain Polwarth! hvorledes man har taelt om Dem i Ederes Fraværelse!“ — raabde Agnes med en let Rødme; — „Dog vil jeg ikke tilfredsstille Deres Nysgjærrighed, men bevare den som en Spore, til at opmuntre Dem til bedre Handlinger, end de, der have beskæftiget Dem siden vi sidst saae hinanden.“

„Jeg haaber, at Lincoln har ladet mine Tjenester vederfares Retfærdighed“ — svarede den oprømte Kapitain; — „og ikke glemt at omtale Maaden, hvorpaa jeg rev hans Hest ud af Oprørernes Hænder?“

„Hvad, Sir?“ — saaldt Agnes ham forbittret i Tølen; — „hvad var det I kaldte det gode Folk i Massachusetts?“

„Jeg burde, tænker jeg, have sagt, de opirrede Landbeboere. Al, Miss Agnes! Jeg leed i Dag mere, end noget Menneske har lidt, og det alene for Deres Skyld.“

„For min? Deres Ord behøve en Forklaring, Kapitain Polwarth!“

„Det er umueligt,“ — svarede denne; — „Der gives Følelser og Handlinger, der ere saa forbundne med Hjertet, at de ingen Forklaring tillade. Al, hvad jeg veed, er, at jeg har lidt uudsigeligt for Deres Skyld, og hvad der er uudsigeligt, er for største Delen ogsaa uforklarligt.“

„Jeg holder dette for noget, der i Almindelighed foreskalder ved et vist Slags tete à — tetes — Udtrykket af noget udsigeligt. Sikker havde Major Lincoln sine Grunde til at troe, at han overlod mig til min Felttroenhed.“

„De gjør Deres Charakter Uret, skønne Agens,“ sagde Polwarth, og gjorde sig Umage for at see ret forrigsfuld ud; — „De er hverken godmodig eller lettroende, ellers havde De forlængesiden troet min Fortælling og havt Medlidenhed med min Nød.“

„Er ikke Sympathi en Art — en Maade — Fort, er ikke Sympathi et slemt Symptom i visse Sygdomme?“ — spurgde Agens, slog Dinene ned og fremkønstede en quindelig Forlegenhed.

„Hvem kan modsige det?“ — raabde Kapitainen; — „dette er den ubedragelige Maade hvorpaa en ung Dame forraader sin Tilbøielighed. Tusinde have levet ubekjendte med deres egne Tilbøieligheder, indtil deres Sympathi en bleven vakt. Men hvad betyder dette Spørgsmaal, min skønne Pinerinde? Tør jeg smigre mig med, at De inderlig føler min Qual?“

„Jeg frygter meget, at det kun er alt for sandt, Polwarth?“ — svarede Agens, rystede paa Hovedet, og saae bestandigt mere og mere gaadesfuld ud.

Polwarth rykkede bekymret nærmere til den over-

givne Pige, og forsøgte at gribe hendes Haand, i det han sagde:

„De giver mig Livet igjen ved Deres søde Tilstaaelse, — i sex Maaneder levede jeg som en Hund under Deres Brede, men et hjærtligt Ord virker paa mig som en lægende Balsom og bringer mig igjen til mig selv.“

„Da er min Sympathi bortdampet,“ — svarede Agnes. — „Hele denne lange, angstfulde Dag holdt jeg mig for ældre end min gode, gamle Tante, og saa ofte visse Tanker foer igjennem mit Sind tænkte jeg at tusinde af Alderdommens Plager havde omgivet mig, — Rheumatisme, Gigt, Asthma og tallose andre Plager og Sygdomme, der passe sig meget slet for en Pige paa nitten Aar. Men De har forklaret mig det og befriet mig for en saa stor Angst, i det De har erklæret det for blot Sympathi. De seer, Polwarth! hvad for en Rone De vil faae, hvis jeg nogenstunde skulde tage Dem i et svagt Dieblis, thi allerede nu har jeg baaret Halvdelen af Deers Byrder.“

„Mennesket er ikke skabt til at være i bestandig Bevægelse som Perpendiklen i et Uhr, Miss Dansforth! og dog ikke at føle Udmattelse;“ — sagde Polwarth, mere ærgerlig end han vilde være bekendt; — „dog smigrer jeg mig med, at der ingen Officier er i det lette Infanteri — De forstaaer mig, i det lette Infan-

teri, der er kommet over mere Land i de sidste fire og tyve Timer, end den Mand, der trods sine Bedrifter, iler med at fæste sig for Deres Fodder, endnu førend han tænker paa den nødvendige Rolighed."

"Kapitain Polwarth!" — sagde Agnes i det hun stod op; — „for denne Kompliment, hvis det er en Kompliment, takker jeg Dem, men" — vedblev hun og tabte sin antagne Alvorlighed, i hvis Sted der traad en dyb, sand Følelse, der glindsede i hendes sorte Øie, og overstraaede hendes hele henrivende Ansigt, medens hun lagde Haanden paa Hjertet; — „den Mand, der vil fortrænge de Følelser, som Naturen har plantet her, maa ikke komme for mine Fodder, som De kalder det, fra en Balplads, hvor han har kæmpet med mine Landsmænd, og hjulpet til at lægge mit Fædreland i Lænker. De vil undskylde mig, Sir! men da Major Lincoln er her i Huset, maa De tillade mig for nogle Dieblis at overlade Dem til hans Selskab."

Hun gik bort, da Lionel igjen traad ind, og mødte hende i Døren.

"Jeg vil hellere være Postfører for en Posthaise, eller et Bud til Guds i Kjærlighedsbøger!" — raabte Polwarth; — „det er et Hundeliv, Leo! og denne Pige behandler mig som en Begnæst. Men hvad har hun ikke for et Die? Jeg kunde have tændt min Cigar ved det; mit Hjerte er en Afsedynge. Men, Leo!

hvad feiler Du? Denne hele forbømte Dag har jeg ikke seet Dig saa bedrøvet."

"Lad os gaae til mit andet Værelse!" — mumlede den unge Mand, hvis Ansigt og Miner røbede den største Kummer; — "det er paa Tiden at gjøre Uheldene paa vor Marsch gode igjen."

"For alt dette er der allerede sørget;" — sagde Polwarth, stod op, og gjorde sig med pudserlige Grimmer Umage for, saa godt han kunde, at følge sin Kammerats hurtige Skridt; — "Det Første, jeg gjorde, da jeg forlod Dem, var at laane Klæder af en Ven, hvori jeg reed til Deres Bolig, og det Andet var at skrive til den lille Gemmy Craig for at tilbyde ham at bytte Kompagni med ham; thi fra dette Dødsblik afstaaer jeg alle Betinfanteribevægelser, og vil benytte den første den bedste Leilighed til igjen at komme til Dragonerne. Saa snart dette er skeet, Major Lincoln! vil jeg handle med Dem om Hesten; — da alt dette var færdigt, thi dersom Selvophold ellers er anbefalelsesværdigt, blev det her en Pligt, opfatte jeg en Forsøgelse for Meriton, for at intet skulde blive forglemt; derpaa tilde jeg, ligesom De, Lionel! til min Hersterindes Fodder — af, Major Lincoln! De er en lykkelig Mand, De modtages kun med Smil, og Venlighed, men —"

"Tænk mig ikke om Smil," — afbrød Lionel ham

utaalmodigt, — „heller ikke om en Qvindes Venlighed; de ere alle lige lunefulde og ubegribelige.”

„Pokker heller!” — raabde Polwarth og saae sig forundret om; — „saa er der altsaa ikke Naade for Nogen, der kjæmper for Kongen. Der bestaaer en forunderlig Forening mellem Cupido og Mars, Kjærlighed og Krig, thi jeg kom hid, efterat jeg den hele Dag havde kjæmpet som en Sarazen, Tyrk, Tchengis-Khan, og ikke som en Christen, blot i den Hensigt, at tilbyde denne forræderiske Hæx min Haand, min Post og Polwarthhall, og hun forskyder mig med en Stolthed, en Haan, der er saa bidende, som en Hungrigs Hilsen. Men hvad for et Die har ikke Pigen hvilken Rødme, naar hun er en Emule mere ophidsset end sædvanligt! Altsaa er De ogsaa bleven modtaget som en Hund, Lionel?”

„Som en Nar, som jeg ogsaa er;” — sagde Lionel, og tilde hen ad Gaden med en Hurtighed, der snart lod hans Kammerat alt for langt tilbage til at de kunde underholde sig med hyerandre, ferend de havde naaet deres Bestemmelsestæd. Her fandt de til deres store Forundring et Selskab, som ingen af dem var forberedt paa. Ved et Sidebord sad M’Juse, og bearbejdede med isiefaldende Lust nogle Stykker kold Stæg fra forrige Aften og nedskullede Biddene med dygtige Drag af sin Verts bedste Vine. I et Hjørne af Bæ-

rellet stod Seth Sage, som en Mand i Rød, med Hænderne bundne foran, og med et langt Toug, der havde tjent til at lede ham i. Ligeoverfor den Fængne, thi det var ham, stod Job, og fulgde Grenadeer-Kapitainens Exempel, der af og til kastede Gjenden en Bævning af sit Maaltid i Hatten. Meriton og flere andre Tjenere vartede op.

„Hvad er her paa Færde?“ — raabde Lionel og betragtede forbauset dette Optrin; — „Hvad har Hr. Sage forbrudt siden han saaledes er bunden?“

„Den ringe Forbrydelse Forræderi og Mord;“ — svarede M' Fuse, — „hvis det ellers er Mord at skyde med Forsæt paa et Menneſte.“

„Det var det ikke,“ — sagde Seth, og slog Dinene op, som han hidindtil i dyb Tausshed havde hæftet paa Gulvet; — „ved et Mord maa man dræbe af ond Hensigt.“

„Hør engang den Skjælm; han forklarer Loven, som om han var Lord Overdommer ved Kings-Bench!“ — afbrød Kapitainen ham; — „og havde I nogen anden, end den onde Hensigt at dræbe mig, I ſjælsiede Landsſtryger! Men jeg ſkal lade Eder haade dømmes og hænges.“

„Det er imod al Fornuft at troe, at en Jury ſkulde dømme nogen ſkyldig i Mord paa en, der ikke

er død;" — sagde Seth, — „en saadan Turn vil ikke være at finde i Bay-Colonien."

„Bay-Colonien! Du morderiske Thy og Dyrer!" — skreg Kapiteinen; — „jeg skal lade Dig bringe til Engeland, Du skal blive transporteret og hængt. Ved Gud, jeg skal tage Dig med til Irland og selv hænge Dig paa den grønne D, og i Winter begrave Dig i en Rose."

„Men hvad har han da gjort," — spurgde Lionel; — „at han fortjener saadanne Trusler?"

„Skurken har været ude!"

„Ude?"

„Ja ude; — fordomt, Sir! har ikke det hele Land været ude, som ligesaa mange Bier, at søge efter et Stade. Har De saa hørt en Hukommelse, Major Lincoln, at De allerede har glemt den Sagt, som disse Djævlle gjorde paa os over Bjerge og Dale, gennem Tølt og Tynndt?"

„Og har man truffet Hr. Sage blandt vore Gjen-der i Dag?"

„Gaae jeg ham ikke tre Gange i ligesaa mange Minutter trykke løs paa min egen Person?" — svarede den forbittede Kapitein; — „og sønderbrød han ikke Grebet paa mit Sværd, og fik jeg ikke et Stykke Bly i min Skulder, som en Foræring af den Thy?"

„Det er imod alle Love at kalde nogen en Thy,"

— sagde Job; — „naar man ikke kan bevise det; men det er ikke mod Loven, at gaae ud af Boston og ind igjen, saa ofte det behager en.“

„Hører I de Skurke? De kjenner enhver Epidemibighed ved Lovene saa godt som jeg, ja vel endnu bedre, endstjøndt jeg er en Søn af en Raadsherre i Kork. Jeg troer, at I ogsaa var med og fortjener Galgen ligesaa godt som Eders Kammerat, der.“

„Hvad?“ — sagde Lionel og vendte sig hurtigt bort fra Job, for at forhindre et Svar, der kunde være farligt for den Hjantedes Sikkerhed; — „tog I ikke alene Deel i Oprøret, Hr. Sage! men stræbde endogsaa den efter Livet, der næsten kan kaldes Eders Huusfælle.“

„Jeg tænker“ — svarede Hr. Sage; — „at det er bedst ikke at tale for meget, da ingen kan forudsee hvad der vil ske.“

„Her til den listige, forstokkede Karl; han har ikke den Naade at tilstaae sine Synder, som en ærlig Mand;“ — kaldt M'Juse ham i Talen; — „men jeg kan spare ham denne Umage. De maa vide, Major Lincoln! at jeg var kjed af at blive anfaldet fra Morgen til Aften af dette nærvise Utøi, uden dog paa nogen Naade at kunne besvare disses Herrers Komplimenter, der vare paa Poiene. Saaledes, seer De, benyttede jeg en Vending for at omringe denne Job udisciplinere

Djævole. Denne Karl her rettede tre gode Skud paa mig, førend vi endnu kom dem nær og kunde gjøre Raal paa dem alle med Staalet, undtagen paa denne Karl, som jeg, da Galgen staaer strevet i Panden paa ham, bragde hid, for til Belønning at lade ham klynge op ved den første gunstige Leilighed."

"Hvis saa er, maae vi overgive ham til den ordentlige Dyrighed;" — sagde Lionel og smilte ad den forbittede Kapitains forvirrede Fortælling; — "thi vi vide endnu ikke hvad man vil begynde med dem, der ere fagne til Fange i denne besynderlige Kamp."

"Jeg vilde slet ikke bryde mig om den hele Sag," — svarede M'Fuse, — "dersom den Karl med sit Skud ikke havde behandlet mig som et Fæ, og hver Gang sigtet, som om jeg havde været en gal Hund. Din Skurk, kalder Du Dig en Mand, og sigter paa dine Medmennesker, som om det var Fæ?"

"Hvad!" — sagde Seth vranten; — "naar man engang har besluttet at kæmpe, holder jeg det for bedst at sigte rigtigt, for at spare Tid og Munition."

"I tilstaaer altsaa Beskyldningen?" — spurgte Lionel.

"Da Majoren er en forstandig Mand, der hører Grunde, vil jeg behørigt forklare ham Sagen;" — sagde Seth og lavede sig til at udvikle Sammenhængen.

Lionel Lincoln, 3 H.

gen; — „seer De, jeg havde i Morges en lille Forretning i Concord —“

„Concord!“ — sagde Lionel.

„Ja, Concord,“ — svarede Seth, i det han ret lagde Tonen paa den første Stavelse og taelde med den uskyldigste Mine af Verden; — „det ligger her i Omegnen, tyve eller en og tyve Mile herfra.“

„Fordømt være Eders Concord og Eders Mile!“ — skreg Polwarth; — „er der nogen i Hæren, der kan glemme dette forræderiske Sted? Blev ved med Eders Forsvar uden at tale om hvor langt det ligger herfra. Vi har maalt Afstanden Tomme for Tomme.“

„Kapitainen er hastig og opfarende,“ — sagde den rolige Fange; — „men da jeg var der, gik jeg med flere Andre, som jeg mødte, ud af Staden; og efter nogen Tids Forløb besluttede vi at vende tilbage, og saaledes kom vi til en Bro omtrent een Mil fra Stedet, hvor vi maatte taale en meget raa Behandling af nogle af Kongens Tropper, der stode der.“

„Hvad gjorde de?“

„De fyrede paa os, dræbte to og gjorde endnu andre truende Foranstaltninger. Nogle af os tog dette meget alvorligt op, og der opstod en hæftig Strid, der varede nogle Minutter, hvorpaa endelig Loven seirede.“

„Loven?“

„Ja, visseelig! — det er allsammen Lov, vil Ma-

joren vel paaftaae, at anfalte fredelige Folk paa Landeveien."

"Bliv ved at fortælle paa Eders Maade."

"Det er saa temmelig alt;" — sagde Seth forsigtigt. "Folket tog sig dette og noget andet, der var foregaaet i Lexington, til Hjerte, og jeg tænker, at Majoren ved det Dvrige."

"Men hvad har alt dette at gjøre med din Plan at myrde mig, Din Hykler!" — spurgde Mr Fufe; — "bekjend alt, Din Lys! for at jeg kan klynge Dig op med en god Samvittighed."

"Nok!" — sagde Lionel; — "Manden har allerede bekjendt saa meget, at vi ere berettigede til at holde ham i Forvaring — overgiv ham til Hovedvagten, som en der er taget til Fange i Dag."

"Jeg haaber, at Majoren vil see lidt efter min Eiendom;" — sagde Seth, der strax gjorde sig færdig til at gaae, men blev staaende i Døren; — "jeg gjør Dem ansvarlig for alt."

"Eders Eiendom skal blive beskyttet, og jeg haaber, at Eders Liv ikke er i Fare;" — svarede Lionel, og tilvinkede dem, der bevogtede ham, at de skulde gaae. Seth vendte sig og forlod sit Huus med den samme Rolighed, der havde udmærket ham den hele Dag, skjøndt nogle Lyn leilighedsvis glimtede fra hans

sorte, levende Dine, som naar en Ild, der er nær ved at gaae ud, opblusser igjen. Uagtet den truende Klage, der var rettet imod ham, forlod han dog Huset, fuldkommen overtydet om at man, hvis hans Sag blev dømt efter Lovene, som enhver i Kolonien saa godt forstod, vilde finde, at han og hans Kammerater ganske havde holdt sig til Lovene.

Under denne besynderlige, karakteristiske Samtale havde Polwarth, med Undtagelse af blot en eneste Gang, anvendt sin Tid til at gjøre Maden færdig.

Da Seth og hans ledsagere vare borte, fastede Lionel et stjaalet Blik til Job, der havde været en rolig og, som det syntes, ligegyldig Tilskuer ved dette Optrin, og han vendte derpaa hurtigt sin Opmærksomhed paa sine Gæster, som om han frygtede for at Gjanten maatte forraade sin Deeltagelse i Dagens Begivenheder. Men Drengens Genfoldighed tilintetgjorde Majorens venstabelige Hensigt, thi han bemærkede strax uden den ringeste Krygt:

„Kongen kan ikke hænge Seth Sage, fordi han fryder, da de vilde Soldater havde begyndt.“

„Maaskee var I ogsaa ude, Mester Salomon!“
— freg M’Fuse, — „og morede Jer i Concord med en Flok udkaarne Benner?“

„Job gif ikke længere end til Lexington;“ —

svarede Knøsen; — „og har ingen anden Ven høvt hos sig end den gamle Nab.“

„Djævelen er faret i dette Folk,“ vedblev Grenaderen; — „Advokater og Doctorer — Præster og Syn-
dere — Gamle og Unge — Store og Smaa angreb os paa Marschen; og her er ovenikjøbet en Fjante, der har formeret deres Hob. Jeg er vis paa at Knægten ogsaa har myrdet paa sin Maade.“

„Joh affkjer saadan Gletthed;“ — svarede den ubevægelige Fjante; — „han har kun fludt en Grenadeer og saaret en Officier i Armen.“

„Hører De, Major Lincoln?“ raabde M'Fuse og sprang op af sin Stoel, hvorpaa han uagtet sine hæftige Tale bestandigt var blevet siddende; — „hører De, denne Skat af et Menneske, denne Skygge roser sig af at have dræbt en Grenadeer.“

„Holdt!“ — faldt Eionel ham i Talen, og greb sin forbittrede Kammerat i Armen; — „forglem ikke at vi ere Soldater, og at denne Knøs ikke er et Bæsen, der kan kræves til Ansvar. Ingen Domstoel vilde fordomme en saadan Skabning, og overhovedet er han saa uskyldig som et Barn.“

„Djævelen annamme saadanne Børn! — en net Knøs til at dræbe en Mand, der er sex God høi, og det med Andehagel, vil jeg vædde. Jeg vil ikke lade

den Skulde hænge, Major Lincoln! da De ønsker det, jeg vil kun lade ham brænde levende."

Job blev siddende fuldkommen roligt og Kapitainen blev snart, skamfuld over sin Harm mod saadan en bevidstløs Svagheit, bevæget til at opgive sin Plan til Hævn, endstjøndt han bestandigt mumlede Trusler mod Provindsmændene og ikke førend Maaltidet var til Ende holdt op med at beklage sig over saadan en umandig Maade at føre Krig paa.

Polwarth listede sig, da han ved et ordentligt Maaltid havde bragt Egeværkt i sit System, til Sengs, og M'Fuse tog uden videre Omstændigheder et andet Bærelse i Besiddelse. Tjenerne bortfjærne sig, og Lionel, der i den sidste halve Time havde siddet i sorgmodig Tausched, befandt sig nu ganske uventet alene med den Gjantede. Job havde med overordentligt Taalmodighed opbejlet dette Dieblif, men da Døren lukkede sig efter Meriton, der sidst gik ud, gjorde han en Bevægelse, der røbede, at han havde en Meddelelse at gjøre af mere end sædvanlig Vigtighed, og tiltrak sig omstøder den Andens Opmærksomhed.

"Taablige Dreng!" — raabte Lionel, da han mødte hans intetsigende Die; — „advarede jeg Dig ikke mod flette Mennesker, der kunde bringe dit Liv i Fare. Hvorledes gik det da til at jeg traf Dig i Dag under Vaaben mod Tropperne?"

„Hvordan kom Tropperne under Baaben mod Job?“
 — svarede Gjanten; — „de maa ikke troe, at de kunne
 drage omkring i Bai-Providensen, røre deres ugudelige
 Trommer og Trompeter, stikke Huse i Brand og skyde
 Folk ihjel, og ovenikjøbet troe, at man ingen Alarm
 skal gjøre.“

„Veed Du, at Du i de sidste tolv Timer har
 forbrudt dit Liv to Gange, efter Din egen Tilstaaelse;
 een Gang formedelst Mord og anden Gang formedelst
 Forræderi mod Kongen? Du har tilstaaet, at Du har
 dræbt et Menneske!“

„Ja!“ — sagde Knølen med uforstyrret Genfolds-
 dighed; — „Job har skudt Grenaderen; men han til-
 lod ikke Folket at dræbe Major Lincoln.“

„Sandt! sandt!“ — sagde Lionel hastigt; — „Seg
 skylber Dig mit Liv, og denne Gjæld skal i ethvert
 Tilfælde blive betaalt. Men hvorfor har Du saa tanke-
 løs overgivet Dig i Dine Fjenders Hænder? Hvad har
 bragt Dig hid i Aften?“

„Ralph sagde, at jeg skulde komme hid; og naar
 Ralph siger til Job: — „gaa ind i Kongens Værelse,
 saa vil Job gjøre det.“

„Ralph!“ — raabte Lionel og standsede i sin
 hurtige Vandring frem og tilbage i Værelset; — „og
 hvor er han?“

„I det gamle Værelhus; han har sendt mig hid

for at hente Eder til ham, og hvad Ralph siger maa skee."

"Han ogsaa her! Er Manden da fra Forstanden? Skulde ikke hans Frygt —"

"Frygt?" afbrød den Gjantede ham med en ganske besynderlig Haan; — "J kan ikke gjøre Ralph bange; Grenadererne kunne ikke gjøre ham bange, heller ikke det lette Infanteri, skjøndt han hele Dagen ikke indaandede andet end Røgen af deres Geværer. Ralph er en rigtig Krigsmand!"

"Og han venter mig i din Moders Bopæl, siger Du?"

"Joh veed ikke hvad Bopæl er, men Ralph er i det gamle Varehuus."

"Saa kom da!" — sagde Lionel og tog sin Hat; — "lad os gaae! Jeg maa redde ham for Følgerne af hans egen Raskesthed, om det saa skulde koste mig min Plads."

Han forlod Bærelset medens han talede saaledes, og den Gjantede fulgte ham i Hælene, meget tilfreds over, at han ingen andre Vanstieligheder havde fundet ved at udrette sit Vernde.

Tolbte Kapitel.

Et Mord begaaet i Wien forestiller dette Stykke;
 Gonzago hedder Hertugen, hans Hustru er Baptista.
 Nu skal I see det er et ret selskømt Stykke Arbeid.

Hamlet.

Den Uro og dybe Bevægelse, der var bleven frembragt ved Dagens Begivenheder, havde endnu ikke lagt sig i Staden, da Lionel igjen befandt sig i dens snævre Gader. Mænd ilede hurtigt forbi ham, som om de havde et usædvanligt og alvorligt Arbeide for, og mere end een Gang opdagede den unge Soldat Qvindernes triumpherende Smil, naar de nysgjærrigt tittede ud af de halvaabne Vinduer paa Scenen nedenunder og deres Die opdagede de Prydelser paa hans Klæder, der røbede hans Stand. Stærke Troppesdelinger marscherede i alle Retninger og paa en Maade, der viisde, at Bagterne bleve forstærkede, medens enkelte Officierer, som han mødte, saae mistænkeligt paa ham, naar han nærmede sig, som om de i enhver Mennekestikkelse, som de traf paa, frygtede for en farlig Fjende.

Provindshusets Døre vare aabne og, som sædvanligt, besatte med Bevæbnede. Da Lionel gik langsomt forbi, bemærkede han, at den Grenadeer, som han havde

taelt med Aftenen isorveien, igjen stod Skilbvagt foran Gouverneurens Portal.

„Eders Erfaring bedrog Eder ikke, gamle Krigs-Kammerat!“ — sagde Lionel, og standsede et Dieblif, for at tale til ham; — „vi have haft en heed Dag.“

„Saaledes fortæller man i Kasernen, Deres Naade!“ — svarede Soldaten; — „vort Kompagni havde ikke faaet Ordre til at marschere ud, men vi maae have døbt balt Dag. Jeg haaber til Gud, at naar der igjen gives noget at bestille, vil man ikke lade Grenadererne af det — de blive tilbage; det havde været godt for Hærens Berømmelse om de i Dag havde været med i Felten.“

„Hvoraf slutter I det, Gamle? Det Mandskab, der var ude i Dag, har det Vidnesbyrd, at det har holdt sig godt, men det var umueligt at modstaae saadan en Mængde i Vaaben.“

„Det tilkommer ikke mig, Deres Naade! at bestemme hvem der har holdt sig godt eller slet;“ — svarede den stolte gamle Krigsmand; — „men naar jeg hører, at to tusinde britiske Soldater have vendt al det Paa, som dette Land kan opbringe, Ryggen eller fremstødn det deres Marsch for dets Skyld, maa jeg ønske at Grenadeercompagnierne af det — de havde været ved Haanden, om det saa kun var, for at kunne

fige, at jeg har været Dienvidne til saa skammelig et Optrin."

"Hvor der intet slet Forhold er, er der heller ingen Skam!" — sagde Lionel.

"Der maa vel nogetsteds have været slet Forhold, Deres Naade! thi ellers kunde saadan noget ikke være foresaldet. Tænk, Deres Naade! Kjærnen af Hæren! Noget maa ikke have været saaledes, som det burde have været, og endstjøndt jeg kunde see den sidste Deel af Affairen fra Høiene, kan jeg dog neppe overtøye mig om at det har været noget virkelig."

Som han sagde dette, rystede han paa Hovedet og vedblev at gaae frem og tilbage paa den ham betegnede Strækning, som om han ikke mere vilde opholde sig ved en saa bestjæmmende Gjenstand. Lionel gik langsomt videre, og grublede over den indgroede Fordom, der endogsaa lærde denne Kronens ringe Tjener, at see ned paa en heel Nation, fordi han ansaa den for afhængig.

Pladsen ved Bærsten var stillere end sædvanligt, og Sviregasternes Stemmer, som man ellers paa denne Tid pleiede at høre fra de nærliggende Vertshuse, bleve nu ikke hørt. Maanen var endnu ikke staaet op og Lionel tilde med hurtige Skridt hen under Torvepladsens dunkle Haller, da det nu faldt ham ind, at den, som han tog saa megen Deel i, ventede paa hans

Komme. Job, der stiltiende var fulgt efter ham, ilde forbi ham ved Vindebroen, og stod i Døren til den gamle Bygning, da han naaede den. Lionel fandt det vide Rum i Midten af Varehuset, som sædvanligt, mørkt og tomt, endskjøndt det svage Skin af et Lys trængde igjennem en Revne i et Skillerum, der affondrede det Bærelse i Laarnet, som Abigail Pray beboede, fra den øde Deel af Bygningen. I Stuen hørde man sagte Stemmer, og Major Lincoln, der troede, at han vilde finde den Gamle og Jobs Moder i Samtale, vendte sig til Røglen, for at lade ham gaae foran og melde ham. Men den Gjantede havde ogsaa foranummet den lespende Tone, og, som det syntes, med et mere klyn- digt Dre, thi han vendte om og foer igjennem Huus- døren med en Hurtighed, der ikke holdt op, førend Lionel, der med Forbauselse saa hans Bevægelser, tabde hans neddukkende Person af Syne mellem Slog- terbænkene paa Torvet. Saaledes forladt af sin Fø- rer, famlede Lionel for sig for at finde Vej til det Sted, hvor han troede at finde Døren, der førte til Laarnet. Lysen bedrog ham, thi da han nærmede sig til det, trængde hans Blik gjennem en Rævne i Mu- ren, og saaledes blev han anden Gang usforsættligt Vidne til en af de Sammenkomster, der røbede en forun- derlig hemmelighedsfuld Fortroelighed mellem den rige og agtede Madame Lechmere og den fattige Beboerinde

af Varehuset. Indtil dette Dieblis havde den Følge af Begivenhederne og den Mængde af Betragtninger, der, i de sidste paa Tilbragelser saa rige fire og tyve Timer, vare gaarde igjennem den unge Mands Hoved, bortskræmmet enhver Erindring om den gaadefulde Samtale, hvorved han havde været Tilhører. Men nu, da han traf sin Tante i denne Armodens Hule, til hvilken han dog ikke troede, at Godgjørenhed havde ført hende, stod han som fastnaglet af en Nysgjærighed, der synses ham uimodstaaelig, men som han søgte at undskylde med den grundede Mistanke, at denne hemmelige Samtale angik paa en eller anden Maade ham selv.

Det var tydeligt et Madame Lechmere havde forslædt sig paa en Maade, der skulde skjule dette Besøg for enhver, der tilfældigviis kunde iagttage hendes Skridt; men Kramperne paa hendes brede Hat vare nu opslaaede høit nok til at fremvise hendes indfaldne Ansigt, og det skarpe Nie, der udsendte sine egennyttige, verdslige Blik fra den Uffældighed, der omgav det. Hun sad, baade for hendes Skøbeligheds Skyld og for intet at bortgive af den Myndighed, hun altid antog i en Ringeres Nærværelse, medens den Anden stod foran hende i en Stilling, der mere forraabte Uenastighed, end Ureskyld.

„Ederes Svagheit, taablige Qvinde!“ — sagde Madame Lechmere i en vild, frastødende Tone, som hun saa godt vidste at antage, naar hun vilde indjage Frygt;

— „bliver nu Ederes Undergang. I skylder den Afgjættelse, I bør have for Eder selv, Ederes Charakter og endogsaa Ederes egen Sikkerhed, at vise større Fasthed og at overvinde enhver svag, dum Overtro.”

„Min Undergang? min Charakter?” — svarede Abigail med sittrende Læber og saae sig om med ængstelige Blik; — „hvad er Undergang, Madame Lechmere! hvis denne Armød ikke er det? Eller hvad for større Kummer kan Tabet af sit gode Navn berede, end den, jeg allerede nu maa bære for mine Synder?”

„Maaskee” — sagde Madame Lechmere, og gjorde sig Umage for at antage en ligegyldigere Tone, endstjødnt hendes Harm endnu altfor tydeligt malede sig i hendes Træk; — „maaskee har jeg i al den Forvirring ved min Slægtnings Modtagelse forglemt min sædvanlige Gævmildhed?”

Quinden tog Solvpengene, som Madame Lechmere langsomt rakte hende, og holdt den flere Dieblkke i sin flade Haand, i det hun betragtede dem med et intetsigende Blik, hvilket den Anden udlagde som Utilfredshed.

„Urolighederne og Eiendommenes aftagende Værdi har forringet min Indkomster betydeligt;” — vedblev den rigtflædte, pragtelskende Madame Lechmere; — „men hvis det skulde være for lidt for Ederes trykkende Nødvendigheder, vil jeg endnu lægge en Krone til.”

„Det er nok! nok!” — sagde Abigail, og luskede

Haanden frampeagtigt over Mønten; — „ja det er tilstrækkeligt. Al, Madame Lechmere! Skjædt denne fordomte Eidsenskab er lav og syndig, vilde jeg dog bede Gud, at ingen værre Bevæggrund end Gjærrighed havde forvoldt min Undergang.”

Det forekom Lionel at hans Tante kastede et uroligt, forvirret Blik paa sin Selskaberinde, hvilket han udlagde som et Udtryk, der forraadte, at der var Hemmeligheder mellem disse to besynderlige Fortroelige; men den øieblikkelige Forundring, der laa i hendes Træk, veeg snart for et Blik, fuldt af hendes sædvanlige, strænge Formelighed og hun svarede med en Kulde, der skulde fornægte enhver Erkjendelse af deres fælles Forseelser.

„Den Kvinde taler, som om hun ikke er ved sine Fem; hvilken Forbrydelse har hun begaaet, som vor skøbelige Natur ikke har været Skyld i?”

„Sandt! Sandt!” — sagde Abigail Pray med et halvundertrykt, frampeagtigt Smil; — „det er vor syndige, syndige Natur, som I siger; men jeg bliver nærværvag, troer jeg, eftersom jeg bliver gammel og skøbelig, Madame Lechmere! og forglemmer mig ofte. Blikket paa Graven, naar den er saa nær, frembringer let Tanker om Anger selv hos saadanne, som er langt stærkere end jeg.”

„Taabelige Kvinde!” — sagde Madame Lechmere

og gjorde sig Umage for at skjule sine blege Træk, i det hun mere siddende af Skræk, end af Alderdom, slog sin Hat ned; — „hvorfors vil I tale saa frit om Døden, da I endnu er saa ung?“

Lionel hørte sin Tantes hule, bævende Stemme, der syntes at døe i Struben paa hende, men han kunde ikke forstaae mere, førend hun efter en lang Pause hævede Ansigtet, saae omkring sig med sit alvorlige, usforstyrrede Blik og blev ved:

„Noget af denne Taalighed, Abigail Pray! jeg kom for at høre mere om den besynderlige Mand, der boer hos Eder.“

„O, det er ikke noget, Madame Lechmere!“ — afbrød hende den i sin Samvittighed fordomte Kvinde; — „der er efterladt os saa lidet Tid til Anger og Bøn, at vi aldrig kunne have noget, frygter jeg, til at gjøre vore store Forbrydelser gode igjen. Lad os tale om Graven, Madame Lechmere! saa længe vi endnu kunne paa denne Side Evigheden!“

„Ja, tael om Graven, saalænge I endnu er udenfor dens skumle Fængsel; det er Alderdommens Hjem!“ — sagde en tredje Stemme, hvis hule Tone lød som om den kom op af Graven; — „og jeg er her for at tage Deel i denne gavnlige Samtale.“

„Hvem? — hvem? — for Guds Skyld, hvem er Du!“ — raabte Madame Lechmere og forglemte sin

Skøbelighed og sine Samvittighedsbid over den nye Bevægelse, hvori hun kom, i det hun uvilkaarligt foer op fra sit Sæde og sagde: „Hvem er Du? jeg besværges Dig, siig mig, hvem er Du?“

„En, der er gammel, for Du, Priscilla Lechmere! der staaer paa Dørtærsklen til det endelige Hjem, hvorom I vilde tale. Begynd altsaa, forladte Kvinde! thi har I begaaet noget, der kan erholde Tilgivelse, saa er det i Graven, hvor I skal erholde den himmelske Naadegave, der bliver tilbudt Eder Uværbige.“

I det samme forandrede han sin Stilling en Smule og det blev Lincoln mueligt at overse hele Bærelset. Ved Indgangen stod Ralph ubevægelig, med den ene Haand hævet høit imod Himmelen, og med den Anden pegende ned ad med en udtryksfuld Mine, som om han vilde aabenbare Gravens Hemmeligheder, paa hvilken hans svage Lemmer og hensaldne Træk syntes at give ham en billig Fordring, medens hans forstende Die saae rundt omkring med det hurtige, gjennemtrængende Blik, som Abigail Pray saa passende kaldte brændende. Rogle Skridt fra Dvingen stod Madame Lechmere endnu, stiv og ubevægelig som Marmor; hendes Hat var falden tilbage, hendes ligblege Træk vare blottede for Diet. Med aaben Mund og med Blikket hæftet paa den Paatrængelige, stirrede hun hen for sig,

saa ubevægeligt, som om Billedhuggerens Haand havde dannet hende i denne Stilling. Abigail holdt Haanden for Dinene og begravede Ansigtet i Folderne af sin Kjole, medens en hæftig, frampeagtig Sittren rystede hendes hele Legeme, og forraadte den stærke Bevægelse, som hun gjorde sig Umage for at følge. Forbauset over det, hvortil han havde været Vidne, forundret over sin Tantes tilsyneladende Ufølsomhed, hvis høje Alder gjorde saadanne Optrin farlige for hende, vilde Lionel just trænge ind i Værelset, da Madame Lechmere atter kom saa vidt til sig selv, at hun kunde tale, og Unglingens Bekymring tabte sig ganske i en brændende Nysgjærighed, der var saa rimelig i hans Stilling.

„Hvem er det, der nævner mig med Navnet Priscilla?“ — sagde Madame Lechmere; — „der lever Ingen, der kan anmasse sig en saadan Fortrolighed.“

„Priscilla! Priscilla!“ — gentog den Gamle og saae sig om, som om han endnu søgte efter en Anden; — „det er et sødt, venligt Navn i mine Ører, og der er endnu en foruden Dig, der gjør Fordring paa det, som Du veed.“

„Hun er død; Har ere forgangne siden jeg saae hendes Kiste, og jeg vilde forglemme hende og alle med hende, der have viist sig uværdige mit Blod.“

„Hun er ikke død!“ — raabte den Gamle, og raabte det med en Stemme, der trængte gjennem Byg-

ningens nøgne Haller, som en Kands ujordiske Toner
gjennemtrænger Luften; — „hun lever! hun lever! ja,
endnu lever hun!“

„Lever?“ — gjentog Madame Lechmere, og traad
et Skridt tilbage, i det den Anden gjorde et Skridt
fremad; — „hvorfor er jeg saa svag at høre paa det,
der er umueligt?“

„Lever!“ — raabde Abigail Pray, og slog Hæn-
derne sammen i den største Bevægelse; — „O, gib hun
levede endnu! men saae jeg hende ikke som et opsvul-
met, vanstabt Pig; lagde jeg ikke med disse mine Hæn-
der Piglagenet om hendes før saa yndige Gestalt! O,
nei, hun er død, død, og jeg er en —“

„Det er kun en Forrykt, der paaستاer urimelig
Snaf!“ — raabde Madame Lechmere med en Hurtig-
hed, der undertrykte den Dom, som den Anden vilde af-
sige over sig selv; — „den uhyggelige Pige er død, har
længe været død, det ere vi overbeviste om; hvorfor
skal vi da længere trættes med en Vanvittig?“

„Med en Vanvittig?“ — gjentog Ralph med bitter
Ironi; — „nei, nei — saadan en gives der, som baade
I og jeg vel veed; — men jeg er ikke den Vanvittige;
snarere er Du selv fra Forstanden, — allerede een har
Du gjort affindig; vil Du ogsaa bringe en Anden saa
vidt?“

„Seg?“ — sagde Madame Lechmere, uden at skræmtes af det brændende Blik, der traf hende; — „Gud der giver Forstand, kan efter Behag tage sin Gave tilbage, jeg udøver ikke en saadan Magt.“

„Hvad siger Du, Priscilla Lechmere?“ — raabde Ralph og traad ubemærket saa langt frem, at han med sine magre Fingre kunde fattede hendes ubevægelige Arm; — „Ja, jeg vil kalde Dig Priscilla, hvor lidt Du end fortjener saa helligt et Navn; — vil Du nægte Magten til at bringe til Banvid — hvor er da Hovedet for din saa høitpriiste Familie? Den stolte Baronet fra Devonshire, den rige, agtede, engang saa lykkelige Staldbroder til en Tyrste, din Frende Lionel Lincoln? Er han i sine Fædres Haller? Staaer han i Spidsen for Kongens Hær? Styrer og forestaaer han hans Huusholdning? Eller er han en Beboer af en skummel Gælle? — Du veed, at han er det — Du veed det — og, Dvinde! dine nedrige Rænker have bragt ham dertil.“

„Hvem er det, der vover at tale saaledes til mig?“ — spurgde Madame Lechmere og samlede med voldsom Anstrængelse alle sine Kræfter, for at gjendrive denne Beskyldning. — „Er min uhyggelige Frende Dig virkelig bekjendt, — saa vil Dit Bekjendtskab selv gjendrive denne nedrige Beskyldning.“

„Mig bekjendt!“ — Jeg gad spørge hvad der er skjult for mig? Jeg har holdt Die med Dig, iagttaget

din Opsørfel, Qvinde! i en Mands Levetid, og intet af det, Du har gjort, er blevet skjult for mig. Jeg siger Dig, jeg veed alt, ogsaa om denne syndige Qvinde her; jeg veed alt; har jeg ikke fortalt Dig, Abigail Pray! ikke taelt med Dig om dine hemmeligste Forbrydelser?

„O, jo! jo! han veed virkelig hvad jeg nu troede skjult for ethvert Die, kun ikke for Guds Die!“ — freg Abigail med overtroist Rødsel.

„Ogsaa om Dig veed jeg alt, ulykkelige Enke efter John Lechmere! og om Priscilla ogsaa. Veed jeg ikke alt?“

„Alt!“ — raabde Abigail atter.

„Alt!“ — gentog Madame Lechmere med neppe hørbar Stemme, og sank ned paa sin Stoel i fuldkommen Bevidstløshed. Den aandeløse Deel, som Lionel tog i alle disse Begivenheder, kunde ikke længere holde ham tilbage fra at ile sin Tante til Hjælp. Abigail Pray, der, som det syntes, paa en vis Maade var vant til saadanne Optrin, havde dog beholdt Fatning nok til at forekomme hans Skridt, og da han traad ind ad Døren, fandt han hende allerede holdende Madame Lechmere i Armene og anvendende de sædvanlige Midler. Det var nødvendigt at stille den Lidende ved en Deel af hendes Klæder, og Abigail Pray bad ham, i det hun forsikkrede ham, at hun nok alene skulde blive

færdig dermed, at trække sig tilbage, deels formedelst denne Omstændighed, deels ogsaa fordi hun var overbevist om, at intet kunde virke farligere paa den Syge, naar hun kom til sig selv igjen, end hans uventede Nærværelse. Efterat han havde ventet et Diebiit, til han saa Tegn til at Livet begyndte at vende tilbage, gav han efter for Konens alvorlige Forestillinger, forlod Bærelset og samlede hen til Trappen med den faste Beslutning at gaae ind i Ralphs Stue og strax forlange en Erklæring over det, han havde seet og hørt. Han fandt den gamle Mand siddende i Taarnet, med Haanden for Dinene, for at afværge det svage Lys i den ugle Lysfestage, og med Hovedet nedsjunket paa Brystet, som i dyb Estertanke. Lionel nærmede sig til ham, uden, som det syntes, at tiltrække sig hans Opmærksomhed, og var nødt til at tale for at tilkjendegive sin Nærværelse.

„Jeg har ved Job saaet Eders Willie at vide,“ — sagde han, — „og har opfyldt den.“

„Det er godt!“ — svarede Ralph.

„Maaskee bør jeg endnu sige til, at jeg har været et forbauset Bidne til Eders Sammenkomst med Madame Lechmere, og at jeg har hørt de haarde, uforklarlige Ord, som I fandt for godt at henvende til denne Dame.“ — Den Gamle hævede nu sit Hoved, og Lionel saa hans Dine spruble Ild, i det han svarede:

„Da har I hørt Sandheden, og seet dens Virkninger paa en skyldbetyngt Samvittighed.“

„Jeg hørde ogsaa det, I kalder Sandhed, i Forbindelse med Navne, der, som I selv veed, ere mig de dyrebareste.“

„Er I saa vis paa det, min Knøs?“ — svarede Ralph og saa den Anden stiot i Ansigtet; — „er der ikke en siden Fort Tid blevet Eder dyrebare end den, I skylder Eders Tilværelse? Dael og husk at I taler med en, der besidder ikke almindelige Kundskaber.“

„Hvad mener I dermed, Sir? Ligger det i Naturen at elske som Rogen en Fader?“

„Bort med denne barnagtige Eensfoldighed!“ — vedblev den Anden alvorligt; — „Barnebarnet af den afskyelige Kvinde derne — elsker I hende ikke og kan jeg sætte Tillid til Eder?“

„Hvilken Tillid kan være ufordragelig med en Kjærlighed, som den til et saa reent Bæsen som Miss Dynewor?“

„Åh!“ — mumlede den Gamle i Skjæget; — „hendes Moder var reen, hvorfor skulde Barnet være sine Forældre uværdig?“

Han taug, og en lang, for Lincoln piinlig Pause fulgde paa, der endelig blev afbrudt af Ralph, der pludseligt udbrode: „I var i Felten i Dag, Major Lincoln?“

„Det maa I jo vide, da jeg har Eders kjærlige

Mellemkomst at takke for mit Liv. Men hvorfor trods-
ser I den Fare, at blive taget til Fange, i det I vo-
rer Eder blandt Tropperne? Eders Nærværelse og Med-
virkning blandt Amerikanerne maa være Mange i Ar-
meen bekjendt foruden mig."

"Og vilde de vel tænke paa, at opsoge deres Fjend-
er indenfor Bostons Gader, naar Hoiene udenfor ere
opfyldte med Bevæbnede. At jeg boer i denne Byg-
ning er kun Qvinden derinde, hendes Søn og Eder
bekjendt. Mine Skridt ere hemmelige og hurtige, hvor
man mindst venter dem; Fare kan ikke ramme en
som mig."

"Men" — sagde Lionel og stammede forlegen; —
„tør jeg dølgge en Mands Nærværelse, som jeg veed er
en Fjende af Kongen?"

"Lincoln! Lincoln! I anslaaer Eders Mod for
høit;" — kaldt Ralph ham i Talen med et harmsuldt
Smil, — „I tør ikke udgyde en Mands Blod, der
har staaet Eder, — men nok derom! vi forstaae
hverandre, og en der er saa gammel som jeg, bør være
fremmed for Frygt."

"Nei! Nei!" — lød en huul Stemme fra en mørk
Krog af Værelset, hvor Job havde lagt sig uden at
blive seet; — „I kan ikke gjøre Ralph bange!"

"Den Røds er en dygtig Røds, og adskiller Godt
fra Ondt, hvilket er meest nødvendigt for Menneſterne

i denne onde Verden!" — mumlede Ralph i hine hurtige, utydelige Tone, der vare ham egne.

"Hvorfra kommer Du, Dreng! og hvorfor forlød Du mig saa pludseligt?" — spurgte Lionel.

"Joh har just været paa Torvet, for at see, om han kunde finde noget til Nab." — svarede Knøsen.

"Tænk ikke at føre mig bag Lyset med den Snak! Sælger man noget paa denne Tid af Natten, om Du end endog havde Penge?"

"Nu, det er dog et Beviis paa, at Kongens Officierer ikke vide Alt;" — sagde Fjanten i det han lo i Skjæget; — "her er en Pund Sterlings Seddel, saa god, som der er bleven udgivet nogen i Baifolonien, og Kjødet er ikke saa sjældent, at en der har en Pund Sterlings Seddel i Lommen, ikke skulde kunne gaae til Gammel-Funnel, naar det behager ham og det trods alle Parlamentsbeslutninger."

"Du har plyndret de Døde!" — raabde Lionel, da han saae at Joh foruden den omtalte Seddel, endnu havde flere Sølvstykker i Haanden.

"Kald Joh ingen Dyd!" — sagde Knøsen truende; — "endnu gives der Love i Bugten, skjøndt Folket ikke betjene sig af dem; og Retten vil være for Alle, naar Tiden kommer. Joh stjød en Grenadeer, men han er ingen Dyd."

"Du blev altsaa betaelt for den hemmelige Gang

forrige Nat, taablige Knøs! og har ladet Dig bringe i Fare for Penge. Lad dette være den sidste Gang — Herefter kan Du komme til mig, naar Du behøver noget.”

„Job vilde ikke gaae noget Grinde for Kongen, om han saa vilde give ham sin Guldkrone derfor, med alle dens Diamanter og Herligheder, med mindre det behagede Job; thi derfor gives der ingen Lov.”

Lionel gjorde nogle venlige, forsonende Bemærkninger, for at formilde den ophidsede Dreng, men Jantzen værdigede ham intet Svar, sank mørk tilbage i sin Krog og syntes at ville vederqvæge sig med en Slummer efter Dagens Møisommeligheder. Smidlertid var Ralph hængslet i dyb Eftertanke og den unge Kriger erindrede, at det allerede var sildigt, og at han endnu ingen Forklaring havde erholdt over de hemmelighedsfulde Betydninger. Han henpegede altsaa paa denne Gjenstand, paa en Maade, som han ansaae for den meest passende, for at erholde den Underretning han ønskede. Saa snart Lionel berørte sin Tantes Urolighed, rettede den Anden sig op, og et Smil, der røbede stolt Glæde, opklarede hans indfaldne Ansigt, da han svarede og med en vigtig Mine pegede paa sit eget Bryst.

„Her var det, Dreng! her, — intet Ringere end Samvittighedens Magt, og en Kundskab om visse Ting,

som den jeg besidder, kunde gjøre hiin Dvinde maalløs, i et menneskeligt Bæsens Nærværelse."

"Men hvad er det for en overordentlig Kundskab? Jeg er paa en vis Maade Madame Lechmeres naturlige Beskytter, og har, uden at tale om min særegne Interesse, en Ret til i hendes Sted at fordre en Forklaring over saa alvorlige Beskyldninger."

"I hendes Sted!" — gjentog Ralph, — "vent, fremsusende unge Mand! til hun giver Eder det Svær, at anstille en Undersøgelse — da skal der blive svaret med en Tordenstemme."

"Om De ikke vil gjøre det af Retsærbighed mod min bedagede Tante, saa huff i det mindste Deres gjentagne Løfte, at ville udfolde mig Historien om mit Huses sørgelige Ulykke, der, som De siger, er Dem bekendt."

"Jo, dette og meget mere har jeg Kundskab om;" — svarede den Gamle smilende, ligesom fordi har var sig sin Hemmelighed, sin Magt bevidst; — "Hvis I tvivler derpaa, saa gaa ned og spørg den ynkværdige Beboerke af Varehuset, eller ogsaa John Lechmeres strafværdige Enke."

"Nu, jeg tvivler ikke paa andet, end paa min Taalmodighed; Diebliffene forsvinde hurtigt, og endnu har jeg intet erfaret af det, jeg ønskede at vide."

"Dette er ikke Stedet, ikke Tiden, da De skal høre

denne Historie," — svarede Ralph; — „jeg har allerede sagt, at vi i denne Hensigt ville komme sammen ved Collegiummets Bygninger."

„Men efter denne Dags Begivenheder, kan vel Ingen sige naar Kronens Tjenere kunne vove sig derhen uden Fare."

„Hvad!" — raabte den Gamle og lo høit i sin Harmes Bitterhed; — „Har Knøsen saa snart erfaret Kolonisternes Styrke og Hensigt! Men jeg giver Dig mit Ord paa, at Du skal faae Stedet at see og uden Fare. Jo! jo! Priscilla Vechmere! din Time er nær! Din Skjæbne er afgjort!"

Lionel nævnede igjen sin Tante, og hentydede paa hvor nødvendigt det var at træffe hende snart i hendes Huus, da han allerede hørte Skridt nedenunder, der røbede at der blev truffet Anstalter til hendes Bortgang. Men der blev slet ikke taget Hensyn til hans Bønner og Forestillinger; hans alderstegne Staldbroder gik hurtigt frem og tilbage i Værelset, og mumlede nogle usammenhængende Sætninger, hvoraf han blot kunde forstaae Navnet Priscilla; hans Ansigt røbede en indvortes Kamp af stolte, overvældende Lidenstaber. Nogle Dieblikke svandt hen og man hørte Abigails høse Stemme, der kaldte paa Job paa en Maade, at man kunde mærke, at hun vidste, at han maatte være skjult et Sted i Bygningen. Job hørte hendes gjentagne

Maab, indtil hendes Stemme blev vred og truende; da stjal han sig sagte ud af sin Krog og bevægede sig med nedsænket Hoved og nølende Skridt henimod Trappen. Nu vidste Lionel ikke hvad han skulde gjøre. Hans Tante var endnu bestandigt ubidende om at han var i Nærheden, og han tænkte, at Abigail Pran vel paa en eller anden Maade vilde lade ham det vide, hvis hun ønskede, at han skulde komme. Og saa havde han sine hemmelige Aarsager til at ønske, at hans Besøg hos Ralph maatte blive skjult; saaledes besluttede han da, begunstiget af Mørket at iagttage hvad der foregik nedenunder, og ganske at lade sig lede af Omstændighederne. Han tog ikke Afsteed med den Gamle, da han gik bort; en lang Dmgang havde saaledes vænnet ham til den Gamles excenteriske Maade, at han vel vidste, at ethvert Forsøg paa at afvende hans Opmærksomhed fra hans dybe Tanker, vilde være forgjæves i et Øieblik, da han var i saa stor Bevægelse.

Fra Enden af Trappen, hvor Lionel havde stillet sig, saa han Madame Lechmere, og Job som med Hyggen gik foran hende hen til Døren med fastere Skridt, end man kunde have ventet; og han hørte hvorledes Abigail formanede sin hålsstarrige Søn at føre hendes Besøg til et Hjørne i Nærheden, hvor, som man kunde mærke, en Vogn ventede paa hende. Paa Dørtærnet vendte hans Tante sig om, og da Skindet af Abigails

Lyk saldt paa hendes Ansigt, kunde Lionel fuldkommen betragte hendes Kolde, haarde Dye, der igjen havde beholdt sit hele verbøslige Udtryk, skøndt det var formildet en Smule mere af en dybere Skygge af Estertanke, end sædvanligt.

„Lad dette Optrin i Aften være forglemt, min kjære Abigail!“ — sagde hun; — „Eder's Nabo er et ubekjendt Væsen, der har opsnappet en taablig Fortælling et Steds, og nu vil lade den virke paa vor Lettroenhed for at berige sig. Jeg vil nærmere overlægge det, men i intet Tilfælde maa I have nærmere Omgang med ham; jeg maa bringe Eder bort herfra, min gode, trofaste Kone! Denne Bolig påser sig ikke for Eder og Eder's dygtige Søn; jeg maa sørge for at I kommer til at boe bedre, min gode Abigail! Ja, i Sandhed, det maa jeg.“

Lionel kunde bemærke den lette Gysen, der gennemførte den Anden, da hun gjorde Hentydningen paa Ralph's tvetydige Charakter; men Abigail holdt, uden at svare, Døren aaben, for at lade sit Besøg ud. Saa snart Madame Lechmere var borte, iilde Lionel ned af Trapperne og stod foran den forbausede Kvinde.

„Naar jeg siger Eder, at jeg har hørt Alt, hvad der er foregaaet i denne Aften,“ — sagde han hurtigt; — „vil I indsee, hvor taabligt det vilde være, at prøve paa at følge noget for mig. Jeg forlanger nu at vide

det af Ebers Hemmelighed, der angaaer min og Mines Lykke."

"Nei! Nei! — ikke af mig, Major Lincoln!" — sagde den forstrækkede Rone; — "ikke af mig, for Guds Skyld ikke af mig; jeg har svoret at bevare den, og en Gud —" Den Bevægelse, hun var i, afbrød hende og hendes Stemme blev utydelig.

Lionel fortroed sin Hidsighed og skamsuld over at have villet afpræsse en Kvinde en Betsjendelse, søgte han at beroligede hende og lovede hende, for det Første, ingen videre Meddelelse at forlange af hende.

"Gaa, gaa!" — sagde hun og vinkede ad ham, at han skulde begive sig bort; — "Jeg vil komme mig igjen, naar I forlader mig — lad mig være alene med denne frygtelige Gamle og min Gud!"

Han saa hendes Alvor og gav, skjøndt nødig, efter; dog da han mødte Job i Døren, var han ikke mere bekymret for hende.

Medens Lionel skyndte sig til Tremontstrædet, eftertænkte han alvorligt det, han havde seet og hørt. Han erindrede de Meddelelser, ved hvilke Ralph havde erholdt saa stor Magt over ham, og han troede at finde et Beviis paa den Gamles Kundskaab om den Brøde, hans Tante røbede at hun havde gjort sig skyldig i. Fra Madame Lechmere vendte hans Tanker sig til hendes yndige Datterdatter; han var for et

Dieblig forlegen over Maaden, hvorpaa han skulde forklare hendes modsigende Opførsel imod ham; mangen Gang var hun saa inderlig, fri, ja endogsaa sølsom, og saa igjen, som denne Aften ved den korte Samtale under fire Dine, kold, forlegen og tilbagestødende. Derpaa tænkte han igjen paa det Niemed, der især havde bevæget ham til at følge Regimentet til Fædrelandet og disse Tilbageerindringer vare ledsagede af en Sørgmodighed, som saadanne Tanker aldrig undløde at udbrede over hans talende Ansigtstræk. Da han naaede Huset, hørde han at Madame Lechmere var lykkeligt kommet hjem, og at hun allerede, ledsaget af sin elskværdige Datterdatter, havde begivet sig til sit Børelse. Lionel fulgte strax hendes Exempel, og da den Bevægelse, denne mærkværdige Dag havde sat ham i, havde lagt sig, fulgte en dyb Søvn, der faldt over hans Sandser som Dødens Rolighed.

Trettende Kapitel.

Nu lad det virke! Du er nu i Gang,
 Uthvæ, tag den Vei, der lyster Dig.

Shakespeare.

Larmen, som Toget vakte, var hurtigt trængt hen langs de lave Kyster af det atlantiske Hav, og gjenlød fra de steile Bjerge, Vesten for Strømmene, som om den blev baaret af Stormen. Den mandlige Befolkning mellem Massachusettsbays brusende Bunde og den klare Connecticut reisde sig, og da Skriget om Blod tonede vidt i det Indre af Landet, bedækkedes Høie og Dale, Landeveie og Gangstier af bevæbnede Landmænd, der med Iver ilede til Krigsskuepladsen. Inden aatte og syregtve Timer efter den skjæbnesvangre Træfning ved Lexington regnede man, at hundrede Tusinde havde grebet til Vaaben, og mere end en Fjerdedeel af dem samlede sig foran Halvøen, hvorpaa Boston og Charlestown laae. Den, der af den lange Afstand og Mangel paa Krigsforraad til at underholde en saadan Mængde Mennesker, blev forhindret i umiddelbart at tage Deel i Kampen, ventede indtil Diebliffet kom, da ogsaa hans Iver stulde stilles paa en vanskeligere Prøve. Kort sagt, den mørke

Lionel Lincoln, 3 B.

Rolighed, hvori Kolonien et heelt Aar havde slumret, blev pludseligt og paa en raa Maade forstyrret ved hiin Dags Begivenheder, og Fædrelandsvennerne blandt Folket viisde sig med saadan Harm paa deres Læber, at de Funke, hvoraf der ikke vare faa i de sydlige Provindsfer, bleve bragte til Tausched, indtil den første revolutionaire Bevægelse, under Tidens og Tidelfernes aldrig manglende Indtryk, havde kunnet lægge sig.

Sage, der var sikker i sin Stilling, og understøttet af en bestandigt vorende Magt og af Flaadens Nær-værelse, betragtede Uveiret, der træk op, med et fast Blik og med den Rolighed, der udmærkede hans milde, velvillige Charakter. Skjøndt Amerikanernes Stilling og Hensigt ikke mere kunde misforstaaes, hørde han dog med et modstræbende Øre paa deres hævnjærrige Raad, der omgav ham, og vilde hellere nedbysse Oprøret, end dæmpe det med en Magt, som han, om han endog for en Maaned siden havde anseet den for Kolonisternes forenede Stridskræfter voren, dog nu klogelig holdt for stærk nok til at holde sig indenfor Bandgrændserne. Dog blev der udslynget Proclamationer mod Oprørerne og saadanne Forholdsregler bleve grebne, som bleve anseete for nødvendige til at forsvare Kro-nens Anseelse og Værdighed. Disse uftadelige Beskyldninger agtede man ikke og alle hans Formaninger om at vende tilbage til en Forbindelse, der, som Folket endnu

paastod, slet ikke var brudt, tabte sig blandt Varmen af Vaabnene og Krigsfriget. Den britiske Generals Tiltale, saavel som de kongelige Statholderes, der endnu regjerede Provindserne, den alene undtagen, i hvilken vi have henlagt Skuepladsen for disse Begivenheder, bleve besvarede af Folket med ydmyge, men mandige Bønsskrifter til Thronen om Retfærdighed, og med tydelige Forestillinger til Parlamentet, af hvilket man forlangte at indsættes i alle de Rettigheder og Friheder, der burde sikkes alle dem, der glædede sig ved Beskyttelsen af deres fælles Forsatning. Endnu blev Tyrstens Magt og Forrettigheder agtede, og i alle offentlige Dokumenter blev der henviist til dem med den Værføgt, man troede at skyde hans Charakters og Stands Uforkrænkethed. Men den vidende og alvorlige Haan, som Kolonisterne havde saameget i deres Magt, udgjød sig frit mod Ministrene, som man gav Skylden for at have brugt Forholdsregler, der vare saa fordærlige for Rigets Fred. Paa denne Maade hengik der flere Uger efter Skjærmyslen, som man kaldte Slaget ved Lexington, fordi det fandt Sted ikke langt fra denne Flække; begge Parter vedbleve, at berede sig paa at give endnu større Prøver paa deres Magt og Mod.

Bionel var intet mindre end en ligegyldig Tilskuer ved disse Foranstaltninger. Morgenen efter at Divisionen

var kommen tilbage, ansøgte han om en Commando, der kunde svare til hans Forventninger. Men medens man overrøbsde ham med Lovtaler for det Mod og den Trost, han havde lagt for Dagen ved den sidste Leilighed, lod man ham mærke, at han kunde vise sin Fyrstes Sag langt større Tjenester, dersom han vilde benytte sin Indflydelse paa de meest anseete Kolonister, med hvilke hans Familie enten vare forenet ved Blodets Bånd, eller ved et langvarigt, fortroligt Venstabs. Det blev overladt til hans egen Bedømmelse, om det ikke var gavnligere at han, uden at tage Deel i Kampen, anvendte sin Tid til dette roesværdige Maal. Peri laa der saa meget, der smigrede den unge Krigers Egenkjerlighed og undertrykte hans Kamplyst, at han fandt sig i, at opbejle Tingenes Gang, efterat han dog havde ladet give sig det Løfte, at han skulde erholde en passende Kommando, isald det skulde komme til Hjendtligheder. At disse vare nær, kunde ikke være skjult, endog for en mindre skarpsindig Sagttager, end Major Lincoln.

Gage havde allerede opgivet den Stilling, han hidtil havde havt i Charlestown, for at opnaae en større Sikkerhed, ved at concentrere sine Stridskræfter. Paa Høien paa Halvøen Boston saae man, hvorledes Kolonisterne modigt lavede sig til at beleire den Kongelige Armee. Mange af Høiene ligeoverfor vare allerede

forsynede med Værker, der vare opkastede i en Hast, og en frygtelig Afdeling af hine uøvede Krigere havde stillet sig dristigt foran Indgangen til Landtungen, for at afstjære al Forbindelse med det omliggende Land; den havde ogsaa besat den lille Landsby Roxbury, ligesom Mundingen af de britiske Kanoner, med en Dristighed, der ikke vilde have gjort mere til Fare og Krigsfærd vante Tropper nogen Skam.

Disse Tegn til Duelighed og Mod hos de hidtil saa foragtede Amerikanere valde stor Forbauselse i Hæren, og denne lagde sig paa en vis Maade først, da det Rygte udbredte sig, at flere Fornemme i Provindserne, der før havde tjent med Roes blandt Kronens Tropper, havde forenet sig med Folket og modtaget Commandoer og andre vigtige Poster. Blandt disse hørte Lionel Navnene Ward og Thomas, Mænd af store Egenskaber og af megen Erfaring i Krig. Begge blev af Koloniernes Congres formeligt udnævnte til Hovidsmænd for deres Stridskræfter, og under deres Befaling stod der talrige, fuldkommen organiserede Regimenter, der havde alle Soldaters nødvendige Egenskaber, undtagen de to uundværlige, Mandstugt og Baa-ben. Lionel hørte Navnet Warren, oftere, end noget andet, omtales i Provindshusets Raadslagninger og altid med den Bitterhed, der baade røbede Skarme og var et Tegn paa den Hviagtelse, som endogsaa hans Fiender

var for ham. Denne Mand, der til det sidste Dieblis,
 havde trodsset de kongelige Troppers Nærværelse, og,
 medens han var omgivet af deres Bajonetter, uden
 Frygt havde yttret sine Grundsætninger, var nu, som
 man erfarede, pludseligt forsvunden af deres Midte, havde
 forladt Hjem, Eiendom og en indbringende Forretning,
 og ved at tage Deel i Oprørene ved Lexington,
 kastede sin Lykke i en Malstrøm. Men det Navn, der
 hemmeligt havde de største Tillokkelser for den unge
 Krigers Dyr, var Putnam, en Godseier fra den nær-
 liggende Koloni Connecticut, der, da Oprøret brødsde
 forbi ham, i egentligste Forstand forlod Ploven, besteg
 en af sine Heste og, efterat have tilbagelagt hundrede
 Mile, stillede sig i de forreste Rækker af sine Lands-
 mænd. Medens de Veteraner, der besøgte Gages Lever,
 tilhviiste hverandre denne mandige Amerikaners Navn,
 trængte en Strøm af omme, sorgmodige Grindringer
 gjennem Unglingens Sjæl; han erindrede de mange in-
 teressante Meddelelser, som hans Fader havde givet ham
 i hans Barndom, førend hiin dunkle Sky havde udbredt
 sig over Sir Lionels Forstand, og i enhver Fortælling
 om de morderiske Kampe med de vilde Beboere af Sko-
 vene, ved ethvert Oprør, hvori der var Fare og Mod,
 Oprør, der udmærkede den romantiske Krig i Ørkenerne,
 selv i de æventyrlige og frygtelige Kampe med Mar-
 tens Dyr, var denne Mands Navn altid omgivet af

en ribberlig Berømmelse, der sjældent erhværes i en oplyst Tidsalder og aldrig uden at være fortjent. Familien Vincolns store Rigdom og de store Forventninger man gjorde sig af deres Arving, havde skaffet denne Sidste en militair Rang, der paa den Tid sjældent blev en til Deel, der ikke havde kjøbt denne Udmærkelse med en lang og svær Tjeneste. Der havde nemlig mange af hans Ege taget Deel i hans Faders Tog, i hvilke Amerikas Løvehjerte saa meget havde udmærket sig ved sine Bedrifter. Af disse alvorlige Veteraner, der bedst maatte kjende ham, blev Navnet Putnam altid nævnet med høie, romantiske Følelser, og da den store Plan, at drage ham over fra Kolonisternes Sag, ved Løfter om Embeder og Rigdomme, blev foreslaaet af de plumpe Raadgivere, der omgave den Høistkommanderende, hørte den gamle Partiliggængers tidligere Staldbrødre derpaa med en foragtelig Vantro, der ganske blev retfærdiggjort ved Udfaldet af Planen. Eignende Tilbud bleve ogsaa gjorte Andre blandt Amerikanerne, hvis Talenter syntes værd at kjøbes, men Tidens Grundsætninger havde slaaet saa dybe Rødder, at aldrig nogen Mand af Betydning laande Dre til saadanne Forslag.

Medens man anvendte snilde Forsøg istedetfor krasse Forholdsregler, ankom der bestandigt nye Tropper fra Engeland, og førend Udgangen af Mai viisde der sig flere udmærkede Hærførere i Gages Raadsforsamlinger,

der nu kunde byde over en Magt af ikke mindre, end aatte tusinde Hoveder. Ved disse Forstærkninger's Ankomst begyndte Hærens faldne Mod igjen at stige, og de hovmodige unge Menneskers Stoltthed, der saa nylig havde forladt deres glimrende Parader paa deres forroste D, blev fornærmet ved den Tanke, at saadan en Hær skulde være indsluttet inden Halvøens snævre Grændser af en Bande halvbeværnede Bønder, der hverken besad Krigserfarenhed eller Munitiøn. Denne Følelse blev endnu mere forhøiet ved Amerikanernes Spøg, der nu vendte Bladet om og iblandt andre Benævnelser gav General Burgoyne Ogenavnet er „Albuerum“, fordi han paa en uklog Maade havde pralet af, at han og hans Kammerater strax efter deres Ankomst paa Kamppladsen nok skulde udvide Armeens Grændser. Dog begyndte Sagerens Tilstand i den britiske Hær lidt efter lidt at forraade, at dens Anførere havde alvorligt i Sinde, at udvide deres Besiddelser, og alles Dine vare igjen henvendte paa Høiene ved Charlestown, hvilket Sted efter al Sandsynlighed vilde blive det Første.

Ingen militair Stilling kunde, hvad Beliggenheden angik, være gunstigere for at understøtte hverandre, og udvide og svække de fjendtlige Linier, end de to saa tit omtalte, ligeoverfor hinanden liggende Halvøer. Afstanden mellem dem var kun serhundrede Alen, og det dybe, seilbare Vand, der næsten ganske omgav dem,

gjorde det let for den Kongelige General, til enhver Tid at kalde endog de sværeste Skibe til Forsvar for begge Steder. Med disse Fordele for sig, hørde Hæren med Glæde den Befaling udstedes, der, som man vel vidste, havde en Nærmelse til den ligeoverfor liggende Kyst til Hensigt.

Atte Uger vare nu henrundne, siden Fjendtlighederne begyndte, og Krigen havde indskrænket sig til de omtaelte Foranstaltninger, med Undtagelse af en eller to skarpe Skjærmyster paa Derne i Havnen, der sandt Sted mellem nogle Fouragerere fra Hæren, og en lille Afdeling Amerikanere, hvori de Sidste forsvarede deres nylig erhvævede Roes.

Med Regimenterne fra England var Munterhed igjen kommen til Staden, skjøndt Indbyggerne, der vare blevene tvungne til at blive der imod deres Villie, beholdt hiin Kolde Tilbageholdenhed i deres Opførsel, der kraftigt tilbageviiste alle Officierernes Bestræbelser for at tage Deel i den Tids muntre Fester. Dog gaves der nogle blandt Kolonisterne, der bestukne ved Ombeder og Fordele, havde forladt Landets gode Sag, og Flere af disse vare allerede blevene belønnede med Bestillinger, der skjenkede dem den Kongelige Statholders Dre, der, som man troede, ulukkeligvis var saa uklog, at han lod sig lede af de fordærvelige Raad, hvormed de forgivtede hans Sind, og blev forført til Uretfær-

digheder og Overlelser, som hans ubestufne Følelse, og hans sædvanlige Sindelag vilde have forkastet. Faa Dage efter Træfningen ved Lexington var der holdt en Forsamling af Indvaanerne, og en høitidelig Overeenskomst var bragt i Stand mellem dem og Statholderen, ifølge hvilken de, der ubleverede deres Waaben, kunde forlade Stedet, medens man lovede de Dvrige den nødvendige Beskyttelse i deres Boliger. Waabnene bleve ubleverede, men den Deel af Betingelserne, der indeholdt Indvaanernes Bortreise, blev krænkert under intetsigende, utilstrækkelige Paastub. Disse og forskjellige andre Marsager, der udsprang af Krigstugten, forbittrede Folket og gave nye Marsager til Klager, medens paa den anden Side Habet hurtigt traad istedetfor Foragt hos dem, der havde maattet forandre deres Mening om et Folk, som de ikke kunde elske. Paa denne Maade herskede Forbittrelse og Mistillid med al den personlige Forbitrelses Hæftighed i Pladsen selv, og gav Tropperne nye Marsager til at ønske at deres Skranker maatte blive udvidede. Uagtet disse uheldspaaende Forvarfler for den Maade Rampen vilde blive ført paa, bevægede Gages naturlige Godmodighed og maaskee det Ønske at faae nogle af sine egne Folk ud af Kolonisternes Hænder, ham, til at samtykke i en Udværling af de Fanger, der vare blevne gjorte, og saaledes gav han strax i Begynnelsen et Exempel paa hvorledes man kunde stille denne

Strid fra et almindeligt Oprør mod Kyrstens lovmæssige Myndighed. Til den Ende blev der holdt en Forsamling i Byen Charlestown, der den Tid ikke var besat af nogen af Parterne. I Spidsen for det amerikanske Gesantskab mødte Waren, og Orkenens gamle Partigjænger, som vi allerede have omtalt, og som, ifølge en lykkelig, men ikke sædvanlig Charakterblanding, var ligesaa hurtig i Kjerlighedsværker som i Hovestykker. Ved denne Sammenkomst vare flere Veteraner af den Kongelige Hær tilstede, der vare ilede over Landtungen for at have den sidste venlige Samtale med deres gamle Kammerater. Han modtog dem med en Soldats Frimodighed, medens han tilbageviste deres kunstige Beskræbelse for at lokke ham bort fra de Faner, under hvilke han havde begivet sig med en ligesaa fordringsfri, som uroffelig Bestemthed.

Medens dette foregik paa Kamppladsen, blev Varmen af Forberedelserne hørt igjennem den hele vide Udstrækning af Kolonierne. Paa forskjellige Steder foresaldt der ubetydelige Fjendtligheder, da Amerikanerne ikke mere ventede til Briterne angreb dem, men overalt bemægtigede sig med det Gode eller med Magt al den Krigsforraad, som de kunde faae fat paa. Dog havde Sammentrækningen af den største Deel af Tropperne omkring Boston ladet de øvrige Kolonier forholdsmæssigt lidt tilbage at gjøre, endstjondt de, saalænge de

efter Navnet forbleve Kronen undergivne, ikke forsømde noget Middel, som der stod i deres Magt, for at sikre sig deres Rettigheder i deres fulde Udstrækning.

I Philadelphia udstedte „de Deputeredes Forsamling fra de forenede Kolonier“ — denne Forening der ledede Folkets store Bevægelse, der nu for første Gang begyndte at handle som en egen Nation, — sine Manifeste, forsvarede mandigt sine Grundsætninger, og lovede sig til at organisere en Armee, der kunde være i Stand til at beskytte dem, dersom Omstændighederne skulde føre det med sig. Mænd, der i Kongens Tjeneste vare bleven fortrolige med Baaben, bleve opfordrede til at begive sig under deres Faner, og de Hüller, der endnu bleve tilbage, bleve opfyldte med Navnene af unge, dristige Bøvhalse, der vilde vove deres Liv for en Sag, hvor selv det bedste Udfald lovede saa faa personlige Fordele. I Spidsen paa Listen af disse uøvede Krigere satte Congressen en af sin egen Midte, en Mand, der allerede havde udmærket sig ved sin Tjeneste i Felten, og som siden efterlod sit Fædreland Wren af et upletet Navn.

Fjortende Kapitel.

Og ved Philippi vil Du træffe mig.

Julius Cæsar.

Under denne feberagtige Tilstand, da man havde Udseendet af en Krig tilligemed dens Farer, uden at have dens Farer og Virksomhed, havde Lionel ikke ganske glemt sin egen personlige Interesse, for den vigtige Deeltagelse, som Statsanliggenderne vakte. Morgenen efter den Aften, da hiint Optrin med Madam Bechmere og Beboerne af Bærehuset havde fundet Sted, havde han igjen meget tidligt begivet sig derhen, for at forminske sin Angst, ved at søge Oplysning angaaende alle de Hemmeligheder, der især havde været det Baand, der fængslede ham til en Mand, der kun var lidet bekendt, undtagen for sine Besynderligheder.

Virkningerne af den forrige Dags Kamp vare endnu synlige paa Torvet, hvor Lionel, da han gik derover, traf saa eller ingen Landboere, der ellers paa denne Tid pleiede at fylde dette Sted. Virkelig blev Vinduerne paa Boderne aabnede forsigtigt, og Folk saae op til Solen, som om de tvivlede paa at den vilde skinne og varme, som naar det ellers var roligt. Skinsyge og Mistillid havde fuldkommen fortrængt Sikker-

heden indenfor Stadens Gader. Skjøndt det var tidligt paa Dagen vare kun Faa i deres Senge, og de, der viisde sig, røbede ved deres Blikke, at de havde tilbragt Natten uden Søvn. Blandt disse var ogsaa Abigail Pray, der modtog sit Besøg i det lille Taarn, omgivet af alt hvad han havde seet Aftenen i Forveien, hvoraf intet var forandret, undtagen hendes eget sorte Dæ, der forud lignede en Edelsteen, der var sat ind i hendes forfaldne Ansigtstræk, men nu var dunkelt og indsjunket, og tog meer, end sædvanligt Deel i det almindelige udtryk af Glendighed, der udtrykte Qvinden.

„Jeg har overrasket Eder paa en temmelig usædvanlig Tid, Moer Pray!“ — sagde Lionel, da han traad ind; — „men Forretninger af den yderste Vigtighed fordrer, at jeg faaer eders Råd i Tale; — han er ubetvivl oppe, meld mig hos ham.“

Abigail rystede næsten høitideligt paa Hovedet, da hun svarede i en dæmpet Tone: „Han er gaaet ud!“

„Gaaet ud!“ — raabte Lionel; — „Hvorhen og naar?“

„Folket synes hjemløst af Guds Brede, Sir!“ — svarede Qvinden; — „Unge og Gamle, Syge og Friske ile til Blobsudgydelse; og det ligger udenfor Menneskerens Magt at sige, hvor Strømmen vil blive hemmet.“

„Men hvad har dette med Ralph at bestille?“

Hvor er han? Kvinde! I driver vel dog ikke Spøg med mig? Er I falsk?"

"Jeg! Himlen bevare mig for, at jeg nogentid igjen skulde være falsk, og mindst vilde jeg være det mod Eder af alle Guds Skabninger. Nei, nei, Major Lincoln! den forunderlige Mand, der synes at have levet saa længe, at han kan læse vore hemmeligste Tanker, saaledes som jeg aldrig havde troet, at noget Menneske kunde læse dem, har forladt mig, og jeg veed ikke om han nogenfinde vil vende tilbage igjen."

"Nogenfinde? — I har dog vel ikke med Magt fordrevet ham fra eders fattige Lag?"

"Min Bolig er ligesom Fuglenes i Luften; den tilhører enhver, der er saa uheldig, at han behøver den. Der gives intet Sted paa Jorden, Major Lincoln! som jeg kan kalde mit; — men engang vil der gives eet; ja, ja! et snævert Huus bliver indrettet for os Alle, og Gud give, at mit maa være saa roligt, som Graven bør være. Jeg lyver ikke, Major Lincoln! nei, denne Gang er jeg fri for Bedrageri, — Ralph og Job ere gaaede ud sammen; men hvorhen, veed jeg ikke, med mindre de skulde have forenet sig med Folkene udenfor Staden; de forlod mig, da Maanen stod op, og han gav mig til Afsked en Advarsel, der vil klinge, i mine Ører, indtil de bedøves af Gravens Gysen."

"Gaaet til Amerikanerne og med Job!" — hva-

rede Lionel estertænksomt, og uden at agte paa Abigail's sidste Ord; — „Eders Dreng vil ved sin Taalighed udsætte sig for Fare og I burde passe bedre paa ham.“

„Joh er ingen af dem, som Gud tilregner noget, og man kan ikke behandle ham, som andre Børn;“ — svarede Qvinden. „Åh, Major Lincoln! en sundere og smukkere Dreng var der ikke at finde i den hele Bay-provinds, indtil han havde naaet sit femte Aar; da skeede det, at Guds Dom kom over Moder og Barn; Engdom bragde ham til det, I nu seer, et Væsen med et Menneskes Skikkelse, men uden dets Fornuft, og jeg blev den Forvorpne, som jeg er. Men alt var bleven forudsagt; jeg havde Advarsler nok; thi er det ikke sagt, at han vil hjemføge Forældrenes Ondskab paa Børnene, indtil tredje og fjerde Led. Jeg takker Gud, at mine Synder og Sorger ville ende med Joh, thi ingen Tredie kan lide for dem.“

„Derfor en Synd“ — sagde Lionel; — „hviler tungt paa eders Sjæl, skulde hiin Betragtning af Retsfærdighed og Anger bevæge Eder til at tilstaae eders Bidsærelse for dem, hvis Lykke kan være afhængig af eders Hjemmelighed.“

Qvinden hævede sit angstfulde Nie, for at møde den unge Mand's Blik, men afspærkket af den gennemtrængende Straale, der traf det, vendte hun det hurtigt bort til det fattige Bærelses Armod og Uorden.

Clonel ventede i nogen Tid paa et Svar, men da han fandt, at hun vedblev at være stum, sagde han:

„Af det, der allerede er foregaaet, maa I vide, at jeg har Marsag til at troe, at jeg er meget interesseret i Eders Hemmelighed; bekjend altsaa den Brøde, der synes at trykke Eder saa haardt, og til Belønning for eders Tillid lover jeg Eder Tilgivelse og Bestyttelse.”

Da Clonel trængde saa haardt ind paa hende, foer Kvinden forfærdet tilbage, og hendes Ansigt tabde sit paafaldende Anstrøg af Anger og antog et tvunget Udseende af Forbauselse, der viisde, at hun ingen Begynder var i Forstillelseskunsten, hvor store hendes Samvittigheds forbigaende Advarsler end kunde være.

„Brøde!” — gjentog hun med en huul og sittrende Stemme; — „vi have alle vor Brøst og vare fortabte uden Meglerens Blod.”

„Meget sandt, men I har tælt om en Fobrydelse, der fornærmer guddommelige og menneskelige Love!”

„Jeg, Major Lincoln! jeg fornærme Lovene!” — raabte Abigail Pray, og bestjæftigede sig med at rydde op i Bærelset; — „Saadanne Folk, som jeg, have hverken Tid eller Mod til at krænke Lovene. Major Lincoln plager en gammel, fortabt Rone, for at fortælle sin Spøg i Aften ved Bordet; — vistnok have vi alle vor Byrde af Gynder, som vi maae svare

for; — Sikkert har Major Lincoln ikke hørt Præsten Hunt præke sidste Søndag om Stadens Synder."

Lionels Ansigt bedækkedes med en dyb Rødme ved Qvindens ondskabsfulde Formodninger at han drev Spot med hendes Kjøn og værgeløse Stilling; hemmeligt var han meget forbittret over hendes Falskhed, og begyndte at blive forsigtigere i sin Tale, for ved Godhed og Mildhed at bevæge hende til at bekjende. Men al hans Klogskab mødte hos Abigail en Snildhed, der langt overgik hans; han kunde ikke bringe andet ud af hende, end Udbrud af Forbauselse, og Forundring over at han havde kunnet tage hendes Ord for mere, end en sædvanlig Erkjendelse af de Feil, som man i Almindelighed tilstaaer at være en Arvedeel af vor syndige Natur. Men deri var Konen slet ikke anderledes, end den største Deel af dem, der klage meest over vor fordærvede Natur, og dog tage det overordentligt ilde op, naar nogen anseer dem for at være i Stand til en særegen Forbrydelse. Jo mere alvorlige og indstændige hans Spørgsmaal bleve, desto forsigtigere var hun, indtil han endelig, fuld af Vrgrelse over hendes Hælsstarrighed, og med hemmelig Mistanke om at hun havde spillet sin Nabo et slemt Puds, forlod Huset og besluttede, at holde et aarvaagent Die med hendes Skridt, for i et passende Dieblii at biibringe hende et saadant Slag, at

han ikke alene skulde bringe hende til at bekjende, men ogsaa til at skamme sig.

Under Indflydelsen af denne øieblikkelige Urgrelse og ikke i Stand til at forstaae sin Tante for den største Mistanke, besluttede den unge Mand, endnu samme Morgen at forlade hendes Huus. Madame Lechmere, der, om hun overhovedet ikke vidste at Lionel havde været Vidne til hendes Samtale med Ralph, dog maatte have erfaret det af Abigail, modtog ham ved Trokosten paa en Maade, der ikke i mindste Maade røbede at hun havde faaet en saadan Underretning. Hun hørde paa hans Undskyldninger fordi han maatte forlade hendes Huus, og mere, end een Gang, naar Lionel taelde om den Levemaade, han sandsynligviis kom til at føre i Fremtiden, nu da Fjendtlighederne vare begyndte, om den megen Uro hans Nærværelse vilde forvolde hende, om hans store Bekymring for hendes Skyld, kort sagt, om Alt, hvad han kunde frembringe til Undskyldning for sin Beslutning, — saae han mere end een Gang hendes Die ængstligt henvendt paa Cæcilie, med et Udtryk, der paa enhver anden Tid vilde have bevæget ham til at fatte Mistanke om hendes Gjæstfrihed. Men klart var det, at den unge Dame selv hørte hans Forslag med den største Tilfredshed, og da hendes Bedstemoder spurgde hende om hendes Mening,

og om hun syntes, at han havde frembragt en eneste ordentlig Grund til hans Beslutning, svarede hun med en Iver, som hun slet ikke havde ladet see i sin tidligere Opførsel.

„Sikkert, kjære Bedstemoder! den gyldigste af alle Grunde — hans Tilbøielighed. Major Lincoln kjeder sig hos os; han holder ikke af vort stille Leved, og efter min Mening fordrer stolt Høflighed af os, at vi lade ham drage til Teltene, uden at gjøre de ringeste Foreskillinger.“

„Mine Bevæggrunde maae blive meget misforstaaede, dersom Bængsel efter at forlade Dem —“

„O, Sir! vi forlange ingen Forklaring; De har gjort saa mange Grunde gjældende, Fætter Lionel! at den egentlige og sande Bevæggrund endnu maa ligge i Baghold. Det maa og kan ikke være nogen anden, end Kjedsomhed.“

„Da vil jeg blive,“ — sagde Lionel, — „thi alt andet er bedre, end at blive holdt for usølsom.“

Cecilie syntes baade fornøiet og ærgerlig; hun legede et Dieblisk forlegen med sin Ske, beed sig af Ergrelse i de skjønne Læber, og sagde derpaa venligere:

„Jeg maa altsaa befrie Dem fra den Mistanke, — drag til deres egen Bolig, dersom det behager Dem, og vi ville skjænke Dem de ubegribelige Grunde til

denne Forandring — iøvrigt ville vi jo see Dem hver Dag som en Slægtning.”

Lionel havde nu ingen Undskyldning mere, til ikke at blive sin fattede Beslutning tro, og endstjendt Madame Lechmere med en vis Nølen skildes fra sin interessante Frende, hvilket stod i en besynderlig Modsætning med hendes sædvanlige Kolde, formelig Opførsel, gik dog den forønskede Flytning for sig i Løbet af samme Morgen.

Da denne Forandring var steet, hengik den ene Uge efter den anden paa den i forrige Kapitel beskrevne Maade, medens der bestandigt ankom Forstærkninger og den ene General, efter den Anden viisde sig i Pladsen, for at understøtte den virksomme Gage i at føre Krigen. De Frygtsomme blandt Kolonisterne blegnede, da de hørde den lange Række af dristige, høitpriiste Navne opregnes. Der var Howe, en Mand af ædel Byrd, der længe havde gjort sig bekendt ved sin Vaabenbaad, og hvis Hoved allerede havde udgydt sit Blod paa Amerikansk Grund; Clinton, en anden Spire af et berømt Huus, mere bekendt formedelst sit personlige Mod og sin huuslige Bliidhed, end ved en Krigers vilde Egenstaber, og den fine, fuldbendte Burgoyne, der allerede paa Balspladserne i Portugal og Tyskland havde kjøbt sig et Navn, som han nu skulde forspilde i Amerikas Ørkner. Foruden disse kunde man endnu nævne Pigot, Grant,

Robertson og Arvingen til Northumberland, af hvilken enhver førde en Brigade i Kampen for sin Fyrste; foruden en Mængde Andre af ringere Betydning, der havde henlevet deres Ungdom under Baaben, og nu skulde vise deres Erfarenhed paa Kamppladsen mod de uøvede Landmænd paa Nyenglands Sletter. Som om denne Liste ikke var tilstrækkelig, til at skræmme deres uerfarne Modstandere, havde Længsel efter Krigerhæder forenet mange yngre Mænd af det britiske Riges adelige Slægter paa dette Punkt, paa hvilket Alles Dine nu var hæftede, og iblandt disse een, der siden søiede den skønneste Krands til sine Forsædres Laurbær, Arvingen til Hastings og Moira, den skønne, men endnu uerfarne Ungling Rawdon. Blandt saadanne Staldbrødre, af hvilke Mange havde været hans Bekjendte i Engeland, forgik Timerne snart for Lionel, og han fik kun tiden Tid til at tænke over de Aarsager, der ogsaa havde bragt ham til denne Krigens Skueplads.

En skøn Aften henimod Midten af Juni, var Lionel Vidne til følgende Optrin, ved Hjælp af den aabne Dør, der førde fra hans eget Værelse, til den Stue, som Polwarth havde bestemt til det fortroelige Bord, som han kaldte det. M'Fuse sad ved et Bord med en Skolemesters latterlige Vigtighed, medens Polwarth havde taget en Stilling ved Siden af ham, der indbefattede en Dommers og en Skribers dobbelte

Forretning. For denne frygtelige Domstoel blev Seth Sage slæbt, som det syntes, for at rense sig for visse Forbrydelser, som han skulde have begaaet paa Balpladsen. Da han ikke vidste noget af at hans Bert var bleven indbefattet i den sidste Udværling, og gjerne vilde see, hvad al det listige Spidsbuberi, som han kunde opdage i sine Venners Blikke, skulde betyde, lagde Lionel Pennen og hørde følgende Samtale.

„Nu, svar til Eders Forbrydelser, dumme Dævel med det vise Navn!“ — begyndte M'Fuse med en Stemme, der ved sit raae Tonefald ikke undlod at frembringe den Grefrygt, som han, efter hans Blik at dømme, gjorde sig Umage for at indgyde; — „Tael reent ud, som en Mand og med en Christens Anger, hvis Du kan. Hvorfor skulde jeg ikke strax sende Eder til Jersland, at I kunde tage Eders Desert paa de tre Bjælker, hvoraf den Gne ligger paa tværs. Dersom I har noget derimod, saa siig det uden Nølen, hvis I ellers har Eders flirkantede Figur kjær!“

Gavtyvene forseilede ikke ganske deres Hensigt og Seth yttrede en god Deel mere Urolighed, end han pleiede, endog naar han var i en langt farligere Stilling. Efterat han havde rømmet sig og seet sig om, for af Tilskuernes Dine at læse til hvilken Side deres Medlidenhed hældede, svarede han med en roesværdig Fasthed.

„Fordi det er imod Loven!”

„Lad eders uendelige Snak om Loven fare!” — raabte M’Fuse, — „og seld ikke ærlige Folk besværlig med dens Spidsfindigheder, som om de ikke vare andet end Bisiddere i mægtige Parykker! Paa Evangeliet skulde I tænke, I ugudelige Kjætter! for Eders Endes Skyld, der engang vil komme over Eder med usømmelig Tilfærdighed.”

„Til Sagen, Mac!” — kaldt Polwarth ham i Taleren, da han mærkede, at hans Vens Hidsighed allerede begyndte at bringe ham fra det forønskede Punkt; — „eller jeg skal selv fremsætte Sagen i en Stil, der skulde gøre en Mandamus-Raad Tre.”

„Mandamuserne ere alle imod Chartet og ligeledes imod Loven;” — sagde Seth, hvis Mod steg efter som Samtalen nærmede sig hans politiske Grundsætninger; — „og for mig er det ganske klart, at naar Ministerne paaftaae deres Vedligeholdelse, vil det forvolde Uroligheder, om ikke en ordentlig Krig i Landet; thi Alt er i den største Gjæring.”

„Uroligheder! Du uberægelige Sletthed! Du koldblodige Morder!” — brølede M’Fuse; — „Kalder Du en Dags Kamp Uroligheder, eller Bagholdet bag Gjærderne, naar I lægger Piben af et Gevær paa Job Prays Hoved og Kolben paa en Stilk af en Bomuldsplante, medens I sigte paa eders Næste, kalder I det en ordentlig

Maade at føre Krig paa? Nu svar mig hvad sandt er, og afhold Eder fra Løgn, som I kun vilde æde Stokfist en Løverdag; hvad var det for to Karle, der fyrede mig lige i Ansigtet paa det ulykkelige Sted blandt Bomuldsplanterne, som jeg har bestrevet Eder?"

„Undskyld, Capitain M'Fuse, dersom jeg paastaar, at Eders Hæftighed og Brede løber løbst med Eders Sindighed. Dersom vi saaledes forstrække den Fangne, ville vi forfeile Hensigten af Justitsen. Desuden, Sir! er der en Sætning i Eders Tale, som jeg ikke kan bisfalbe. En god Stokfist er ikke at foragte, især naar den bliver fremsat under Raag mellem to større Fiske, for at vedligeholde Dampen. Jeg har allerede tænkt paa, at bringe en Løverdagsklub sammen, for at nyde Bugtens Rigdomme og at gjøre Røgekunsten fuldkomnere i Henseende til Stokfisten." *

„Og lad Eder sige, Kaptain Polwarth!" — svar

* Der kunde ikke gives en mere passende Gjenstand for en Oldgranskers Undersøggelser, end at see om Kapitainen siden efter har udført sin Plan; og hvis dette har været Tilfældet, om da ikke den Fortjeneste tilkommer ham, at have grundet hiint berømte Selskab, der indtil den Dag i Dag bibeholder den katolske Etik, da det den sidste Ugedag giver et Middagsmaal, hvor man regelmæssigt kommer sammen, og træffer et godt Selskab ved en bedre Viin, end man finder paa noget andet Vord i den bekjendte Verden.

rede Grenaderen og tilkastede ham et stolt Blik; — „at Eder's epicuræiske Tilbøieligheder føre Eder til den høieste Kanibalsisme; thi sikkert kan man kalde det saaledes, naar I taler om Mad og Drikke, naar et af vore Medmenneskers Liv er afhængigt af en Dom.”

„Jeg tænker,” — kaldt Seth, der havde den største Modbydelighed mod al Slags Riv, og som troede at opdage Tegn til et Brud mellem begge sine Doms mere, ham i Taler; — „Capitainen ønsker at vide, hvem de to Mænd vare, der syrede paa ham kort førend han fik Skudet i Skuldren.”

„Kort før, Du Erkehjællker! Det skæde saa hurtigt som Hane og Pande kunde udrette det.”

„Maaskee er der her en lille Bilsfarelse, thi en stor Deel af Tropperne vare i den større Forvirring.”

„Vil I sige dermed, at jeg er gaaet beruset mod min Konges Fjender?” — raabde Grenaderen; —

„Tag Eder I Agt, Hr. Sage! jeg spørger Eder med det Gode, hvem de to Mænd var, der paa den ovennævnte Maade syrede paa mig, og husk paa at et Menneske kan blive kjed af at forelægge Spørgsmaal, naar Ingen besvarer dem.”

„Hvorledes!” — svarede Seth, der hvor erfaren han end var i at finde Udflugter, dog med from Forfærdelse gjøs tilbage for en ligefrem Bøgn; — „Jeg har Grund til at slutte at de — Capitainen er dog

vis paa, at Stedet, han mener, var ligeoverfor Menotomys?"

"Saa vis, som et Menneske der har et sundt Hætte, kan være;" — sagde Polwarth.

"Da kan Capitain Polwarth aflægge Vidnesbyrd i Sagen."

"Jeg troer, at Major Lincolns Hest endnu bærer et lille Stykke Bly i sig, Mester Sage!"

Seth vreg for dette nye Beviis mod sig, og da han desuden vidste, at Capitainen i egentligste Forstand havde taget ham til Fange, just da han igjen vilde føre, besluttede han at gjøre en Dyd af Nødvendigheden og oprigtigt at tilstaae sin Medvirkning ved at bibringe ham Gaaret. Men det Gæste, hans forsigtede Opsørsel endnu vilde tillade ham at sige, var:

"Da jeg seer, at der ikke let kan være foresaldet en Vildfarelse her, er jeg tilbøielig til at troe, at de to Mænd fornemmelig have været Job og mig."

"Fornemmelig!" raabde M'Fuse; — „dersom der var en Ansører for denne feige Plan til at saare en Christen og beskadige en Hest, der, skjøndt den er et dumt Kræ, dog har bedre Blod, end det, der sømmer i Eders Bettelaarer, saa var det Eders egen hæslige Figur. Men jeg er glad ved, at I har bekendt; jeg kan nu med god Samvittighed lade Eder hænge. Dersom I endnu har noget at sige, saa kom frem med

det, eller jeg sender Eder med det første Skib til Ir-
land, tilligemed et Brev til Statholderen, med den Be-
gjæring, at han vil skaffe Eder en hurtig Ende og en
passende Begravelse."

Seth hørte til den Klasse af sine Landsmænd, der
ikke forstod Spøg, skjøndt de besad en stor Deel Skarp-
sindighed. Skuffet af den tilsyneladende Brede, der
virkelig vilde sig i Grenaderens antagne Miner, da
han kom til den Fornærmelse, der var tilføiet ham
selv, blev den Fængnes Tillid til Lovens hellige Be-
styttelse meget rystet, og han begyndte meget alvorligt
at tænke paa Tidernes Usikkerhed og Krigsrettens Des-
spotisme. Den Emule Lune, som han havde arvet ef-
ter sine puritanske Forfædre, var, skjøndt overordentlig
bidende, dog af et ganske andet Slags, end den grove
Vittighed, som Irlænderen havde paa rede Haand, og
det Slags, han ikke besad, kunde han heller ikke gan-
ske begribe, saa at begge de Sammensvorne fuldkom-
men naaede deres Maal, forsaavidt dette var at sætte
ham i Angst. Polwarth havde nu Medlidenhed med
den Forsærdelse, han saa tydeligt røbede og bemærkede
med den største Eiegyldighed:

"Maaskee kan jeg gjøre et Forslag, ifølge hvilket
Hr. Sage kan løstjæbe sin Hals fra Strikken, og jeg
tillige kan være min gamle Ven til Nytte."

"Hører I, Menneſte! der forvæxler Menneſter og

Fæ!“ — skreg M’Fuse; — „ned paa Knæ med Eder!
Tak Sir Peter Polwarth for hans gode Willie!“

Seth var ikke bedrøvet over at høre en saa ven-
sabelig Uttring; da han af Bane var bleven forsigtig ved enhver Handel, undertrykte han ethvert Tegn til Glæde, og sagde med en Mine, der vilde have gjort den snedigste Handelsmand i Kongensgade Ure, at han først ønskede at høre Betingelserne, førend han sluttede Accorten.

„De ere ganske ligesom følgende;“ — svarede Polwarth; — „J skal i Aften erholde Pas og Frihed, paa den Betingelse at J underskriver denne Forskrivning, efter hvilken J forbinder Eder til, saalænge vi ere indsluttede, at forsyne vort Bord, som hidtil, med bestemte Levnedsmidler, saaledes som de her ere optegnede og til fastsatte Priser; Priserne ere saaledes, at den værste Jøde paa Hertugpladsen vilde finde dem billige. Se her, tag dette Papir, læs og skriv under, at vi kunne faae noget at fordoie.“

Seth tog Papiret, og læste det med den Nøjsomhed, han altid pleiede at bruge, naar hans Fordeel var med i Spillet. Han gjorde Indvendinger ved enhver Artikel, og Alt blev forandret ifølge hans hæftige Modsigelser; desuden paastod han, at der skulde indrykkes en Clausul, at Pengestrafpen skulde blive ham

erstattet, hvis Samfærseleu skulde blive forbudt af Dø-
righeuen i Provinsu; derpaa vedblev han:

„Derſom Capitainen vil paatage ſig dette, vil jeg
finde mig i Handelen.“

„Knægten vil endnu have Erſtatning, naar hans
Liv ſtaaer paa Spil!“ — raabde Grenaderen; — „Men
vi ville for Spøg give efter for hans Gavyvenatur,
Polly, og paatage os Bøderne. Kapitain Polwarth
og jeg give vort Ord paa, at vi ville holde Dvereus-
komſten. Lad mig engang gjenueſee Artiklerne,“ —
vedblev Grenaderen, og gjenueløb med en alvorlig
Mine de forſkjellige Artikler i Fortiget; — „Min Tro,
Peter! I har gjort en god Handel! Drekjøb, Kalves-
kjøb, Flæſk, Roer, Kartoffler, Meloner og andre Frug-
ter — der er en Feil, der vilde faae et engeliſt Bords-
ſeſkab til at lee en heel Maaned, hvis en Irlænder
harde gjort den; ſom om en Melon var en Frugt og
en Kartoffel ikke. Men for Gæuden, jeg ſeer, at I
ikke har taelt om andet end om Spiſevarer.“

„Vilde det ikke være godt,“ ſagde Seth; — „om
man ogſaa ſoiæde den ſidſte Betingeſe til, om det
ſkulde behøues?“

„Hør, hvor den Skurk ſøger at ſikre ſig!“ —
raabde M’Juſe, — „Han har to Kapitainers Ureſord
og vil udværlæ det for deres Underſkrift. Fordringen
er alt for billig, til at man kan nægte den, Polly!“

og vi ville gjøre os skyldige i et pecuniært Selvmord, om vi afflog den. Saa sæt da en lille Artikel i Randen, for at oplyse den Bildfarelse, hvori Herren er falden."

Polwarth nølede ikke med at følge Opfordringen, og inden nogle saa Dieblis var alt i Orden, til begge Partes fuldkomne Fornøielse; i det de to Soldater ønskede sig til Lykke med, at en Plan var lykket dem, der syntes at ville bortsfjerne det fornemmeste Onde med en Beleiring fra deres Bord, og Seth ikke tog i Betænkning at indgaae en Overeenskomst, der sandsynlig vilde blive saa fordeelagtig, endstjøndt han tvivlede paa at nogen Ret vilde erkjende den for gyldig. Den Fangne blev nu erklæret for fri og fik det Raad, at begive sig ud af Staden med saa liden Larm, som muligt, og ved Hjælp af det Paa, som han var i Besiddelse af. Seth læsde endnu engang Overeenskomsten opmærksomt igjennem, og gik derpaa bort, med den faste Beslutning at opfylde Betingelserne, og ikke libet glad over, at slippe bort fra Grenaderen, hvis halot komiste, halvt alvorlige Blik, voldte ham mere Uro, end alt det andet, der før havde beskæftiget hans Klogskab. Da den Fangne var gaaet ud, begav de to værdige Herrer sig til deres Aftensmaaltid, og loe hjerteligt af det heldige Udfald af deres ædle Paafund. Lionel lod Seth gaae ud af Bærelset, uden at sige no-

get, men da Manden forlod hans Bolig med nglende, tvivlende Skridt, fulgte den unge Kriger ham ud paa Gaden, uden at lade Noget mærke, at han havde hørt hvad der var foregaaet. Han blev dreven af den roeseværdige Hensigt, at give ham sit Ord paa at hans Huus og Gods skulde blive beskyttede. Dog var det ham ikke let, at indhente en Mand, der, efter at være sluppen ud af en langvarig Indspærring, nu syntes at bruge sine Lemmer fro og fri, i det ubegrænsede Rum. Seths Hurtighed varede uafbrudt, indtil han havde trækket Lionel efter sig langt ind i den nederste Deel af Staden, hvor denne Sidste saae ham træffe sammen med en Mand, med hvilken han pludseligt begav sig hen til en bedækket Gang, der førte til en mørk, snæver Gaard. Lionel fordobblede strax sine Skridt, og da han traad ind i Indgangen bemærkede han strax, at den ranke Figur, som fulgte efter, smuttede gjennem den modsatte Dør ind i Gaarden, og paa samme Tid traf han paa den Mand, der havde været Marsag i at den Anden havde taget denne Veie. Da Lionel traad en Smule til Siden, faldt Blyset af en Bygte paa den Andens Ansigt, og han gjenkjendte i ham den virksomme Leder af Caucus, — som den politiske Forsamling kaldtes, ved hvilken han havde indfundet sig, skjøndt saa forklædt, at den Ube kjendte, hvis hans Kappe ikke af en Hændelse var blæst tilside, kunde

have gaaet forbi sin bedste Ven, uden at være bleven opdaget.

„Vi træffe hinanden igjen!“ — raabde Lionel hurtigt og fuld af Forbauselse; — „endstjøndt det maatte synes, at Solen aldrig burde lyse til vor Sammenkomst.“

Den Fremmede foer sammen, og røbede, at han ønskede at fortsætte sin Vej, som om den Anden havde taget Feil af hans Person, derpaa vendte han sig om, som om han pludseligt befandt sig, nærmede sig til Lionel med uforstyrret Værdighed og svarede:

„Den tredje Gang har, siger man, en høj Kraft. Jeg glæder mig ved at finde Major Lionel uskadt, efter de Farer, han saa nylig udsatte sig for.“

„Disse Farer ere vel blevene forstørrede af dem, der ikke ønsker vor Overherres Sag Held;“ — svarede Lionel koldt.

Et roligt, men stolt Smil svævede over den Fremmedes Ansigtstræk, da han svarede:

„Jeg vil ikke modsigge hvad en Mand beretter, der havde saa megen Deel i hiin Dags Begivenheder. I vil endnu erindre, at, stjøndt Marschen til Vexington, ligesom vore egne tilfældige Sammenkomster, skæde i Mørke, Solen dog skinne klart paa Tilbagetoget, saa at intet blev skjult.“

„Der var intet, der behøvede at stjules,“ — svarede Lionel, ærgerlig over den Andens stolte Miner; — „blot, at den Mand, jeg taler med, er bange for at gaae igjennem Bostons Gader ved høilys Dag.“

„Den Mand, I taler med, Major Lincoln!“ — sagde den Fremmede og traad i sin Hæstighed et Skridt nærmere; — „har vovet, at gaae gjennem Bostons Gader, baade om Dagen og om Natten; da de Prals-hanse, der tjene den, I kalder eders Herre, spankede om i Fred og Ro, og nu da en Nation er bleven ydmyget ved deres Umasselser, skulde jeg være bange for at betræde mit Fædrenelands Grund, naar jeg vilde?“

„Dette er et dristigt Sprog for en Fjende midt i en britisk Leir! Spørg Eder selv, hvad min Pligt fordrer af mig!“

„Dette er et Spørgsmaal, der ligger mellem Major Lincoln og hans Samvittighed;“ — svarede den Fremmede; — „endskjøndt“ — søiede han til efter en kort Pause, og i en mildere Tone, som om han erindrede sin farlige Stilling; — „endskjøndt Herrerne af hans Navn og Familie ikke lettelig bleve Angivere, saa længe de boede i deres Fædreneland.“

„Heller ikke er deres Efterkommere det. Men lad dette være vor sidste Sammenkomst, indtil vi kunne mødes som Venner, eller ogsaa som det anstaaer Fjens-

der der, hvor vi kunne afgjøre disse Punkter, med vore Raarbespidser.”

„Amen!” — sagde den Fremmede, greb den unge Krigers Haand, og trykte den med ædel Hæstighed; — „Denne Time kan vel ikke være meget langt borte, og Gud være den gode Sag gunstig!”

Uden at sige mere, slog han sin Kappe tættere om sig og iilde saa hurtigt bort, at Lionel ikke, om han endog havde følt Lyst dertil, vilde have kunnet hindre ham i at gaa videre. Da alt Haab om at indhente Seth var forsvundet, vendte den unge Kriiger langsomt og takkefuld tilbage til sin Bolig.

De to eller tre paafølgende Dage udmærkede sig ved mere end sædvanlige Tilberedelser blandt Tropperne, og man erfarede, at Officierer af Rang nøie havde reconnoiceret den anden Halv. Lionel opbeholdt taalmodigt Begivenhedernes Gang, men da Sandsynligheden for at han vilde træde i activ Tjeneste, formerede sig, oplevede igjen det Ønske hos ham, atter at søge at udfritte Beboerne af Bærehuset, og han begav sig i denne Hensigt til Bersten, fjerde Aften efter ovennævnte Samtale med den Fremmede. Det var længe efter at Tappenstrøg havde bragt Staden i den dybe Rolighed, der følger efter Larmen i en Garnison, og da han gik forbi, saae han ingen uden Skildvagterne, der gik

frem og tilbage indenfor deres indskrænkede Grændser, og undertiden en Officier, der saa silbigt vendte hjem enten fra et Gilde eller fra sine Kaldsforretninger. Vindverne i Varehuset vare mørke, og dets Beboere, hvis det havde nogle, vare nedsænkede i en dyb Søvn. Hurtigt og bevæget fortsatte Lionel sin Vej igjennem de snævre, mørke Gader i Nordenden, indtil han uventet befandt sig ude paa den aabne Mark, der beboes af de Døde paa Koppes-Hill. Paa denne Høi havde den engelske General ladet opplante et Batteri af svært Skjts, og Lionel, der gjerne vilde undgaae at anraabes af Soldaterne, dreiede en Smule af til den ene Side, og besteg derpaa Toppen af Høien. Der satte han sig paa en Steen, og begyndte at overlade sig til sine Grublerier over sin egen Skjæbne og Landets Stilling.

Natten var mørk, men de lette Dunster, der synes at hænge over Stedet, aabnede sig af og til, og et svagt Stjernelys straaledes fra Himmelen og gjorde Krigsskibenes sorte Masser, og de lette Omrids af den ligeoverfor liggende Kyst synlige. Midnattens Stilhed hvilede over Skuepladsen, og naar det lydelige Raab: „Alting vel!“ tonede fra Skibene og Batterierne, fulgte paa det øieblikkelige Skrig en Rolighed, saa dyb, som om hele Verden slumrede paa den Forsikkring om at alt var sikkert. I saadan et Dieblif, da selv Natte-lustens lette Aande kunde høres, traf Lyden af en Plads-

sten i Vandet, som om en Kare blev bevæget med den yderste Forsigtighed, den unge Krigers Dre. Han lyttede opmærksomt, og i det han stirrede hen i den Retning, hvorfra Lyden kom, saa han en lille Baad glide hen ad Vandfladen, og snart at lægge til Kysten ved Foden af Høien, med en rolig, eenformig Bevægelse Begjærlig efter at erfare, hvem der saa hemmeligt og paa saadan en Tid kunde seile om i Havnen, vilde Lionel staae op og gaae ned, da han saa en mørk Menneskelfelse komme ud af Baaden og stige op ad Høien, lige hen imod det Sted, hvor han sad. Lionel holdt sin Kande og trykte sig sammen i den mørke Skygge, som et Punkt af Høien kastede paa ham, indtil Skikkelsen var kommen ham paa ti Skridt nær, hvor den blev staaende, og, ligesom han selv, sagde at undertrykke alle andre Toner og Følelser, for ganske at overlade sig til sine Tanker. Den unge Krigers gjorde sit Sværd løst i Skeden, førend han sagde:

„Vi have valgt et afsidesliggende Sted og en hemmelig Time til vore Betragtninger, Sir!“

Harde Skikkelsen besiddet et ulegemligt Væsens Natur, vilde den ikke have hørt denne saa uventede Bemærkning med større Eieghyldighed, end den Mand, til hvilken den var henvendt. Han dreiede sig langsomt om til den Talende, og betragtede ham alvorligt, førend han svarede med en sagte, truende Stemme:

„Der paa Høien er en Grenadeer med Gevær og Bajonnet, og gaaer frem og tilbage mellem Kanonerne; dersom han hørde nogen tale her, vilde han gjøre os til Tænger, om ogsaa Major Lincoln var med.”

„Ha, Job!” — sagde Lionel; — „og Dig træffer jeg stryge omkring om Natten, som en Tyv. I hvilket uhyggeligt Grinde er Du nu igjen sendt ud?”

„Dersom Job er en Tyv, fordi han besøger Gravene paa Coppes,” — svarede Job tørt; — „saa er der to Tyve her.”

„Godt svart, Knøs!” — sagde Lionel smilende; — „men jeg spørger endnu engang, i hvad Hensigt Du har forladt Staden paa denne usædvanlige, mistænkelige Tid?”

„Job kommer gjerne til Gravene, førend Hanen galer; man siger at de Døde vandre, naar de Levende sove.”

„Og vilde Du da have Omgang med de Døde?”

„Det er syndigt at spørge saa meget; og de Spørgsmaal I gjør, burde altid gjøres i Hans hellige Navn;” — svarede Knøsen i en høitidelig Tone, der i Forening med Tiden og Stedet, fik Lionels Blod til at isne; — „men Job er gjerne i Nærheden af dem, for at vænne sig til Taagen, til han ogsaa engang bliver kaldet til at gaae omkring ved Midnatstid.”

Hør!" — sagde Lionel; — „hvad er det for en
 Varm der?"

Job stod et Dieblif og lyttede ligesaa opmærk-
 somt, som hans Staldbroder, førend han svarede:

„Det er slet ikke andet end Vindens Susen i Bug-
 ten eller Søen, der bruser imellem Derne."

„Ingen af Delene!" — sagde Lionel; — „jeg
 hørde en sagte Hviſten af tusinde Stemmer, eller og-
 ſaa mine Drer bedrage mig."

„Det kan være Vænderne, der tale med hinanden;" —
 ſagde Knøſen, — „man ſiger, at deres Stemmer ere
 ſom bruſende Vinde."

Lionel lagde Haanden paa Panden, og gjorde ſig
 Umage for at ſamle ſine Tanker, der vare blevene for-
 virrede ved hans Staldbroders høitidelige Væſen; han
 gik langſomt bort fra Stedet, medens den Gtante
 fulgte efter ham, uden at tale et Ord. Han ſtandsede ikke
 førend han havde naaet den indre Krog af Mureh, der
 indſluttede Kirkegaarden, hvor han blev ſtaaende og ibet
 han lænede ſig til Indhegningen, lyttede opmærkſomt.

„Dreng! jeg veed ikke hvorledes din taablige Tale
 kan have forvirret mit Hoved," — ſagde han; —
 „men viſt er det, at en egen overjordiff Susen i Nat
 omſvævede dette Sted. Ved Gud! Det er igjen en
 Hviſten, ſom om Luften over Vandet var opfyldt med
 levende Væſner; og nu forekommer det mig igjen ſom

om jeg hørde en Lyd, som naar en svær Byrde falder til Jorden!"

"Jh!" — sagde Job; — "det er en Banken paa Ligkisten; de Døde gaar igjen i deres Grave, og det er paa Tiden at vi gjøre Plads for dem."

Lionel nølede ikke længere; men han løb mere, end han gik, saa opfyldt var han af en hemmelig Angst, som han til enhver anden Tid vilde have skammet sig ved at røbe; heller ikke mærkede han noget til at Job fulgte efter ham, førend han var langt inde i Lynnsstrædet. Her blev han tiltælt af sin Bedfager i dens sædvanlige, udtrykfulde Tone:

"Dette er det Huus, som den Gouverneur byggede, der gik bort over Søen for Penges Skyld;" — sagde han; — "han var engang en fattig Dreng, som Job, og nu siger man, at hans Sønnesøn er en stor Herre, og Kongen gjorde ogsaa Bedstefaderen til Ridder. Det er saa temmelig det samme, om en trækker sine Penge af Søen, eller af Landet. Kongen gjør ham derfor til Lord."

"Du anseer den kongelige Gunst for meget godt: Ejøb, Dreng!" — svarede Lionel, og kastede et flygtigt Blik paa Whippes Huus, i det han gik forbi; — "Du glemmer, at jeg ogsaa engang vil blive en af Eders foragtede Ridder."

"Jeg veed det," — sagde Job; — "og I kom-

mer ogsaa fra Amerika; det lader til, at alle fattige Knøse gaar fra Amerika til Kongen, for at blive store Lorder, og at alle Sønner af store Lorder komme til Amerika for at blive fattige Knøse. Nab siger, at Job ogsaa er en Søn af en stor Lord."

"Da er Nab en ligesaa stor Laabe, som hendes Søn;" — sagde Lionel; — "men, Dreng! jeg gab gjerne tale med din Moder i Morgen, og jeg venter, at Du siger mig, hvad Tid jeg kan træffe hende."

Job svarede ikke, og Lionel bemærkede, at han breiede Hovedet om, at den Hjantede pludseligt var undvogen, og at han løb saa stærkt han kunde tilbage til sin Undlingsplads blandt Gravene. Uergerlig over Drengens vilde Luner skyndte Lionel sig til sin Bolig, og kastede sig paa Sengen, skjøndt han flere Gange hørte det lydelige Raab: "Alting vel!" førend de besynderlige Villeder, der bestandigt drog forbi hans Sjæl, vilde tilstøde ham den Ro, som han længtes efter.

Femtende Kapitel.

„Vi ere uidentvivl finere Herrer, end de simple Landmænd, som vi drage imod; vore Hatte have smukkere Kramper, vore Kaarder hange smagfuldere ved vor Side og vi gjøre en bedre Figur paa Baller. Men lad os ikke glemme, at den meest fuldkomne Macaroni iblandt os i Peking vilde blive anseet for en raa Wonde.“

Brev fra en Veteran.

Da den dybe Morgensøvn indbyskede hans Sandser, blandede Synet fra Fortiden og Fremtiden sig i vild Forvirring i den unge Krigers Drømme. Hans Faders Skikkelse stod for ham, som han havde seet den i sin Barndom; den betragtede ham med hiin blide, sørgmodige Tilbøielighed, der laa i hans Blik, efter at han ved sin Moders Død var bleven sin Faders eneste Glæde. Medens hans Hjerte opvarmedes ved dette Syn, forsvandt Skikkelsen, og der fulgte phantastiske Billeder, der syntes at danske mellem Gravene paa Copps, brevene om i vilde Spring, hvori Dødens Rædsler syntes at ligge, af Job Pray, der svævede imellem Gravminderne, som et Væsen fra en anden Verden. Et pludseligt, lydeligt Tordenflag brød da løs ovenover dem, at Skyggerne adsplittedes til deres stille Boliger,

af hvilke han endnu manges Gang saae dem stjele frem med deres stive Dine og spøgagtige Blikke, som om de vidste, at de besadde Magt til at saae de Levendes Blod til at isne. Hans Syner bleve nu piinligt tydelige, og saa levende, at de forstyrrede hans Søn, indtil hans Sandser sprængte deres unaturlige Baand, og han vaagnede. Morgenlusten trængde ind igjennem de aabne Gardiner, og Daglyset udgjød sig allerede over Stadens Taage. Lionel stod op, og gik flere Gange frem og tilbage i Værelset, medens han forgjæves gjorde sig Umage for at bortstrømme de Billeder, der havde forstyrret hans Søn, da de Toner, der trængte igjennem Luftens Stilhed, bleve for tydelige, til længere at kunne misforstaaes af et øvet Øre.

„Ha!“ — mumlede han ved sig selv; — „jeg har kun drømt halvt; disse ere ikke Tonerne af en indbildt Søn; Kanonerne tale meget tydeligt for en Soldat.“

Han aabnede Vinduet og saae ud over den Egn, der omgav ham. Lyden af Skytset blev nu hurtigere og stærkere, og Lionel fastede sine Blik til alle Sider, for at opdage Karsagen til dette usædvanlige Optik. Gage havde været saa klog, at opbejle sine Forstærkninger Ankomst, førend han bibragde Fjenden et Slag, der efter hans Anskuelse skulde være afgjørende, og man vidste vel, at Amerikanerne vare for sparsomt forsynede med Krigsfornødenheder, til at de vilde spille en eneste Ladning i et

af de tomme Angreb ved de nyere Beleiringer. Hans Kundskab om disse Omstændigheder forøgede den Nysgjærighed, hvormed Major Lincoln stræbde at gennemtrænge Marsagen til en saa usædvanlig Forstyrrelse. Alle Vinduer i den tistøbende Bygning havde snart, ligesom hans eget, sine forundrede, forstrækkede Distsuere. Hist og her saae man en halv paaflædt Soldat eller en travl Borger ile gennem de tause Gader, med Skridt, der viiste hvor nysgjærrige de vare. Kvinder styrtede i Forvirring ud af deres Dørre og foer, da Bulderet opfyldte deres Drex med tifold Styrke, blege af Skræk, tilbage i deres Boliger. Lionel tiltaelde to eller tre Mennesker, der ilede forbi; men de saae vildt i Veiret, løb forbi, uden at svare, som om Omstændighederne vare for farlige til at give dem Tid til at tale. Da han fandt, at hans Spørgsmaal ikke nyttede, flædte han sig paa i en Hast, og skødte sig ud paa Gaden. Da han var ude af Døren, ilede en halvpaaflædt Artillerist bag efter ham, ordnede med den ene Haand sin Klæder, og bar i den anden nogle ringere Kjendetegn paa det Korps, i hvilket han tjende.

„Hvad betyder denne Fyren, Sergeant?“ — spurgde Lionel; — „og hvor iler I hen i denne Forvirring?“

„Rebellerne, Eders Naade! Rebellerne!“ — svarede Soldaten, og saae sig om, uden at afbryde sin Til; — „jeg gaaer til mine Kanoner.“

„Rebellerne!“ — gjentog Lionel; — „hvad kunne vi i en saadan Stilling have at frygte af nogle Landsmænd? Karlen har forladt sin Post, for at sove, og Frygt for sig selv blander sig med hans Iver for Kongen!“

Borgerne strømmede nu i Hobe ud af deres Bølliger; Lionel fulgte deres Exempel og ilede til den nærliggende Hoi, hvorpaa Fyrtaarnet stod. Han steg op ad den steile Wei tilligemed en Snees Andre, uden at værle et Ord med disse Mennesker, der vare ligesaa forbausede over denne tidlige Forstyrrelse af deres Søvnsom han selv; og efter nogle faa Minutters Forløb stod han paa den lille græssegroede Flade, der var bedækket med hundrede nysgjærrige Tilskuere. Solen havde just borttaget det tynde Taageslør, der hvilede over Vandet og Diet beherskede nu en vid Udfigt. Flere Skibe laae i Kanalerne Charles og Mystick, for at dække de nordlige Udgange til Stedet, og da han saae en hvid Røgstøtte hvirvle sig om Masterne af en af Fregatterne, var det ikke længere vanskeligt for Lionel at begribe, hvorfra denne Fyren kom. Medens han nu stod og pønsede paa hvilke Grunde der kunde gjøre en saadan krigerisk Færd nødvendig, brød umaadelige Røgbjærge frem af Siderne af et Linieskib, der ogsaa aabnede sit dybmundede Skjød, og blev strax efterfulgt af forskjellige svømmende Batterier og lettere Skibe, indtil den lange Række af

Hole, der indsluttede Boston fyldtes med Gjenlyden af hundrede Jidsvælg.

„Hvad kan det betyde, Sir!“ — raabde en ung Officier af hans eget Regiment og vendte sig om til ham; — „Søfolkene gjøre Alvor af det, og lade deres Kanoner med Rugler, som jeg kan høre af Skuddenes Piben.“

„Jeg kan ikke rose mig af nogen bedre Stilling, end Deres,“ — svarede Lionel; — „thi jeg kan ingen Fjende see. Da Kanonerne synes at være rettede efter Halvøen ligeoversfor, formoder jeg at en Trop Amerikanere søge at ødelægge Græsset, der nylig er bleven meiet paa Engene.“

Den unge Officier vilde just give denne Formodning sit Bifald, da de hørde en Stemme raabe ovenover dem:

„Der flyder en Kanon fra Copps! De skulle ikke tænke, at de kunne forstrække Folket med deres Helvedes Alarm; lad dem flyde, til de Døde gaae frem af deres Grave — Bayfolkene ville nok forsvare Høiene.“

Hvert Døe var rettet opad og de forundrede Tilskuere opdagede Job Pray, der sad paa Risten af Thyret; hans Miner, der ellers vare saa intetsigende, glødede af Glæde, medens han bestandigt svang Hatten i Luften, eftersom den ene Kanon efter den Anden forøgede Larmen.

„Nu, Knøs! raabde Lionel;” — „hvad seer Du?
 Og hvor ere Bayfolkene, som Du taler om?”

„Hvor?” — svarede Tjanten, og slog med barnagtig
 Glæde Hænderne sammen; — ih, der hvor de gif hen
 i den mørke Nat, og hvor de ville blive staaende til
 den lyse Middag. Bayfolkene kunne i det mindste see
 ind af Vindverne i det gamle Funnel, og ville ikke lade
 de Regulaire komme til sig, men lære de ugudelige
 Mordere hvad Ret er.”

Lionel raabde, noget forbittret over Jobs dristige
 Sprog, med en harmfuld Stemme: „Kom ned fra dit
 Rebe, Styngel! og forklar Dig, eller Grenaderen der
 skal hente Dig ned — og bringe Dig til en Pæl,
 hvor Du skal erholde den Tugtelse, Du trænger saa
 haardt til.”

„J har lovet, at Grenadererne aldrig mere skuldt
 pidske Job;” — sagde Tjanten, og satte sig paa Huf
 paa Risten, hvorfra han med mørke Blik skjulede ned
 til den, der skulde tugte ham; — „og Job vilde gaae
 Grinder for Eder, og ikke modtage nogen af Kongens
 Kroner til Belønning.”

„Kom da ned i Diebliffet, og jeg vil erindre vor
 Accord.”

Trøstet ved denne Forsikkring, der blev givet ham
 i en venlig Tone, steg Job ubekymret ned fra sit

Jernsæde, lod sig glide ned af Pælen til Jorden, hvor paa Major Lincoln greb ham ved Armen og spurgde:

„Hvor ere Bayfolkene, Du taelde om, spørger jeg endnu engang?“

„Der!“ — svarede Job, og pegede hen over de lave Tage i Staden, i den Retning, hvor Halvøen laa; — „de grave deres Geller paa Breeds, og besæfte nu Grundpillerne, og da skal I see til hvilket Dyrer de ville opfordre Folket.“

Saa snart Stedet var nævnet, henvendtes Alles Blikke, der hidindtil havde seet paa Skibene, istedet for at opsoge Gjenstanden for Fjendtlighederne, paa de grønne Høie, der hævede sig en Smule paa høire Side af Byen Charlestown, og enhver Tvivl var pludseligt bortryddet ved denne Opdagelse. Den høie keglesformede Top af Bunkerhill laa nogen og ubesat, som Dagen isorveien; men paa en lav Kam, der strakte sig noget ud i Søen, var der opkastet en lav Jordvold, hvis Hensigt ingen Soldat kunde tage Feil af. Denne Skandse, saa lille og ukunstlet, den end var, beherskede dog ved sin Beliggenhed den hele indre Havn ved Boston, og var paa en vis Maade farlig for Besættningen i Staden.

Det pludselige Syn af denne Vold, der var opstaaet som ved Trylleri, var det, der, da Morgentaa-gen adspredtes, havde opstrækket de slumrende Søfolk,

og nu var den allerede blevet et Maal for Kanonerne paa alle Skibene i Bugten. Forbauselse over deres Landsmænds Dristighed fik Borgerne til at forstumme, medens Major Lincoln og de saa Officierer, der vare i Nærheden, ved det første Blik saae, at dette Skridt fra deres Modstanderes Side maatte bringe de Sammensvornes Sag til en hurtig Afgjørelse. Forgjæves vendte de deres forundrede Blikke til de nærliggende Høie, og til forskjellige Punkter af Halvøen, for at opsoge de Forsvarsanstalter, hvormed Soldater i Almindelighed søge at beskytte deres Værker. De ligeoverfor dem staaende Landmænd havde besat det Punkt, der bedst var beregnet paa at holde Fjenden ude, uden Hensyn paa Følgerne, og i nogle saa Timer opkastede deres Værk med en Duelighed, der kun blev overgaaet af deres Dristighed. Ved det første Blik begreb Major Lincoln Sandheden; han følte sine Kinder gløde, da han erindrede den hule, utydelige Mumlen, som Natteluften havde baaret til hans Ører, og tænkte paa hine uforklarlige Fantasier, der havde opfyldt hans Sind, indtil de bleve affpredte af Sandheden og Dagens Lys. Han gav Tob et Vink, og forlod med hurtige Skridt Høien; da de havde naaet Fælledsgrunden, vendte han sig om, og sagde alvorligt til sin ledsager: „Knægt, Du har vidst noget om dette Arbejde i Nat!“

„Joh har nok at gjøre om Dagen; han behøver ikke at arbejde om Natten, hvor Ingen uden de Døde forlade deres Ro;” — svarede Knøsen med et Blik fuldt af Kandsvaghed, der snart afvæbnede den Andens Brede.

Lionel smilte, da han igjen tænkte paa sin egen Svaghed, og gjentog ved sig selv:

„De Døde! Ih, det er et Arbeide af Levende, og det er dristige Folk, der have rovet en saadan Daad. Men sig mig, Joh! thi det er forgjæves, at Du længer søger at fluffe mig, hvor mange Amerikanere lod Du tilbage paa Høien, da Du i Nat satte over Kanalen Charles, for at besøge Gravene paa Copp’s?”

„Begge Høiene vare fulde;” — svarede denne; — „Breed’s fuld af Mennesker, Copp’s fuld af Andrer. — Joh troer, at de Døde stode op, for at see deres Børn grave i Nærheden.”

„Det er meget sandsynligt,” — sagde Lionel, der holdt det for bedst, at rette sig efter Drengens vilde Buner, for at afvæbne hans List; — „men om de Døde end ere usynlige, kan man dog tælle de Levende.”

„Joh talde fem hundrede Mennesker, der ved Stjerneskin drog med deres Spader og Hækker over Landtungen ved Bunker, men da holdt han op, thi han glemte om det var syv eller aatte hundrede der kom næst efter.”

„Og da Du havde holdt op med at tælle, kom der da endnu Flere?”

„Baykolonien er ikke saa fattig paa Menneſter, at den ved et Opbrud ikke ſkulde kunne ſtille Tusinde.“

„Men I havde dog en Overopſynsmand ved dette, Arbeide? Var det Ulvejægeren fra Connecticut?“

„Man behøver ikke at gaae ud af Provindsen, for at finde en Opſynsmand ved at grave en Skandſe. Dick Gridly er et Boſtonerbarn.“

„Ah! han er Formanden! Gaa have vi intet at frygte, naar Tømmermændene fra Connecticut ikke ſtaaer i Spidsen for dem.“

„Mener I, at den gamle Preſcott fra Peperel vil forlade Høien, ſaa længe han endnu har et Korn Krudt at ſtyde bort! Nei, nei, Major Lincoln! Ralph ſelv er ingen bedre Krigsmand, og Ralph kan I ikke ſtrække.“

„Men naar de tit fyre med deres Kanoner, vil deres ringe Forraad ſnart være forbrugt, og da maae de nødvendigt flye.“

Tob lo hjerteligt, og med ſtor Foragt i alle ſine Miner ſvarede han:

„Ja, hvis Bayfolkene vare ſaa dumme, ſom Kongens Tropper og havde ſaa ſvære Kanoner. Men Koloniens Skjts behøver kun en lille Ladning, og de have ikke meget Skjts; lad kun de Høvedes Slynkler komme op til Breeds, Folket vil nok lære dem Loven.“

Lionel havde nu hørt alt, hvad han kunde haabe at bringe ud af Tjanten betræffende Amerikernes

Styrke og Stilling; og da Dieblikkene vare for kostbare, til at spille dem med unyttig Snak, besøel han Knøsen at møde i hans Bolig samme Aften og forløb ham. Da han kom hjem, indelukkede Major Lincoln sig i et eget Værelse, og tilbragde flere Timer med at skrive og med at gennemsee vigtige Papirer. Et Brev blev især skrevet, læst, reet itu, skrevet om igjen, fem, sex Gange, til han endelig forsegled det, og skrev Udskriften paa dette vigtige Papir med et Slags Sorgløshed, der røbede at hans Taalmodighed var bleven udtømt ved de gjentagne Forsøg. Disse Dokumenter bleve betroede til Meriton, med den Befaling, at afgive dem efter Udskriverne, dersom de ikke bleve forandrede tilbage inden den følgende Dag; hvorpaa den unge Kriger tog lidt Frokost til sig. Medens han endnu var indsluttet i sit Kammer, havde Lionel flere Gange slængt Pennen bort, for at lytte til Larmen i Staden, der endnu trængde op til hans Værelse, og røbede den Tummel og det Raseri, der herskede paa Gaderne. Da han endelig var bleven færdig med sin Bestjæftigelse, greb han sin Hat, og tog med iilsomme Skridt Veien til Midten af Staden.

Kanonier raslede over Steenbroen, Munitions-vogne fulgte efter, og Officierer og Soldater iilde efter deres Skyts. Adjutantere, der havde vigtige Budstaber at bringe, reed vildt gennem Gaderne, og hist

og her saae man ogsaa en Officier forlade sin Bolig, medens mandig Stoltthed i hans Blik haardnakkent kjæmpede med den indre Modløshed, da han saae de sidste angstfulde Diekast, der fulgte hans forsvindende Stikkelse, af dem, der ellers vare vante til at møde hans fulde af Tillid og Kjærlighed. Dog havde han kun tiden Tid til at lægge Mærke til disse forbigaaende Tegn til Familieforg, midt i denne almindelige Tummel. Af og til brød Tonerne af en krigerisk Musik gennem Bugterne af de krogede Stræder, og Troppeafdelinger marscherede til de Steder, hvor de skulde indstribes. Medens Lionel stod et Dieblit ved et Gadehjørne, og beundrede et Grenadeerkorpses Holding, faldt hans Blik paa M'Juses anseelige Stikkelse og strænge Ansigtstræk. Han marscherede i Spidsen for sit Compagni med den Alvor, der tæller Maalet af Skridtene blandt de vigtigste Ting i Livet. I en ringe Afstand fra ham var Job Pray, og afmaalde sine Skridt efter Soldaternes March; han betragtede med sløv Forbause dette statelige Syn, medens hans Ører ubevidst optog Musikkens opmuntrende Toner. Da dette skønne Korps var forbi, fulgte en Bataillon, der hørte til det Regiment, i hvilket Lionel stod. Den varmhjertede Polwarth førte de første Rækker, og, i det han vinkede med Haanden, raabde han:

„Gud velsigne Eder, Leo! Gud velsigne Eder! I

Dag ville de holde Stand i en aaben Fægtning, da har denne Bukkejagt en Ende."

Lyden af Hornene overdøvede hans Stemme, og Lionel kunde blot besvare hans hjertelige Hilsen; hvorpaa han, mindet ved Synet af hans Kammerater om sit Forsæt, vendte om og fortsatte sin Vej lige til den Høistkommanderendes Bolig.

Dørene af Provindshuset vare fuldtproppede af Krigsfolk; Nogle ventede paa at faae Audience; Andre gik ind og ud med Miner, der røbede, at de vare beskæftigede med Udsørelsen af vigtige Grinder. Navnet Major Lincoln var neppe nævnet, førend en Adjutant viisde sig, for at føre ham til Statholderen, og dette med en Høflighed og en Til, som flere Herrer, der allerede havde ventet i hele Timer, sandt temmelig uretfærdig.

Men Lionel, der kun havde lidt at gjøre med den Mængden, som han ikke hørde, fulgte sin Fører og var snart i et Værelse, hvor Krigsraadet just havde sluttet sine Raadslagninger. I Døren maatte han gjøre Plads for en Officier, der ilede ud, og hvis anseelige Skikkelse var bøiet noget af de dybe Tanker, som man kunde læse i hans dunkle, krigeriske Blik, da han for et Dieblisk slog det op, for at besvare den unge Krigers lette Hilsen. Omkring denne Høvding samlede strax en Flok unge Mennesker, og da de ilede bort sammen, kunde Lionel slutte af deres Tale, at de toge Veien til

Ramppladsen. Stuen var opfyldt med Officierer af høi Rang, dog saa man hist og her en Mand i borgerlig Klædning, der med sine forlegne, forrigfulde Blik forraadte, at han havde været en af Mandamusraadgi-verne, hvis flette Raad havde fremstændt den Ulykke som deres Wiisdom nu ikke kunde gjøre god igjen. Ud af en lille Kreds af saadanne nedslagne Borgerlige traad Gages fordringsløse Skikkelse, og dannede ved det Simple i sin Klædedragt en skjærende Contrast mod den militaire Pragt, der omgav ham.

„Hvorned kan jeg tjene Major Lincoln?“ — sagde han og greb fortroligt den unge Mand's Haand, som om han var glad ved at slippe bort fra de besværlige Raadgiørre, som han forlod med saa saa Omstændig-heder.

„Wolfs egne ere dragne forbi mig paa deres Wei til Baadene, og jeg vover at trænge mig frem til deres Excellence med det Spørgsmaal, om det ikke er paa Tiden at deres Major tiltræder sin Tjeneste?“

En Sky leirede sig for et Dieblik paa Genera-lens rolige Pande, og han svarede derpaa med et ven-ligt Smil:

„Det vil kun blive en Forpostfægtning og maa være hurtigt forbi. Men dersom jeg tilstod enhver tapper ung Mand, hvis Mod bliver vakt i Dag, hans Begjæring, kunde det let koste hans Majestæts Tjeneste

en Officier, der vilde gjøre Kjøbet af et Stykke Land for dyrt."

"Men tør jeg ikke gjøre Dem opmærksom paa at Familien Lincoln er her fra Provindsen; og at dens Exempel ved en saadan Leilighed ikke burde gaae spildt!"

"Koloniernes Hengivenhed bliver allerede repræsenteret her saa vel, at dette Offer ikke behøves;" — sagde Gage, og kastede et skjødsløst Blik paa den Gruppe, der ventede bag ved ham; — „mit Krigsraad har bestemt de Officierer, der skulle bruges og jeg beklager at Lincolns Navn er bleven forbigaaet, da jeg seer, at det smerter ham; men et kostbart Liv bør man ikke letfindigt og uden Nødvendighed udsætte for Fare."

Lionel bukkede og efterat han havde meddeelt det Ribet, han havde bragt ud af Job Pray, vendte han sig bort, og befandt sig i Nærheden af en anden Officier af høi Rang, der smilte, da han saae hans misfornøiede Ansigt, greb ham under Armen og førte ham ud af Stuen, med en Fortroelighed, der passede til hans fornemme Gestalt og sine Opførsel.

"Altjaa er De, ligesom jeg selv, Lincoln! i Dag ikke med i Slaget for Kongen;" — sagde han, da de havde naaet Forsalen; — „Hove har Lykken foiet ved denne Leilighed, hvis der kan være Tale om Lykke ved en saa ringe Affaire. Men allons, følg med op paa Coppes som Tilskuere, da de nægter os en Rolle i Skues-

spillet, og maaskee kunne vi opsnappe Stof til en Pasquinade, istedet for til et Heltedigt.

„Tilgiv mig, General Burgoyne!“ — sagde Lionel; — „hvis jeg anseer Sagen for alvorligere, end De.“

„Ah, jeg havde glemt, at De ledsagede Perry paa Lexingtonerjagten!“ — afbrød den Anden ham, — „saa ville vi da kalde det en Tragødie, dersom De synes bedre derom. Hvad mig angaaer, Lincoln! da er jeg kjed af disse krumme Gader og skumle Huse; jeg har nogen Smag for Naturens Poesie, og havde allerede for længe siden seet mig om paa disse Landmænds forladte Marker, dersom jeg havde haft Magt, som jeg har Willie. Men Clinton kommer ogsaa til os; han er ogsaa paa Kopps, hvor vi alle kunne faae en Tiemes Underviisning i Krigsvidenskaben, ved at studere den Maade, hvorpaa Howe svinger sine Batailloner.“

En Soldat af Middelalder forenede sig med dem; hans anseelige Gestalt havde, medens den manglede den Vnde og Vethed, som den Herre besad, der endnu bestandigt holdt Lionel under Armen, et krigeriskt Udtryk, der var fremmet for den rolige, borgerlige Sages Blik. Ledtaget af deres Tjenere forlode de Alle Gouvernementshuset, for at tage deres Stilling paa den saa tit omtaelte Høi.

Da de kom ud paa Gaden, slap Burgoyne sin Ledtagers Arm, og gik med behørig Værdighed ved Siden

af sin Medgeneral. Lionel benyttede med Glæde denne Forandring, for at holde sig noget borte fra Gruppen, som han fulgte i en Graastand, der tilloft ham at iagttage Indvaanernes Følelser, som de Andres Stolthed gjorde at de oversaae. Blege, ængstlige Qvindeansigter saae paa dem fra Vindverne, medens Tagene og Kirke-taarnene fyldtes af mere dristige og mere interesserede Tilskuere. Trommerne lød ikke mere gennem de snævre Gader, thi endt man undertiden hørte over Vandet den klingende Pibe, der forraadte Troppernes Bevægelser paa Halvøen ligeoverfor. Men høiere end alt andet lød det uophørlige Bulder af Kanonerne, der ikke siden Solens Dpgang havde ophørt med at gennemsluse Luf-ten, indtil Dret var bleven vant til det og havde lært at adskille de svagere Toner, som vi have omtaelt.

Da Selskabet steg ned i den lavere Deel af Staa-den, syntes denne forladt af alt Levende; de aabne Vind-ver og de ubevogtede Dørre røbede den Til, hvormed Folket var tyet til Steder, hvorfra man bedre kunde betragte Kampen. Disse Tegn til den største Nysgjær-righed vakke endogsaa Deeltagelse hos de gamle, til saadanne Begivenheder vante Soldater. De fordobblede deres Skridt, og kom snart fra de skumle Bygninger ud til den aabne, ubegrænsede Udsigt fra Høien.

Det hele Skuespil laa nu for dem. Næsten lige-overfor var Landsbyen Charlestown med sine forladte

Gader, taase Dage, lig et Opholdsted for Døden, eller dersom der var Tegn til Liv at finde i dens aabne Afgange, var det kun enkelte Skikkelser, der bevægede sig hurtigt afsted i Ensomheden, som om de skyndte sig med at forlade et uheldsvangert Sted. Paa det modsatte Punkt, paa Sydostkanten af Halvøen og omtrent tusinde Alen borte, var Jorden bedækket med Menneskemasser i røde Kjoler, med Baaben, der straalte af Middagsolen. Midt imellem begge, men dog nærmere ved den stille Landsby, havde sig brat den allerede beskrevne fredesformige Forhøining over Sletten, der var begrænset af Vandet, indtil en Høide af halvtredsindestype til tredsindestype Fod, indtil den lidt efter lidt staaede ned til en lav Ryg, paa hvilken det ubetydelige Bærk var opkastet, der havde voldt al denne Larm. Engene til Høire vare endnu fredelige, smilende som i Provindsens roligste Dage, endstjøndt Lionels ophidsede Phantasi foregjøgledede ham, at en mørk Stilhed udbredte sig over de forladte Teglovne ligesom ham og over det hele Landskab, der stod i en mørk Samklang med de forestaaende Optrin. Langt borte til Venstre over Vandet i Charlestown havde den amerikanske Veir udgydet sine Tusinder over Høiene, og hele Landets Befolkning i en Omkreds af mange Mile var forsamlet paa eet Punkt, for at være Vidne til den Kamp, paa hvilken Folkets Vel beroede. Fyrtaarnshøien havde sig

af Staden Bostons redselfulde Stilhed, som en Pyramide af levende Ansigter, hvoraf ethvert Die var henvendt paa det skjæbnesvangre Punkt, medens Mennesker hang paa Raastængerne af Skibene, paa Tøge, Taarne og Altaner, i tankeløs Sikkerhed, og enhver anden Sands tabde sig i Begjærligheden efter at see. Krigsskibene vare trængte langt ind i Strømmen, eller, egentligere taelt, i hine snævre Arme af Søen, der dannede Halvøen, og sendte deres Kugler med utrættelig Iver hen over den lave Landtunge, der alene frembød en Forbindelse mellem de sig opoffrende Landmænd paa Høien og deres Landsmænd, der vare længere borte. Medens en Bataillon efter en Anden landede paa dette Punkt, foer Kanonkugler fra Batteriet paa Copps og fra Krigsskibene hen over det naturlige Glacis, der omgav Forskandsningen og gravede sig ind i Jordvoldene, eller foer med Raseri ind i de forladte Sider af de lustigere Høie, der laae nogle hundrede Favne bag dem, og de sorte, rygende Bomber syntes at svæve over Stedet, som om de betænkte sig paa hvilket Punkt de skulde vælge, for at anbringe deres dræbende Brændstof.

Trods disse frygtelige Foranstaltninger og det uop-
hørlige Tab denne hele, rædsomme Morgen, havde de
raske Landmænd paa Høien ikke afbrudt deres store
Anstrængelser, for til det Yderste at forsvare den Post,
som de saa dristigt havde besat. Forgjæves udtømde

Engelænderne sig i Forsøg paa at bringe deres haardnakkede Fjender i Forvirring; Hakken, Skuffen og Spaden vedblev i deres Arbeide, og Jord hævede sig paa Jord, under Varmen og Faren af Kanonaden, uafbrudt, og saa godt, som om Jacob Prays æventyrlige Planer virkelig vare Maalet, og Landmændene virkelig beskæftigede sig med deres sædvanlige Livs fredelige Arbeider. Dog lignede denne Fasthed ikke hiin dristige Trods, som Dvælsere kan give endog den gemeneste Sjæl; thi ubeskjendte med den militaire Glæde, i deres Stands simple, røde Klæder, bevæbnede med et saadant Bærg, som de selv havde taget med fra Krogene paa deres egen Kamin, og selv uden en Fane, der kunde slynge sine opmuntrende Følger over deres Hoveder, stod de, kun opmuntrede af deres retfærdige Sag, og hine høie Grundfætninger, som de havde arvet fra deres Forsædre, og, som de vilde at denne Dag skulde vise, vare uforvanslede gaaede over paa deres Efterkommere. Det blev siden bekjendt, at de taalte deres Møisommeligheder, deres Farer, endog blottende for den Røring, der er saa nødvendig, for i rolige og sikre Dieblikke, at vedligeholde Legemets Kræfter; medens paa den anden Side deres Fjender, i Forventning af at deres sidste Tropper skulde komme, roligt fortærede et Maaltid, der skulde være det Sidste for Hundrede af dem. Det strækelige Dieblik syntes nu at nærme sig. Man bemærkede

en almindelig Bevægelse blandt de britiske Batailloner, der begyndte at opstille sig under Beskyttelse af en Række Høie, langs med Kysten, efterat de nylende Baaide endelig vare komne med de andre Afdelinger, Officierer iilde fra Regiment til Regiment, for at overbringe Generalens endelige Befaling. I dette Dieblif viisde der sig en Afdeling Amerikanere paa Toppen af Bunkerhill, og forsvandt, i det den hurtigt steg ned ad Veien, i Engen paa venstre Side af deres Forstærkninger; Andre fulgte paa disse og brød, ligesom de, gjennem det farlige snævre Pas, trodsende Ilden fra Skibene, for at forene sig med deres Kammerater paa Sletten. Da besluttede den britiske Feltherre paa een Gang at forekomme at flere Forstærkninger skulde indtræffe, og gav den længe ventede Befaling, til at være beredt til et Angreb.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tre- til sex og tredsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forsagt af og trykt hos S. Lier.

1835.

W. B. D. 1835

Cambridge University

Printed by the University Press

Printed by the University Press

Printed by the University Press

Printed by the University Press

1835

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Fjerde Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Lier.

1835.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

1891

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.
1891

Sextende Kapitel.

Amerikanerne havde i Løbet af denne skrækkelige Morgen gjort Mine til, at besvare deres Fjenders Ild med nogle Feltstykker, ligesom for at spotte den skrækkelige Kanonade, de udholdt. Men da det Dieblig kom, da den alvorlige Kamp begyndte, svævede den samme ærefrygtfyldende Stilhed, der herskede i de forladte Gader i Charlestown, over Forskandsningerne. Paa Engen paa venstre Haand gjorde de nysankomne Hobe af Løvningerne af to Gårder et Gnest, bedækkede det Hele med Rør, der vorde i Nærheden, og opstillede sig langs med dette svage Bolværk, der ikke tjende til Andet, end til at skjule deres Svaghed for deres Modstandere. Bag denne besynderlige Vold laae flere Afdelinger af Landmænd fra de nærliggende Provindser Ny-Hampshire og Con-

necticut i mørk Forventning, med Baabnene i Armen. Deres Linie strakte sig fra Kysten til Foden af Bjærg-rækken, hvor den endte flere hundrede Fod bag Bær-ferne og lod en viid Nabning i en Diagonallinie mellem Gjærdet og Jordbrystværket, der et kort Stykke løb ned af Skraaningen af Høien fra det nordøstlige Hjørne af Forstænderingen. Nogle hundrede Alen bag denne uregelmæssige Stilling havde sig den nøgne Kam af Bunkerhill, ubesat og uforsvaret, og Globerne Charles og Mystick, der flød omkring dens Fod, nærmede sig saa meget til hinanden, at Varmen af deres Fald smæltede sammen. Over denne lave og smalle Landtunge udgjød de kongelige Fregatter deres Ildstrøm, der aldrig hørde op, medens de talrige Hobe ubisciplinerede Ameri-kanere sværmede deromkring og nølede med at vove den farlige Gjennemgang.

Paa denne Maade havde Gage for største Delen omringet den ulykkelige Halvø med sine Stridskræfter, og de Dristige, der saa fjækt havde opstillet sig under Munden af hans Kanoner, vare, som før er sagt, priisgivne uden Beskyttelse og uden Næring, og kun forsynede med Waaben af deres eget Forraad, for at opretholde deres Folks Vre. Regner man Folk af enhver Alder og Stand, kunde deres Antal være om- trent to Tusinde; men da Dagen stred frem, brød

smaa Hobe af deres Landsmænd, drevne af deres Følelser, og opmuntrede ved de gamle Partigjængeres Exempel fra Skovene, der gik frem og tilbage i Snævringen og med hoi Røst kaldte Folket sammen, fra Tid til anden gennem Ilden fra Skibene, for at forene sig til Diebliffets nærforestaaende, blodige Værk.

Paa den anden Side anførde Howe mere end et lige Antal af sin Fyrstes udvalgte Tropper, og da Baade bestandigt vedbleve at fare hele Eftermiddagen mellem begge Halvøer, blev denne Ulighed usorringet, indtil Enden af Kampen. Nu, paa dette Sted i vor Fortælling var det, at Generalen, da han holdt sig for stærk nok til at angribe sin foragtede Fjendes Forskandsninger, traf Forholdsregler for at prøve paa dette Foretagende i de ophidsede Tilskuers Paasyn. Uagtet den Tillid, hvormed den engelske Anfører kommanderede sine Soldater, foelde han dog, at den forestaaende Kamp vilde blive et Slag af ikke ringe Betydning. Ti tusinde Tilskuers Dine vare henvendte paa hans Bevægelser, og Leiligheden fordrede den rigeste Fremstilling af al Krigsherlighed.

Tropperne ordnede sig med stjern Noiagtighed, og Kolonnerne drog stateligt langs hen med Rykten, og indtog de dem anviste Stillinger under Beskyttelse af en Hoi. Deres Masse var paa en vis Maade deelt,

da den ene Halvdeel maatte besejge den majsommelige Høi, og den Anden drog langs med Bugten, eller Frugthaverne paa den mere jævne Grund, imod Landmandene paa Sletten. De Sidste forsvandt snart bag Frugttræerne, og de ovenomtaelte Brænderier. De kongelige Kolonnens Marsch op ad Høien var langsom og afmaalt, og lod deres Feltstykker Tid til at forene deres Rader med Kanonadens Larm, der brød løs med nyt Raseri, da Bataillonerne lavede sig til at bryde op. Saa ofte en Kolonne kom paa det anvisste Punkt, kastede den det herlige Gjenskin af sine glimrende Krigere i den klare Soel langt fra sig.

„Det er et herligt Syn!“ — mumlede Føderen ved Siden af Lionel, der var meget modtagelig for sin tillokkende Stands Poesi, — „Hvor overordentlig frigerist! og med hvilken Mødtighed hans første Trop stiger op ad Høien imod Fienden!“

Styrken af hans Følelser hindrede Major Lincoln i at svare, og den Anden forglemte snart i Dieblikkets overvældende Angst at han havde taelt. Den britiske Linies Fremstreden, saa støj og langsom, lignede snarere en Exercerøvelses ordnede Regelmæssighed, end en Marsch til en dødelig Kamp. Dens Faner slagrede stolt over den, og der gaves Dieblikke, da man hørte dens vilde Musik trænge igjennem Luften og mildne

de mere raae Toner af dens Kanoner. De Yngre og mindre eftertænksumme iblandt Krigerne vendte sig om og smilte venligt, da de saae Taarne, Tage, Master og Høie oversaaede med Tusinde, der betragtede deres stolte Rækker. Da de britiske Linier bleve de smaa Forstærkninger vaer, og langsomt trængde sig om deres forskjellige Sider, taug en Kanon efter en Anden, og den nysgjærrige Artillerist eller udmattede Sømand laa udstrakt ved sit hede Skjts, og stirrede i stum Forbauselse hen paa Skuepladsen. Dette var just et Dieblif, hvori Buldret af Kanonerne syntes at forsvinde, som Braget af en fjern Torden.

„De ville ikke kjæmpe, Lionel!“ — sagde den livlige Fører ved Siden af Lincoln; — „Howes Front har indjaget disse Karle Skræk, og vor Seier vil blive uden Blod!“

„Vi ville faae det at see, Sir! vi ville faae det at see!“

Disse Ord vare neppe udtælte, førend Briterne fyrede Peloton paa Peloton. Lynene af deres Geværer foer hurtigt omkring Toppen af Høien og derpaa fulgde tykke Røgskyer, der steg op fra Frugthaverne. Endnu hørde man intet fra Amerikanerne, og de kongelige Tropper forsvandt snart for Diet, da de langsomt stred frem i den hvide Sky, som deres egen Ild havde dannet.

„De ere blevne skræmmede, ved Himlen, de Hunde ere blevne skræmmede!“ — raabde endnu engang Lionels muntre Ledsager; — „og Howe staaer uskadt kun kun to hundrede Skridt fra dem!“

I dette Dieblif slog et Flammelag igjennem Røgen, som naar Lynet leger i en Sky, medens paa een Gang tusinde Bevæger formerede Larmen. Det var ikke blot Indbildning, naar Lionel meende, at han saae Røgdaæket over Høien bevæge sig, som om de øvede Krigere, som det indesluttede, veeg tilbage for denne nære, frygtelige Ild, men i næste Dieblif trængte det opmuntrende KrigsKrig og de Stridendes lydelige Raab over Snævringen til hans Øre endogsaa under Kampeus skrækkelige Brag. Ti aandesløse Dieblikke gik forbi, som eet, og de ophidsede Tilskuere paa Copps stirrede endnu opmærksomt hen paa Scenen, da en Stemme hævede sig midt iblandt dem og raabde:

„Hurra! lad de larmende Djævale gaae op til Breds; Folket vil nok lære dem Loven!“

„Kast den rebelfte Skurk ned af Høien, lad ham i en Kanon!“ — raabde paa een Gang en Snees Soldater.

„Holdt!“ — skreg Lionel; — „Det er en Banvittig, en Affindig, en Gal!“

Men den brede, vilde Mumlens lagde sig ligesaa snart igjen og tabde sig i andre Tølelser, da man saae

de glimrende røde Linier af de kongelige Tropper komme frem af Røgen og vige tilbage for deres Fjenders levende Ild.

„Ha!“ — sagde Burgoyne, — „det er en Finte for at lokke Rebellerne ud af deres Baghold!“

„Det er et aabenbart, skjændigt Tilbagetog!“ — mumlede den alvorlige Kriger tæt ved ham, hvis flarspere Die med eet Blik havde bemærket de Angribendes Ulykke; — „Dette er det andet skammelige Tilbagetog for Rebellerne!“

„Hurra!“ — raabte igjen den ophidsede Fjante; — „der kommer ogsaa de Regulerede ud af Frugthaverne! Se, hvor Grenadererne snige sig langs med Gjerderne! Lad dem gaae til Breds; Folket vil nok lære dem Loven!“

Denne Gang fulgte intet Hævnstrøg paa Gjerningen, men halvtredsindstyve Soldater styrtede som af en fælleds Drikt over deres Offer. Lionel havde ikke Tid, til at komme frem med en eneste Forestilling, førend Job allerede svævede i Luften baaret af et Duffin Arme, og i næste Dieblik rullede han ned af den steile Skraaning med en Hurtighed, der førte ham til Bredsen af Vandet. Han sprang op paa sine Been, svang endnu engang sit Hat i Triumph, og den uforsærdede Fjante raabte endnu engang sin fornærmende Udfordring. Derpaa vendte han sig om, trak sin Baad frem fra et

stjult Sted under de nærliggende Buste, og gled, under en Steenregn, over Armen af Søen, hvor hans lille Baad ubemærket slap igjennem mellem den Mængde Baade, der roede i alle Retninger. Men hans Fart blev bevogtet af Lionels urolige Die, der saae ham lande og med hurtige Skridt forsvinde i Stadens stille Gader.

Medens dette ubetydelige Mellemspil fandt Sted, blev Dagens store Drama ikke afbrudt. Det Røgflør, der hang over Høien, var bortvistet af Vinden, og svævede langsomt mod Sydvest, hvorved den blodige Balplads igjen blev synlig for Diet. Lionel bemærkede de alvorlige, betydningsfulde Blik, som Kongens Lieutenanter væxlede med hinanden, da de paa een og samme Tid vendte deres Rigerter bort fra det skrækkelige Sted; og da han tog den, Burgoyne tilbød ham, kunde han læse Forklaringen af disse Diekast i den store Mængde Døde, der laae adspredte foran Forstandøningerne.

I dette Dieblik holdt en Officier fra Balpladsen en Samtale med de to Anførere, hvorpaa han, efter at have udført sit Grinde, ilde tilbage i sin Baad, aldeles som en, der føler, at han bliver brugt i en Sag, hvorpaa der beroer Liv og Død.

„Det skal skee, Sir!“ — gjentog Clinton, da den Anden forlod ham, med Panden foldet under høi Krigs-

begeistring; — „Artilleriet har sine Befølinger, og Arbeidet skal blive udført uden Ophættelse!“

„Dette, Major Lincoln!“ — raabte hans eftertænksomme Staldbroder, — „Dette er en af Soldatens sørgelige Pligter! at kæmpe, at bløde og selv at døe for sin Fyrste, er hans lykkelige Forrettighed; men mangen Gang er det hans sørgelige Lod, at være Værktøi for Hænnen.“

Lionel ventede kun et Dieblis paa en Forklaring, — snart saae man Ildkugler beskrive deres vide Kredse i Luften, og at bringe Ødelæggelse blandt de tætte, brændbare Tæge i den ligeoverfor liggende Landsby. I meget faa Minutter hævede sig en tyk, sort Røg af de forladte Bygninger, og fløstede Flammer legede paa de hede Tagsteen, som om de spøgede over deres ubetvistede Besiddelse af Stedet. Han betragtede den tiltagende Forstyrrelse i piinlig Taushed, og i det han henvendte sine Blik til sine Vedsagere, troede han, uagtet den Andens Sprog, at læse den dybeste Uergrelse i deres bortvendte Bine, der saa ganske uden Betænkning havde givet den skrækkelige Befaling til Ødelæggelse.

Med Optrin, som de, vi her forsøge paa at beskrive, bliver Timer til Minutter, og Tiden flyver saa ubemærket, som Livet forsvinder under Alderdommens Skridt. Britternes forvirrede Rækker vare blevne op-

holdte ved Goden af Høien, og bleve paa ny med beundringsværdig Mandstugt og overordentlig Omhu ordnede under deres Anføreres Dine. Nye Batailloner fra Boston rykkede med høi Krigerstoltthed ind i Rækkerne, og alt røbede, at et nyt Angreb var nær. Da et Dieblisk sløv Forskudelse, der var fulgt paa de kongelige Troppers Tilbagezog, var forbi, udslyngede Tropperne og Batterierne med tifold Hæftighed deres Raseri mod Fjenden. Skud foer uophørligt opad den ubetydelige Høi, og gjennemrodede vildt den græsbe-groede Overflade, medens sorte, truende Bomber svævede over Forsvarsværket, som Uhyrer i Lufften, der ere i Begreb med at flyde ned paa deres Nov.

Endnu laa alt roligt og ubevægeligt indenfor de lave Jordhøbe, som om intet der havde Deel i det blodige Udfald af Dagen. Kun nogle Dieblisk saae man en gammel Mands smækkre Skikkelse bevæge sig langsomt hen mod det Øverste af Volden, roligt at betragte den engelske Generals Stillingen i de fjerneste Dele af hans Linie, og, efterat have værlet nogle Ord med en Herre, der under denne farlige Recognoscering traadte hen til ham, at forsvinde med denne bag Forskandsningerne. Lionel hørde snart Navnet Prescott fra Pimperell, der sagte gif fra Mund til Mund gjennem Menneffemas-sen, og hans Glas bedrog ham ikke, da han i den

mindste af de To troede at have opdaget den ubekjendte Leder af den før beskrevne Forsamling.

Alles Dine vogtede nu paa de fremstribende Batailloner, der endnu engang nærmede sig til Kamppladsen. Spidserne af Kolonnerne vare allerede i Nærheden af Fjenden, da man saa en Mand komme hurtigt ned af Høien fra den brændende By; han stod stille midt i Faren paa det naturlige Glacis og svingende triumpherende sin Hat; Lionel troede endog at høre den Gjantes des Jubelfrig, da han gjenkjendte hans usformelige Skikkelse, førend han sprang ned i Forstandningerne.

Den høire Fløi af Britterne forsvandt endnu engang i Frugthaverne og Kolonnerne foran Forstandningerne aabnede sig igjen, med al en høi Krigstugts imponerende Noiagtighed.

Deres Vaaben saa man allerede glimte i lige Linie med den grønne Overflade, og Lionel hørde den erfarne Kriger ved Siden af sig mumle for sig selv:

„Lad ham spare sin Tid, og trænge frem med Bajonetspidsen!“

Men Fristelsen var for stor, endog for de kongelige Troppers øvede Mod. Salve fulgte paa Salve og inden nogle faa Dieblis havde deres Rækker igjen omringet sig med et Forhæng af Laage. Derpaa kom det frygtelige Lyn fra Forstandningerne og de bølgende Masser fra den modsatte Side forenede sig til en Sky,

der indsluttede de Rjæmpende i sine Følger, som om den vilde skjule det blodige Værk for Tilskuerne. Tyve Gange i det korte Tidsrum af ligesaa mange Minutter troede Major Lincoln at høre den uafbrudte Rulsen af de amerikanske Geværer hændse for Troppernes svære og regelmæssige Salver, og derpaa forekom det ham, at Lyden af de Sidste blev svagere og kun lod sig høre efter længere Mellemrum.

Følgen blev dog snart bekendt. Det tunge Læg af Røg, der nu traf sig hen over Grunden, var gienembrudt paa halvtredsindstyve Steder og Briternes forvirrede Mæsser blevne drevne i vild Uorden foran deres mere betænksomme Fjender. Officierernes lyssende Raarder søgde forgjæves at standse Strømmen, heller ikke ophørde Flugten ved flere Regimenter, førend de havde naaet deres Baade. I dette Dieblis blev der hørt en Tummel i Boston lig Vindens pludselige Brusen, og den Gne saae paa den Anden med ufordulgt Forbauselse. Hift og her undslap et dæmpet Glædesstrig mange uforsigtige Læber, og manget Die glødede af en Triumph, der ikke længere kunde undertrykkes. Indtil dette Dieblis havde Lionels Følger vakklet mellem hans Stoltthed af hans Fædreland og hans krigeriske Mod, men alle andre Følger tabte sig nu i denne Sidste, og han saae sig dristigt om, som om han søgte dem, der vovede at glæde sig over at hans

Kammerater vare slagne tilbage. Den poetiske Ansø-
rer befandt sig endnu ved Siden af ham og beed sig
af Værgelse i Læberne, men hans mere prøvede Kamme-
rat var pludseligt borte. Et andet, hurtigt Blik faldt
paa hans forsvindende Skikkelse, da han ved Foden af
Høien just var i Færd med at stige i Baaden. Hurtig-
gere end en Tanke var Lionel ved Bredden og raabde,
da han fløi dermed:

„Holdt! For Guds Skyld holdt! Tænk at det
høv og fyrgetyvende er i Fellen og at jeg er Major
i det!“

„Tager ham ind!“ — sagde Clinton med hiin
mørke Glæde, med hvilken man erkjender en trofast
Ven i et farligt Dieblis; — „og roer saa alt hvad I
kan, for eders Liv, eller, hvad der endnu er mere, for
det britiske Navns Ære!“

Lionels Hoved løb rundt, da Baaden skød hen
ad Vandfladen; men førend han endnu havde naaet
Midten af Strømmen, havde han Tid til at betragte
den hele rædselsfulde Scene. Ilden havde udbredt sig
fra Huus til Huus og hele Byen Charlestown med
sine fire hundrede Bygninger gik op i Luer. Lusten
syntes opfyldt med hvinende Rugler, som de fiskede
hen over hans Hoved, og Krigsskibenes sorte Sider
udspjædede deres Flammemaßer med utrættelig Iver. Un-
der denne Larm sprang den engelske General og hans

Leedsager i Land. Den Første styrkede ind i de forvirrede Rækker, og bragde ved sin Nærværelse og Stemme Folkene af et Regiment igjen tilbage til deres Pligt. Men lange og lydelige Grindringer om deres gamle Mod og Hæder behøvedes der for at gjengive Folk, der vare saa vildt adsplittede, og som nu saae gennem deres sønderrevne, udmattede Rækker og savnede mere end Halvdelen af deres Kammeraters velbekjendte Ansigter, blot Halvparten af deres forrige Selvtillid. Midt imellem de tilbagevigende Tropper stod deres alvorlige, ubøielige Anførere, men af alle de muntre, kjække Unglinger, der havde været i hans Følge, da han om Morgenens drog ud af Byen, var Ingen meer tilbage, undtagen liggende i sit Blod. Han alene syntes uforfærdet i den forvirrede Hob, og sine Befalinger gav han, som sædvanligt, roligt og bestemt. Endelig lagde den paniske Skræk sig nogenlunde og Ordenen blev endnu engang oprettet, da de modige og nedslaaede Herrer af Divisionen igjen erholdt deres tabte Ansæelse.

Anførerne raadflog nu affides med hverandre, og nye Foranstaltninger til et Angreb bleve strax truffene. Militairist Pragt blev ikke mere stillet til Skue; Soldaterne afslagde alle unyttige Kjendetegn paa deres Stand; mange trak endogsaa deres Kjoler af for paa nogen Maade at formilde en fegende Sols Brand, der endnu

blev formeret ved Heden fra Ilden, som man kunde føle til de yderste Grændser af Halvøen. Frikke Kompagnier rykkede ind i Kolonnerne, de fleste Tropper blevne trukne bort fra Engene og kun nogle saa Høbelødes tilbage, for at beskæftige Amerikanerne, der laae bag Gjærdet. Da alle Forberedelser vare trufne, gav man endelig Tegnet til at gaae frem. Lionel havde taget Plads i sit Regiment, men da han marscherede paa Fløien af en Kolonne, kunde han overse den største Deel af Balpladsen. I Fronten bevægede en Batalion sig, der i de tidlige Angreb var smæltet sammen til en Haandfuld Mennesker. Bag efter denne kom en Trop Søsoldater fra Skibene, kommanderede af deres egen gamle Major, og derpaa fulgte den nedslagne Nesbitt og hans Korps, i hvilket Lionel forgjæves ledte efter den godmodige Polwarths Ansigtstræk. Eignende Kolonner marschede paa høire og venstre Side og indsluttede Forstandningen paa tre Sider.

Nogle saa Minutter bragde dem nær den lave, ufuldendte Jordvold, for hvis Besiddelse der paa den Dag var bleven udgydet saa meget Blod. Den laa endnu, ligesom før, stille, som om intet aandede i dens Midte, endstjøndt en frygtelig Række af sorte Rør udbredte sig langs med det Øverste af den, og fulgte Bevægelserne af de Colonner, der nærmede sig, ganske som

de æventyrlige Troldmænd i vore Ørkener siges at bevogte deres Bytte. Da Larmen af Kanonerne igjen blev svagere, hørde man Buldret af de indstyrtede Huse og den frygtelige Bragen af Ilden paa venstre Side. Uhyre Masser af sort Røg steg op af de opdyngede Ruiner og væltende sig udad Lag paa Lag, hang de over Bærket som skrækelige Skyer, der kastede deres dunkle Skygger paa Blodmarken.

En stærk Kolonne saae man nu stige frem, ligesom af den brændende By og det Heles Marsch var hurtig og modig. Et dæmpet Raab gik igjennem Pelotonnerne, at de skulde lægge Mærke til deres Modstanders fremragende Geværer, derpaa fulgte Skriget: „Fremad med Bajonetten! Fremad med Bajonetten!”

„Hurra for de kongelige Irlænder!” — raabte M’Juse i Spidsen for den sorte Kolonne fra Branden.

„Hurra!” — gjentog en velbekjendt Stemme fra den tauske Forstændsning; — „Lad dem komme op til Breech; Folket vil nok lære dem Loven!”

Man tænker ved saadanne Leiligheder med Lynets Hurtighed; og Lionel selv havde just troet sine Kammerater i Besiddelse af Forstændsningen, da den frygtelige Ildstrøm foer Mandflabet i Fronten lige i Ansigtet.

„Fremad med det — de!” — skreg den gamle Major af Marineerne, — „fremad! eller det 18de har Vren for Dagen!”

„Det gaaer ikke an!“ — mumlede Soldaterne af det — de; — „Ilden er alt for hæftig!“

„Saa gjør Plads og lad Søfolkene igjennem!“

Den svage Bataillon veeg tilside, og Dybets Krigere, der vare vante til at stride i Nærheden, sprang med et lydeligt Skrig i deres Sted. Amerikanerne, hvis Munition var udtømt, sank nu mismodige tilbage og kun nogle Faa kastede i fortvivlet Harmes Stene paa deres Fjender. De britiske Kanoner havde bestadiget deres lave Brystværn, saa at de ikke længere kunde holde sig, og da Kolonnerne kom nærmere til den svage Vold, bestrøttede de tværtimod det fjendtlige Parti.

„Hurra for de kongelige Irlændere!“ — raabde Mr Guse igjen, og sprang op paa den ubetydelige Vold, der nu kun var lidet høiere, end hans egen Skikkelse.

„Hurra!“ — gjentog Pitcairn og svingede sit Sværd paa det andet Hjørne af Forskandsningen; — „Dagen er vor!“

Endnu en Flammestrom brød ud af Bærket, og alle hine brave Karle, der havde fulgt deres Officiers Exempel, bleve adspredte, som om en Hvirvelvind var gaaet hen over dem. Grenaderen udstødte endnu engang sit Kampstrig og styrtede hovedfuld ned imellem Fjenderne, medens Pitcairn sank tilbage i sit eget Børns Arme. Skriget: „Frem med det svøb og fyrge“

tyvende!" — Iøb igjennem Geledderne og denne gamle Bataillon besteg Volden. I den lille Grav gik Vinceln forbi den døende Somand, opsnappede det døende, fortvilede Blik af hans Dø, og saae i næste Dieblit sig selv tæt ved Fjenden. Da Kompagni paa Kompagni trængte ind i den uforsvarede Skanse, trak Amerikanerne trodsigt ud af Udgangen af Samme i Ryggen af dem, og holdt bestandigt Soldaternes Bajonetter i en behørig Afstand med deres plumpe Geværer og uformelige Vaaben. Da det Hele var kommen ud paa Sletten, modtog Landmændene en hæftig, frygtelig Ild fra Bataillonerne, der omringede dem paa tre Sider. En vild, skrækkelig Forvirring fulgte paa denne regelmæssige Kamp, og manget dødeligt Saar blev bragt og modtaget, medens Haandgemængene gjorde Brug af Skydevaabnene i nogle Dieblit næsten ganske umuelig.

Lionel skred bestandigt fremad, var altid i Hælene paa den flygtende Fjende, og steg paa denne vanstelige Wei over manget Lig. Uagtet Kampens vilde, uhyre Uorden faldt hans Blik dog paa den anseelige Fremmedes Skikkelse, der laa ubstrakt livløs paa det fortrampede Græs. Under Dieblittets vilde Skrig og frigeriske Hidsighed standsede Unglingen, og saae sig om med et Blik der tydeligt tilkjendegav, at det tykkedes ham at der var udoft Blod nok, og at han ønskede

at Myrderiet var forbi. Da traf Tegnet paa hans Kjole en døende Landmands gennemtrængende Blik til sig, og denne anvendte sin sidste Kraft for endnu at bringe sine Landsmænds Nander et værdigt Offer. Den hele, rørende Scene forsvandt ved Lynet af Geværet i Mandens Haand, for Lionels Sandser, han sank ned foran Fodderne af de Rjæmpende, usølsom for al videre Triumph, for enhver Fare.

En enkelt Officiers Fald i en saadan Kamp var en Omstændighed, man ikke lagde stort Mærke til, og Regimenter drog forbi ham, uden at en eneste blev staaende for at bekymre sig om hans Skjæbne. Da Amerikanerne havde gjort sig løs fra Tropperne, steg de ned i den lille Kløft mellem begge Høie, hurtigt, som en Trop, der er kommen i Uorden, slæbende de fleste af deres Gaarede med sig og kun overladende nogle faa Fanger til Fjenden. Jorrbundens Bestaffenhed begyndte deres Tilbagetog, da hundrede Rugler gik uden Skade hen over deres Hoveder, og da de havde naaet Toppen af Bunkershill, havde Afstanden givet dem endnu større Sikkerhed. Da de saae Balpladsen tabt, brød Folkene ved Gjærdet op fra deres Stilling og forlod Engen; alt bevægede sig i forvirrede Masser bag Kammene af de nærliggende Høie. Soldaterne fulgte dem og fyrede idelig, men formedelst Afstanden uden synderlig Virkning; paa Toppen af Bunkershill gjorde

de udmattede Pelotonner holdt og saae Hobene stride usforfærdede gennem den skrækkelige Ild, der bestrøg Sletten, saa ubestadigede, som om Trolddom havde sikret deres Liv.

Solen heldede nu til sin Nedgang. Da Fjenden forsvandt, holdt Skibene inde med deres Ild, og snart hørdes intet Geværskud meer paa det Sted, hvor en frygtelig Kamp havde raset saa længe. Folkene begyndte at befæste de yderste Høie, hvorpaa de havde leiret sig, for at forsvare deres unyttige Erobring, og for den Kongelige Feltherre blev der intet andet tilbage, end at gaae og begræde sin Seir.

Syttende Kapitel.

Hun taler, men hun siger intet — dog
 Hvad slader det, thi hendes Nie taler,
 Saa svarer jeg.

R o m e o.

Skjønt Slaget ved Bunkerhill blev holdt, da Græsset endnu laa paa Engen, var dog Novemberens føle-

lige Kulde fulgt paa Sommerens Hede, Bladene vare faldne af paa deres bestemte Tid og Februars Storme og bidende Kulde var frembrudt førend Major Lincoln forlod det Leie, paa hvilket man havde lagt ham, da han fuldkommen bevidstløs blev baaren bort fra Høien paa Halvøen. I al denne Tid havde den skjulte Kugle trodsat al de britiske Saarlægers Behændighed, og al deres Kundskab og Erfaring formaaede ikke at overskjære visse Pulsaarer og Gener i Arvingen til Vincolns Legeme, der, som man troede, hindrede det haardnakkede Bly i at komme ud, og efter alles Mening forsinkede den ulykkelige Lidendes Helbredelse. Denne Vanskelighed var en af de Ubehageligheder, som Lionels høie Stand udsatte ham for; thi var Meriton bleven syg istedetfor ham, vilde den hele Sag sikkert snart have været afgjort. Endelig kom en ung, dristig Kæde, der endnu havde Verden for sig, fra Europa; han besad større Duellighed, eller mere Dristighed end sine Kollegaer — thi Virkningerne af begge Dele ere mange Gange de samme — og nølede ikke med strax at bestemme sig til en Operation. Hørens Medicinalstab slog Rynker paa Næsen ad dette dumdriftige unge Menneske, og lod det i Førstningen være nok med dette tauske Tegn paa sin Foragt, men da den Syges Venner, som det sædvanligt skeer, laande Ore til Haabets Hvibspen og tilloob, at den unge Mand, der stode paa sin

Kniv, brugde sine Instrumenter, begyndte hans Collegaer ikke allene at tale høit, men ogsaa at skrige. I een eller to Dage forglemde endog de Subalterne i Høren Beleiringens Lidelser og Farer, og hørde med stumme, forundrede Ansigter paa Feltlægerne's uforstaaelig Raubervelfst, og Mange bleve endogsaa blege ved Fortællingen, skjøndt man vides at de aldrig havde røbet en saa skammelig Svaghed endog ligesom dets bitterste Fjender. Men da man erfarede, at Ruglan lykkelig var trukken ud og at det blev bedre med Patienten, fulgte en Stilhed, der syntes langt mere betydningssfuld, end den foregaaende Storm, den dristige Practikus blev inden kort Tid almindelig erkjendt for Grunderen af en ny Theori og den Titel M. D. (medicinæ doctor) blev af Halvdelen af de lærde Corporationer i Christenheden, dynget paa hans ærede Hoved.

Men hvordan end Virkningerne af denne Operation have været for Lægevidenskaben, saa er det vist, at den var i den højeste Grad gavnlig for den Gjenstand, paa hvilken den blev udført. I syv lange Maanedes laa Lionel i en Tilstand, hvori man kunde sige, at han mere eksisterede end levede, næsten uden at kunde føle det mindste af det, der foregik omkring ham, og til Lykke for ham næsten aldeles usølsom for Smerte og Angst. I enkelte Dieblis vilde hans Livsflamme, som det lod, opblusse, som en udgaaende Lampe, men

derpaa skuffede den igjen hans Oppasferes Frygt og Haab, i det den Syge igjen hensees i den Uføelsomhedsstilstand, hvori han saa længe havde været. Ved en feilagtig Anskuelse af sin Herres Lidelser havde Meriton ladet sig forlede til at bruge mange Sovedrikke, og en ikke ringe Deel af Lionels Uføelsomhed hidrørde fra den umaadelige Brug af Laudanum, som han havde sin Tjeners misforstaaede Godmodighed at takke for. I det Dieblik, da Operationen gik for sig, havde den dristige Saarlæge brugt det samme søvndyssende Mid-
del, og flere Dages, fløve, dybe, foruroligende Tøles-
løshed fulgte paa, førend hans Organisation igjen op-
tog sine sunde Functioner og begyndte at fornye sine
Kræfter. Ved et særeget Held var hans Læge alt for
meget beskæftiget med sin nye Hæder, til at forfølge
sin Lykke secundum artem (kunstmæssigt), aldeles saales-
des, som en stor General benytter sin Seier til det
Øberste, og den uforligelige Doctor, Naturen, maatte
fuldende Helbredelsen.

Da Virkningerne af de søvndyssende Midler vare
forbi, fandt den Syge sig aldeles fri for Uro og hense-
faldt i en blid, vederqvægende Slummer, der varede
uafbrudt i flere Timer. Han vaagnede som et nyt Men-
neske; hans Legeme var igjen friskt, hans Hoved mun-
tert, hans Grindringer, omendstjøndt en Smule forvils-
bede, dog sikkert bedre, end nogenfinde før, siden det

Dieblisk, da han faldt i Slaget ved Breeds. Helbredelsen af de ædlere Dele indtraf paa den tiende Time af Dagen, og da Lionel aabnede Dinen, med Bevidsthed i deres Udtryk, faldt de paa den Munterhed, som en klar Soel, understøttet af det glindsende Lys af Sne-masserne udenfor, laande enhver Gjenstand i hans Værelse. Gardinerne for hans Vinduer vare trukne op, og ethvert Stykke af Bohavet ordnet med en Nethed, der røbede den store Omhyggelighed, med hvilken man vaagede over hans Sygdom. Rigtigt nok havde Meriton gjort sig det mageligt paa en Stool i en Krog, og indtaget en Stilling, der røbede større Omhyggelighed for Tjeneren, end for Herren, og i hvilken han ved en sød, stjaalen Morgensøvn søgte Erstatning for en gjennemvaaget Nat.

En Strøm af Grindringer opfyldte Lionels Aand; det varede nogen Tid førend han for saa vidt kunde stille det Sande for Drømmestikfælskerne, at han kunde gjøre sig et nogenlunde tydeligt Billede af det, der var foregaaet med ham under hans Bedøvelse. Han hørvede sig uden Vanskelighed paa sine Albuer, foer sig en eller to Gange med Haanden over Ansigtet og opløstebe derpaa sin Stemme for at kalde paa sin Tjener. Meriton foer op ved de velbekjendte Toner, gned ivrigt sine Dine, som en, der er vaagnet i Forstrækkelse, stod derpaa op og gav det sædvanlige Svar:

„Nu, Meriton!“ — raabde Major Lincoln; —
 „J sover saa sundt som en Recrut paa sin Post, og
 jeg tænker dog, at J er blevet udfillet med to Gange
 gjentaget Ordre om at være aarvaagen.“

Tjeneren stod der med aaben Mund, som om han
 med mere end een Sands vilde opfatte sin Herres Ord,
 og gned sig, da Lionel holdt op, igjen med Hænderne i
 Dinene ligesom før, skjøndt af meget forskjellige Grunde,
 hvorpaa han svarede:

„Gud være lovet, Sir! Gud være lovet! Nu lig-
 ner J Eder dog selv igjen, og vi ville komme til at
 leve med hinanden som før. Jo, jo, Sir! allerede nu,
 nu strax. Det er et Underværk af den Mand, af den
 store engelske Gaarlæge. Nu gaae vi tilbage til Soho
 og leve som Privatfolk. Gud være lovet! Gud være
 lovet! J smiler igjen, og jeg haaber, at naar jeg gjør
 noget galt, vil J snart igjen være i Stand til at til-
 fæste mig et alvorligt Blik, som jeg er vant til, og
 som strax betager mig Modet, naar jeg mærker at jeg
 har forglemt mig.“

Den arme Skjælm, som lang Tjeneste havde ind-
 gydet stor Hengivenhed for sin Herre, der endnu blev
 forøget ved hans Omhyggelighed, som Sygevogter, maatte
 afbryde sine usammenhængende Glædesudtryk, da Taa-
 verne traad ham i Dinene. Lionel var saa rørt ved
 dette Tegn paa Deeltagelse, at han ikke strax kunde ved-

blive at tale; flere Minutter gif hen, medens han, hjulpet af den hulkende Tjener, tog nogle Klæder paa, slog sin Slobrok om sig, og støttet paa Meritons Skuldre, indtog det Sæde, som den Anden nylig havde forladt.

„Godt, godt, Meriton! Saaledes et det godt!“ — sagde Lionel og sukkede dybt, — „saaledes er det godt, taablige Karl! Jeg tænker, at jeg endnu vil komme til at leve længe, for at give Dig mange Frettesættelser og mange Guineer. Jeg har faaet et Skud, troer jeg.“

„Et Skud, Sir?“ — kaldt Tjeneren ham i Taa-
len; — „J er paa den uretfærdigste Maade og tvært-
imod al Krigsret bleven myrdet; J blev først skudt, derpaa
gjennemboret med Bajonetten, og derpaa reed en Trop
Ryttere over Eder. Jeg hørde det af en Irlander i
Armeen, der hele Tiden laa ved Siden af Eder, og
som nu lever for at fortælle det; — en god Knøs er
Terenz, og dersom det var mueligt, at eders Naade
behøvede en Pension, vil han gjerne med Eder bekræfte
eders Saar baade for Kingsbench, Krigsministeriet, Bris-
dewell eller St. James; det er ham ligemeget hvor.“

„Jeg maa tilstaae,“ — sagde Lionel, og smilede,
men foer sig dog med Haanden over Legemet, da hans
Tjener taelde om Bajonetten, — „at den arme Skjælm
maa have lagt nogle Saar til; Ruglen, ja den anta-

ger jeg, men hvad Kavalleriet og Stillet angaar, det maa jeg nægte."

"Nei, min Herre! Ruglen tager jeg, og den skal blive begravet med mig i min Toiletteæske;" — sagde Meriton og fremviiste jublende det flade Bly; — „den har i disse tretten Dage været gjemt i minomme, efterat den i sex lange Maaneder har plaget eders Naade og ligget i det de kalde Musklerne, bag den Ting, hvad er det nu den hedder, jeg troer den kaldes Arterierne. Men hvor fast den endogsaa var, bragde vi den dog ud. Det er en Mirakelmand, den Doctor fra London!"

Lionel rakte efter sin Pung, som Meriton regelmæssigt havde lagt paa Bordet hver Morgen, for igjen at tage den bort om Aftenen, og sagde, i det han trykte sin Tjener nogle Guineer i Haanden:

„Saameget Bly behøver noget Guld for at formilde det; gjem den Ting, og lad mig ikke see den mere!"

Meriton tog roligt de stridige Metaller og stak, efterat have kastet et flugtigt Blik paa Guineerne, og med et eneste Diekast beregnet deres Antal, disse ganske sorgløst i den eneomme, medens han med stor Opmærksomhed for dets Opbevarelse, stak Blyet i den Anden. Derpaa gik han til sine sædvanlige Forretninger.

„Jeg erindrer meget vel, at jeg har været i Kamp

paa Høien ved Charlestown, ja, endog det Dieblif, da jeg fik Gaaret;” — vedblev Lionel, — „og jeg mindes ogsaa et og anket, der siden er foregaaet i det Tidrum, der forekommer mig som en heel Menneſkealder. Men alligevel, Meriton! troer jeg, at mine Ideer juſt ikke have udmærket ſig ved deres Klarhed.”

„Himmel, Herre! I har taelt med mig, ſkjændt paa mig, og roeft mig hundrede og hundrede Gange; men I har aldrig ſkjændt ſaa meget paa mig, ſom I havde kunnet, ikke heller ſeet paa mig med ſaa klare Blik, eller taelt til mig, ſom i Morges.”

„Jeg er igjen i Madame Lechmères Huus;” — vedblev Lionel og ſaae ſig om i Værelſet; — „jeg kjender denne Stue og de hemmelige Døre alt for vel til at kunne tage fejl.”

„Ja viſt, Sir! Madame Lechmere lod Eder bringe lige fra Walpladsen til ſit Huus, og det er ogsaa et af de Bedſte i Boſton. Madamen vilde miſte al Fordring derpaa, derſom der vederfores os noget Alvorligt.”

„Ja, ſaadan noget ſom en Bajonet eller en Drop Ryttere, men hvorfor mener Du det?”

„Fordi, Herre! naar Madame Lechmere om Eftermiddagen kommer hid, ſom hun hver Dag gjorde før, end hun blev ſyg, hørde jeg hende ſige, at derſom I ſkulde døe, vilde hun opgive alt Haab om ſit Huus.”

„Altsaa beſøger Madame Lechmere mig hver Dag?”

— sagde Lionel takkesfuld; — „jeg erindrer, at en qvin-
delig Skikkelse var ved min Seng, dog holdt jeg den
for meget yngre og hurtigere, end min Tante.”

„Deri har I ogsaa ganske Ret, Herre! I har
hele Tiden haft en Opvarterste, hvis Mage man siel-
dent finder. Til at lave en Sygedrik eller en Havre-
grød holder jeg hende for mere dygtig, end den ældste
Kone i Guy-Hospitalet, og den bedste Gæstgiver i
London er et Dummerhoved mod hende i at lave
Blincandel.”

„Det er sandelig vigtige Fortrin, og hvem kan da
Besidderinden af saadanne Gaver være?”

„Miss Agnus, Sir! en sjelden, herlig Opvarterste
er Miss Agnus Danforth, endstjondt hvad Agtelsen for
Tropperne angaaer, hun just ikke udmærker sig noget
deri.”

„Miss Danforth!” — gjentog Lionel og lod sit
forventningsfulde, skuffende Blif synke fra Meritons An-
sigt til Gulvet; — „Hun har vel dog ikke alene haft
al denne Umage for min Skyld, der er jo Fruentim-
mer nok her — man skulde mene at en saadan Op-
vartering passede for Tjenerne; — fort sagt, Meriton!
var hun uden Bistand ved alle disse Anstrængelser?”

„Jeg hjalp hende, som I veed, saa meget jeg
kunde; stjondt min Blincandel aldrig vilde blive saa
god, som den Miss Agnus lavede.”

„Efter Eders Tale skulde man troe, at jeg ikke har gjort stort andet end drikke Portviin i disse sex Maaneder;” — sagde Lionel forlegen.

„Gud, Herre! I vilde mangen Gang ikke drikke saa meget som et Fingerbøl fuldt, og det holdt jeg altid for et slemt Tegn, thi jeg vidste godt, at det ikke var Vinens Skyld om den ikke blev drukket.”

„Godt! Nok om eders Yndlingsdrik, jeg bliver allerede syg af Navnet; — men Meriton! er der ingen andre af mine Venner, der have forhørt sig om mit Befindende?”

„Jo, sikkert, Sir! Kommandanten sender hver Dag en Ordonnanz eller en Tjener, og Lord Percy har mere end hundrede Gang afgivet sit Kort.”

„Bah! det er Høflighedsbesøg, men jeg har Slægtninger i Boston. Har Miss Dynewor forladt Staden?”

„Nei, Herre!” — sagde Tjeneren ligegyldigt og ordnede igjen Glasene paa Natbordet; — „Hun er just ikke meget levende, denne Miss Cecillie.”

„Hun er dog vel ikke syg, haaber jeg?” — spurgte Lionel.

„O, Gud! det farer igjennem mig med Glæde og Frygt, naar jeg hører Eder tale igjen saa hurtigt og saa ivrigt. Nei, hun er just ikke egentlig syg, men hun har ikke den Livlighed og Erfaring, som hendes Sødskendebarn, Miss Agnus.”

„Hvoraf troer I det, Menneſte?“

„Fordi hun er lad, Herre! og ikke ſom de andre af Familien lægger Haand paa det lette Damearbejde; jeg har ſeet hende ſidde der paa den ſamme Stool, hvor I nu ſidder, Sir! i hele to Timer uden at bevæge ſig, uden engang imellem med et Krampetræk, naar I ſukkede, eller naar eders Naade trak Veiret en Smule op igjennem Næſen; jeg har mangen Gang tænkt, at hun poetiſerede; i ethvert Tilfælde holder hun meget af det, jeg kalder Rolighed.“

„Gaa!“ — ſagde Lionel og fortsatte Samtalen med en Deeltagelſe, der vilde have været meget paafaldende for en Anden af ſtørre Sagttagelſeſaand; — „hvad giver Eder Anledning til at miſtænke Miſs Dynewor for at fabrikere Vers?“

„Fordi, Herre! hun ofte har et Stykke Papir i Haanden, og jeg mangen Gang har ſeet hende læſe det atter og atter, til man ſkulde troe, at hun kunde det udenad, — ſaadan bære jo Digterne ſig ad med alt hvad de ſætte i Vers.“

„Maafke var det et Brev!“ — raabte Lionel med en ſaadan Hurtighed, at Meriton lod et Glas falde, ſom han juſt var i Færd med at tørre af.

„Himmel! Hr. Lionel! hvor ſtrængt-taler I, akkurat ſom i gamle Dage!“

„Jeg troer, at jeg er forbauset over at I kjender saa meget til den guddommelige Kunst, Meriton!“

„Ovelse gjør Mesteren, som I veed, Sir!“ — sagde den eenfoldige Tjener; — „jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har gjort noget derved, skjøndt jeg rigtignok har skrevet nogle Vers over en lille Gris, der døde paa Ravenscliff, da vi var der sidst; og jeg er hvervede mig stor Berømmelse ved nogle Linier, som jeg skrev paa et Fod, som Madame Babs Tjenestepige slog i Stykker, da jeg, som hun sagde, vilde kysse hende, skjøndt alle de, der kjende mig, veed, at jeg ingen Fode behøver at slaae itu, for at faae et Kys af saadan en.“

„Meget vel!“ — sagde Lionel; — „en anden Gang naar jeg er bedre, vil det glæde mig, dersom I vil forelæse mig disse Vers; gaa nu til Spisestuen, Meriton! og se Eder om, jeg føler Tegn til at min Sundhed vender tilbage igjen.“

Den glade Tjener gik strax bort og overlod sin Herre til hans egen virksomme Fantasi. Flere Minutter gik hen, førend den unge Krieger opløstede Hovedet fra Haanden, som han støttede det paa, og dette skæde ikke førend han troede at høre lette Trin i Nærheden. Hans Dre havde ikke bidraget ham, thi Miss Dwyer selv stod nogle faa Skridt fra hans Stool, der for største Delen skjulte ham for hendes Blikke. Man saa

tydeligt af hendes Stilling og Gang, at hun troede at finde den Syge der, hvor hun stedse havde seet ham, og hvor hans ufølsomme Gestalt stedse havde ligget udstrakt i saa mange sørgelige Maaneder. Lionel fulgde med Dinene hendes yndige Gang og da det lustige Baand i hendes Morgenhue blev bevæget tilside af hendes Haande, bemærkede han en usædvanlig Blegthed, der bedækkede hendes talende Ansigtstræk. Men da hun trak Sengegardinet tilside og såvned Invaliden — Tanken er ikke hurtigere, end den Bevægelse, der førte hendes lette Skikkelse til Stolen. Her mødte hun Unglingens Dine, der med Henrykkelse straaede hende imøde, og udtrykte al den Bevægelse og alle de Følelser, der saa længe havde været dem fremmede. Cæcilie fulgte i sin Forsbause, Trangen af sine Følelser, fløi til hans Fodder, og i det hun greb en af hans udstrakte Hænder med begge sine, raabte hun:

„Lionel, dyrebare Lionel! I er bedre! Gud være lovet! I seer igjen godt ud!“

Lionel gjorde sagte sin Haand løs fra det varme Tryk af hendes fine Fingre, og trak et Papir frem, som hun uden at han havde mærket det, havde ladet ham tage.

„Dette, dyrebareste Cæcilie;“ — hvidskede han til den rødmende Pige; — „dette er mit eget Brev, fre-

vet, da jeg troede at mit Liv var i Fare, og Udtrykket af mit Hjertes reneste Følelser; sig mig altsaa, er det ikke blevet gjæmt forgiæves?"

Cæcilie bedækkede et Dieblisk, fuld af brændende Undseelse, sit Ansigt med begge sine Hænder, og derpaa, da alle Dieblikkets Følelser bestormede hendes Hjerte, overlod hun sig til ham som en Kvinde, og udbroød i en Strøm af Taarer. Vi behøve ikke at opholde os ved Unglingens trostende, forsøreriske Ord, hvilke det snart lykkedes at forjage ikke alene Pigens Sukke, men ogsaa hendes Forvirring, og at formaae hende til at opløste sit skjønne Ansigt til hans brændende Blikke, der vare saa klare og tillidsfulde, som kun hans sødeste Døfter kunde gjøre dem.

Lionels Brev var alt for bestemt til ikke at tilfredsstille hendes Stolthed, og var bleven læst alt for ofte, til at en eneste Tanke i det skulde være glemt. Desuden havde Cæcilie vaaget alt for kjærligt og længe ved hans Leie, til at hun skulde hengive sig til de smaa-lige Snærperier, som man ofte finder ved lignende Leiligheder. Hun sagde alt, hvad en sølsom, ædel og bestreden Kvinde ved en saadan Leilighed vilde sige.

"Og De modtog mit Brev Morgenens efter Slaget?" sagde Lionel, og boiede sig venligt hen over hende, da hun endnu sig selv ubevidst, knælede ved Siden af ham.

„Jo, jo! Det var Deres Befaling, at det kun skulde overgives mig i det Tilfælde at De døde; men i mere end een Maaned blev De af os alle regnet iblandt de Døde. O, hvilken Maaned var det!”

„Det er forbi, bedste Veninde! og Gud være lovet, jeg kan love mig Sundhed og Lykke!”

„Ja, Gud være lovet!” — svarede Cæcilie, mens Taarerne igjen stode hende i Øinene; — „jeg vilde ikke endnu engang gennemleve denne Maaned, Lionel! ikke for alt det, der er i Verden!”

„Dyrebare Cæcilie!” — svarede han, — „jeg kan ikke gjengjælde denne Godhed og disse Lidelser for mig, uden derved at jeg beskytter Dem mod Verdens Raahed, som Deres Fader vilde beskytte Dem dersom han endnu var ilive.”

Hun saae paa hans Ansigt, medens den hele qvindelige Hengivenhed straaede i hendes sjælsfulde Øie, da hun svarede:

„Det vil De, Lionel! Jeg veed det; De vil gjøre det, og man maatte foragte mig, hvis jeg tvivlede derpaa.”

Han trak hendes ikke modstræbende Gestalt hen i sine Arme og trykte hende til sit Bryst; i næste Øieblik hørde man en Arm gennem den aabne Dør af Værelset, som om en kom op ad Trappen og alle hendes Kjones Følelser gennemtrængte Cæcilies Bryst. Hun sprang op og lod den henrykte Lionel neppe Tid

til at bemærke den brændende Farve, der bebækkede hendes hele Ansigt. Hun sprang ud af Værelset med en Antilopes Lethed og Hurtighed.

Attende Kapitel.

Død, for et Guldstykke død!

Hamlet.

Medens Lionel endnu var forvirret af de Følelser, som den forrige Scene havde vakt hos ham, traad Besøget, efter et Forspil af nogle særdeles svære og fornærmelige Trin, som om det nærmede sig paa Stykker, ind ad den Dør der var ligeoverfor den, gjennem hvilken Cæcilie soa pludseligt var forsvunden. I næste Dieblis erholdt Reconvalscenten en lydelig, munter Hilsen:

„Gud være med Dig, Leo! og velsigne os Alle, thi vi behøve det!“ — raabte Polwarth, og nærmede sig hurtigt, for at gribe sin Vens udstrakte Hænder; — „Meriton har sagt mig, at der igjen er gode Tegn til Helbredelse — i det mindste en god Appetit! Jeg

havde nær brækket Halsen, saaledes stynbte jeg mig for at ønske Dig til Lykke; men jeg kom just uden Madame Lechmères Tilladelse ind i Kjøkkenet, og viisde hendes Kof, hvordan han bør stege den Kjolle, som han laver istand til Eder; et Capitals Stykke efter en langvarig Faste, og fuldt af Næring — Gud velsigne Dig, min dyrebare Leo! Blikket af dit klare Die er saa oplivende for mit Mod, som bestindigt Peber for min Mave.”

Polwarth slap sin gjenoplivende Bens Hænder, da han sluttede med en hæs Stemme, vendte sig bort, foer, under det Paastud at tage en Stool, med Haanden over Dinene, sukkede høit og sad ganske taus. Medens disse Bevægelser gik for sig, havde Lionel Tid til at bemærke de Forandringer, der vare foregaaede med Kapitainen. Hans Figur, stjændt endnu rund, ja endog corpulent, var meget aftaget i sine Dimensioner, medens i Stedet for et af hine nederste Lemmer, hvormed Naturen har forsynet Menneskeslægten, han var bleven nødt til, at sætte et Træbeen, der var gjort noget plump og grovt beflaaet med Sern. Denne sidste sørgelige Forvandling især tiltrak sig Major Vincolns Opmærksomhed og han stirtede endnu længe paa ham med et forbauset Blik, efterat han allerede havde i al Magelighed nedladt sig paa et med en Pude forsynet Sæde.

„Jeg seer, at dette Tømmermandsarbejde trækker dine Blik til sig, Leo!” — sagde Polwarth, og løf-

tebe Træbenet i Veiret med antagen Eiegeylbighed, i det han slog paa det med sin Stok; — „Det er maaskee ikke saa net ubarbejdet, som om Mester Phidias havde dreiet det, men i en By som Boston er det et ustatteerligt Bem, da det hverken kjender til Hunger eller Kulde.“ —

„Amerikanerne ligge altsaa for Staden endnu;“ — sagde Lionel glad over at Samtalen tog en anden Vending — „og fortsætte Beleiringen med Kraft?“

„De have holdt os i en stræffelig, personlig Frygt; siden det lave Vand er frusset til og har banet dem en lige Wei midt ind i Staden. Deres krigeriske Generalissimus Washington vilde sig strax efter Træsnningen paa den anden Halv — et forbandet Arbejde var det, Leo! — og med ham reed hele Sværmen af en stor Armee. Siden den Tid har de faaet et krigeriskt Udseende, skjøndt der ikke er forefaldet stort andet, end af og til en Skjærmhæsl, og de holde os her i Buret, som urolige Duer.“

„Og Gage bliver ikke kjed af saaledes at spørres inde?“

„Gage? — Han er borte allerede for nogle Maanedes siden. Ministeriet har valgt Black Billy til Høvidsmand, og nu staae vi slagfærdige ligeoverfor Rebellerne, der allerede have lært, at vor Ansører intet Gavn er.“

„Ja, Kommanderet af saadanne Folk, som Clinton og Burgoyne, og understøttet af de bedste Tropper, kan denne Stilling let forsvares.”

„Ingen Stilling kan let forsvares, Major Vinceln!” — sagde Polwarth hurtigt; — „naar der er indvortes og udvortes Udmattelse.”

„Og er vor Stilling da saa fortrølet?”

„Derom kan De selv domme, min Ven! Da Parlamentet lukkede Bostons Havn, vare Kolonierne fulde af Smuglere, og nu, da den er aaben, og vi gjerne see at de føre noget hid, kommer der for Satan ikke en eneste Baad frivilligt — ah, Meriton! I har Kjollen, seer jeg; sæt den hid, hvor eders Herre kan naae den og bring os endnu en Tallerken. Jeg spise ikke synderlig til Frokost i Morges. Saaledes ere vi ganske overladte til vore egne Hjælpemidler. Men Rebellerne lade os ikke engang nyde dem i Fred. Den er herligt tillavet, — hvor skønt Blodet følger Kniven! De har endogsaa udrustet Privatskibe, der affjære os det Nødvendigste, og lykkelig er den, der kan erholde et Maaltid, som det vi have for os!”

„Jeg havde ikke tænkt, at Amerikanernes Kræfter kunde bringe Tingene saa vidt.”

„Hvad jeg har sagt, er, skøndt det gaaer lige løs paa Livet, neppe engang det Halve; dersom nogen er saa lykkelig at skraabe Materialier sammen til en god

Ket Nab — I burde have rebet noget Løg over det, Meriton! — saa veed han endnu ikke hvor han skal faae Brænde fra til at fuge dem ved."

"Naar jeg betragter den Bequemmelighed, der omgiver mig, min Kjære! maae jeg troe, at Deres Fantasi forstørre Nøden."

"Tro ikke det; thi naar De gaaer ud, vil De finde det kun alt for sandt. Lad kun en Deel Brænde svømme til Staden, og se da paa Isen en Kjempen og Skjærmylsken mellem Yankeerne og vore frusne Fingre, for at faae det, og De vil troe mig; det er endnu en Bykke, naar det gaaer af uden en Kanonade. Jeg siger Dem ikke alt dette, som en Knurrepotte, Leo! thi, Gud ske Tak! jeg har kun halvt saa mange Tæer at holde varme, som andre Folk, og hvad Møden angaaer, saa behøver jeg ikke meget, nu da min Legemsbygning saaledes er taget af."

Lionel taug bedrøvet, da hans Ven gjorde sig Umage for at spøge med sin Ulykke, og raabte derpaa ved en for en ung Mand i hans Stilling meget naturlig Overgang, med Stoltthed:

"Men vi seirede dog, Polwarth! og drev Oprørerne ud af deres Forstandsninger, som Avner for Vinden."

"Hm!" — sukkede Capitainen, lagde Træbenet betænksomt over det andet mere Kjøtbare, og betragte

tede det roligt, medens han taelde: „Harde vi behø-
rigt benyttet Naturens velsignede Gaver og omgaaet
deres Stilling, istedetfor at styrte os lige i Dyrets Kløer,
vilde Flere have forladt Marken bedre forsonede med
deres Tilbehør, end det nu er Tilfældet med nogle af
os. Men Dark William holder af Alarm, siger man,
og han har ved denne Feilighed glædet sig ved den af
Hjertens lyst.“

„Han maa være Clinton meget Tak Skyldig, fordi
han saaledes kom i rette Tid.“

„Glæder Djævelen sig ved Martyrdom! Tusinde
Oprøreres Ankomst vilde have været kjærere, selv i
hiint Dieblis, heller ikke har han en eneste Gang smilet til
ham for hans velmeente Bistand, siden han paa en
saa ubehagelig Maade kastede sig imellem ham og hans
Fjende. Vi havde nok med at tænke paa vore egne
Døde og Saarede, og med at forsvare vor Erobring,
ellers vilde der have fulgt noget mere paa den Hand-
ling, end misfornøjede Blikke og ubenlige Dietast.“

„Jeg er bange for at spørge om dem, vi tabte
ved hiin Feilighed, vi maae vel tælle høie Navne
iblandt dem?“

„Tolv til femten hundrede Mand kunde ikke slaas
af saadanne en Hær og dog alle de Dygtige undgaae
Døden. Gage beregner, saavidt jeg veed, Tabet til
elleve Hundrede — men antag tretten Hundrede, Leo!“

og De vil ikke forregne Dem — og der var vist nok nogle dygtige unge Folk iblandt dem — de letbenede Knægte, som jeg opgav saadan til rette Tid, bleve dygtigt medtagne — og Fusilererne beholdt neppe Folk nok tilovers til at sadle deres Geed*.

„Og Solsoldaterne! De maae have lidt svært, jeg saa Pitcairn falde foran mig;” — sagde Lionel nølende; — „jeg frygter meget for, at det ikke gik vor gamle Ben Grenaderen bedre.”

„Mak!” — raabde Polwarth, og fastede et stjaalet Blik til den Anden; — „Jh, Mak var ikke saa lykkelig ved denne Leilighed, som i Tyskland — hem! Mak har en fortoivlet Maneer, Leo! — en djævelsk hæftig Karl i Krigstjenesten, men saadan et ædelt Gemyt, og saa fri ved Bordet, som nogen i hans Majestæts Tjeneste. Jeg soer med ham i den samme Baad over Floden, og han morede mig med sine snurrelige Tanker over Krigen. Efter Mafs Begreber skulde Grenadererne alene afgjøre det Hele. En fordømt dum Maneer havde Mak!”

„Gaa af os ere uden sine Egenheder, og jeg vilde

- * Dette Regiment førde, ifølge et Eagn, en Geed med forgyldte Horn med sig som et Vaerategn. Engang om Aaret høitideligholdt det en Fest, hvori det skjæggede Dyr spillede en stor Rolle. I Slaget ved Bunkerhill udmærkede dette Corps sig, ligesaa meget ved sit Mod, som ved sit Tab.

ønske, at Ingen vare mere anstødelige, end den stakkels
Dionis M'Fules Gjordomme."

"Ja, ja!" — svarede Polwarth til, og holdt
pludseligt inde, saa om han ret vilde rømme sig; —
„han var en Smule indbildst i Smøating, i Krigs-
denstaberne, og i Krigstugten, men i alle vigtige Ting
var han søielig som et Barn. Han elskede Spøg, og
det var ikke let at finde en mindre vanskelig og min-
dre fordringsfrie Gæst ved et Bord. Det største Onde,
jeg kan ønske ham, er at han levede endnu, og i disse
Tider, da Tingene ved Sammenligninger tage sig saa
herligt ud, nød den hertlige Forsørgelse, som hans egen
List afsnødte vor gamle Bert, Hr. Seth Sages Gjør-
lighed."

"Altsaa blev dette ædle Anslag ikke ganske opgi-
vet;" — sagde Lionel; der ønskede at tale om noget
andet; — „jeg havde tænkt, at Amerikanerne vare alt
for opmærksomme til at taale en saadan Samqvem."

"Seth var for suild til at lade sig forstyrre. Pri-
serne virkede, som et Sovemiddel, paa hans Samvit-
tighed, og jeg troer, at han har brugt Deres Navn, og
saaledes skaffet sig en Ben af Indflydelse, der beskyt-
tede hans Handel. Hans Tilførsler indstille sig to
Gange om Ugen, og saa regelmæssigt, som Rjødets føl-
ger paa Suppen ved et velordnet Maaltid."

"J kunne altsaa have Samfærsel med Landet, og

Landet med Staden! Dersom Washington ogsaa lukker et Øie ved denne Leilighed, vilde jeg dog frygte for Horves skarpe Blik."

"Jh, for at bortfjerne enhver Mistanke og paa samme Tid at tjene Menneſkehedens Sag, lyder Forklaringen, har vor vise Bert fundet for godt, at bruge en Fjante til Megler ved denne Handel. Det er en Knægt, der er temmelig bekjendt. De erindrer ham nok en vis halvtosset Dreng, der kalder sig Job Pray."

Vionel taug i flere Minutter stille, medens hans Erindringer begyndte at oplives, og hans Tanker faldt paa de Optrin, der havde fundet Sted i de første sex Maaneder af hans Ophold i Boston. Det er meget mueligt, at en piinlig, fjøndt endnu almindelig, og ubestemt Følelse blandede sig i hans Betragtninger, thi det var aabenbart, at han gjorde sig Umage for at bortskræmme noget uvelkomment Paatrængende, da han med en temmelig tvungen Munterhed igjen opfattede Samtalen.

"Ja, ja! jeg erindrer meget godt den ſtalles Job — det er en Knøs, som man ikke glemmer ſaa let, naaſt man engang har ſeet og lært at kjende ham. Han pleiede ellers at holde ſig til mig, men, ſom alle Andre, bliver jeg vel ogsaa forſømt, naaſt jeg trækker mig tilbage."

„J gjør Drengen Uret; han forespørger sig ikke alene tit, skøndt paa sin sædvanlige langsomme Maade, om eders Befindende, men synes endog paa mangen Gang bedre underrettet, end jeg, og kan gjengjælde mine hyppige Svar paa hans Spørgsmaal dermed, at han istedetfor at modtage Efterretning om eders Bedring, selv kan give Efterretning, især siden Ruglen er ude.“

„Det vilde være meget besynderligt!“ — sagde Lionel takkefuld.

„Ikke saa mærkværdigt, Leo! som man ved det første Diekast skalde troe,“ — afbrød Polwarth ham: — „Drengen mangler ikke Skarpsindighed, hvilket han beviiste med de Retter, han valgte til vort Bord. Al, Leo! Leo! vi kunne finde mange fine Gummer, men hvor ville vi finde en saadan Ben, en der spiser og spøger — drikker og disputerer i eet Vandedræt, som den arme Dionys, der er stilt fra os for bestandigt? Der var noget piquant hos den stakkels Mak, der vandrede paa det Mørke i Livet, som Krydderi paa Appetiten.“

Meriton, der med megen Joer børstede sin Herres Kjole, hvilket han gjorde hver Dag, skøndt den i lang Tid ikke var bleven brugt, kastede et sjaalet Blik til Majorens bortvendte Die, og da han deri læste at han havde besluttet at tie, vovede han i egen uværdig Person at fortsætte Samtalen.

„Ja, Sir! en net Mand var Capitain M'Fuse, og en, der sægtede saa mandigt for Kongen, som nogen i den hele Armee, hvilket enhver maa tilstaae. Det var Sammerstade, at saadan en smuk Skikkelse ikke havde bedre Begreber om sin Paaklædning, dog dette er ikke enhver givet. Enhver siger, at det er et overordentligt Tab, endskjøndt der er nogle Officierer i Staden, der bekymre sig saa lidet om deres Klæder, at vist ingen vilde savne dem, om de bleve fludte.”

„Jh, Meriton!” — raabde den hjertelige Polwarth, — „jeg seer, at I er et ungt Menneſke af større Jagttagelseſaand, en jeg havde tænkt; Maaſad alle Egenſkaber af en dygtig Mand, ſkjøndt maaſkee nogle af dem ikke vare komne til Modenhed. Der var noget henrivende ved hans Lune, der tjende til at fryddre enhver Samtale, ſom han tog Deel i. Viisde I, Meriton! den ſtakkels Karl den behørige Tjeneste ved hans ſidſte jordiske Drang!”

„Ja, ſikkert, Sir! vi beredte ham en ſaa herlig Vigbegjængelſe, ſom det kunde have været i London. Foruden de kongelige Irlændere drog Grenadererne ud, det vil ſige, alt hvad der ikke var ſaaret, hvilket rigtignok ikke udgjorde Halvdelen. Da jeg viisde hvilken Høiagtelſe min Herre bar for ham, klædte jeg ham med egen Haand; jeg klippede hans Knebelsbart, Sir! og lagde hans Haar mere efter Panden, og da jeg ſaae,

at hans Naade var blevet en Smule graa, pudbrede jeg ham en Smule, og Kapitain M'Fuse laa der saa smuk som nogen Herre i Armeen, det være saa hvem det vil."

Dinene løb over paa Polwarth og han blæste en Harm ud af sin Næse, der ikke var ulig Lyden af en Clarinet, førend han svarede:

"Ja, Tid og Møjsommeligheder havde givet den stakkels Karls Hoved et Anstrøg af Rimsfrost, men det er troffeligt, at vi vide, at han er død som Soldat og ikke for den almindelige Morder, Naturens Hænder, og at han efter Døden er bleven begravet, som han fortjende det."

"I Sandhed" — sagde Meriton med en Høitidelighed, der passede til Omstændighederne; — „vi beredte ham et anseeligt Vigtog; ved saadanne Høitideligheder tager hans Majestæts Uniform sig vel ud, og det var et beundringsværdigt Syn! — Siger De noget, Sir!"

"Ja!" — svarede Lionel utaalmodig, — „tag af Bordet, og spørg om der er Breve til mig."

Tjeneren abløb med Erbødighed, og begge Herreerne opfattede efter en kort Pause igjen Samtalen, skjønt om Gjenstande, der vare mindre sørgelige.

Da Polwarth var overordentlig meddeelsom, er-

holdt Lionel snart en meget nøiagtig og, for at lade Kapitainens Retfærdighed vedersæres Ret, meget upartist Efterretning saavel om Fjendens egentlige Kræfter, som om de Hovrdbegivenheder, der vare blevene bekjendte siden Slaget ved Breeds. En eller to Gange vovede Lionel en Hentydning paa Oprørernes Aand, og paa den uventede Fasthed, som de havde viist; men Polwarth hørde taus paa alt dette, og svarede kun med et sorgmodigt Smil, og tilsidst med en betydningsfuld Henpegen paa sin kunstige Støtte. Saaledes henvendte hans Ben efter denne rørende Tilstaaelse af hans tidligere Vildfarelse, Samtalen paa andre mindre personlige Gjensande.

Han hørde, at den kongelige General forsvarede den dybtbetaelte Erobring paa den ligeoversforliggende Halvø, hvor han dog blev ligesaa snævert indsluttet som i Boston. Imidlertid var der, medens Krigen blev meget alvorligt ført paa det Punkt, hvor den havde begyndt, udbrudt Fjendtligheder i alle de Kolonier Syden for St. Laurensfloden og de store Søer, hvor de kongelige Troppers Nærværelse opfordrede til Voldsomheder. I Begyndelsen, saa længe Kolonisterne handlede under Indflydelsen af en høj Begeistring og et pludseligt Oprør, vare de overalt lykkelige. Overalt var der bleven oprettet Hære, som vi allerede have meldt, og Afdelinger af disse bleve brugte paa forskjellige

Punkter, for at udføre enhver Erobring, som man ansaae for vigtig for Udfaldet af det Hele. Men Virkningerne af deres usuldkomne Hjælpemidler og deelte Stridskræfter vare allerede blevene synlige. Efter en Række af mindre betydelige Seire var Montgomery falden i det fortvivlede, men uheldige Forsøg paa at tage den uovervindelige Fæstning Quebec; og da de nu ikke mere vare de Angribende, blev Amerikanerne nøbte til at trække deres Stridskræfter sammen, for at møde Kronens mægtige Anstrængelser, der, som de vidste, ikke mere vare langt borte. Da Tusinde af deres Medundersaatter i Moderlandet viede en hæftig Modbydelighed for denne Krig, gav Ministeriet for saa vidt efter for Indflydelsen af hiin frie Land, der først havde flaaet dybe Rødder i Britanien, at det vendte sig til de europæiske Stater, der drev Handel med Menneskers Liv, for at erholde Leiesvende af dem, der skulde bøde Kolonisternes Stoltthed. Saaledes bleve de Frygtssomme blandt Amerikanerne satte i Skræk ved det Rygte, at uhyre Sværme af Russer og Tyrker vilde bryde ind i Landet, for at gjøre dem til Slaver. Maaaskee gjorde intet Skridt af Fjenden denne mere forhadet blandt Amerikanerne, end denne Forholdsregel, at kalde Fremmede ind for at afgjøre en reent indenlandsk Tvist. Saa længe blot Folk, der vare opdragne i hine erkjendte

Grundsætninger om Lov og Ret, toge Deel i Striden fandtes der endnu tydelige Punkter, der vare sællede for begge, gjorde Striden mindre hæftig, og som med Tiden kunde føre til en varig Udsoning. Men de dømde ikke urigtigt, naar de paastod, at der af en Kamp, hvori Slaver triumpherede, ikke kunde fremstaae andet for de Overvundne, end en skammelig Underkastelse. Det var, som om man kastede Skeden bort og overlod Udfaldet til Sværdet alene. Til Aarsagerne til det Fjendskab mellem Morderlandet og Kolonierne, som disse Forholdsregler gjorde endnu større, maae man endnu regne de Forandringer, som de frembragde hos de Sidste i deres Maade at betragte Kongen paa.

I den hele Tid, der gik hen med Underhandlinger og Betyldninger, førend det kom til Blodsudgydelse havde Kolonisterne ladet den i den britiske Lovgivning antagne Grundsætning, at Kongen ikke kan gjøre Uret, gjælde i sin hele Udstrækning. I den hele vide Udstrækning af et Rige, i hvilket Solen aldrig gaar ned, kunde den engelske Monark ikke rose sig af mere hengivne Undersaatter, end de havde været, der nu havde grebet til Vaaben mod det, de med fuldkommen Overbeviisning kaldte lovstridig Anmasselse. Hidindtil var hele Vægten af deres Brede med Rette faldet paa Fjrstens Raadgivere, da han, som man troede, ikke vidste noget af de Misbrug, der saa almindelig bleve begaaede i hans

Navn, ligesom han da sandsynligviis ogsaa var uskyldig i dem. Men da Striden blev mere almindelig, meende man, at denne Mands naturlige Følelser smagde af de Statsbeslutninger, han maatte bekræfte med sit Navn. Man hynkede snart iblandt dem, der lettest kunde faae det at vide, om, at Fyrstens Følelser vare for at opretholde det, man kaldte hans Prærogativer, og at det var hans Fordeel at forstørre et Statslegemes Magt, der indeholdt de Deputerede af hans Rige, i hvilket han i egen Person befandt sig, og som ved sin Nærværelse udøvede den største Indflydelse paa ham. Snart hørde man ogsaa denne Mening overalt, og da Gemytterne begyndte at løsrive sig fra deres gamle Hengivenhed og Fordomme, forværede de ifølge en meget naturlig Følelse, Hovedet med Lemmerne, og glemde, at Frihed og Lighed ikke hørde til Fyrstens Embede. Monarkens Navn kom hver Dag mere i Miscrebit og da Skribenterne i Kolonierne vovede med mere Frihed at hentyde paa hans Person og Myndighed, saa man Skjæret af hiint Lys, der var en Forløber for Stjernernes Opgang i Vesten blandt Jordens Nationalsymboler. Indtil da havde kun Faa tænkt paa Uafhængighed, og Ingen havde fordristet sig til at tale aabenbart derom, endstjøndt Regjenderne i Stilhed havde forberedt Kolonisterne til en saadan endelig Forholdsregel.

Deres Hengivenhed for Fyrsten var det sidste og eneste Baand, der endnu var at løse, thi Kolonisterne

regjerede sig allerede selv i alle Ting, saavel i indre, som ydre Anliggender, og saa kraftigt, som det var muligt for et Folk, hvis Forbringer derpaa ikke vare almindeligt erkjendte. Men da Georg den Tredies ædle Tænkemaade ingen Forstillelse tillod, var gjensidig Bortfjernelse ikke at undgaae.

Alt dette og endnu mange andre enkelte Omstændigheder vare snart fortalte af Polwarth, der ved Siden af sine epikuræiske Tilbøieligheder besad ægte Mennekesforstand og en meget ædel Tænkemaade; Lionel hørde opmærksomt til, og blev ikke træt af denne behagelige og interessante Forretning, førend han blev advaret af sin Svagthed og Slaget af den nærliggende Taarnkloffe, om at han handlede uklogt i at blive saa længe oppe. Hans Ven stod derpaa den udmattede Invalid bi i at komme til Sengs, og efterat han havde givet ham mange gode Raad og et varmt Haandtryk, humpede han ud af Bærelset med en Larm, der ved hvert Skridt frembragde et Echo i Major Vincolns Hjerte.

Tittende Kapitel.

Ei sulde Mennesket, saa var Guds Villie,
Ved Menneskevidisdom stige op til Himlen.

Cowper.

Kun nogle faa Dages rolige Bevægelse i Aarstidens friske Luft behøvedes der for at gjengive den Syge hans Kræfter; hans Saar vare lægte, medens han henlaa, slumrende ved Virkningen af de smertestillende Midler, som Lægen havde forskrevet ham. Polwarth havde, i Besragtning af sine egne Lemmers forstyrrede Tilstand og Lionels Svaghed, forsaavidt trodsset Armeens Fatter, at han havde anskaffet sig et af hine magelige, lette Kjøretøier, der i den gode, gamle Tid vare Kolonial-Gensoldigheden bekjendte under den besynderlige, men fordringsløse Titel Pompungs. For at bespende dette Kjøretøi, var det nødvendigt at lægge Haand paa en af hans Vens prægtige Gangere. Dyret var ved Havreloftets flette Tilstand blevet bragt saa vidt, at det skred saa taalmodigt hen gennem Sneen, som om dets Herres forandrede Sundhedstilstand ikke var det ubekjendt. I denne sikkre Vogn kunde man hver Dag see begge Herrerne kjøre gennem Stadens Gader til Torvet og modtage deres Venners Hykskninger; eller

de besøgte Andre, der vare blevne saarede i det morderiske Slag i forrige Sommer, men som mindre lykkelige vare nødte til endnu at udholde det kjedsommelige Fængsel i deres Bærelser.

Det var ikke vanskeligt at overtale Cæcilie og Agnes til at tage Deel i mange af deres korte Udflugter, endskjendt ingen Magt kunde bringe den Sidste til at følge den Harme, der sædvanligt omtaagede hendes Pande, saa ofte Tilfælde eller Hensigt bragde hende i Berørelse med en af Herrerne af Armeen. Men Miss Dynewor var langt mere forbindtlig i sin Opførsel, ja endog undertiden saa elskværdig, at hun tildrog sig hemmelige Bebreidelse af sin Veninde.

„Sikkert glemmer Du, Cæcilie! hvormeget vore stakkels Landsmænd lide i deres elendige Boliger udenfor Staden, ellers vilde Du være mindre ødsel med din Nedladenhed mod disse Sommerfugle af Armeen!“ — raabde Agnes ærgert, medens de flødte dem om efter saadan en Tour, under hvilken hun troede, at hendes Cousine havde glemt den stiltiende Overenskomst, hvorved de fleste Kvinder troede sig forpligtede til at give deres Undertrykkere deres qvindelige Had tilkjende; — „havde man foreslået Dig en Anfører af vor egen Armee, kunde Du ikke have modtaget ham venligere, end Du i Dag tilsmilte hiin Sir Digby Dent.“

„Jeg kan, min knarburne Cousine! ikke anføre

andet til Forsvar for denne Venlighed, end at hiin Digby Dent er en Gentleman."

"En Gentleman! Ja, det er enhver Engelsemand, der bærer en Skarlageneskjole og forstaaer at spille sin Rolle i Kolonierne."

"Og da jeg troer, at kunne gjøre Fordring paa at være en Dame," — vedblev Cæcilia roligt, — „indseer jeg ikke hvorfor jeg skulde have været grov i den korte Samtale med ham."

"Cæcilia Dynewor!" — raabte Agnes med et gjennemtrængende Diefast, og med en Qvindes skarpe Blik, naar hun gjætter Andres Bevæggrunde; — „ikke alle Engælænderne ere som Lionel Lincoln!"

"Heller ikke er Major Lincoln nogen Engælænder;" — svarede Cæcilia leende og blev rød, — „dog har jeg Grunde til at troe, at Capitain Polwarth er en."

"Hvor dumt, mit Barn! Den stakkels Mand har bødet for sine Fæll, og man maa have Medlidenhed med ham."

"Tag Dig i Agt, Cousine! Medlidenhed er et Indbegreb af en heel Mængde venlige Følelser; har Du engang taalt den Forstefødte, kan Du let lukke Døren op for den hele Familie."

"Nu, der komme vi just til det egentlige Punkt, Cæcilia! Da Du agter Major Lincoln, vil Du være

tilbøielig til at beundre Howe og hans Myrmidoner; men jeg kan føle Medlidenhed og dog blive fast."

"Le bon temps viendra!"

"Aldrig!" — svarede Agnes med en Ild, der ikke lod hende bemærke, hvormeget hun tilstod; — "Aldrig! Mindst under en Skarlagenskjole."

Cæcilia smilte, men da hun var bleven færdig med sin Paaflødning, gik hun bort uden at svare.

Saadanne Smaatrætter, der mere eller mindre bleve oplivede af Miss Agnes' eiendommelige Aand, forefaldt ofte, skjøndt hendes Cousines Die hver Dag blev mere takkefuldt, og den Ligegyldighed, med hvilken hun hørte til, stedse blev tydeligere ved hver af de følgende Samtaler.

I denne Mellemtid var Beleiringen, skjøndt den blev ført med den største Omhu, ikke andet, end en kraftig Blokade.

Amerikanerne laae tusindevis i de nærliggende Landsbyer, eller havde leiret sig i stærke Afdelinger ved Batterierne, der beherskede Afgangene til Byen. Skjøndt deres Hjælpeidler havde formeret sig, dels ved Erobringen af nogle med Krigsfornødenheder ladte Skibe, dels ved Indtagelsen af vigtige Fæstninger paa Grændsen af Canada, vare de dog endnu altfor ringe til at foretage noget betydeligt. Til disse indskrænkede Omstændigheder kom endnu som Grund til Kolonisternes langsomme Frem-

gangsmaade, deres egen Frygt for at bestadige Staden meer end det var høist nødvendigt. Paa den anden Side var det Indtryk, Slaget ved Bunkerhill havde gjort, endnu saa levende, at det hæmmede den kongelige Befalingsmands Foretagender, og satte Washington i Stand til at holde hans mægtige Stridskræfter i Tømme med udisciplinerede og halvtbevæbenede Hobe, der undertiden vare blottede for alle Midler til at bestaae andet, en blot en forbigaaende Kamp.

Men da der dog bestandigt blev et Skin af Krig tilbage, hørde man ofte Kanonstod, og der gaves Dage, da der foresaldt Skjærmyster mellem fremrykkende Afdelinger af Krigsfolket, der paa længere Tid underholdt en hæftig Ild. Damernes Drer vare for længe siden bleve vant til denne vilde Larm, og da de ubetydelige Bestadigelser, der vare en Følge deraf, ganske indskrænkede sig til de yderste Bærker, forvoldte den dem liden eller ingen Betyrning.

Paa denne Maade hengik fjorten Dage, uden at der foresaldt noget, der er værd at fortælles. En stjern Morgen ved Enden af dette Tidsrum kjørde Polwarth med alle de kunstige Svingninger, der i Aaret 1775 gjaaldt som et Tegn til et nøie Bekjendtskab med en Tompungs Eiendommeligheder ind i Madame Lechmeres lille Gaard.

I næste Dieblis hørde man hans Træben paa Gangen, som han nærmede sig til det Bærelse, hvor

det øvrige Selskab ventede paa hans Ankomst. De to Cousiner stode indhyllede i deres Pelse, med smilende blomstrende Ansigter under en dobbelt Rad af Knip-linger, og Major Lincoln tog just Rappen, som Meris-ton rakde ham, i det Døren gik op og Capitainen traad ind.

„Hvad? Allerede færdige?“ — raabde den godmodige Polwarth og saae først paa den Ene, saa paa Anden; — „Nu, desto bedre! Punktlighed er Livets sande Sjæl, et godt Uhr er ligesaa nødvendigt for Gæsten, som for Verten, og for Verten, som for Koffen.“

„Miss Agnes, De er mærkværdig morderisk i Dag! Naar Howe forlanger af sine Subalterne, at de skulle gjøre deres Pligt, skulde han ikke lade Dem gaae frit om i sin Leir.“

Miss Danforth's skønne Die sunklede, da han taelde saaledes, men da det tilfældigviis faldt paa hans lemlæstede Legeme, blev Udtrykket mildere og hun svarede med et Smil:

„Lad Deres General tage vare paa sig selv, jeg gaaer sjældent ud, uden for at udspeide hans Svaghed.“

Kapitainen trak betydningsfuldt paa Skuldrene og sagde, i det han vendte sig til sin Ven:

„De seer hvorledes det har sig, Major Lincoln! siden den Tid, da jeg er bleven nødt til at lade mig fremsætte med eet Been, som en Fasan fra Maaltidet

i Gaar, har jeg ikke kunnet erholde noget skarpt Svar af denne Dame; hun er bleven en jævn, smagløs Bid, og jeg er som en tobenet Gaffel, kun brugelig, naar man stjæler for. Nu, jeg bekymrer mig ikke om hvorsnart de ganske stjæler mig for, da hun har mistet alt sit Pikante — men skal vi til Kirken?”

Lionel saae en Smule forlegen ud, og legede med et Stykke Papir, som han et Dieblif holdt i Haanden, førend han raabte den Anden det til Gjennemlæsning.

„Hvad er det?” — vedblev Polwarth: „To i det sidste Slag saarede Officierer ønske at frembringe deres Tak for deres Helbredelse; hem! hem! — To? De, og hvem er den Anden?”

„Jeg tænkte det skulde være min gamle Stalbroder og Skolekammerat!”

„Ha! Hvad, jeg!” — raabte Kapitainen, løstede sit Træbeen og sagde, i det han betragtede det med et roligt Blik; — „Hem, Leo! mener I, at Mennesket har særdeles Grund til at være taknemmelig fordi han har mistet et Been?”

„Det kunde have været endnu værre!”

„Jeg veed ikke,” — afbrød Polwarth ham en Smule gjenstridig, — „der vilde have været mere Symmetri, hvis jeg havde mistet dem Begge.”

„De glemmer Deres Moder,” — vedblev Lionel,

som om den Anden slet ikke havde taelt; — „jeg er vis paa at hun hjerteligt vil glæde sig.”

Polwarth sukkede høit, foer een eller to Gange med Haanden over Ansigtet, kastede paa ny et stjaalet Blik til sit ene Been, og svarede derpaa med en lille Sittren i Stemmen:

„Ja, ja! jeg troer at De har Ret; en Moder kan elske sit Barn, om det saa er hugget i Stykker. Dette Kjon bekommer enhver Følelse, naar det er forbi det Fyrgetyvende; kun de unge Damer see meget paa Forhold og Symmetrie.”

„De er altjaa tilfreds med at Meriton overgiver Begjæringen saaledes som den lyder?”

Polwarth betænkte sig endnu et Dieblis, og dere paa, da han tænkte paa sin fjerne Moder — thi Lionel havde berørt den rette Stræng, — smaltede hans Hjerte.

„Ja vist, ja vist! Det kunde endnu have været slemmere, saaledes som det gik den skakkels Dyonis; ja, det kan gjælde for os to; det vil holde haardt, men jeg vil vel finde et Knæ at boie ved denne Leilighed. Maaſkee, Leo, naar en vis ung Dame seer, at jeg endnu kan synge et Te Deum ved min Skjæbne, vil hun ikke mere betragte mig som en saa ynkelig Gjenstand.”

Lionel nikkede taus og Kapitainen vendte sig til Agnes og førde hende med en ganske søregen Lethed hen til Glæden, for derved at vise hvor fuldkommen

ophøiet han var over Krigens Tilfælde. Cæcilia tog Major Lincolns Arm og hele Selskabet sad strax derpaa i Kjøretøiet, der ventede dem.

Indtil denne Dag, den anden Søndag efter at han havde forladt Sengen og den Første, da Veiret tillod ham at gaae ud, havde Lionel ingen Velighed havt til at lægge Mærke til Forandringen ved Stadsens Befolkning. Indvaanerne havde lidt efter lidt forladt Stedet, nogle hemmeligt, andre ved Hjælp af Passer fra den Kongelige General, indtil de, der vare blevene tilbage, virkelig overgiktes i Antal af Hæren og hvad der hørte til den. Da Selskabet nærmede sig til det kongelige Kapel, var Gaden bedækket af Krigssold, der, forenede i Grupper, hengav sig til hiin tankeløse Munterhed, ubekymrede om de Saar, som deres lettsindige Fornoielser slog de saa Borgere, som man saa begive sig til Kirken, med en Holding, der passede til Høitideligheden, og Miner, der ved Grindringen om Dagen og dens alvorlige Pligter, havde antaget en høi Værdighed. Boston havde virkelig tabt hiint udmærkede Udseende af Rykternhed, der altid havde været Folkets Omhu og Stoltthed, i Garnisonens Raadighed, saa at selv de umiddelbare Omgivelser af Kirken ikke vare blevene forstaaede for de Lystiges og Letsindiges anstikkende Spøg og raa Munterhed, paa en Tid, da der ellers pleiede at udbrede sig en Rolig-

hed over den hele Provinds, der var saa dyb, som om Naturen selv holdt op med sine sædvanlige Forretninger, for at forene sig med Menneskerne i Tilbedelse. Lionel bemærkede med Bedrøvelse denne Forandring; heller ikke undgik det hans urolige Blik, at begge hans qvindelige Ledsagere sagde at skjule deres Ansigter med deres Muffer, som om de vilde spare sig et Syn, der maatte vække piinslige Grindringer hos dem, der tidligt var vant til Landets Besindighed.

Da Glæden førte frem for Bygningen, udstrakte der sig et Dussin Hænder, for at hjælpe Damerne paa deres korte, men besværlige Vej til den høie Halle. Agnes tilnækkede dem koldt sin Tak, og sagde med et overordentligt tvetydigt Smil til et af de ivrigste unge Mennesker:

„Vi, der ere vant til Klimatet, finde det ikke vanskeligt at gaae paa Isen, skjøndt det kan synes Dem, som Fremmed, farligt.“ — Derpaa neiede hun og gik stolt ind i Kirken, uden at ansee det for nødvendigt at kaste et Blik til Høire eller til Venstre.

Cæcilia var, skjøndt hun viisde sig mildere og qvindeligere, og sølgelig mere indtagende, ligeledes tilbageholden. Ligesom sin Cousine gik hun lige til sin Stool, og viisde, ved en jomfruelig Holdning, der afstrækkede enhver Nærmelse, dem tilbage, der vilde have opholdt hende et Dieblis med unyttig Snak. Som en Følge af deres Ledsagerinders hurtige Gang blev Lionel

og Polwarth tilbage blandt en Hob Officierer, der stoppe Indgangen til Kirken. Her havde tre eller fire Veteraner stillet sig omkring en af de plumpe Soiler, der i strækopvækkende Gestalter paa tre Sider omgav Bygningen; de taelde med den nødvendige Alvor om Dagens politiske Tegn og om deres Korpses militaire Tilstand. Hist prunkede tre eller fire stæglose Drenges i al deres Stands forfængelige Pragt og spærrede Indgangen for de saa Fruentimmer, der vilde sig, under det Paaskud at beundre deres Kion, medens de hemmeligt kun vare beskæftigede med deres egen Stads. Udsprede langs den hele Gang saaes der endnu andre Knøse. Nogle hørde paa en bekjendt Lystigmagers eensfoldige Fortællinger, Andre gjorde sig lystige over det Land, i hvilket de maatte tjene og endnu Andre fortalte de Underværker, som de havde seet i fjerne Lande og beskrev farlige Optrin, der lagde Beslag paa hele deres Indbildningskraft.

Men i en saadan Forsamling var det dog ikke vanskeligt at finde Nogle, hvis Ansæelser vare mere ophøiede, hvis Forhold man kunde kalde mindre fornærmende. Med en Herre af det sidste Slags indlob Lionel sig i en Samtale i en affidesliggende Deel af Hallen. Endelig hørde man Orgeltoner i Kirken, og de muntre Hobe begyndte at stilles ad, som Folk, der

pludseligt erindre hvorfor de ere komne sammen paa et usædvanligt Sted. Major Lincolns Ledsager havde forladt ham og han fulgte nu efter ham igjennem Colonnaden, der kun var tyndt besat, da hans Dre fornam en huul Stemme, der i et Slags snøvlede Sang reciterede følgende Ord tæt ved Siden af ham:

„Ve Eder, I Phariseer! I ville gjerne have de øverste Sæder i Synagogerne og lade Eder glide paa Torvet!“

Skjondt Lionel ikke havde hørt denne Stemme siden det hvinende Skrig, der trængte ud af den uhyggelige Skandse, gjenkjendte han dog i Diebliffet dens Toner, og i det han vendte sig om efter den besynderlige Lyd, saae han Job Pray staaende lige og ubevægelig som en Billedstøtte, i en af Nischerne i Fronten af Bygningen, hvorfra han lod sin varslende Stemme tone, som et Drakel, der taler til sine Dyrkere.

„Knægt, vil da Faren aldrig lære Dig Wiisdom?“ — spurgte Lionel; — „hvor kan Du saa dristigt trodsse vor Brede?“

Men hans Spørgsmaal bleve ikke hørt. Drengen, hvis Ansigt saae blegt og magert ud, som om han nylig havde overstaaet en svær Sygdom, hvis Dine vare friske og uden Udtryk, hvis hele Udvoortes var mere smudsig og elendigt, end ellers, syntes at være fuldkommen ligegyldig mod alt omkring ham. Uden engang

at forandre Retningen af sit intetsigende Blik blev han ved:

„Ve Eder! thi I gaae hverken selv ind, eller lade dem gaae ind, der ville gaae ind!”

„Er Du døv, Hjante?” — spurgde Lionel.

I Diebliffet vendte den Andens Blik sig mod den Spørgende, og Major Lincoln føelde sig gennemtrængt af en Gysen, da han mødte det vilde Blik fuldt af Forstand, der opklarede den Hjantedes Ansigt, medens han vedblev i den samme betydningsfulde Tone:

„Den der siger til sin Broder: Raca, er skyldig for Synhedriet, men den, der siger til ham: Du Hjante, har fortjent Helvedes Ild.”

Et Dieblif stod Lionel som fortryllet af Jobs Væsen, da han udtæelde dette stræffelige Anathema; men saasnart denne hemmelige Indflydelse begyndte at vige, berørte han Knøsen sagte med sin Stok, og befalede ham at stige ned af Rishen.

„Joh er en Prophet,” — svarede Tossen og mod- sagde paa samme Tid sin Erklæring, da han tabde det særegne Udtryk af en forbigaaende Forstand i sit sæd- vanlige, aandssvage Blik; — „det er syndigt at slaae en Prophet. Joderne stenede Profheterne og slog dem.”

„Gjør da, hvad jeg befaler Dig; — vil Du blive her til Soldaterne komme over Dig? Gaa nu og kom

til mig naar Gudstjenesten er forbi, saa vil jeg give Dig en bedre Kjole."

"Har I aldrig læst den gode Bog," — sagde Job, — "hvori det hedder, I skulle ikke sørge for Næring og Klæder? Nab siger, naar Job døer, vil han komme i Himmelen, thi han har intet at tage paa, og kun lidt at spise. Kongerne bære deres Diamantkroner og Guldstabs, og Kongerne komme altid til det mørke Sted."

Knosen taug pludseligt og i det han satte sig paa Gul i Nischen, begyndte han at spille med Fingrene, som et Barn, der fornøier sig ved den Væne at kunne bevæge sine Lemmer.

I samme Dieblis vendte Lionel sig bort fra ham, da han fornam Klirren af Sidegevær og en Mængde Fodtrin bag ved sig. En stor Flok Officierer, der hørde til Staben, var bleven staaende, for at høre hvad der foregik. Blandt dem bemærkede Lionel ved første Blik to Generaler, der noget forud for deres Ledsagere, betragtede opmærksomt det besynderlige Væsen, der rørte sig i Nischen. Trods sin Bestørtelse bemærkede Major Lincoln den Sky, der svævede paa Overbefalingsmandens mørke Pande, da han bukkede en Smule for hans Rang."

"Hvad er det for en Knægt, der vover at fordomme Jordens Mægtige til saa skrækkelig Glendighed," — spurgde Horve; — "og sin Fyrste tilligemed de Andre?"

„Det er et ulykkelig Væsen, der har mistet Forstanden, og som et Tilfælde har gjort mig bekendt med;” — svarede Major Lincoln; — „han veed næppe hvad han siger, og mindst af alt i hvis Nærværelse han taler.”

„Saadanne taablige Meninger, der blive udtænkte af de Kloge, og udbredte af de Uvidende, maae vi tilskrive Kolonisternes Frafald;” — sagde den britiske General; — „jeg haaber, at I kan borge for eders besynderlige Bekendtskabs Loyalitet, Major Lincoln?”

Lionel vilde svare, hvor nedbøiet han end var, da den forbitrede Overansørers Ledfager pludseligt raabde:

„Ved den bevingede Hermes' Gødde, det er den samme pudseerlige Andreas, der gjorde det flyvende Spring fra Copps, som jeg allerede har fortalt Eder om. Er det ikke saa, Major Lionel? Er det ikke den skrigende Philosoph, hvis Gørelse var saa ophidsset under Slaget ved Breeds, at han ikke kunde afholde sig fra at flyve, og som, ikke saa uheldig som Ikarus, iværksatte sin Nedfalden paa terra firma?”

„Jeg troer, at Eders Hukommelse ikke bedrager Eder, Sir!” — sagde Lionel og besvarede den Andens Smil; — „denne stakkels Røs kommer ofte i Uleilighed for sin Tjenstgørelse.”

Burgoyne stødte sagte paa den Arm, som han endnu bestandigt holdt, som om han ansaae dette ulyk-

kelige Væsen for alt for uværbigt til deres Opmærksomhed, skjøndt egentligt i den Hensigt, at betage Overbefalingsmanden Veligheden til her at anvende sin velbetjendte Tilboielighed til at drive Begreberne om militair Strængthed til det Yderste. Da han af hans mørke Blik bemærkede, at han nølede, vedblev han hurtigt:

„Den arme Knøs! hans Forræderi bliver dobbelt straffet, ved en Flugt af henimod halvtredssindstyve Fod ned ad Skraaningen af Copps, og ved den Uergrelse at være Vidne til hans Majestæts Troppers hæderlige Triumph. Saadan en Stakkel kunne vi nok tilgive.“

Hove gav umærkeligt efter for den Andens vedholdende Fremstriben, og hans strænge Ansigtstræk formildedes endog til et foragteligt Smil, da han sagde i det han gik bort:

„Hav et Die med Eders Betjendtskab, Major Lincoln! ellers kunde hans Stilling, hvor sorgeligt den end er, let blive endnu slemmere. Saadant et Sprog kan ikke taales i en beleiret By; saaledes kalde de det jo? Rebellerne give jo Pøblen Navn af Beleiringsarmeen, ikke sandt?“

„De samle sig om vort Winterquarteer og antage en saadan Titel.“

„Mon maa ogsaa tilstaae, at de holdt dem godt paa Breeds; de elendige Knægte kjæmpede som dygtige Folk.“

„Fortvivlet, og med en vis Forsigtighed,” — svarede Burgoyne; — „men de skulde træffe Folk, der endnu søgte bedre, og med større Kundskaber — Skulle vi træde ind?”

Skyn var nu ganske forsvunden af Generalens Pande, og han svarede venligt:

„Kommer, mine Herrec! vi nøle; naar vi ikke ere ibrigere; komme vi ikke til rette Tid for at bede for Kongen, meget mindre for os selv.”

Hele Selskabet gik nu videre, da en Larm bag ved dem forkyndte en anden Officiers Ankomst af høi Rang; det var den Anden i Commandoen, der ogsaa omgivet af sit Følge, traad ind i Hallen. Saasnart han viisde sig, forsvandt Selvtilfredsheden af Howes Blik; han besvarede hans Hilsen med en kold Høflighed og gik strax ind i Kirken. Den snilde Burgoyne lagde sig igjen derimellem og da han ogsaa gik videre, passede han paa Leiligheden til at hviſte Clinton en vel udtænkt Hentydning paa Begivenhederne i hiin Træfning i Dret, der havde givet Anledning til den Kulde, der herskede mellem de to Generaler og havde gjort Howe fremmed for den Mand, hvis Bistand han skyldte saa meget. Clinton laande Dre til Smigeriets stille Indflydelse og fulgde temmelig tilfreds sin General ind i Kirken. Da den hele Skare af Tilskuere udenfor, der bestod af Adjutanter, Secretairer og Vediggjængere strax fulgde Ge-

neralernes Exempel, befandt Lionel sig alene med den Banvittige.

Fra det Dieblif, da Job bemærkede den engelske Anføres Nærværelse, indtil det, da han gik bort, forblev Knøsen i Ordbets strængeste Forstand ubevægelig. Hans Die var tomt, hans Hage nedsænket paa Bryfket, saa at det gav ham Udseende af en fuldkommen Handsfraværelse, fort sagte, han fremviede Menneskets laveste Træk og Skikkelse; uden dets Liv og Forstand. Men da man hørte den bortgaaende Hobs sidste Trin, forlod Frygten, der havde bragt Hjantens svage Forstand til at flye, ham lidt efter lidt, og med opløst Hoved sagde han i en huul, knurrende Tone.

„Lad ham gaae til Prospekt; Folket vil lære ham Loven!“

„Taablige, gjenstridige Nar!“ — raabte Lionel og trak ham uden flere Omstændigheder ud af Mischen; — „vil Du blive ved med dit dumme Skrig, til Du for din Umage er bleven pidket fra Regiment til Regiment?“

„J lovede Job, at Grenadererne ikke mere skulde slaae ham, og Job lovede, at han vilde gaae eders Grinder.“

„Ja, naar Du kan lære at tie, Knægt! ellers vil jeg glemme mit Løfte, og overlade Dig til alle forbittrede Grenaderer i Staden.“

„Godt!“ — sagde Job, og hans Blik blev lyfere, som hos en Døse, der glæder sig; — „Halvdel af dem er i ethvert Tilfælde død; Job hørte den Stærkeste af dem brøle, som en hungrig Løve: „Hurra for de kongelige Irlændere!“ men han tælte ikke et Ord mere, skjøndt Job intet bedre Anlæg havde for sin Bøsse, end en død Mands Skulder.“

„Styngel!“ — skreg Lionel og bævede forfærdet tilbage for ham; — „Er dine Hænder besudlede med M'Fuses Blod?“

„Job rørde ikke ved ham med Haanden;“ — svarede den usorfærdede Fjante; — „thi han døde som en Hund, hvor han faldt.“

Lionel stod et Dieblis ganste forvirret, men da han hørte Polwarths Skridt langt fra, sagde han hurtigt og med en af indvortes Bevægelse qvalt Stemme:

„Gaa, Knøs! gaa til Madame Lechmere og siig — siig Meriton, at han skal see efter Jlden.“

Knøsen gjorde en Bevægelse, som om han vilde adlyde, men derpaa stod han stille, saae ham med en ynkværdig, lidende Mine i Dinene og sagde:

„Se, Job ryster af Kulde! Nab og Job kunne nu intet Brænde faae; Kongen holder Folk, der stride om det; lad Job varme sine Lemmer en Smule; hans Begeme er koldt, som dødt.“

Kørt i sit Tiderste ved Drengens Bøn og hjælpe-

løse Udsende, gav Lionel ham et Bink at han tillod det, og vendte sig hurtigt til sin Ven. Polwarth behøvede ikke først at tale, for at tilkjendegive Major Lincoln, at han havde hørt en Deel af Samtalen mellem ham og Job; hans Mine og Stilling røbede tilstrækkeligt baade hvad han havde faaet at vide, og hvilket Indtryk det havde gjort paa ham. Han fastede et Blik paa den Gjantede, da denne ilede hen ad den frusne Gade, der ikke let kunde misforstaaes.

„Hørde jeg ikke den stakkels Dionys nævnes?“ — spurgde han endelig.

„Gjanten pralede igjen med noget. Men hvorfor er De ikke i Stolen?“

„Knosen staaer under Deres Beskyttelse, Major Lincoln! men De kunde drive Deres Overbærenhed for vidt!“ — svarede Polwarth alvorligt; — „Jeg kommer til Dem efter et Par smukke, blaae Dines Begjæring, der i en halv Time have spurgt enhver, der traad ind i Kirken, hvor og hvorfor Major Lincoln noler saaledes.“

Lionel gjorde et taknemmeligt Blik og tvang sig til at smile ad sin Vens Lune, medens de begge uden videre Ophold gik sammen til Madame Echmeres Stool.

Det pinte Indtryk, som denne Sammenkomst med Job havde gjort paa Lionels Gemt forsvandt lidt efter lidt, da han overlod sig til Indflydelsen af den høitidelige Gudstjeneste. Han hørte de Skjønnes tunge,

dæmpede Mandedrag, der knælede ved Siden af ham, medens Præsten oplæste den Taksigelse, der angik ham personligt; og en ikke ringe Grad af jordistaknemmelighed blandede sig med Unglingens Andagt, medens han lyttede til. Han opfangede hendes milde Dies frygtfomme Blik bag Folderne af hendes Stør, da hun reisde sig og igjen tog sin Plads, saa lykkelig som en fryg Ungling er i Stand til at være, naar han veed, at han besidder et saa reent, ungdommeligt, henrivende Væsens Kjærlighed.

Maaskee var Gudstjenesten ikke ganske saa trøstende for Polwarth; da han igjen med nogen Besværlighed havde hævet sig paa den Kød, han endnu havde tilbage, kastede han et meget tvetydigt Blik paa sin lemtæstede Stikkelse, sukkede hoit, og trampede derpaa saaledes i Stolen med sit Træbeen, at han hendrog hele Forsamlingens Øine paa sig, som om han vilde, at alle de Tilstedeværendes Ører skulde være Vidner til, hvorfor denne overordentlige Taksigelse bragdes dets Gier.

Præsten, der forrekkede Tjenesten, var alt for forstandig, til at sætte sine Overherrer paa Prøve ved en vidtløftig, ubehagelig Fremstilling af de christelige Pligter. Oplæsningen af Texten behøvede eet Minut; fire gik med til Indgangen; Forklaringen blev meget skarptfindigt sammentrængt i ti Minutter, og Slutningen af

Talen blev meget lykkeligt bragt i Stand i fire og et halvt Minut, saa at han havde den Beroligelse, hvilefket ogsaa blev bevidnet ham af halvtredsindstyve Uhre, og endnu engang saa mange tilfredse Ansigter, at have løst sin Opgave i et halvt Minut mindre end det orthodoxe Tidsrum. For denne Noiagtighed bekom han naturligviis sin Belønning. Blandt andre Vidnesbyrd til hans Fordeel fandt Polwarth, da han rakte ham Haanden til Tak for hans venstabelige Bestræbelser for hans Skyld, Leilighed til at forsikre ham til Slutningen, som en stor Compliment for hans Præken, at den foruden sin store Fortræffelighed ogsaa havde det Fortrin at den havde sluttet til rette Tid.

Tyvende Kapitel.

Afsted dermed! Lad, Winifrida! intet
 Forstyrre Kjærligheden og volde Sorg.
 Lad ei forsæuelig Stoltbed, bange Frygt
 Os Himmelens Betsignelse forholde.

Anonymus.

Det var maaskee en Bykke for alle Vedkommendes Nøjsomhed, at Madame Lechmeres Person ikke traad imel-

lem det Lykke og Reenhed straalende Billede, som Cæcilia fremstillede i enhver Mine og enhver Handling og hendes Elskers Blikke, i den Tid, da deres Fortroelighed begyndte at aabne sig. Den ganske besynderlige og sig selv modsigende Deeltagelse, som denne Dame saa ofte yttrede i alle sin unge Slægtnings Skridt, viisde sig ikke videre, for at vække hans flumrende Mistanke. Selv hine uforklarlige Optrin, hvori hans Tante havde spillet en saa besynderlig Rolle, bleve forglemte i den voxende Følelse af Kjærlighed, og om de endogsaa undertiden faldt ham ind, beskryggede de kun hans Phantasies yndige Billeder, som en let Sky, der fastede sin forbigvævende Skygge paa et yndigt, smilende Landskab. Foruden disse Kjærligheden og Haabets naturlige Hjælpetrosser havde Madame Lechmères Sag hos Lionel fundet en anden meget mægtig Bistand i et Tilfælde, der paa lang Tid havde forviist hende ikke alene til hendes Bærelse, men ogsaa til hendes Seng.

Den Dag, da den farlige Operation blev foretaget med Major Lincoln, havde hans Tante, som man vidste, med stor Bekymring ventet paa Udfaldet. Saa snart man meldte hende, at den var lykkelig endt, ilede hun til sit Bærelse, med en usorgsamt Iver, der, da hun var gammel og skrøbelig, nær havde kostet hende Livet. Hendes Fod indviklede sig, da hun ilede op ad Trappen, i hendes Slæb, og da hun i sin hæftige Be-

vælgelse ikke lagde Mærke til Agnes Danforth's adoarende Strig, gjorde hun et Fald, der let kunde være blevet farligt, endog for et yngre Fruentimmer. Den Skade, hun erholdt, var betydelig og indvendig, og Betændelsen, skjøndt ikke stor, trak sig saaledes i Langdrag, at den opvakte Belymring hos dem, der omgav hende. Dog aftog Symptomerne lidt efter lidt, og man tvivlede ikke mere om hendes Helbredelse.

Da Lionel hørte dette af Cecilias Læber, begriber Læseren let at den Virkning, som hans Tantes Deeltagelse i hans Vel gjorde paa ham, ikke blev svækket ved den Kilde, hvorfra han erholdt denne Kundskab. Men endskjøndt Cecilia dvælede ved dette ganske udmærkede Beviis paa Madame Lechmeres Hengivenhed for sin Frende, undgik det dog ikke Major Lincoln, at hendes Navn kun sjældent blev nævnet i deres hyppige Samtaler, og aldrig af hans Cousine uden med en Forsigtighed, der syntes yderst omsindtlig. Men da deres Fortrolighed varde ved enhver Samtale, begyndte han lidt efter lidt at bortdrage det Stør, som quindelig Tilbageholdenhed havde trukket for hendes inderligste Følelser, og at læse i et Hjerte, hvis Reenhed og Sandhed vilde have belønnet en langt strængere Undersøgelse.

Da Selskabet kom tilbage fra Kirken, ilde Cecilia og Agnes strax til den Syges Bærelse og lod Lio-

nel ganske alene i Besiddelse af den lille Dagligstue, da Polwarth ved Hjælp af sin Hest havde begivet sig til sin Bolig. Den unge Soldat gik i nogle Minutter frem og tilbage i Stuen og grundede over det Optrin, som han havde været Vidne til i Kirken. Under tiden kastede han et fløgtigt Blik paa Væggens phantastiske Sirater, blandt hvilke hans Navnetræk befandt sig saa ofte og i saa ærefulde Omgivelser. Endelig hørde han lette Fodtrin nærme sig, der nu bleve for tydelige, til at kunne misforstaaes og i næste Øieblik stod Miss Dynewor for ham. „Madame Lachmere!“ — sagde han, i det han førte hende til en Stool og satte sig ved Siden af hende; — „De fandt hende dog bedre, haaber jeg?“

„Saa vel, at hun har i Sinde at tillade sig en Sammenkomst med deres egen frøgtelige Person. I Sandhed, Lionel! De har al muelig Grund til at være taknemmelig for den inderlige Deeltagelse, som min Bedstemoder viser for deres Vel! Hvor syg hun end har været, har dog hendes Forespørgsel om Dem ikke hørt op, og jeg har seet hende vægre sig ved at besvare noget Spørgsmaal angaaende hendes egen farlige Forsatning, førend Lægen havde befriet hende for hendes Angst for Dem.“

Da Cæcilia tælte, trængte Taarer sig frem i

hendes Dine, og hendes Rødme blev ved Styrken af hendes Følelser endnu mørkere.

„Dem tilkommer altsaa min største Taknemmelighed,” — svarede Lionel; — „thi i det De tillader mig at knytte min Skjæbne til Deres; faaer jeg en ny Værdi i hendes Dine. Har De gjort Madame Lechmere bekendt med den hele Udstrækning af min dristige Plan? Hun kjender til vor Forbindelse?”

„Kunde jeg andet! Saalænge Deres Liv var i Fare, indesluttede jeg Bevidstheden om min Andeel i Deres Stilling i mit Bryst, men da jeg igjen smigrede mig med Haabet om Deres Helbredelse, lagde jeg Deres Brev i hendes Hænder, som Naturen havde givet mig til Raadgiverinde, og jeg havde den Trøst at vide, at hun billige min — hvorledes skal det skalde det, Lionel? — vilde Daarskab ikke være det rette Navn?”

„Kald det hvad De vil, naar De blot ikke tager det tilbage. Jeg har hidindtil ikke villet udforste Madame Lechmeres Hensigter af Hensyn til hendes Stilling, men tør jeg smigre mig med, Cæcilia! at hun ikke forkaster mig?”

Et Dieblit trængde Blodet sig hurtigt over Miss Dynewors fine Ansigt, og overtraf endogsaa Linding og Pande med en blomstrende Rødme, men da hun kastede et dadlende Blik paa sin Elsker, forlod det endogsaa hendes Kinder, medens hun svarede roligt, end-

Skjædt der laa et umærkeligt Tegn til Misfornøielse i hendes Blik.

„Det kan være en Feil hos min Bedstemoder, at hun betragter Hovedet for sin Familie med alt for poetiske Dine, men dersom det er saaledes burde hendes Belønning ikke være Mistillid. Denne Svaghed, tør jeg paaftaae, er meget naturlig, men ikke bestomindre en Svaghed.”

For første Gang begreb Lionel fuldkommen Grundten til hiin foranderlige Opførsel, hvormed Cæcilia havde modtaget hans Tilbud, indtil Tilbøielighed til hans Person havde overvundet hendes fine Følelse. Uden dog i mindste Maade at forraade sin Opdagelse, svarede han:

„Taknemmelighed fortjener ikke det slemme Navn Mistillid; heller ikke tillader min Forsængelighed, at jeg kalder Partiskhed til min Fordeel Svaghed.”

„Dette Ord er et godt og sikkert Udtryk, naar det anvendes paa den stakkels menneskelige Natur,” — sagde Cæcilia og smilede atter med al sin naturlige Milddhed; — „og De vil vel tilgive om jeg erindrer Dem om at være Svagheder mangen Gang ere arvelige.”

„Jeg tilgiver Dem deres uventlige Mistanke mod hiin ventlige Erkjendelse. Men kan jeg nu uden Røsen

henvende mig til deres Bedstemoder for at erholde hendes Samtykke til vor hastige Forening?"

"De vil dog ikke have Deres Bryllupsang sjunget, naar De i næste Dieblis kan blive indbudet til en Vens Begravelse?"

"Just den Grund, De frembringer mod vor Forbindelse, nøder mig til at skynde paa den, Cæcilia! Eftersom Kærligheden rykker frem, maa denne Krig ende. Hovve vil enten bryde ud af sine Sranke og forjage Amerikanerne fra Høiene, eller opsøge et andet Punkt, for raskere at føre Krigen. I ethvert Tilfælde vilde De blive tilbage i et deelt, sonderrevet Land og i en for deres Sikkerhed altfor ung Alder. Sikkest, Cæcilia! vil De ikke tage i Betænkning at modtage min Beskyttelse i en saadan Fare, jeg var nær ved at sige, saa vel af Hensyn til Dem selv, som til min Kjærlighed."

"Bliv ved," — svarede hun; — "jeg beundrer deres Beviisførelse. Dog troer jeg for det Første ikke, at eders General saa let kan fordrive Amerikanerne fra deres Føster, thi efter en Beregning, som endogsaa jeg forstaaer, kan De finde, at naar een Høi Føster saa mange hundrede Menneker, vil Prisen for det Hele blive alt for dyr — men, Lionel! jeg beder Dem, see ikke saa alvorligt ud. I Sandhed, De maa ikke troe, at jeg taler letfindigt om et Slag, der nær havde kostet Dem Livet og — mig min Lykke."

„Bliv ved,” — sagde Lionel, og strax forsvandt den forbigaaende Sky af hans Pande og venligt tilsmilte han hendes bekymrede Ansigt; — „Jeg beundrer Deres Casuistik og ærer Deres Følelse, men jeg kan ogsaa modsiges Deres Beviis.”

Opmuntret ved hans Ord og Forhold, vedblev hun efter et Dieblisk hæftige Bevægelse i samme spøgefulde Tone, som før:

„Men vi ville antage, at alle Høiene bleve erobrede, og at den amerikanske Høvding, Washington, der, om han end ikke er andet end en Oprører, dog er en meget agtværdig Mand, bliver drevet ind i Landet med sin Armee, saa troer jeg dog, at alt dette vil skee uden Qvindernes Hjælp. Eller skulde Howe trække sin Armee tilbage, som De synes at antage, vil han da ikke lade Staden, tilbage? I begge Tilfælde vil jeg blive roligt hvor jeg er; sikker i en britisk Garnison, endnu sikkrere blandt mine Landsmænd.”

„Cecilia! De er lige ubekjendt med Krigenes Farer og med dens raae Lovløshed! Hvis ogsaa Howe skulde forlade Staden, vilde det kun være for en kort Tid; tro mig, Regjeringen vilde aldrig overlade Besiddelsen af en Stad, som denne, der saa lange har trodsset deres Magt, til Mænd, der staae under Baaben mod deres lovmæssige Fyrste.”

„De har paa en besynderlig Maade glemt de sid-

ste sex Maanedes, Lionel! ellers vilde De ikke bestyrlbe mig for Ubekjendtskab med den Glendighed, som Arisgen kan føre med sig."

"Tusinde Tak saavel for denne venlige Tilstaaelse, dyrebareste Cæcilia! som for dette Bink!" — sagde den unge Krieger og opgav sit Beviis med en Elfers Be-redvillighed; — "De har tilstaaet mig Deres Jølelser, og vil ikke vægre Dem ved at tilstaae dem endnu en gang?"

"Ikke for en, hvis Agtelse for sig selv lader ham glemme Svagheden, men maaskee vilde jeg tage i Betænkning at begaae saadan en Daarskab for Verden."

"Jeg vil da lægge Dem det paa Hjerte," — vedblev han, uden at ændse det smilende Røketteri, som hun havde antaget; — "Naar vi troe det Bedste, vil De tilstaae, at et nyt Slag ikke er noget usandsynligt."

Hun opløstede sine ængstlige Blik til ham, men forblev taus.

"Vi begge vide — i det mindste veed jeg det af en forgelig Erfaring, at jeg ikke er usaarlig; nu, svar mig, Cæcilia! ikke som en Kvinde, der stræber at bevare sit Kjønns falske Stoltthed, men som en Kvinde, der er ædel og fuld af Hjertelighed, som De selv, skulde de sidste sex Maanedes Begivenheder foregaae paa ny, vilde De da hellere opleve dem som min hemmeligt Forlovede, eller som min erkjendte

Ægtefælle, der ikke behøver at rødme over at vise hele Verden sin Omhed?"

Først da de tykke Draaber, der ved disse Ord hang ved Miss Dynewors mørke Dienhaar vare rystede af de glindsende Fryndser, der skjulde hendes Dine, saae hun op og sagde rødmende:

"Mener De ikke, at jeg leed nok, som Forlovet, eftersom De endnu anseer snævrere Bånd for nødvendige, for at følge mine Eidelsers Maal?"

"Jeg kan ikke engang takke Dem som jeg vilde for hiin smigrende Taare, naar ikke mit Spørgsmaal iforveien er blevet besvaret klort og tydeligt."

"Er det ganske ædelmodigt, Lincoln?"

"Maaskee lader det ikke saa, men alligevel er det det. Bed Himlen, Cecilia! Jeg ønsker ligesaa meget at beskytte Dem mod en raa Sammentræffen med Verden, som jeg ønsker min egen Lykke."

Miss Dynewor var ikke alene forvirret, men ganske ude af Fatning, dog sagde hun med sagte Stemme: "De glemmer, Major Lincoln! at det er min Pligt at spørge en, uden hvis Samtykke jeg ikke kan love noget."

"Vil De altsaa overlade Spørgsmaalet til hendes Afgjørelse? Dersom Madame Lechmere billiger, at vi ufortøvet blive forenede, tør jeg da sige hende, at De har givet mig Fuldmagt til at bede hende derom?"

Cecilia sagde intet, men, smilende gennem Taa-

rer, lod hun Lionel tage hendes Haand paa en Maade, at en langt mindre Sangvinist ikke vilde have taget i Betænkning, at erklærer det for et Samtykke.

„Kom da,“ — raabde han; — „lad os ile til Madame Lechmeres Bærelse! Sagde De ikke at hun ventede mig?“ — Hun lod ham tage hendes Arm og føre hende ud af Bærelset. Uagtet de store Forhaabninger, hvormed Lionel førde hende gennem Husets Gemak, nærmede han sig dog, ikke uden en indvortes Modstand, til Madame Lechmeres Bærelse. Han kunde ikke ganske forglemme Alt, hvad der saa nylig var forefaldet, eller aldeles forjage hiin sorte Mistanke, der engang var opsteget i ham. Dog drev hans Grinde ham afsted og et Blik paa det sittrende Bæsen, der nu ganske var overladt til hans Bistand, betog ham enhver Bestrægtning, hvori hun ikke spillede den betydeligste Rolle.

Den Syges svagelige Udseende tilligemed den pludselige Grindring om, at hun leed saa meget af Bekymring for ham, hævede hans Tantes Sag saa meget, at Unglingen ikke alene beegnede hende med Hjertelighed, men ogsaa med en Følelse, der lignede Taknemmelighed.

Madame Lechmeres Upasselighed havde nu været i flere Uger, og hendes Ansigtstræk, der allerede, ved den almindelige Aftagelse af hendes Kræfter, vare gamle og forfaldne, viisde desuden endnu dybe Spor af den overstaaende Sygdoms Hæftighed. Hendes Ansigt havde, foruden det, at det var blevet blegere og magrere,

endnu faaet et saadant ængstligt Udtryk, som store og langvarige legemlige Lidelser altid efterlade i Ansigtet. Hendes Pande var dog rolig og tilfreds, naar man undtager at et let uvilkaarligt Muskelspil et Dieblisk røbe de flygtige Smerter, der endnu vare der og for en kort Tid gjorde hende opmærksom paa hendes Lidelser. Hun modtog sit Besøg med et Smil, der var blidere og mere forbindtligt, end sædvanligt, og som gjorde de blege, sorgfulde Træk mere udtrykfulde.

„Det er kjærligt, Fætter Lincoln!“ — sagde hun, og udstrakte den visne Haand efter Brønden, — „af den Syge, at han besøger den Sunde. Thi efterat jeg saa længe havde frygtet det Skrækkeligste for Eder, kan jeg ikke tillade, at min ringe Svaghed bliver nævnet foran Eders mere alvorlige Saar.“

„Gid De maatte blive saa lykkeligt helbredet, som jeg, Madame!“ — svarede Lionel, tog hendes Haand og trykte den med megen Varme; — „Jeg vil aldrig glemme, at De har Bekymring for mig at takke for deres Sygdom.“

„Lad os ikke tale derom, Sir! det ligger i Naturen, at vi ere bekymrede for dem, vi elste. Jeg har oplevet, at De er bleven frisk igjen, og dersom det er Guds Villie, vil jeg ogsaa leve saa længe, at jeg seer det sorgelige Dyrør dæmpet.“

Hun holdt op, og i det hun et Dieblisk smilede

ad det unge Par, der var traadt hen til hendes Leie, vedblev hun:

„Cæcilia har sagt mig Alt, Major Lincoln!”

„Nei, ikke alt, dyrebareste Moder!” — saldt Lio-
nel hende i Talen; — „jeg har endnu noget at føie
til, og vil strax begynde med at tilstaae, at jeg i mine
Fordringer aldeles er afhængig af deres Barmhjertig-
hed og Bliisdom.”

„Fordringer er ikke det rette Ord, Major Lin-
coln! hvor fuldkommen Lighed i Fødsel, Opdragelse og
alle øvrige Egenskaber finder Sted; ja, jeg tør sige,
naar man tager Hensyn til Forstjellen af Kjønnet,
kunde man ogsaa paaftaae det Samme i Henseende til
Rigdom. Fordringer er et alt for tvetydigt Ord.
Cæcilia, mit Barn, gaa op i mit Bibliothek; i den
lille hemmelige Skuffe i Skrivebordet finder Du et
Papir med dit Navn; læs det, min Kjære, og bring
mig det saa!”

Hun gav Lincoln et Bink til at sætte sig, og da
Døren var lukket efter Cæcilia, vedblev hun saaledes:

„Da vi tale om Forretninger, kunne vi let und-
være den forvirrede Pige. Hvad er det for en sær-
deles Gunst, Major Lincoln! som De vil udbede Dem
af mig?”

„Som enhver anden næsviis Betler, der allerede
rigelig har prøvet Deres Godhed, kommer jeg for

at udbede mig ufortøvet det sidste, store Pant, som De formaaer at give."

"Min Datterdatter! Mellem os behøves der ingen unødvendig Tilbageholdenhed, Fætter Lionel! thi De vil erindre, at ogsaa jeg er en Lincoln. Lad os altsaa tale frit med hinanden som to Venner, der ere komne sammen for at overlægge en Sag, der ligger dem Begge ligemeget paa Hjerte."

"Dette er mit alvorlige Ønske, Madame! Jeg har forestillet Miss Dynewor denne Tids Farer og Landets usikre Stilling, og i disse to Dele finder jeg de gyldeste Grunde til at vi ufortøvet forene os."

"Og Cecilia?"

"Er bleven sig selv lig, blid og lydig. Hun henviser mig ganske til Deres Godtbefindende, der alene skal være Reglen for hendes Bestemmelser."

Madame Lechmere svarede ikke strax, men hendes Miner forraadte tydeligt hendes Følelser. Det var klart, at det ikke var Utilfredshed, der forvoldte denne Rolen; hendes hule Øie straaede af en Glæde, der ikke kunde misforstaaes; heller ikke var det Uvisshed, thi hendes hele Ansigt syntes snarere at udtrykke den ubetvingelige Bevægelse, der ledsager den pludselige Opfyldelse af et længe næret Ønske, end Tvivl om dets Røgtkab. Lidt efter lidt lagde hendes Bevægelse sig, og da hendes Følelser vare blevne mere maadeholdne, fyldtes hendes haarde Øie med Taaer,

og da hun taelde, blandede en Mildhed, som Lionel ikke før havde mærket, sig i hendes sittrende Stemme.

„Det er et godt, lydigt Barn, min eneste, min elskede Cæcilia! Hun bringer Dem ingen Rigdomme, Major Lincoln! der kunne komme i Betragtning ved Siden af Deres, heller ikke lægger hun noget stolt Navn til Glandsen af deres høie Titel. Men hun bringer Dem hvad der er ligesaa godt, om ikke bedre; ja, jeg er vis paa, at det maa være bedre, et reent, dydigt Hjerter, der ingen Falskhed kjender.“

„Tusinde og tusinde Gange usfatteeligere i mine Dine, min værdige Tante!“ — raabde Lionel, dybt rørt af det naturlige Væsen, der saa kraftigt havde formildet Madame Lechmeres haarde Manerer; — „lad hende komme i mine Arme uden Formue, uden et Navn, hun bliver ikke mindre min Huustro, ikke mindre hendes eget dyrebare Selv.“

Jeg taelde kun lignelsesviis, Major Lincoln! Colonel Dynewors Barn, og Lord Viscount Cardonnells Barnebarn behøver ikke at stamme sig ved sin Herkomst; heller ikke vil John Lechmeres Vtling være nogen Brud uden Medgift. Naar Cæcilia bliver Lady Lincoln behøver hun ikke at ville skjule sine Forsædres Stammetræ under hendes Gemahls blodige Haand.*

„Gid Himlen længe ville afvende den Time, da
* Lincolnerne førde en blodig Haand i deres Vaaben.

en af os begge maa bruge det Vaaben!" — raabde Lionel.

"Forstod jeg Dem ret, var det deres Ønske at Brylluppet ufortøvet maatte finde Sted?"

"Aldrig tog De mindre Feil, Madame! men De glemmer sikkert ikke, at der endnu lever en, der er os begge saa dyrebar, og der har al Aarsag til at haabe mange Aar, og jeg tænker endogsaa Aar fulde af Lykke og Fornuft?"

Madame Lechmere saae vildt paa sin Frænde, og før derpaa med Haanden over Dinene, fra hvilke hun ikke trak den bort, førend en almindelig Gysen havde rystet hendes hele skrøbelige Bygning.

"De har ret, min kjære Fætter!" — sagde hun ventligt smilende; — "jeg troer, at min Egenskabshed har rystet min Hukommelse. Jeg drømde virkelig om længstthensvundne Dage. De stod for mig med deres ulykkelige Faders Træk, medens Cæcilia var sin Moders, min egen, forlængst tabte, men egenfindige Agnes'. O, hun var mit Barn, mit Barn, og Gud har forglemt hendes Feil af Raade for en Moders Bønner!"

Lionel bærede i maalløs Forundring et Skridt tilbage ved den Syges vilde Bevægelse. En Rødme havde farvet hendes blege Kinder, og da hun endte, præssede hun Hænderne sammen for sig, og sank ned paa Puderne, der støttede hendes Ryg. Store, en-

felte Taarer glindsede i hendes Dine og dryppebe, i det de langsomt gled ned ad hendes magre Kinder, paa hendes Klædebon. Lionel greb strax efter Klokken, men en betydningsfuld Gebærde af Tanten, hindrede ham i at ringe.

„Nu er det igjen bedre;” — sagde hun; — „giv mig det Styrkelsesmiddel der staaer der ved Siden af Dem!”

Madame Lechmere drak dygtigt af Glasset, og i næste Dieblif havde hendes Bevægelse lagt sig; hendes Ansigtstræk antog igjen det sædvanlige Live Udtryk, og hendes Dje blev igjen saa haardt, som om intet var forefaldet.

„De seer, hvor meget bedre Ungdommen kan taale Sygdommens Udelæggelser, end Alderdommen. Major Lincoln!” — vedblev hun, — „lad os nu gaae over til andre og mere behagelige Gjenstande — De har ikke alene mit Samtykke, men det er mit Ønske at de ægter min Datterdatter. Det er en Lykke, som jeg mere har vovet at haabe, end at vente; ja, jeg lægger frimodigt til, at det er Kronen for mine Ønsker, der ikke alene vil gjøre mit Livs Aften lykkelig, men ogsaa velsigne den.”

„Altsaa, Madame! hvorfor skulle vi nøle? Ingen kan sige, hvad een Dag kan bringe i saadanne Tider, og det Dieblif, da der er Krigslarm og Uroligheder er ingen passende Tid for lange Forlovelser.”

Efter at hun et Dieblis havde betænkt sig, svarede Madame Lechmere:

„Vi have en god, hellig Skik i denne fromme Provinds, ogsaa at vælge den Dag, som Herren har udsat til sin udelukkende Dyrkelse, til den, hvorpaa man træder ind i den ærværdige Egtestand. Vælg altsaa mellem denne og næste Søndag til deres For-mæling.“

Hvor stor den unge Mand's Iver end maatte være, blev han dog ikke lidet forbausset over denne korte Frist; men hans Kjones Stolthed vilde ingen Nølen tillade.

„Ead det skee i Dag, dersom Miss Dynewor vil give sit Samtykke.“

„Der kommer hun og vil sige Dem, at hun paa min Begjæring giver sit Samtykke. Cæcilia, mit eneste, kjære Barn! jeg har lovet Major Lincoln, at Du i Dag vil blive hans Hustru.“

Miss Dynewor, der var kommen midt ind i Bærelset, førend hun fattede Meningen af Taler, blev staaende og var som en Billedstøtte, der udtrykker Forbauselse og Forsærdelse. Hendes Rødme kom og svandt med en foruroligende Hurtighed, og Papiret faldt ud af hendes sittrende Hænder og ned for hendes Fødder, der vare som rødsæstede i Jorden.

„I Dag!“ — gjentog hun med en næppe hørlig Stemme; — „sagde De i Dag, Bedstemoder?“

Ja, i Dag, mit Barn!

„Hvorfor denne Modstand, denne Angst, Cæcilia?“
 — sagde Lionel, i det han traad nærmere, og førde
 hende hen til en Stool; — „De kjender denne Tids
 Fare — har nedladt Dem til at tilstaae mig deres
 Søllelser — betænk, Vinteren bryder op og det første
 Toveir kan lede til Begivenheder, der ganske kunne
 forandre vor Stilling.“

„Alt dette kan være af Vægt i deres Dine, Ma-
 jor Lincoln!“ — afbrød Madame Lechmere ham med
 en Stemme, hvis overordentlige Høitidelighed ogsaa
 forskaffede hende hendes Tilhøreres Opmærksomhed; —
 „men jeg har andre og høiere Grunde. Har jeg ikke
 allerede erfaret de Farer og Under, der følge af Op-
 sættelse! I ere unge og gode, hvorfor skulle I ikke
 være lykkelige? Cæcilia! dersom Du elsker og ærer mig,
 bliver Du i Dag hans Hustru.“

„Giv mig Tid til at betænke mig, Bedstemoder!
 det Baand er saa nyt, saa høitideligt. Major Lincoln
 — kjære Lincoln, De er ellers høimodig, jeg overla-
 der mig til deres Godhed.“

Lionel sagde intet, men Madame Lechmere svaa-
 rede rolig:

„Ikke paa hans, men paa min Ven vil Du følge.“

Miss Dynewor stod op af sin Stool ved Siden
 af Lionel med en Mine, der røbede fornærmet Sø-
 lelse, og sagde med et smerteligt Smil til sin Elsker:

„Sygdom har gjort min gode Moder frygtssom

og svag; vil De undskyldte min Begjæring, at lade mig alene med hende?"

"Jeg forlader Dem, Cæcilia!" — sagde han, — "men dersom De tilskriver min Tausshed en anden Grund, end min fine Følelse for Dem, er De uretfærdig mod mig og mod Dem selv."

Hun udtrykte sin Taknemmelighed kun ved Blikke, og han trak sig strax tilbage, for at opbebie Følgerne af deres Samtale i sit Værelse. Den halve Time, som Lionel tilbragde paa sit Værelse syntes ham et halvt Aar, men efter denne korte Tids Forløb kom Meriton og meldte ham, at Madame Lechmere ønskede igjen hans Aarsværelse i sit Kammer.

Det første Blik forfikkrede Lionel om, at hans Sag havde seiret. Hans Tante var sjunken ned paa sine Puder og hendes Ansigt havde antaget et beregnende, stivt Udtryk, der forraadte en saa egenkjærlig Tilfredshed, at det næsten angrede Unglingen, at hun havde været heldig med sin Plan. Men hans Dine mødte Cæcilies taarefyldte, frygtssomme Blik, og han føelte, at, forudsat hun ikke leed nogen Trang, var det ham det samme, paa hvis Anmodning hun havde samtykket.

"Dersom jeg tør vente min Dom af din Godhed," — sagde han i det han trykte hende til sig, — "veed jeg, at jeg tør haabe. Fortvivle maatte jeg, hvis jeg alene skulde stole paa mit eget Værd."

"Maastee er det taabligt, Lincoln!" — sagde hun

smilende gennem Taarer, i det hun utovungen lagde sin Haand i hans; — „at nøle nogle Dage, naar jeg søler mig bestemt til at opoffre mit Liv til deres Lykke. Det er min Bedstemoders Ønske, at jeg begiver mig under Deres Beskyttelse.”

„Saa forener denne Aften os for bestandigt?”

„Der er ikke paalagt Deres Udelmodighed nogen Forbindtlighed, at det just ikke skal gaae for sig i Aften, dersom der er den ringeste Hindring i Veien.”

„Men der er intet i Veien;” — faldt Lionel hende i Talen; — „Lykkeligheds ere Bryllupsceremonierne i Kolonierne simple, og vi have alle Deres Samtykke, der have Ret til at blande sig deri.”

„Gaaer da, mine Børn! og fuldender Eders ringe Foranstaltninger;” — sagde Madame Lechmere; — „det er et heiligt Baand, I knytter! Det maa, det vil blive lykkeligt!”

Lionel trykde sin tilkommende Hustrues Haand og gik bort; Cecilie kastede sig i sin Bedstemoders Arme og gav sine Følelser Lust i en Strøm af Taarer. Madame Lechmere stodte ikke sit Barn tilbage, tvertimod trykde hun det atter og atter til sit Bryst; men dog vilde en opmærksom Tilskuer have seet, at hendes Blikke udtrykte mere verdslig Stoltthed, end de naturlige Følelser, som en saadan Scene maatte vække.

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Femte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

THE JOURNAL OF THE

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION

PUBLISHED WEEKLY

CHICAGO, ILL., U.S.A.

VOLUME 12

NUMBER 1

JANUARY 1, 1919

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Subscription price, \$5.00 per annum in advance.

Single copies, 15 cents.

Entered as second-class matter, June 26, 1911, under post office number 383, at Chicago, Ill., under special agreement of post office and inspection.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Postage paid at Chicago, Ill.

Cet og tyvende Kapitel.

Kom, Frater Franz, vær kort! Kun efter den simple Vielsesformular.

Megen Larm for ingen Ting.

Major Lincoln havde just sagt, at Lovene angaaende Ægteskaberne i Massachusetts, passende med Landets ungdommelige Tilstand, kun lagde faa Hindringer i Veien for denne uopløselige Forbindelse. Men Cæcilie var bleven opdraget i den engelske Kirkes Skjød og hang ved dens Former og Ceremonier med en Kjærlighed, der let kunde forklares af deres Høitidelighed og Skjøns-
hed. Skjøndt Kolonisterne ofte valgde de egentlige Helligdage til deres Vielser, havde dog Reformraiseriet bandlyst Altrene af de fleste Templer, og det var ikke sædvanligt hos dem at slutte denne Forbindelse paa de

Steder, hvor den offentlige Gudstjeneste holdtes. Men i dette Tilfælde var der saa megen upassende Hast, og saa faa nødvendige Foranstaltninger, at Miss Dynewor gjerne vilde give en Handling, af hvis Vigtighed hun var dybt gennemtrængt, al muelig Høitidelighed, og derfor yttrede det Ønske, at afslægge sit Løfte ved det Alter, hvorved hun saa længe havde været vant til at forrette sin Andagt, under den Hvælving, hvor hun allerede ved Solens Dpgang havde frembragt et reent Gemnys Tak for den Mands Helbredelse, der saa snart skulde blive hendes Egtefælle.

Da Madame Lechmere allerede havde erklæret, at Dagens Uroligheder, og hendes egen svagelige Legems-tilstand paa ingen Maade tillod hende, at bivaane Ceremonien, var der ingen tilstrækkelig Grund til ikke at opfylde hendes Datterdatters Begjæring, Skøndt den just ikke ganske var overeensstemmende med hvad der var Skik og Brug i Boston. Men at blive forenede for Alteret og at blive forenede for hele Staden, var ikke eet og det samme; og for at bevirke det Ene, og undgaae det Andet, maatte man udsætte Handlingen til sit digt paa Aftenen, og indhulle det Hele i Hemmelighedens Kaabe, hvilket begge Parteres slet ikke vanstelige Forhold slet ikke vilde have gjort nødvendigt.

Miss Dynewor havde ingen anden Fortrolig, end sin Cousine. Da hendes Følelser vare hævede over de

sjædvanlige forsængelige Betragtninger, som Tid og Foranstaltninger ved en saadan Leilighed give Anledning til, vare hendes korte Forberedelser snart til Ende, og hun ventede det bestemte Dieblis uden Uro, skjøndt ikke uden Bevægelse.

Lionel havde meget at besørge. Han vidste, at det ringeste Vink om et saadant Forehavende vilde forsamlе en nysgjærrig, ubehagelig Mennekehob om og i Kirken, og derfor besluttede han, at ordne sine Planer i Stilhed og at udføre dem hemmeligt. For at forebygge et ubehageligt Tilfælde, blev Meriton sendt til Præsten, for at bede ham om at bestemme en Aftenstunde til en Samtale med Major Lincoln. Han erholdt det Svar, at fra Klokken 9 var Dr. Liturgy fri for Dagens Pligter og beredt til at modtage ham. Der var intet andet Valg. Klokken 10 var den Tid, der blev betegnet Cecilia til at træde med ham for Alteret. Major Lincoln havde lidt Mistillid til Polwarths Sælsked, han lod det derfor være nok med at sige til sin Ven, at han samme Aften vilde holde Bryllup, og at han skulde møde i Tremontgaden for at være Brudefører. Han bestemte ham en Time, der var tidlig nok for de Forretninger, han skulde udføre. Staldkarlen og Tjeneren havde deres særegne Grinder, og længe før det vigtige Dieblis havde han anordnet Alt saaledes, at

han kunde være sikker paa, at der ingen Hindring skulde indtræffe.

Der laa noget romantiskt, maaskee en sygelig Stemning i Lionels Gemyt, der var Aarsag i at han føelde en hemmelig Fornøielse ved det lønlige Skridt, han havde i Sinde. Han var sikkert ikke fri for et let Anstrøg af hiin melankolske, mørke Lune, som vi have anført som noget Characteristisk hos hans Familie, men han føelde sig ikke mindre lykkelig, fordi han var en Smule ul lykkelig. Han havde, enten ved Hjælp af sin Aandskraft, eller ved den herlige Opdragelse, han havde nydt i Livet, i det han tidligt var bleven tvunget til at handle selv, lært saaledes at indstutte sin onde Lune i sig selv, at han gjorde dens Indflydelse aldeles umærkelig for Andre, ja, selv næsten slet ikke føelde den.

Da det blev Aften forsamlede det lille Selskab i Tremontgaden sig paa sin sædvanlige Maade, for at spise til Aften, som det den Tid var Brug i Kolonierne. Cæcilia var bleg og undertiden bemærkede man en let Sittren i hendes lille Haand, der besørgede Forretningerne ved Bordet; men der laa en tvungen Rolighed i hendes vaade Mine, der røbede den Bestemtighed, hun havde kaldet til Hjælp, for at søie sin Bedstemoder. Agnes Danforth var stille og opmærksom, endstjøndt af og til et Blik af mere end sædvanlig Betydning, rø-

bede, hvad hun tænkte over det Hemmelighedsfulde og Pludselige ved denne Formæling. Det vilde dog synes, at Vigtigheden af det Skridt, hun var i Færd med at gøre, havde hævet Bruden over sit Kjøns smaalige Hensyn, thi hun tænkte om Tilberedelserne, som en, der tilstaaer sin Deeltagelse i Udførelsen, og som selv frygter for, at der maatte foreskalde noget, der kunde forstyrre den.

„Dersom jeg var overtroist og satte nogen Lid til Forvarer, Lincoln!“ — sagde hun; — „kunde Timen og Veiret nok afstrække mig fra dette Skridt. Se, Vinden blæser allerede over Oceanets uendelige Ørkener, og Storm hvirvler igjennem Gaderne.“

„Det er endnu ikke for tilbigt at gjenkalde mine Anordninger, Cecilia!“ — sagde han, i det han saa ængstligt paa hende; — „jeg har ganske truffet alle mine Foranstaltninger, som en stor General, saa at jeg ligesaa let kan gaa tilbage, som fremad.“

„Vil De da trække Dem tilbage for en saa lidet frygtelig Fjende, som jeg?“ — svarede hun smilende.

„De forstaaer mig sikkert saaledes, at jeg kun ønsker at see det Sted, hvor vor Forbindelse skal udføres, forandret. Jeg frygter for at udsætte Dem og den gode Cousine for Stormen, der, som De siger, efter saa længe at have gennemfaret Oceanet, glæder sig

over at finde et Land, paa hvilket den kan udgyde sit Raseri."

"Jeg har ikke misforstaaet Dem, Lionel! heller ikke maa De misforstaae mig. Jeg vil blive deres Hustru, endnu i Aften, og det med Glæde, thi hvilken Grund kan jeg have til nu mere at mistroe Dem, end før. Men mit Lovte maa aflægges ved Alteret."

Da Agnes mærkede, at hendes Cousine taelde med undertrykt Bevægelse, hvilket gjorde hende det vanskeligt at tale, afbrød hun hende venligt:

"Og hvad Sneen angaaer, da kjennder De Pi-gerne i Boston slet, naar De mener, at en Smule Vis er noget skrækkeligt for dem. Jeg tilstaaer, Cecilie! at Du og jeg ofte have forsyndet os, naar vi som Børn i en Haandflæde soer ned af Bakken ved Tyrtaar-net i et endnu værre Veir, end nu."

"Vi have i vort tiende Aar gjort os skyldige i mange taablige Streger, der, Agnes! i det Tyvende ikke vilde somme os."

"Himmel, hvor taler hun ikke allerede, som en Matrone!" — afbrød den Anden hende, og løstede Armenene forundret i Beiret; — "Intet ringere, end Kirken, vil være nok for en saa betænksom Dame, Major Lincoln! gjør Dem altsaa ingen Sorger for hendes Skyld, men tæl heller de Kjoler og Overkjoler, som De maa bruge, for ikke selv at fryse."

Lionel gav et levende Svar derpaa, og en temmelig vittig Ordværting fulgte mellem ham og Agnes, som Cæcilie morede sig ved. Da det var blevet sildigere, indfandt Polwarth sig, i den behørigte Paaaklædning og med et Ansigt, der var forstandigt og vigtigt nok for nærværende Velighed. Polwarths Ankomst erindrede Lionel om, at det var sildigt, og derfor iilde han med at gjøre sin Ven bekendt med sin Plan.

Nogle Minutter før Vi skulde Polwarth ledsage Damerne i en luft Slæde til Kapellet, der kun var et Bøsseskud borte fra deres Bolig, og der vilde Brudgommen tilligemed Præsten være færdig til at modtage dem. Han henviiste Kapiteinen til Meriton, der kunde give ham nærmere Underretning, og uden at bide, for at høre hans Forundring over denne besynderlige Plan, sagde Major Lincoln nogle opmuntrende, omme Ord til Cæcilie, saae paa sit Uhr, kastede en Klappe om sig, tog Hatten og iilde bort.

Vi ville overlade det til Polwarth, at udløkke Forklaringen over alle disse hemmelighedsfulde Skridt af den muntre, skalkagtige Agnes, — Cæcilie havde ogsaa trukket sig tilbage — og ledsage Brudgommen til den Geistliges Bolig.

Major Lincoln fandt Gaderne temmelig forladte. Natten var ikke mørk, thi Guldmaanen skred gennem Skymasserne, som Stormen drev hen foran sig i mørke,

truende Høbe, der stak vildt og besynderligt af mod Bygningerne i Staden og de lyse Høie. Undertiden tog Vindstødene tynde Snelag af Tagene, og et halvt Qvarter af Staden blev indhyllet i Taage, naar de frusne Dunster hvirvlede hen over det. Ofte hylede Vinden i Skorstene og Taarne med en fortsat, huul Lyd, og derpaa gaves der igjen Dieblikke, da Clementerne syntes fornikkede, som om deres Raseri var udtømmet, som om Vinteren havde vlist sin Magt, og vilde vige for det sig stadigt og umærkeligt nærmende Foraar. Der laa noget i Aarstiden og Timen, der ganske særdeles passede til Bruudgommens ophidsede Gemyt. Selv det Dde i Gaderne og Vindens hule Susen, Maanens flygtige, dunkle Lys, der kastede forbigaaende Gjenstandene rundt omkring, og derpaa skjulde sig bag et mørkt Slør af flygtende Skyer, alt dette voldte ham Glæde. Han fortsatte sin Vej gennem Sneen med hiin vilde Fryd, som vi undertiden Alle hengive os til i visse Dieblikke, naar vi ganske overgive os til den voldsomme, ydre Verden. Hans Tanker delte sig mellem Betragtninger over hans Plan og den uventede Sammentræffen af Omstændigheder, der havde indhyllet den i et saa romantisk-mystisk Klædebon. En eller to Gange indfandt sig en piinlig, mørk Tanke, der hang sammen med Madame Tschmeres Hemmelighed, men den forsvandt snart for Billedet af den

Pige, der med saa tillidsfuld Hengivenhed, med saa sorgløs Kjærlighed overgav sig til hans Ledelse.

Da Dr. Liturgys Bolig laa i Nordenben, der den Tid var et af de fornemmeste Qvarterer i Staden, maatte Lionel gaae raaskt til, for at komme til rette Tid. Guld af Haab, ung, virksom, gik han med stor Hurtighed over den ujævne Steenbro, og havde den Glæde, da han blev indladt til den Geistlige, at see paa sit Uhr, at han havde været hurtigere end selv den flygtige Tid.

Den ærværdige Herre var i sit Studerekammer og vederkvægede sig efter Dagens mœisommelige Pligter i en stor beqvem Lænestoel, ved en dygtig Ild, med et Kruus, der var fyldt med en Blanding af Must og Ingefær, hvortil der endnu kom andre Artikler, hvis Valg vilde havde gjort Polwarths Skarpsindighed Vre. Hans fulde, siirlige Parnk var bleven ombyttet med en Fløiels Hue, hans Sko, uden Spænder, havde han nedtraadt. Kort sagt, Alt viisde hvorledes man gjør sig beqvem, naar man efter en Dag fuld af Møie, vil overlade sig til Nydelsen af en rolig Aften. Hans Pibe laa, kjøndt stoppet, paa et lille Bord ved Siden af ham, men var af høfligt Hensyn til Gjæsten, som han ventede paa denne Tid, ikke tændt. Da han kjendte noget til Major Lincoln, behøvedes der ingen Indledning, og begge Herrerne satte sig strax, den Ene, bekjæmpende den Forlegenhed, som

han søelde ved at forklare Marsagen til et saa selsomt Besøg, — den Anden ventende med en ikke ringe Grad af Nysgjærrighed hvad et Medlem af Parlamentet og en Arving til ti Tusinde om Aaret kunde anføre som Marsag til, at han vovede sig ud i saa stormfuld en Nat.

Endelig formaaede Lincoln at forelægge den forbausede Præst sit Dnske og taug, for at fornemme hans Samtykke i hans Foreslag.

Dr. Liturgy havde hørt til med den største Opmærksomhed for at opsnappe noget, der kunde forklare ham det Hemmelighedsfulde i et saa overordentligt Foretagende; og da den unge Mand taug, tændte han, uden at vide det, sin Pibe og begyndte at udblæse Røgskyer, som om han søelde, at man havde lagt en Plan til at forstyrre hans Glæde, og som om han vilde benytte den øvrige Tid saa godt som mueligt.

„Vies? Vies i Kirken, og det efter Aftensangen!“ — mumlede han imellem de lange Drag, — „det er min Pligt — rigtigt nok — Major Lincoln! at forene Lemmerne af min Menighed.“

„Da jeg vel veed, at min Begjæring i nærværende Tilfælde er usædvanlig,“ — kaldt Lionel ham i Tælen; — „vil jeg ogsaa godtgjøre Dem det.“ — Medens han sagde dette, trak han en velslydt Pung op af Lommen og lagde en Hob Guldpenge ved Siden

af den Geistliges Sølvbriller, som om han vilde vise ham Forskjellen i begge Metalleres Værdi.

Dr. Viturgh bukkede meget taknemmeligt og gav ganske umærkeligt Røgstuen en anden Retning, som om han ikke vilde spærre Udsigten til den glindsende Dynge. Paa samme Tid blev den ene Sko trukken op, og han kastede et ængstligt Blik til det tillukkede Vindue, som om han vilde see efter Veiret.

„Kunde Handlingen ikke foregaae i Madame Lechmeres Huus?“ — spurgte han; — „Miss Dymwor er et fint Barn, og jeg frygter for, at den kolde Luft i Kapellet ikke vil bekomme hende vel.“

„Det er hendes Dnske, at træde frem for Altes ret, og De begriber let, at det ikke passer sig, at jeg sætter mig derimod.“

„Det er en from Tanke, endstjøndt jeg troer, at hun begriber Forskjellen imellem den geistlige og tidslige Kirke. Lovene ere for eftergivende i Henseende til Egtteskabet, Major Lincoln! syndigt, fordømmeligt eftergivende!“

„Men da det ikke staaer i vor Magt at forandre dem, Sir! Vil De tillade mig at betjene mig af dem, saa ufuldkomne, som de ere!“

„Uden Tvivl — er det min Pligt at døbe, at vie, at begrave; en Pligt, der, som jeg saa ofte siger, sandseliggjør Begyndelsen, Midten og Enden af vor

Tilværelse, — men tillad mig, at hyde Dem en Smule af denne Drif, Major Lincoln! vi kalde den Simson, og De vil finde, at Danitten er en varm Ledfager i en Februartid paa denne Tid."

"Denne Blanding bærer ikke med Uret sit Navn, Sir!" — sagde Lionel, efterat han havde vædet Læberne, — "dersom det kommer an paa Styrken."

"Åh, De har den just som den kommer ud af Delilahs Skjød. Men for en Mand i en sort Kjole stikker det sig ikke at have med en saadan Bolerpe at gjøre."

Han lo ad sin egen Bittighed, og gjorde Kruiset et mere aandigt end aandeligt Besøg i det han vedblev:

"Vi inddele nævnlig denne Drif i Samson med Haar, og i Samson uden Haar; jeg er nu ganske vantroende, da jeg foretrækker den stærke Mand med Haarene. Paa deres Velgaaende, Major Lincoln! gid Midten af deres Dage være saa lykkelig, som den fortryllende Dame, De er i Begreb med at ægte, kan gjøre dem, og deres Ende, Sir! blive som en god Christens og trofast Undersaats!"

Lionel, der antog denne Kompliment for et Begn til Samtykke, stod nu op og sagde endnu nogle Ord om deres Sammenkomst i Kapellet. Den Geistlige, der ikke røbede nogen stor Lyst til denne Forretning, gjorde

endnu tusinde Smaaindvendinger mod dette Forehavende, der dog snart bleve overvundne af Brudgommens Grunde. Endelig var enhver Hindring lykkeligt ryddet af Veien, een undtagen og den erklærede den epikuriske Doctor med Strænghed for en alvorlig Indvending mod den hele Fremgangsmaade. Ilden havde man ladet gaae ud i Kirken, og Degnen havde han ladet gaae hjem, fordi han yttrede alle Symptomer af den farlige Syge, der endnu formerede Skrækken og Faren i den beleirede Plads.

„Det er aabenbart Smaakopper, forsikkrer jeg Dem, Major Lincoln!“ — vedblev han, — „og uidentivl sendte herind med nogle af de fordømte Rebeller.“

„Jeg har nok hørt, at den ene Deel anklager den Anden for at tage sin Tilflugt til saadanne utiladelige Midler,“ — svarede Lionel, — „men da jeg veed, at vor Anfører er langt fra en saadan Slethed, vil jeg heller ikke troe det om Andre, uden Beviis.“

„Ret en christelig Tænkemaade! Sir! ret en christelig Tænkemaade! Men lad Sygdommen komme hvorfra den vil; jeg frygter at mine Dage vil blive et Offer for den.“

„Jeg vil paatage mig at skaffe Ild igjen,“ — sagde Lionel; — „Kullene maa endnu være i Kammen, og vi have endnu en Times Tid.“

Da den Geistlige var altfor samvittighedsfuld til

at beholde Guldet, uden ved sin Tjeneste fuldkommen at have fortjent det, havde han allerede for længe siden besluttet at give efter, hvormeget hans Kjød end hemmeligt satte sig imod det. Deres Plan var nu lagt, og Lionel tog, efterat han havde ladet sig give Nøglen til Kapellet, for det Første Afsted.

Da Lionel igjen bebandt sig paa Gaden, gik han et godt Stykke i Retningen af Kapellet, i det han ængstligt saae sig om, for at finde en ubestjæftiget Soldat, der kunde forrette den fraværende Degns Tjeneste. Han gik nogen Tid forgjæves, thi ethvert menneskeligt Væsen syntes at være hjemme; selv Antallet af Vysene begyndte at aftage paa en Maade, der viisde, at den sædvanlige Sengetid var kommen. Han var bleven staaende ved Indgangen til Havnepladsen, uvis om, hvor han skulde søge Bistand, da han saae Skikkelsen af et Menneske, der sneg sig hen langs med Væggen af det gamle Varehuus, som vi før have omtaelt. Uden at nøle et Dieblis, nærmede han sig til Stedet; men Gestalten bevægede sig ikke, og gav heller ikke noget Tegn til, at den mærkede hans Komme. Uagtet det dunkle Maanestrin var det lyst nok til at han kunde bemærke i hvilken Rød Gjenstanden var. De tynde, lasede Klæder viisde tydeligt, hvorfor den Ubekjendte søgte Beskyttelse mod den skjærende Vind bag Hjørnet af en Muur, medens hans Hunger blev

røbet ved den Graadighed, hvormed han gnavede paa et Been, der vilde være bortkastet fra den ringeste Privatmands Bord, uagtet den Dyrtdid, der herskede i Staden. Lionel glemde for et Dieblif sit egentlige Niemed ved dette Billede af menneskelig Glendighed, og vendte sig med en venlig Stemme til det ulykkelige Bæsen:

„J har valgt Eder et koldt Sted, til at spise Eders Aftensmad paa, min gode Ven!“ — sagde han; — „og, som det synes, ogsaa en tarvelig Spise.“

Uden at holde op med at gnave paa den elendige Knoffel, eller blot at flaae Dinene op, sagde den Anden knarvurven:

„Kongen kunde lukke Havnen, og bortsfjerne Skibene, men han kan ikke afholde det kolde Veir fra Boston i Marts.“

„Gaa sandt jeg lever, det er Job Pray! Kom med mig, Knes! og jeg vil give Dig bedre Spise og paa et varmere Sted. Men sig mig først om Du ikke kan faae en Lygte med Lys af din Moder?“

„J kan i Aften ikke komme i Værehuset.“ — sagde Ynglingen bestemt.

„Gives der da intet andet Sted i Nærheden, hvor man kan kjøbe saadant noget?“

„Der henne er det tilkjøbs!“ — sagde Job og

pegede paa en lav Bod paa den modsatte Side af Pladsen, hvorfra man saae et svagt Lys glimte.

„Gaa tag disse Penge og køb mig det i en Hast!“
 Job nodede med flet fordulgt Modbydelighed.

„Gaa, Dreng! og køb det! Jeg behøver begge Dele strax, og de Penge, Du faaer tilbage, kan Du beholde.“

Knosen vilde ingen Modstand mere, og svarede meget hurtigt:

„Job vil gaae, dersom I for Resten af Pengene vil lade ham købe Kød til Mad?“

„Ja vist, køb for dem hvad Du vil; og desuden lover jeg Dig, at hverken din Moder eller Du skal mangle Mad eller Klæder.“

„Job er hungrig,“ — sagde den Sjantebe; —
 „men man siger at Hungeren ikke kommer saa hurtigt over en Ung, som over en Gammel. Mener I, at Kongen ogsaa veed hvad Kulde og Hunger er?“

„Jeg veed det ikke, Dreng? men det veed jeg nok, at dersom en Lidende som Du stod for ham, vilde hans Hjerte ile med at hjælpe ham. Gaa, gaa! og køb Dig ogsaa noget at spise, hvis det er at faae.“

Noget Minutter efter saae Lionel Sjanten igjen komme ud af Huset med en Løgte i Haanden.

„Gif Du noget at spise?“ — sagde Lionel, og gav Job

et Vink til at gaae foran med Løgten; — „Har Du ikke forglempt Dig selv over din Tøer for at tjene mig?“

„Joh tænker, at han ikke har faaet Pesten der;“ — svarede Knøsen og gnavede graadigt paa et Stykke Brød.

„Hvad har Du ikke faaet? hvad haaber Du, at Du ikke har faaet?“

„Pesten; hele Huset er fuldt af denne Sygdom.“

„Du mener Smaakopperne Knøs?“

„Ja, Nogle kalder det Smaakopper, men Andre kalde det den flemme Syge, eller Pesten. Kongen kan spærre Havnen, men ikke fordrive Kulde og Pest fra Boston; men naar Folket faaer Staden igjen, vil det nok vide hvad det har at gjøre — det vil sende dem alle i Pesthuset.“

„Jeg vil haabe, at jeg ikke mod mit Vidende har udsat Dig for Fare, Joh! Det havde været bedre, om jeg selv var gaaet, thi jeg er i min Ungdom bleven indpodet mod denne frygtelige Sygdom.“

Joh, der havde anvendt al sin Smule Aandskraft paa at udtrykke sin Frygt for Faren, gav intet Svar, men gik bestandigt hen over Pladsen, indtil han naaede Enden, hvor han vendte sig om, og spurgde hvilken Vej han skulde tage.

„Til Kirken“ — sagde Lionel; — „og hurtigt, Knøs!“ —

Da de vare komne til Cornhill, blev Stormen saa voldsom, at Major Lincoln bukkede sig, slog Kap-
pen om sig, og fulgte Lyset, der gled hen foran ham
paa Steenbroen. Ved sin Indhyldning ligesom flit
fra Verden, tog hans Tanker deres forrige Retning,
og inden nogle faa Minutter havde han glemt hvor han var
og hvem han fulgte. Han blev opstrækket af sin Ud-
spredelse, da han mærkede, at han maatte stige nogle
Trin i Veiret, hvor han da, i den Tanke, at han
havde naaet Stedet, løftede Hovedet i Veiret, og
fulgde tankeløs sin Veiviser ind i Taarnhvalvingen af
en stor Bygning. Pludseligt røbede Forskjellen i Byg-
ningsmaaden ham hans Viltsfarelse; han skjæmte paa
Knøsen for hans Taalighed og spurgde ham hvorfor
han havde bragt ham hid.

„Dette er hvad I kalder en Kirke,” — sagde
Job; — „skjøndt jeg kalder det et Forsamlingshuus.
Det er intet Under, at I ikke har kjendt det, thi det,
som Folket bestemte til et Tempel, har Kongen for-
vandelt til en Stald.”

„Til en Stald!” — raabte Lionel; da han mær-
kede en stærk Hestelugt, gik han videre, aabnede den in-
dre Dør, og saae til sin Forbauselse, at han stod paa
en Plads, der var indrettet til Rideøvelser. Man
kunde ikke tage Feil af Stedet og dets Bestemmelse.
De nøgne Gallerier og mange af deres oprindelige Sira-

ter skode endnu, men Indretningerne nedenunder vare forstyrrede, og i deres Sted var Grunden bedækket med Jord. Dette Steds Vanhelligelse fornærmede hans Følelse, da han erindrede sig, at han her saa ofte havde seet de fromme, alvorlige Kolonister forenede til Andagt. Han tog Tøgen fra Job og styrtede ud af Bygningen, ikke uden en Gysen, som endog den Fjansede kunde mærke. Da han naaede Gaden, saldt hans Dine paa Gysene i Provinzialhuset; saaledes maatte han erindre sig, at denne faade Krænkelse af Kolonisternes Følelser var forgaaet ligeunder den kongelige Statsholders Vindver.

„De Daarer” — sagde han bittert; — „da de skulde have handlet som Mennesker, have de leget som Børn; de forglemde, at de vare Mænd; ja, selv deres Gud forglemde de, for at følge deres taablige Luner.”

„Og nu doe selv disse Heste af Mangel paa Hø; saaledes kommer Dommen over Dem!” — sagde Job og ilede hurtigt afsted ved Siden af ham; — „Det havde været bedre, om de selv vare gaaede med i Forsamlingen, og havde hørt Udtydningen, end at de spottende satte de ufernstige Øyr paa et Sted, som Herren saa ofte pleiede at besøge.”

„Stig mig, Knøs! i hvilke andre Taabligheder og Galstaber har Armeen gjort sig skyldig.”

„Hvad? Har I ikke hørt om den gamle Nordkirke. De have jo gjort Brænde af det største Tæmpel i Bugten! Ja, dersom de blot turde vove det, lagde de sikkert Hænderne paa den gamle Funnel!“

Lionel gav intet Svar. Han havde hørt, at Noden, der blev forstørret ved Amerikanernes uafbrudte Virksomhed, havde tvunget Garnisonen til at brække Taget af mange Huse, saavel som af nysnævnte Kirke, for at bruge det til Brænde. Men han saa i denne Handling intet andet, end det sædvanlige Hjælpermiddel i Krigsnød. Der laa intet deri af den letfindige Foragt for Folkets Følelser, som viisde sig i Vanhelligelsen af den anden gamle Kirke, der i hele Nyengeland var i særdeles Anseelse under Navn af den gamle Syd. Han fortsatte mismodig sin Vej gennem de mørke Gader, indtil han naaede den mere begunstigede Kirke, hvori den engelske Kirkes Stikke bleve iagttagede, og hvis Tag var dobbelt helligt i Garnisonens Dine ved den tilfældige Omstændighed, at den bar den jordiske Majestæts Navn.

To og Tyvende Kapitel.

Du ligner Banco's Mand formeligt! Vort!

Macbeth.

Major Lincoln fandt Kongens Kapel i ethvert Stykke forskjelligt fra den ærværdige, men vanhelligede Bygning, som han nylig havde forladt. Da han traad ind, spillede Lyset i hans Løgte paa det Skarlagen, hvormed mange af Stolene vare betrukne, og glindse paa de straalende Sirkler paa Orgelværket, der nu hvilede i ligesaa dyb Tausched, som de Døde, der laae i saa stor Mængde inden og uden for dets tykke Mure. De udhuggede Soiler med deres lange Skafter og rislede Kapitæler kastede gestaltløse Skygger paa den dunkle Baggrund, og befolkede Gallerierne og Forhøiningerne med indbildte Phantomer. Næppe var denne lille Bildsærelse forbi, førend han følte en Forandring i Temperaturen. Den Varme, der blev vedligeholdt under Andagtstimerne var endnu ikke forsvunden; thi uagtet Mangelen i Staden og Garnisonen, vidsde dog det begunstige Tempel, hvor den kongelige Statholder pleiede at bede, intet af de sædvanlige Savn i Staden. Iob fik Befaling til at forsyne de halvudslukte Kul i Kæfkelovnen med friskt Brænde, og da den Gjantede ret

vel vidsde at finde Kirkens Forraad, blev dette Hværv udført med en Hurtighed, der ikke lidet blev forøget ved hans egne Lidelser.

Da den Larm, der fulgte med disse Foranstaltninger havde hørt op, tog Lionel en Stoel ud af Præstens Aflukke, medens Job satte sig paa Huf ved Siden af den varme Døn, ganske i den Stilling, han pleiede at tage, og der saa rørende udtrykte den hemmelige Bevidsthed om hans Svaghed. Da den behagelige Varme udgjød sig over den Fjantedes halvnøgne Skikkelse, sank hans Hoved ned paa hans Bryst og han faldt i en dyb Søvn, som en trætt Hund, der omsider har fundet Ro og Beskyttelse. Et mere opvakt Gemyt vilde have forlangt at vide Aarsagerne, hvorfor den Anden, paa en saa usædvanlig Tid, søgte et saadant Tilflugtssted, men Job kjendte ingen Nysegjærighed, og flammede hans Forstand engang imellem op, saa gik den dog ikke ud over de hellige Lærdomme, der omhyggeligt vare bibragte ham, førend Sygdommen havde forvirret hans Forstand, eller over de Folkemeninge, der den Tid udgjorde en væsentlig Bestanddeel af en Nyngelænders Tanker.

Med Major Lincoln var det anderledes. Hans Uhr sagde ham, at der endnu maatte hengaae mange lange Minutter, førend han kunde vente sin Bruud, og derfor foretog han sig at vente med saamegen Taalmo-

dighed, som man kunde vente ved fem og tyve Aar og under saadanne Omstændigheder. Snart var det igjen stille i Kapellet og denne Tausked blev kun afbrudt af forbigaaende Vindstød udenfor, saavelsom af den hule Buldren i Raskelovnen, ved hvilken Job slumrede i en lykkelig Forglemmelse.

Lionel gjorde sig Umage for at dæmpe sine opvorte Tanker og at bringe dem i Samklang med den heitidelige Handling, hvori han snart skulde spille en Rolle. Da han fandt denne Opgave for vanskelig, stod han op, nærmede sig til Vinduet og saae ud i den natlige Stilhed, i den hvirvlende Sne, der soer igjennem Gaderne, og lyttede opmærksomt efter om de ikke kom, hvilket dog hans Fornuft sagde ham, var for tidligt. Han satte sig igjen og kastede sine Blikke med et Slags inderlig Bekymring til alle Sider, som for at see om der ikke i det natlige Mørke var skjult Noget, der vilde forstyrre hans nærførestaaende Lykke. Der havde været saa meget Bilde og Uroligt i Dagens Begivenheder, at han i visse Dieblis fandt Vanskelighed i at holde dem for sande, og han kastede hastige Blik paa Alteret, paa sine Klæder og paa sin følelseløse Bedfager, for at udrydde sig af den formeente Bilsfarelse. Han saae igjen op til de ustabige, høie Skjgger, der bevægede sig langs med Væggene og Gesimserne og hans forrige Frygt for et skjult Onde oplevede igjen, saa at den næsten blev til

en Ahnelse. Endelig blev han saa urolig ved disse Indtryk, at han gik over til den modsatte Side, saae skarpt ind i de mørke Stole, kastede et forstende Blik paa hver Stole, og kun blev lønnet for sin Umage ved det hule Gjenlyd af hans egne Skridt. Da han vendte tilbage fra denne Gang, nærmede han sig til Raskelovnen og foelde endog saa Længsel efter at høre Jobs Stemme i dette Dieblis fuldt af piinlig Bevægelse. Han stødte sagte til den Hjantede med Foden, og denne vaagnede med en Hurtighed, der viisde, at hans Sønn ofte var bleven saaledes forstyrret.

„Du er i Aften usædvanlig søvnig, Job!“ — sagde Lionel og gjorde sig Umage for at forjage sin indvortes Uro ved en kunstlet Spøg; — „ellers vilde Du spørge hvorfor jeg aflægger et Besøg i Kirken paa denne usædvanlige Tid.“

„Folket i Boston elsker sine Forsamlingssteder,“ — svarede den Hjantede.

„Ja, men det elsker ogsaa sine Senge, Dreng! og Halvdelen glæder sig nu ved det, Du synes at holde saa meget af.“

„Job holder af Mad og Varme.“

„Og Sønn, hvis man ellers skal dømme efter din Søvnighed.“

„Ja, Sønnen er sød; Job føler ingen Hunger, naar han sover.“

Lionel taug i flere Minutter, rørt af de Lidelser, der fremlyste af Staffelens rørende Hjælpløshed, og vedblev derpaa:

„Men jeg tænker snart at faae Besøg af Præsten, og nogle Damer og af Kapitain Polwarth.“

„Joh holder af Kapitain Polwarth — han har stort Forraad af Levnedsmidler.“

„Snak ikke derom! Kan Du da ikke tænke paa andet, end paa Maven?“

„Gud skabde Hunger,“ — sagde Joh misfornøiet, — „og skabde ogsaa Næring; men Kongen tager Alt bort til sine Gæstgæve.“

„Godt! Hør og læg Mærke til det, jeg siger Dig. Een af de Damer, der kommer hid, er Miss Dynewor; Du kjender Miss Dynewor, Joh, den skønne Miss Dynewor?“

Cæcilies Indigheeder havde dog ikke gjort deres sædvanlige Indtryk paa den Gjantedes sløve Dje, der vedblev at gloe paa den Talende paa sin sædvanlige udtryksløse Maade.

„Sikkert, Joh! Du kjender Miss Dynewor!“ — gjentog Lionel med en Hæftighed, som han til enhver anden Tid sikkert vilde have været den Første til at beleer; — „Hun har ofte givet Dig Penge og Klæder.“

„Ja, Madame Lechmere er hendes Bedstemoder.“

Det var vist en af de ringeste Anbefalinger for

den Elskede i Lionels Dine; han taug et Dieblif med indvortes Uergrelse, derpaa blev han ved:

„Lad hvem der vil, være hende beslagtet; hun bliver i Aften min Hustru. Du skal blive her og være Vidne til Handlingen; derpaa slukker Du Lyfene og bringer Dr. Viturgy Røglen til Kirken. I Morgen kan Du hente Dig en Belønning derfor.“

Den Fjantede stod op med en meget vigtig Mine og spurgde:

„Rigtigt! Major Lincoln vil giote sig, og tager Job med til Bryllup. Nu kan Nab holde sin Præken over Stoltthed og Hoffart, saa længe hun vil, men Blod er Blod, og Kjød er Kjød, som hun ogsaa siger.“

Forbauset over denne vilde Tale og over det Udtryk, der straaledede i Fjantens Dine, spurgde Lincoln om hvad han meende med disse tvetydige Ord. Men førend Job fik Tid til at svare, skjødte hans udtrykkeløse Blik viisde, at hans Tanker igjen havde trukket sig tilbage under deres sædvanlige, snævre Skranker, henvendte en pludselig Barm Begges Blik paa Døren til Kapellet. Den gik i næste Dieblif op, og den Geistlikes Skikkelse, hvidtpuddret af Sne og indsvøbt i en Mængde Klæder, traad med den behørig Alvor ind igjennem Hovedindgangen. Lionel ilede med at tage imod ham, og at føre ham til den Stool, hvoraf han selv nylig havde viist sig.

Da Dr. Liturgh havde befriet sig fra Rappen, og stod der i sin Embedsdragt, viisde hans velvillige Smil og det hele Udtryk af hans Ansigt, at han var tilfreds med de Foranstaltninger, der vare trufne.

„Jeg indseer ikke, hvorfor en Kirke ikke kan være ligesaa bekvem som en Studerestue, Major Lincoln!“ — sagde han, og stød sin Stoel nærmere til Kaffelovnen, — „Det er en puritansk og fjættet Idee, at Religionen har noget Grafsødende og Mørkt; og hvorfor skulde vi forsamle os under Møisommeligheder, og Ubequemmeligheder, for at opfylde dens hellige Pligter?“

„Meget sandt, Sir!“ — svarede Lionel, og saae ængstligt ud af Vinduet, — „Jeg har endnu ikke hørt det slaae Ti, Skøndt mit Uhr siger mig, at det er paa Tiden.“

„Veiret gjør Stadens Uhre forvirrede. Der gives saa mange uundgaelige Under, som Kjødets er udsat for, at vi skulde gjøre os Umage for at være lykkelige ved enhver Feilighed; det er virkelig Pligt —“

„Det er ikke Synden muligt, at gjøre det saldne Menneſte lykkeligt!“ — sagde en huul, knurrende Stemme bag Døren.

„Ha! Hvad er det I siger, Major Lincoln? — Det er en besynderlig Sentens for en Brudgom!“ — mumlede Præsten.

„Det er den vanvittige Dreng, som jeg har bragt

med mig hid, for at gjøre Ild, og som nu gjentager hvad han har lært af sin Moder; andet er det ikke, Sir!"

Smidlertid havde Dr. Liturgy faaet Die paa Job, og da han nu kunde forklare sig hiin Afbrudelse, sank han tilbage i sin Stoel, og smilede stolt, da han blev ved:

"Jeg kjender Drengen, Sir! jeg maa kjende ham. Han er bevandret i Skriften og hengiven til nogen Trættekjærhed i Religionsfager; det er Skade for den ringe Forstand, at den ikke bedre er bleven uddannet i Barndommen, men med deres Spidsfindigheder har de gjort hans svage Sjæl fuldkommen forvirret. Vi — jeg mener vi af den herskende Kirke, — kalde ham ofte den Bostonner Calvin, ha! ha! ha! — den gamle Cotton kom ham ikke nær i Spidsfindighed. Men da vi nu tale om den herskende Kirke, troer I da ikke, at en af Følgerne af Oprøret vil være dens videre Udbredelse i Kolonierne, og at vi kunne vente, at den Tid vil komme, da den sande Kirke vil erholde sin Arvedeel i disse fromme Provindser?"

"O, ganske sikkert!" — sagde Lionel, og gik igjen ængstligt hen til Vinduet — "Give Gud, at de kom!"

For den Geistlige var Vielser saa sædvanlige Ting, at de ikke valde hans Deeltagelse, han forstod derfor

den utaalmodige Brudgom efter Ordene og svarede derfor:

„Det glæder mig, at høre det, Major Lincoln! og jeg haaber, at naar en Amnesti kommer paa Bane, vil I ikke nægte den Eders Understøttelse.“

I dette Dieblif bemærkede Lionel den velbekjendte Glæde, der langsomt kjørde igjennem den øde Gade, og udstødende et Glædeskrig ilede han til Døren, for at modtage sin Brud. Dr. Liturgy endte sin Phrase ved at mumle i Skjæget, stod op af sit magelige Sæde, tog Bysen og traad hen for Alteret. Da Byseslaggerne vare stillede behørigt førend de bleve antændte, da Borgen allerede laa opslagen, da hans Messesærk var i Orden, og han allerede havde givet sine Minder den behørigte Grad af Høitidelighed, stod han roligt, og vendede med sømmelig Alvorlighed paa deres Komme, over hvilke han skulde lyse den ægteskabelige Velsignelse. Iob stillede sig i Skjuggen af Bygningen, og betragtede Præstens imponerende Stilling og Udortes, med et Glæde barnlig Ufredsøgt.

Derpaa kom en Gruppe frem af Mørket i de fjerne Dele af Kirken, og nærmede sig langsomt til Alteret. Cecilie var foran og støttede sig paa Lionel, der saavel for at hjælpe hende, som af Høflighed bød hende sin Arm. Hun havde ladet sine varme Overklæder tilbage i Forsalen af den hellige Bygning, og viisde sig nu klædt

paa en Maade, der ligesaa meget passede til det Uventede ved denne stille Høitidelighed, som til Vigtigheden af Handlingen. En Silkekaabe, besat med kostbare Kniplinger, salbt Skjodesløst ned om hendes Skuldre, og skjulde i sine Følger for en Deel hendes ranke Skikkelse. Under den bar hun en Kjole af det samme kostbare Stof efter den Tids Skik saaledes tilskaaen, at den noie fremviiste Omridsene af hendes Liv. Ned ad Brystet gik brede Rader kostbare Kniplinger, og brede Borter af det samme kostbare Bæv omgav det Nederste af Kjolen. Men det skjønne og simple ved denne Dragt — for en saadan Dag var den simpel, — tabde sig, eller, rettere sagt, tjende til ubemærket at forhøie hendes Ansigts sørgende Skjønhed.

Da de nærmede sig til Præsten, der ventede paa dem, kastede Cæcilie med en let Bevægelse sin Kaabe paa Gitteret om Alteret, og traad tilligemed Lionel med faste Skridt hen for det. Hendes Kinder vare blege, men mere af tvungen Fasthed, end af Frygt, medens hendes Dine vare fulde af Omhed og Estertanke. Af de to Brudfolk viiste hun, om ikke den største Besindighed, saa sikkert dog den meste Opmærksomhed for Handlingen, den største Estertanke over sine Pligter; thi medens Lincolns Blikke spærvede uroligt om i Bygningen, som om han ventede, at en skjult Gjenstand skulde

føre frem af Mørket, vare hendes med vemodig og alvorlig Opmærksomhed henvendte paa Præsten.

De stod paa de dem anviste Pladser, og efterat man havde ladet de to Andre, Agnes og Polwarth, der alene fulgte med dem, et Dieblis Tid til ogsaa at træde frem til Alteret, hørde man den Geistliges sagte, men døbe Toner i Stedets høitidelige Stilhed.

Dr. Liturgy havde af Timens Høitidelighed og Bygningens Tomhed øst en temmelig Deel Begeistring. Da han foretog Indledningen, gjorde han lange og hyppige Pauser mellem Leddene af Sætningerne og gav enhver Formaning et særegent, indtrængende Eftertryk. Men da han kom til hine Slutningsord:

„Derjom Nogen har noget at anføre, hvorfor disse Personer ikke paa en christelig Maade bør forenes, saa tale han nu, eller siden tie stille!“

Da hævede han Stemmen og henvendte Sinene paa de fjernere Dele af Kapellet, som om han taelde til en i Mørket forsamlet Mængde. Alle de Tilstedeværendes Blik fulgte uvilkaarligt den Retning, Præstens tog, og et Dieblis spændte Forventning, der blot kunde fortales af Scenens særdeles vilde Character, fulgte paa Gjenlyden af disse Toner. I det Dieblis, da enhver holdt sin Aande tilbage og Alle igjen vendte sig mod Alteret, hævede der sig en mægtig Skygge af Gals-

leriet, og udbredte sig hen over Hvalvingen, indtil dens fjæmpemæssige Forhold næsten svævede over dem, som en ond Mand.

Præsten afbrød den halvudtaelte Sententz; Cæcilie greb framprægtigt Lionels Arm, medens en Gysen gjennemsvævede hendes hele Skikkelse og syntes at ville tilintetgjøre hende.

Skyggebilledet trak sig derpaa langsomt sammen, dog ikke uden at gjøre en phantastisk Bevægelse med Armen, der strakte sig ud over det hvalvede Loft, og igjen foer ned ad Bæggen, som om det vilde kaste sit Offer ned i Afgrunden.

„Dersom nogen har noget at anføre, hvorfor disse Personer ikke paa en christelig Maade bør forenes, da tale han nu, eller siden tie stille!“ gjentog Præsten høit, som om han vilde udfordre hele Verden med denne Erklæring.

Atter hævdede Skyggen sig, og vilde denne Gang et Menneſteansigts Træk, der endstjøndt dunkle, dog røbede Udtryk af Liv. Hans strængt begrændsede Ansigtelinier syntes at neddæmpe et mægtigt Udbrud, og hans Læber bevægede sig, som om et overjordisk Væsen tælbde for himmelske Drer. Derpaa kom to Arme, hævdede med foldende Hænder ud over den forbausede Gruppe, ligesom for at velsigne, hvorpaa det Hele forsvandt;

Hvælvingen blisde igjen sin dunkle Hvidhed, og Bygningen blev saa stille, som de Grave, der omgav den.

Endnu engang udtælte den forfærdede Præst Opforbringen, og endnu engang blev ethvert Nie ved en hemmelig Indflydelse hendraget til det Sted, hvor der syntes at være en menneskelig Skikkelse, der intet menneskeligt Væsen var. Men man saa ikke mere Skygen; efterat han forgjæves havde ventet i flere Minutter, gik Dr. Liturgy, med en Stemme, hvori man let kunde mærke en vorende Sittren, videre i sin Tale, men lige indtil Enden af Handlingen mærkede man til ingen Forstyrrelse meer.

Cæcilie udtælte sit Løfte, forbandt sig til evig Trostid med en from, bevæget Stemme, medens Lionel, der var forberedt paa en stor Ulykke, ventede lige til Enden af Handlingen med en tvungen Rolighed. De bleve viede; og da Betsignelsen var udtælt, hørde man ingen Lyd, ingen Hvidsten i Gruppen. Tause vendte de sig Alle bort fra Stedet, og gjorde Anstalter til at tage bort. Cæcilie stod lidende og lod Lionel med om Omhyggelighed indhulle hende i Raaben, og der hvor hun ellers vilde have tilsmilet ham Tak for hans Opmærksomhed, hævede hun nu sit ængstlige Blik imod Loftet, med et Udtryk, der ikke kunde misforstaaes. Selv Polwarth var stum, og Agnes forglemte at komme

frem med de Lykønskninger, hvoraf hendes Hjerte var saa fuldt.

Den Geistlige hvidskede nogle Ord til Job om Forsigtighed med Lys og Ild, og skyndte sig bag efter den bortgaaende Gruppe, afsted med en Hurtighed, som han vilde tilskrive den sildige Time, og som forraadte en fuldkommen Sorgløshed for Bygningens Sikkerhed, som han overlod til den sindsvage, men usørfærdede Søn af Abigail Pray.

Tre og tyvende Kapitel.

Døm ei, thi vi er Syndere tilhøbe;
 Trøst Hiet til paa ham, træf Forhængeet sammen,
 Og lad os alle bede nu i Etighed!

Henrik V.

Bryllupsselskabet steg i det lille Kjøretøi, taust og tankefuldt; Polwarths Stemme hørde man alene, da han gav Tjeneren nogle sagte, korte Befalinger. Dr. Ei-

turgy kom for et Dieblisk til og frembragde sine Lykonstninger, hvorpaa Slæden soer afsted, saa hurtigt, som om Hesten, der trak den, havde Deel i den hemmelige Skræk, der opfyldte dem, der sad i den. Den Geistlikes Skridt vare; kjendt mindre hurtige, ligesaa ilfsærdige, og endnu i mindre end inden eet Minut suusde Binden og hvirvlede Sneen igjen gjennem en Gade, der var forladt af ethvert menneskeligt Væsen.

Da Polwarth havde ladet sin Ladning stige af ved Madame Lechmeres Dør, mumlede han noget om Lykke og imorgen, hvilket hans Ven ikke forstod, og soer saa igjennem Gaardporten med den samme gale Tilfærdighed, som fra Kirken. Da de traad ind i Huset ilede Agnes til Tantens Bærelse, for at underrette hende om at Foreningen var fuldført, medens Lionel førde sin tause Brud ind i det tomme Episeværelse.

Cæcilie stod stiv og ubevægelig, som en Billedstøtte, medens hendes Mand hjalp hende af Raaben; hendes blege Kinder, hendes paa Gulvet hæstede Dine, hendes hele Stilling viisde hvor fordybet hun endnu var i det Optrin, hvori hun nylig havde spillet en Rolle. Da han havde befriet hendes lette Skikkelse fra den Byrde af Klæder, hvori hans Omhyggelighed havde indhyllet hende, førde han hende hen til Sophaen, satte sig hos hende, og for første Gang, efterat hun havde aflagt Levttet for Altaret, tælte hun:

„Var det et frygteligt Forvarsel?“ hvidskede hun, da han trykte hende til sit Hjerte; — „eller var det kun et skrækkeligt Billede af Phantasien?“

„Det var Intet, Kjære! Det var Skyggen — af Job, der besandt sig hos mig, for at gjøre Ild paa.“

„Nei — nei — nei!“ — sagde Cæcilie og taelde med en Hurtighed, der røbede en hæstig Bevægelse, og i en Tone, der erholdt mere Styrke, eftersom den vedblev; — „det var ikke den ulykkelige Banvittiges intetsigende Træk! Veed De, Lincoln! at jeg i det høie, frygtelige Udtryk i hine skrækkelige Træk paa Væggen troede at finde en Lighed med min Vende, der før deres Fader var den Første af Familien Lincoln, den mørke Sir Lionel, som man kaldte ham.“

„Man kan i saadan en Time og under saadanne Omstændigheder let forestille sig Alt. Omgiv dog ikke vor Forenings Lyksalighed med saadanne mørke Billeder!“

„Er jeg af Naturen mørk og overtroist, Lionel?“ — spurgde hun med Omhed, og som om hun vilde undskylde sig; — „men det kom i et saadant Dieblif, og i en saadan Skikkelse, at jeg maatte være mere end en Kvinde, naar jeg ikke sittede ved dette rædselsfulde Syn.“

„Hvad frygter Du for, Cæcilie? Er vi ikke formælede, lovmæssigt, høitideligt formælede!“ — Bruden

gysbe, men da hun ikke vilde, eller ikke kunde svare, vedblev han: „Saaledes at ingen menneskelig Magt kan stille os ad; og med det eneste Væsens Samtykke, der har en Ret til at have en Mening eller et Ønske i denne Sag.”

„Jeg troer, at det er saaledes, at det ganske er saaledes, som Du siger, Lionel!” — sagde Cæcilie, og saae sig endnu omkring med vilde, forstyrrede Blikke, der fik hans Blod til at isne; — „Ja, ja, vi ere rigtigt nok viiede, og af, hvor inderligt anraaber jeg ikke ham, der seer og styrer Alt, om at vor Forening maa være velsignet, men —”

„Hvad men, Cæcilie? Skal et Intet — en Skygge røre Dig saaledes?”

„Det var en Skygge, som Du siger, Lincoln! men hvor var Begemet?”

„Cæcilie, min gode, fromme, blide Cæcilie! hvorfor lader Du dine Sandser fængsles af denne ubegriberlige Nobleshed? Spørg dog din Forstand, kan der da være en Skygge, hvor der er intet, der hindrer Lyset?”

„Jeg veed det ikke! Jeg kan ikke tænke! Jeg begriber intet! Alt er ham muligt, hans Willie er Lov, hvis ringeste Vink ryster al Verden. Det var en Skygge, en sort, talende, frygtelig Skygge; men hvem kan sige hvor Virkeligheden var?”

„Jeg har allerede sagt Dig det, Kjære! Tilligemed

Phantomet i din egen ophidsede Indbildningskraft. Men væk dine slumrende Kræfter, Cæcilie! og betænk, hvor let det var, at en nysgjærrig Lediggjænger af Gar-nisonen havde bevogtet mine Skridt, og skjult sig i Ka-pellet, maaskee af letsin dig Skadefryd, maaskee ogsaa uden nogen Hensigt."

"Da havde han valgt et høitideligt Dieblif til sin Spads."

"Maaskee var det en, hvis Forstand netop var til-strækkelig nok, til at give hans dumme Opsindelse en theatralst Effect. Men skulle vi for en saadan letsin dig Plans Skyld lade os bedrage for vor Lykke, være ulyk-kelige, fordi der findes en Nar i Boston?"

"En saadan Skræk kan være svag og taablig, ja vel endogsaa ugubelig, Lincoln!" — sagde hun og hen-vendte med et tvunget Smil sit beroligende Blik paa hans ængstlige Ansigt, — „men det er at angribe en Kvinde paa hendes svageste Side. Du veed at jeg nu intet har at skjule for Dig; Ægteskabet er hos os det Baand, der gjør Tvendes Kjærlighed til een, og i det Dieblif, da Hjertet er fuldt af Følelse, er det da ikke frygte-ligt, naar saadanne Forvarsler, enten de nu ere sande eller falske, besvare Kirkens høitidelige Opfordring?"

"Dog er Baandet derfor ikke mindre bindende, ikke mindre vigtigt og dyrebart, min kjære Cæcilie! Tro mig, hvad Mændenes Stolthed end kan sige om høi Bestem-melse og hæderverdige Bedrifter, den samme Følelse

ligger dybt i vor Natur, og maa stilles af dem, vi elste, ikke af dem, der hylde vor Forsængelighed. Hvorfor vil Du nu lade denne Trolldom sønderknuse de sødeste Følelser i deres Udvikling?"

Der laa i hans Tale saa meget, der kunde formilde en Bruuds Angst, og saa megen øm Deeltagelse i hans Opførsel, at det endelig for største Delen lykkedes ham, at befrie Cæcilie fra hendes feberagtige Frygt. Medens han taelde udgjød der sig en mild Rødme over hendes kolde, blege Kinder, og da han havde endt, straaledede hendes Dine af den qvindelige Tillids Glæde, og vendte sig til ham, fulde af Glæde og Undseelse. Hun gjentog Ordet Trolldom med et Eftertryk og et Smil, der ikke kunde misforstaaes, og efter nogle faa Diebligs Forløb lykkedes det ham fuldkommen, at forjage hendes urolige Mænkter, der havde anmasset sig et øieblikkeligt Herredømme over hendes klare gennemtrængende Forstand.

Men skjøndt Major Lincoln havde tælt saa heldigt og fornuftigt imod sin Bruuds Svoghed, var han dog aldeles ikke i Stand til selv at overbevise sig om sine Grundes Rigtighed. Hans Sindts sygelige Virrelighed var paa den meest foruroligende Maade bleven vakt ved denne Aftens Begivenheder, skjøndt hans varme Deeltagelse i Cæcilies Lykke havde sat ham i Stand til at undertrykke den saa længe, han var Vidne til hendes hæftige Frygt. Men ganske i samme Forhold, som han

overtaelde hende til at glemme det Forbigangne, blev hans egne Grindringer mere levende og foruroligende, og trods al hans Anstrængelse vilde han ikke have været i Stand til at skjule sin indvortes Bevægelse for hende, dersom Agnes ikke havde indfundet sig, og tilkjendegivet ham Madame Lechmeres Ønske at modtage Bruudgom og Bruud i Sygeværelset.

„Kom, Lincoln!“ — sagde den yndige Kone, og stob op, — „vi have af Egentjærlighed glemt, hvor meget min Bedstemoder tager Deel i vor Lykke og Ulykke; vi burde have opfyldt denne Pligt, uden at vente til vi bleve erindrede derom.“

Uden andet Svar, end et let Haandtryk, tog Lionel hendes Arm og fulgte Agnes til den lille Halle, der førte til den øverste Deel af Huset.

„De veed Veien, Major Lincoln!“ — sagde Miss Danforth, — „og hvis ikke, vil Mylady, Bruden, nok vise Dem tilrette. Jeg maa gaae, for at faste et verdsligt Blik paa det lille Maaltid, som jeg har tiberedt; men som jeg frygter for vil være spildt Umage, da Kaptein Polwarth har forsmaaet at vise sin Behændighed ved Bordet. I Sandhed, Major Lincoln! jeg undrer mig over, at en Mand af en saadan Masse, som deres Ven, kan lade sin Hunger fordrive af en Skygge.“

Selv Cecilie lo ad sin Cousines Spøg med en anstikkende Hjertelighed; men det mørke, ængstlige Ud-

tryk, der laa paa hendes Egtefælles Pande, undertrykte pludseligt hendes Munterhed.

„Lad os gaae op, Lincoln!“ — sagde hun hurtigt — „og overlade den overgivne Agnes til Omsorgen for Huusholdningen og til hendes Lune.“

„Ja, gaaer kun!“ — raabte Majs Dansforth og vendte sig til Spisebærelset, — „Mad og Drikke ere ikke ætheriske nok for Eders høie Lyksalighed; jeg vilde ønske, at jeg havde et Maaltid, der passede til saadanne sentimentalste Følelser. Lad os engang see — Dugdraaber og Elskovstaarer, forsødede med lige Dele af Amors Smil, derpaa en Ret Sukke, udstødte ved Maanenskin, for det Pikantes Skyld, som Polwarth vilde sige, det vilde være noget efter Eders Smag. Dugdraaberne vilde være vanskelige at bekomme paa denne kolde Mars-tid, og i saadan en Nat; men dersom Sukke og Taarer alene vare nok, er det stakkels Boston nu rigt nok paa saadanne Materialer.“

Lionel og hans halvtrodmende, halvtsmilende Gemalinde hørde endnu hendes hensvindende Stemme, da de traad ind i det fjerne Bærelse. De mærkede hvorledes Spot og Bitterhed blandede sig i hendes Tone, men i næste Dieblisk glemte de begge Dele, thi de vare foran Madame Lechmeres Seng.

Det første Blik paa hans ventende Slægtning foer Major Lincoln som et Stik gennem Hjertet. Madame

Bechmere havde ladet sig sætte opret i Sengen, understøttet af Puder. Hendes magre, rynkede Kinder vare bedækkede af en unaturlig Rødme, der stak iøjensaldende af mod de Tegn, som Alderdom og hæftige Liden skaber med uudslættelige Fingre havde indpræget i hendes stolte, henfaldne Træk, der engang havde udmærket sig ved en stor, om just ikke indtagende Skjønhed. Hendes haarde Dæse røbede ikke mere sit sædvanlige Udtryk af verdslige Sorger, men havde tværtimod antaget en Glæde, der gjorde, at det snarere brændte end straalte af en utømmet Glæde, som hun ikke længere kunde undertrykke. Kort sagt, hendes hele Udtryk overtøiede Lionel om, at, hvor hæftig hans Længsel end havde været efter en Forbindelse med hendes Datterdatter, han dog kun havde opfyldt et saa verdsligt, rænkefuldt Væsens hedeste Dnske. Den Syge syntes ikke længere at ansee det for nødvendigt at dølge sin Glæde, thi, i det hun udstrakte sine Arme, kaldte hun paa sit Barn med en Stemme, der var langt stærkere, end sædvanligt, og som ved et Slags ugudelig Triumph blev endnu mere ildeklingende.

„Kom i mine Arme!“ — kreg hun, — „min Stolt-
hed! mit Haab! min Lydige, brave Datter! Kom og
modtag en Moders Velsignelse, den Velsignelse, Du saa
hoit fortjener!“

Selv Cecilia nølede, hvor varmt og trosterigt disse
Ord end lød, et Dieblis, forfærdet over de unaturlige

Toner, hvori denne Opfordring steede, og nærmede sig for at omfavne hende, langt mindre rørt, end ellers. Denne lønlige Tilbageholdenhed fandt dog kun et Dieblisk Sted, thi da hun føelde Madame Lechmères Omsavnelse, der med Hjertelighed trykte hende til sin visne Barm, saae hun op til sin Bedstemoder, som om hun med sit uskyl-
dige Smil, med sine oprigtige Taarer vilde takke hende for al hendes Kjærlighed.

„Her, Major Lincoln.“ — vedblev Madame Lechmere, — „har De da min største, jeg kunde næsten sige, eneste Skat. Det er et godt, kjært, lydigt Barn, gid Himlen velsigne hende derfor, som jeg.“ I det hun bukkede sig forover, vedblev hun med en mindre bevæget Stemme: „Kys mig, Cæcilie! min Bruud, min Lady Lincoln! thi ved disse kjære Navne tør jeg nu nævne Dig; thi nu tilkomme de Dig!“

Cæcilie, der var meget forvirret over sin Bedstemoders uforsigtige Glæde, snoede sig sagte ud af hendes Arme, og, i det hun undseelig slog Dinene ned, gik hun med brændende Kiader tilside, og lod Bionel komme til, for at han kunde tage Deel i hendes Lykønskninger. Han stod stille, for at give det kolde, modbydelige Kys, hvortil Madame Lechmere fremrafde Rinden, og mumlede nogle usammenhængende Ord om sin nærværende Lykke og den Gudhed, hun havde viist ham. Trods den høie modbydelige Triumph, der brød frem gjennem den

Syges sædvanligt saa Kolde, og forsigtige Bæsen, blandede der sig dog et mægtigt, uforstilt Anstrøg af Natur i hendes Tale til Bruudgommen. Den stolte og uansturlige Glands i hendes Dine blev endogsaa formildet ved en Taare, da hun taelde:

„Lionel min Vende, min Søn!“ — sagde hun; — „jeg har gjort mig Umage for at modtage Dem, som det sømmer sig Hovedet for et mægtigt, gammelt Huus; men om De end var en Fyrste, har jeg nu gjort mit Sidste og Bedste for Dem. Giff, ær hende! Vær hende mere end en Egtesælle! Vær det kjære Barn alt, hvad hun fortjener! Nu er mit sidste Ønske opfyldt! Nu kan jeg i en lang, fredelig Aftens Rolighed, efter en mørk, forrignfuld Livsdag berede mig til den sidste, store Forandring.“

„Qvinde!“ — raabde en frygtelig Stemme i Baggrunden; — „Du bedrager Dig!“

„Hvem?“ — skreg Madame Lechmere, og reiste sig krampeagtigt og fuld af Skræk, som om hun vilde springe ud af Sengen; — „Hvem taler der?“

„Det er mig!“ — svarede Ralphs velbekjendte Stemme, medens han gik fra Døren henimod Sengen; — „Det er mig, Priscilla Lechmere! En, der kjender dine Handlinger og din Skjæbne!“

Den blege Qvinde sank tilbage i Sengen og snappede efter Veiret; Rødmen i hendes Kinder veeg for

Alberdommens og Sygdommens tidligere Segn og hendes stive Blik udtælte Skræk og Rædsel. Dog syntes det at et Diebligs Eftertanke var tilstrækkelig til at oplyse hendes Mod, og tilligemed det, hendes dybe Hængjærighed. Hun tilvinkede med en voldsom Gebærde den Kommende, at han skulde gaae, og da hun efter nogen Anstrængelse, igien havde faaet Mælet, sagde hun med en Stemme, hvis Kraft blev fordoblet ved den overvældende Lidenstabel:

„Hvorfor bliver jeg i et saadant Dieblig overfaldet i mit stille Sygeværrelse? Bring denne Banvittige eller Bedrager, eller hvad han er, bort fra mine Dine!“

Men hun udtælte sin Befaling for dove Ører. Eionel rørde sig ikke, svarede ikke heller. Hans hele Opmærksomhed var henvendt paa Ralph, over hvis hule Træl, der gik et Smil, fuldt af rolig Eiegenlydighed, der viiste, hvor lidet han bekymrede sig om den Voldsomhed, han blev truet med. Selv Cecilia, der hang ved Eionels Arm med den hele, qvindelige Hengivenhed for ham, som hun elskede, blev glemt af denne i den alt opslugende Deeltagelse, som han sølte ved det pludselige Gjensyn af den Mand, hvis selsomme, hemmelighedsfulde Charakter saalænge havde vaakt Frygt og Haab i hans egen Barm.

„Eders Dør vil snart staae aaben for enhver, hvem det behager at komme;“ — svarede den gamle

Mand kaldt; — „hvorfor skulde jeg fordrives af en Bolig, hvor hjerteløse Hobe snart ville gaae ud og ind efter Behag? Er jeg ikke gammel nok, eller har jeg ikke et tilstrækkeligt Gravudseende til at være Eders Staldbroder? Priscilla Lehmere! I har levet indtil Blomsterne paa Eders Rinder have gjort Plads for Dødens Farve; Eders Smilchuller ere for længe siden blevene til rynkede Linier, og Straalerne af Eders Dine, der engang vare saa fyrige, have forvandlet sig til mørke, sorgfulde Blik, — men endnu har I ikke levet for Angeren!“

„Hvad er det for et Sprog?“ — raabde den forundrede Tilhørerinde, i det hun foer tilbage for hans faste Ildblik; — „Hvorfor bliver jeg da udseet til en saadan Førfølgelse? Er mine Synder ikke mere at bære, eller maa jeg alene erindres om, at Alderdom og Død komme tidligt eller sildigt? Jeg har længe kjendt Livets Skrøbeligheder og kan i Sandhed sige, at jeg er forberedt paa dets Ende.“

„Det er godt!“ — sagde den ubevægede, og, som det syntes, ubevægelige Fremmede; — „saa tag da og læs din Guds høitidelige Dom! Han give Dig Fasthed til at bevare en saadan Tro!“

Som han taelde, rakte hans udtærede Haand Madame Lehmere et aabent Brev, paa hvis Omflag Lionet med et flygtigt Blik opdagede sit eget Navn. Uagtet

det grove Indgreb i hans Rettigheder var Unglingen dog usølsom mod den gamle Mands Indblanding i hans hemmeligste Anliggender, og han opbejdede med den største Nysgjærighed, den Virkning, som en saa besynderlig Meddelelse vilde have paa Tanten.

Madame Lechmere tog Brevet af den Ubekjendtes Haand med en Eftergivenhed, der viisde hvor kraftigt hans høitidelige Bæsen havde betruget hendes Willie. Gaasnaart hendes Blik faldt paa Indholdet, blev det stivt og vildt. Dog var Efterretningen kun kort, og Brevet snart læst; men endnu holdt hun Papiret i den udstrakte Haand og det stive Blik beviisde, at det Hele endnu svævede for hendes Sjæl. Et Dieblisks Lausched fulgte. Alle ventede i aandeløs Forbauselse; derpaa gjennembrævede en Gysen den Syge, hendes Lemmer sittede og man kunde høre Papiret rasle i den fjerneste Krog af Bærelset.

„Mit Navn staaer uden paa det!“ — raabde Lionel, forstrækket over hendes Bevægelse, og tog Bladet af hendes ikke modstræbende Haand; — „og det burde først være kommet for mine Dine!“

„Læs høit, kjære Lionel!“ — hvidskede Cæcilie ved Siden af ham. — „Høit! Jeg beder Dig, høit!“

Maaskee gjorde han det ikke saa meget for at opfylde hendes rørende Bøn, som fordi hans indre Uro:

lighed henrev ham voldsomt. Med en Stemme, hvori hvert Bogstav traad saa tydeligt frem, at Cæcilie, ved den herkede Stilhed, troede at høre en Advarsel fra Graven, læste han:

„Stadens Tilstand har gjort enhver særdeles Opmærksomhed paa Madame Lechmeres Tilstand umuelig, hvormegit end hendes Sygdom fordrede den. En indvortes Brand er indtraadt. Hendes nærværende Velbefindende er kun et Forbud paa Døden. Jeg holder det for min Pligt, at forsikre Dem, at, endskjøndt hun endnu kan have nogle Timer at leve i, er det dog ikke usandsynligt, at hun dør i Nat.“

Dette korte men skrækkelige Budskab var undertegnet af den Læges velbekjendte Haand, der behandlede hende. Hvilken pludselig Forandring! Alle havde troet, at Sygdommen havde givet efter, medens den tærede hæftigt paa den Syges Livskilder. Lionel lod Brevet falde og raabte i sin Overraskelse:

„Doe! Endnu i Nat! Det er virkelig en uventet Bortfaldelse!“

Den ulykkelige Kone vendte, da det første bedøvende Rædselsblik var forbi, ængstligt sit Blik fra den ene til den anden, og hørte opmærksomt paa hvert Ord, Lionel lod falde, saa at det lod som om hun vilde hente et Glimt af Haab af de Omkringstaaendes Miner. Men Lægens Ord vare for tydelige, bestemte

og fikke til at kunne misforstaaes eller forbreies. Hendes Nolighed gav hende et skrækkeligt Anstrøg af Sandhed.

„Troer De det da?“ — spurgde hun med en Stemme, hvis barske Tone tydeligt forraadte hendes Misfornøielse med et bejaende Svar; — „De, Lionel, som jeg har holdt for min Ven?“

Lionel bortvrendte sig taus fra Glendighedens sørgelige Skuespil; men Cæcilie sank paa Knæ foran Sengen, foldede sine Hænder, hævede dem i Veiret, saa at hun lignede et Billede af det fromme Haab, og hvidskede:

„Det er ingen Ven, dyrebareste Bedstemoder! der vil bedrage en henispindne Sjel med et Smigreri; men der gives en bedre Trøster, end fikkrere, end hele Verden kan byde!“

„Du ogsaa!“ — raabde den uhykkelige Rone, og hævede sig med en Styrke og Kraft, der syntes at ville trodsø Lægens Forudsigelse; — „Forlader Du mig ogsaa? Du, som jeg har bevogtet i din Barndom, pleiet i dine Sygdomme, opdraget i Lykke, og underviist i Dyder — ja i Dyder; jeg kan dristigt paa-
staae det for den hele Verden! Du, som jeg har stanset dette hæderfulde Givtermaal, vil Du for alt dette lønne mig med den sorteste Uafkennelighed?“

„Bedstemoder! Bedstemoder! tael ikke saa grusomt til Deres Barn! Stødt Dem paa Evighedens Klippe, som jeg har støttet mig paa Dem!”

„Bort, bort, svage, taablige Barn! Din Lykkes Høide har berøvet Dig din Forstand! Kom hid, min Søn! lad os tale om Ravenscliff, vore Forsædres stolte Gæde, og om de Dage, vi endnu ville tilbringe under dets gjæstfrie Tag. Det taablige Barn, Du har taget til Kone, vilde gjerne indjage mig Skræk!”

Elionel følte sig ganske gjennemisnet ved at høre denne tounge, afbrudte Anstrængelse af hendes Stemme, i det hun yttrede sit Hjertes sandselige Ønsker. Han vendte sig bort og skjulde sit Ansigt med begge Hænder, som om han vilde undgaae Synet af Verden og dens Forvorpenehed.

„Bedstemoder, se ikke saa vildt paa os!” — vedblev den sittrende Cæcilie; — „J kan endnu have Ti-mer, Dage for Eder!” —

Hun taug et Dieblis og fulgte det usikre, haabløse Blik af et Die, der fextoivlet svævede om paa Gjenstandene i Stuen, og derpaa raabte hun med from Hengivenhed i det rene Hjerter:

„Moder! Gibe Gud, jeg kunde døe for Dig!”

„Døe!” — gentog den samme ibeklingende Stemme, som før, af en Strube, der allerede syntes opfyldt af den hasligt titilende Død; — „Hvem vilde

døe under Festsighederne paa en Bryllupsdag. Bort!
Forlad mig! Paa dit Kammer! Paa dine Knæer, om
Du vil, men forlad mig!"

Hun saae med bittert Had efter Cæcilies bort-
gaaende Skikkelse, der adløb i den medlidende fromme
Hensigt bogstaveligt at følge Bedstemoderens Befaling;
hvorpaa hun blev ved:

"Den Pige er ikke den Opgave voksen, som jeg
vilde paalægge hende. Alle af min Slægt have været
svage, undtagen jeg, — min Datter — min Gemahls
Broderdatter —"

"Hvad taler Du om hiin Broderdatter?" — freg
Ralph med en strækkelig Stemme og afbrød hendes
Sinds sygelige Udsvævelser; — "hiin Kvinde til din
Frende, denne Yndlings Moder? Tael, Kvinde! me-
dens der endnu er givet Dig Tid og Fornuft!"

Elionel traad nærmere hen til Sengen, da han ikke
længere kunde betvinge den indvortes Drivt, og sagde
høitideligt til hende:

"Dersom De veed noget om den strækkelige Ulykke,
der har rammet min Familie, eller dersom De paa
nogen Maade har havt Deel i deres Skjæbne, saa
let Deres Sjæl og dø i Fred! Min Bedstefaders So-
ster, ja, hvad der endnu er mere, min Hustrues Moder,
jeg besværges Dem, tael! Hvad er det med min mis-
handlede Moder?"

„Din Bedstefaders Søster, din Hustrus Moder!“ — gjentog Madame Lechmere langsomt, og paa en Maade, der tilstrækkeligt viisde, hvor forvirrede hendes Tanker vare, — „ja begge Dele ere sande!“

„Tæl da til mig om min Moder, dersom De er kjender Blodets Baand; fortæl mig om hendes dunkle Skjæbne!“

„Hun ligger i sin Grav, død, forraadnet — ja, ja! hæslige Orme have fortæret hendes forroeste Skjønhed; hvad vil Du mere, Knos? Vilde Du see hendes Been i deres Egsærlighed?“

„Sandheden!“ — kreg Ralph, — „fortæl Sandheden og din egen forbandede Deeltagelse i Daaden!“

„Hvem taler?“ — sagde Madame Lechmere og saae sig om, som om en pludselig Grindring foer igjennem hendes Hoved; — „Det var en Stemme, som jeg skulde kjende!“

„Her! Se paa mig! — Fæst det forvirrede Blik paa mig, hvis det endnu har Kraft til at see!“ — raabte Ralph høit, som om han ved ethvert Middel vilde fængsle hendes Opmærksomhed; — „Det er mig, der taler til Dig, Priscilla Lechmere!“

„Hvad vil Du have? Min Datter? — Hun er i Graven! Hendes Barn? Det er givet med en Anden! Du kommer for sildigt! For sildigt! Giv Gud, at Du til rette Tid havde forlangt det af mig!“

„Sandheden! — Sandheden! — Sandheden!“ —
 vedblev den gamle Mand med en Stemme, der med et
 skrækkeligt Echo tonedde igjennem Bærelset; — „Den
 hellige, usminkede Sandhed! Giv os den og intet andet!“

Denne besynderlige, høitidelige Opfordring vakde
 den fortvivlede Kones Kraft, hvis inderste Sjæl syn-
 tes at bære tilbage ved hans Skrig; hun anstrængde
 sig endnu engang for at reise sig op, og raabde:

„Hvem siger, at jeg døer! Jeg er først halvdøds-
 sindstøve! Og endnu igaar var jeg et Barn, — et
 reent, ubesmattet Barn! Han lyver! — Han lyver!
 Jeg har ingen dødelig Sygdom, jeg er stærk; endnu
 bliver der mig Aar til Liv og Anger!“

Under Pauserne mellem hendes Udraab hørde man
 endnu den Gamle skrige:

„Sandheden! — Sandheden! — Den hellige,
 usminkede Sandhed!“

„Lad mig staae op og see Solen!“ — vedblev
 den døende Kone; — „Hvor ere I alle? Cecilie! Bio-
 nel! forlader I mig nu? Hvorfor gjør I Stuen saa
 mørk? Giv mig Lys! Mere Lys! For Himlens og
 Jordens Skyld, overlader mig ikke til dette sorte,
 frygtelige Mørke!“

Hendes Udseende var blevet saa affrøelig fortviv-
 let, at selv Ralphs Stemme taug; hun vedblev uaf-
 brudt at udskrige sin Sjæls Qual:

„Hvorfor tale I til Saadanne, som mig, om Døden! Min Tid har været for kort! Giv mig Dage, giv mig Timer, giv mig kun Dieblkke! Cæcilie! Agnes! Abigail! Hvor ere I? — Hjælper mig, eller jeg falder!“

Hun reisde sig med Fortvivlelsens Anstrængelse i Puderne, og søgte vildt i den tomme Luft. Hun traf paa Lionels udstrakte Haand, greb den med Dødsframpe, udstødte en skrækkelig Latter over den formeente Understøttelse, som han ydede hende, faldt derpaa tilbage og hendes dødelige Dele antog efter et nyt Krampetræk Billedet af den evige Ro.

Da den Dødes forfærdelige Udraab havde ophørt, indtraad der en dyb Stilhed i Værelset, at man kunde høre Vindstødene udenfor, som de dønede over Tagene, og let i et saadant Dieblik kunde holdes for Andernes Hylen over et saa ulyksaligt Endeligt.

Fire og tyvende Kapitel.

Det undrer mig, o, Herre! Qvindefjønnet
Er grusomt imod Eder; I affhyr den,
Og vil dog give Eder.

(Enden god, Alting godt.)

Cæcilie havde forladt sin Bedstemoders Værelse under Byrden af en Smerte, der hidindtil var bleven fremmed for hendes ungdommelige Erfaring. Paa sine Knæer, i sit stille Værelse opsendte hun en reen Sjæls Ønsker i den inderligste Bøn til den Magt, som hun, der meest behøvede dens Hjælp, saalænge havde trodsset med hykkeligt Urefrygt og under Andagts Maske. Hendes Sjæl blev styrket ved denne Underholdning med hendes Gud, og den unge Bruud vilde nu igjen indtage sin Plads ved sin bedagede Slægtnings Engeleie.

Da hun gik ud af sit Værelse for at begive sig til Madame Lechmères, hørde hun sin Cousine Agnes' gestjæftige Stemme, og Larmen af de Forberedelser, hun traf for at høitideligeholde hendes Brøllupsdag; hun standsede et Dieblø, for at overbevise sig om, at alt, hvad der nylig var foregaaet, var noget mere, end Virkningen af en ophidsset Phantasi. Hun stirrede paa sin usædvanlige, sjøndt simple Paaklædning, gjøs, da

hun erindrede sig det frygtelige Forvarsel Skyggen, og kom derpaa til den skrækkelige Virkelighed, med en nedslaaende Tro paa dens Sandhed. Hun lagde sin Haand paa Haandsfanget, hun stod og lyttede i hemmelig Angst, for at opsnappe de Toner, der kunde komme ud af den Syges Bærelse. Efterat hun havde lyttet et Dieblis, aabnede hun, opmuntret ved Dødsstilheden i Bedstemoderens Bærelse, Døren, i det glade Haab, at hun vilde finde en Christens Hengivenhed, hvor hun endnu for kort siden havde været Vidne til Fortvivlelsens begyndende Raseri. Hendes Indtrædelse var frygtsom, thi hun var bange for at træffe paa det navnløse Bæsens hule, men brændende Die, der havde bragt Bægens Budskab, og om hvis Miner og Sprog hun endnu havde nogle forvirrede Erindringer. Hendes Nolen og hendes Frygt vare dog lige unødvendige, thi Bærelset var stille og tomt. Forundret saae hun sig om, for at søge den Skikkelse, der var hende dyrebarest; derpaa traad hun med lette Skridt hen til Sengen, løstede Tæppet op og saae med eet Blik den hele skrækkelige Sandhed.

Madame Lechmeres Ansigtstræk vare allerede stive og havde antaget det Ligudtryk, der røber Dødens Haand. Den bortsvindende Sjæl havde efterladt Sporrene af sin Dødeskamp i hendes Miner, der endnu viskede Lævnninger af hine Lidenstaber, der endog i Døden havde

tvunget hende til at see tilbage paa denne Verden, istedetfor fremad paa hiin ubekjendte Tilstand, hvori hun nu var hensat. Maaskee holdt det Pludselige og det Store i Overraskelsen selv den uhyggelige Brud i dette Prøvelsens Dieblig opret. Længere end eet Minut taelde, bevægede hun sig ikke, men saae med et Slags hellig Rædsel, der ikke var ganske fri for Forsærdelse, paa Forstyrrelsen i det Ansigt, som hun fra sin Barndom havde æret. Derpaa vendte Grindringen om det skjæbnesvangre Forvarsel ved Biellsen tilbage, og med den Angsten for at den største Ulykke endnu forestod. Hun lod Tæppet falde over den Dødes blege Træk, og forlod med hurtige Skridt Bærelset. Lionels Stue var paa den samme Gang, og førend hun endnu fik Tid til Estertanke lagde hun Haanden paa Trykkeren paa hans Dør. Hendes Hoved var ved Begivenhedernes hurtige Gang blevet ganske forvirret. Hun nølede et Dieblig med jomfruelig Undseelse, og var bange for det Skridt, hun havde i Sinde at gjøre, da al hendes Angst, gjennembrudt af Sandhedens Straaler, atter gennemtrængte hendes Jnderste og hun styrte ind i Bærelset, i det hun lydelig raabte dens Navn, som hun søgte.

Brandene af en fortæret Ild vare alle lagte omhyggeligt sammen og brændte med en svag, slakkende Flamme. Stuen syntes opfyldt af en kold Luft, der ved Indtrædelsen smerteligt berørte Cæcilies fine Skif-

felse; svævende Skygger spillede med usikker Bevægelse paa Bæggene, saaledes som det ustabige Lys frembragde dem. Men ligesom den Dødes Bærelse var det stille og tomt. Da hun bemærkede, at Døren til det lille Paaflædningskammer var aaben, ilede hun derhen, og det uforklarlige ved den kolde Luft, saavel som ved den viftende Ild, forklarede, da Bindstødene fra den aabne Dør ud til den snævre Trappe her blæste hende imøde. Havde man siden opfordret Cécile til at angive hvorfor hun gik ned, eller hvorledes hun kom ned, hun vilde ikke have været i Stand til at efterkomme denne Opfordring, thi hurtigt, som en Tanke, stod hun i den yderste Dør, næsten i fuldkommen Bevidstløshed om sin Tilstand.

Maanen flød endnu hen imellem de drivende Skyer og udgjød netop Lys nok, til at man kunde lægge Mærke til Stilheden i Leiren og Staden. Østenvinden tubede endnu gennem Gaderne, hævede af og til Hvirvler af Sne, og indhyllede hele Pladser i dens dunkle Slør. Men hverken Mennesker eller Dyr saa man i dette Mørke.

Den frygtsomme Bruud gysede tilbage ved dette sørgelige Syn, i næste Dieblik var hun igjen oppe i Stuen, og søgte overvældet af Angst i enhver Krog efter sin Egtefælle. Men hendes Kræfter, der vare spændte paa en saa unaturlig Maade, kunde ikke længere

holde hende opret. Hun maatte bukke under for den Tanke, at Lionel havde forladt hende i det skjæbnesvangre Dieblif, og det var ikke at undres over, at hun bragde det ulykkelige Forvarfel ved Bielsen i Forbindelse med hans hemmelighedsfulde Fraværelse. Den af Smerte overvældede Pige slog Hænderne sammen i den første Angst, kaldte paa sin Cousines Navn, og sank i fuldstommen Bevidstløshed om paa Gulvet.

Agnes var muntert og omhyggeligt bestjæftiget med sine Tjenere, for at stille Familien Lechmeres Rigdom tilskue, saaledes at hende Cousine ikke skulde have behøv at flamme sig ligeoverfor den rige Herre og Gemahl. Dog trængde det lydelige Skrig, trods Larmen af de iilsærdige Tjenere og Klangene af Kurve og Talerkener, ind i Spiseværelset, standsede enhver Bevægelse og blegede enhver Kind.

„Der var mit Navn!“ — sagde Agnes; — „Hvem kalder paa mig?“

„Dersom det var muligt,“ — svarede Meriton med den vedbørlige Alvor, — „at Sir Lionels Brud kunde raabe saaledes, vilde jeg sige, at det var Frøkenens Stemme.“

„Det er Cæcilie, Cæcilie?“ — raabte Agnes og sprang ud af Værelset; — „O, jeg frygter, jeg frygter for dette hastige Bryllup.“

Der fulgde en almindelig Renden af Tjenere gjen-

nem alle Bærelserne, da den skrækkelige Sandhed strax var bleven bekjendt for hele Familien. Madame Lechmeres livløse Lærninger bleve fundne frygteligt vansirede, og gav alle, Agnes undtagen, en tilfredsstillende Forklaring over Brudens Stilling.

Mere end een Time gik hen, førend det lykkedes dem, der omgav Cecilie at bringe hende i en saadan Tilstand, at man kunde forelægge hende nogle Spørgsmaal. Da benyttede Cousinen sig af Qvindernes øieblikkelige Fraværelse, og nævnede hendes Mand's Navn. Cecilie hørte hende med pludselig Glæde, men saae sig vildt om i Bærelset, som om hun søgte ham med Øine, trykte sine Hænder mod sit Hjerte, og faldt igjen tilbage i den Tilstand af Ufølelsomhed, af hvilken hun nylig var kommet sig. Intet af de udtryksfulde Tegn paa hendes Rummer gik tabt for Agnes, der, saasnart det lykkedes hendes Omhu endnu engang at bringe den Liddende til sig selv, forlod Bærelset.

Agnes Danforth havde aldrig betragtet sin Tante med den tillidsfulde Værefrygt og Kjærlighed, som den Afsdødes Datterdatter foelde for hende. Hun havde bestandigt haft nærmere Slægtninger, der indgjøbe hende deres Sindelag og Meninger; heller ikke manglede hun den nødvendige Skarpsindighed, til at bemærke de kolde, egenkjærlige Træk, der saa særdeles udmærkede Madame Lechmeres Charakter. Hun havde derfor ladet sig be-

væge til at undertrykke sine Følelser og til at holde ud under Beleiringens Savn og Farer, blot af uegen- nyttig Hengivenhed for sin Cousine, der uden hendes Nærværelse, vilde have fundet sin Stilling og Gensom- hed utaaelig.

Ifølge denne Sindstemning var Agnes mere for- bauset, end bedrøvet over det uventede Dødsfald, der var indtruffet. Maaskee havde hun, hvis hendes Angst for Cecilie havde været mindre stor, trukket sig tilbage, for at græde over et Menneskes Bortgang, som hun saa længe havde kjendt, og der, som hun i sit Hjertes Gen- foldighed troede, havde været saa lidet forberedt paa den store Forandring. Dog saaledes som Sagerne nu stode, tog hun roligt sin Vej til Selskabsværelset, hvor hun kaldte Meriton til sig.

Da Tjeneren traad ind, vidste hun en Rolighed, der var ganske forskjellig fra Boldsomheden af hendes Følelser, og bad ham opsoge sin Herre, men den Begjæ- ring, at han uden Forhaling maatte unde Miss Danforth en kort Samtale. Medens Meriton gik bort for at forrette dette Erinde, sagde hun at samle sine Tanker for ethvert Tilfælde.

Dog hengik det ene Minut efter det andet, og Tjeneren vendte ikke tilbage. Hun stod op, gik sagte til Døren, lyttede og troede at høre hans Skridt i den fjerneste Ende af Bygningen, med en Hurtighed, der

villede, at han var i Begreb med at søge med Jver. Endelig hørde hun dem nærme sig og var snart vis paa, at han vendte tilbage. Agnes satte sig som før, og det med en Mine, som om hun ventede at see Herren træde ind istedetfor Tjeneren. Dog kom Meriton alene tilbage.

„Major Lincoln!“ — sagde hun, — „I sagde ham, at han vilde træffe mig her?“

Meritons hele Ansigt udtrykte Forbauselse, da han svarede:

„Himmel, Miss Agnes! Major Lincoln er gaaet ud, gaaet ud i en saadan Nat; og, hvad der endnu er mærkeligere, uden Sørgeklaeder, skjøndt den Døde, af hans egen Slægt og Familie, endnu ligger ubegravet i Huset.“

Agnes beholdt sin Fattning og forde gjerne Tjeneren videre paa den Vej, hans Tanker havde taget, for at komme efter Sandheden, uden at forraade sin egen Angst.

„Hvoraf veed I, Meriton! at Eders Herre saameget har tilfidesat Skik og Brug?“

„Saa vist, Frøken! som jeg veed, at han i Aften bar sin Paradeuniform, da han første Gang forlod Huset, endskjøndt jeg drømde mindst om, at hans Naade vilde lade sig vie. Dersom han ikke er gaaet i samme Paaklædnig, hvor skulde den da være? Desuden, Frø-

ten! er hans sidste Sørgekledning indelukket og her er Nøglen i min Lomme."

"Det er besynderligt, at han har valgt en saadan Time og det paa hans Bryllupsaften, for at gaae bort."

Meriton havde forlænge siden vænnet sig til at forene alle sine Interesser med sin Herres, og rødmede stærkt ved den indirecte Beskyldning, der, som han meende, saavel traf Lionels Høflighed, som hans Sands for det Pæsende i Almindelighed.

"Men, Miss Agnes! De vil erindre" — svarede han; — „at dette Bryllup har været ganske og aldeles uligt et engelsk Bryllup — heller ikke kan jeg sige, at det er saa ganske sædvanligt i England at døe, saa gesvindt, som det har behaget Madame Lechmere."

"Maaskee" — kaldt Agnes ham i Tælen; — „er der indtruffet noget. Sikkert vilde Ingen af ganske sædvanlig Menneskelighed frivilligt have bortfjernet sig i et saadant Dieblik."

Meritons Følelser toge nu en anden Retning og han deelde nu den yderste Belymring med den unge Dame.

Agnes støttede for et Dieblik sin Pande paa Haanden, i dyb Gftertanke, førend hun igjen taelde. Derpaa fastede hun et Blik paa Sjeneren og spurgde:

"Meriton! ved I hvor Kapitain Polwarth sover?"

Lionel Lincoln, 5 H.

„Sikkert, Frøken! Det er en Herre, der altid so-
ver i sin Seng, naar Kongens Tjeneste ikke kalder ham
andetsledes hen. En betænksom Herre, Frøken! er Ka-
pitain Polwarth, hvad ham selv angaaer.”

Miss Danforth beed sig i Læben og hendes levende
Dienste for et Dieblis af en Straale, der forjog
Sorgen, men i næste Dieblis blev hendes Ansigt igjen
alvorligt, om ikke tungsindigt, og hun blev ved:

„Jeg troer nok, at det baade er dristigt og van-
skeligt, men nu er der ikke andet at gjøre!”

„Gav De mig et Grinde, Miss Agnes?”

„Jo, Meriton! I gaaer til Kapitain Polwarth og
figer ham, at Madame Lincoln venter ham i Diebliffet
hos sig i Tremontgaden.”

„Madame!” — gjentog den forbausede Tjener; —
„Jh, Miss Agnes! Qvinderne sige, at Madamen er be-
svimet, og veed ikke hvad der foregaaer eller hvem der
taler med hende. Et sørgeligt Bryllup, Madame! for
Arvingen i vort Huus!”

„Saa siig ham,” — vedblev Agnes og stod op for
at forlade Bærelset, — „at Miss Danforth ønsker at
tale med ham.”

Meriton nodede ikke længere, end det var nødven-
digt, for at udtrykke hvormeget han billigede denne For-
andring i Budskabet; han forlod Huset med en Hastig-
hed, der tildeels havde sin Grund i hans voksende Frygt

for hans Herres Sikkerhed. Uagtet hans Bekymring var dog Tjeneren aldeles ikke ufølsom mod Beirets Rasen. Dog lykkedes det ham snart at arbejde sig igjennem den drivende Sne, og trods Kulden, der trængte gjennem Marv og Been, at naae Polwarths Bolig. Til Lykke for den værdige Tjeners Taalmodighed var Shearflint, Kapitainens halvmilitaire Opvarter, endnu oppe, og havde just forrettet sine Afteupligter hos sin Herre, der ikke sandt for godt at søge Sengen, førend han havde hentet Trøst fra Spisestuen. Døren blev aabnet og da Tjeneren havde udtrykt sin Forbauselse med det sædvanlige Udbrud, begav han sig med Meriton til Forværelset, hvor en dygtig Ild udbredte en behagelig Varme.

„Hvad for et raat Land er ikke dette Amerika med sin Kulde, Shearflint!“ — sagde Meriton og støbte Brandene sammen med Foden, medens han gned sine Hænder over Ilden; — „Den er slet ikke som den engelske Kulde; vor er en strengere, men bedre Kulde, den stjerer ikke en, som fløve Ragneknive, saaledes som denne her i Amerika.“

Shearflint, der holdt sig for overordentlig høimodig, og altid gjorde sig det til en Lov, at vise sin Udelmodighed mod sine Tjender, i det han aldrig taelde om Kolonisterne uden med et Slags undskyldende Mine, svarede hurtigt:

„Det er et nyt Land, Meriton! man maa ikke tage det saa nøie. Naar man besøger fremmede Lande, maa man lære at overvinde Vanskeligheder, især i Kolonierne, hvor man ikke kan vente, at alt skal være saa beqvemt, som vi have det hjemme.”

„Godt, imidlertid tilstaaer jeg at jeg ikke er mere vanskelig i Henseende til Veiret, end en Anden,” — svarede Meriton; — „men dog priser jeg Engeland, om ikke for andet, saa dog for Climatets Skyld. Vandet kommer i dette velsignede Land ned i gode, ærlige Draaber, og ikke i smaa, frusne Stykker, der stikke en i Ansigtet, som ligesaa mange smaa Naale.”

„J seer, Meriton! en Smule ud, som om J havde flaaet Eder om Dreene med eders Herres Pudderkvasse. Jeg var just i Færd med at fortære Levningerne af Kapitainens Punsch; maaskee vil den, naar J forsøger derpaa, bidrage til at optøe Eders Ideer.”

„Gud hjælpe mig, Shearflint!” — sagde Meriton og satte Flasken, for at trække Anden efter et mægtigt Drag — „Forsvner J altid hans Nathue saavel?”

„Nei, nei! — Kapitainen kjender strax en Drif paa Lugten, og det gaaer ikke an, at gjøre Forandringer ved hans Glas;” — svarede Shearflint og gav Flasken en kredsformig Bevægelse, for at rykke den ubetydelige Rest, som han strax nedsvælgede i et Drag; — „nu, da det er Skade, om der i disse bedrøvelige Tider skulde

spilbes noget, drikker jeg sædvanligt hvad der er tilovers efter først at have kommet noget Vand i det, netop saa meget som der behøves for at gjøre det uskadeligt. Men hvad driver Eder ud i en saa forfærdelig Nat, Meriton?"

"I Sandhed, mine Ideer maae først tõe op, som I sagde, Shearflint! Jeg er bleven udsendt med et Budskab, der angaaer Liv og Død, og nu har jeg glemt mit Grinde, som en raa Bonde, der kommer lige fra Landet."

"Der er altsaa noget paa Færde!" — sagde den Anden og bød ham en Stool, som hans Gjæst uden videre tog imod, medens Polwarths Tjener med samme Rolighed tog en Anden. "Jeg tænkte det allerede, da Kapitainen kom saa hungrig hjem, stjødnt han havde meget omhyggeligt klædt sig paa, for at spise til Aften i Tremontgaden."

"Noget er der rigtignok forefaldet! Get er det, nemlig, at Sir Lionel er i Aften bleven viet i det kongelige Kapel."

"Viet?" — gentog den Anden; — "nu Gud være lovet! Saadan noget er ikke hendet os endnu, stjødnt vi ere blevene amputerede. Jeg kunde ikke leve hos en gift Herre, Meriton! En Herre i Buxer er nok for mig, uden at jeg behøver en i en Fruentimmerkjole."

"Dette er ganske afhængigt af Folks Stilling, Shearflint!" — svarede Meriton med et nedladende, med-

lidende Blik, som om han beklagede den Andens Armod;
— „Det vilde være stor Daarskab af en Kapitain til
Guds, der ikke er andet, end en Kapitain til Guds, om
han vilde tænke paa at gifte sig. Men som vi pleie
og sige paa Ravenscliff og Soho, Cupido vil høre naar
Arvingen til Devonshire Baroni sukker, med femten
Lusinde om Aaret.”

„Jeg har aldrig hørt nogen sige, at han havde
mere end Ti;” — faldt den Anden ham i Talen, med
et Anstrøg af ondt Lune.

„Ikke mere, end Ti! Jeg selv kan opramsse de Ti,
og jeg er vis paa at der er endnu en Deel, som jeg ikke
veed af.”

„Godt, om det saa var hele Tyve!” — skreg Shearflint, stod op og stødte Branden ind under Asken, saa at han slukkede den lille behagelige Ild, der endnu var tilbage. — „De ville dog ikke hjælpe Eder med Eders Grinde. I maa vide, at vi Tjenere hos fattige Kapitainer ingen har, der hjælpe os med vort Arbeide og at vi behøve vor Rattero. Hvad staaer til eders Tjeneste, Monsieur Meriton?”

„Jeg maa tale med Eders Herre, Hr. Shearflint!”

„Det er umuligt! Han ligger under fem Dapper, og jeg vilde, for en Maanedes Løn ikke løfte det Tyndeste af dem.”

„Da vil jeg gjøre det for Eder, thi jeg maa tale med ham. Er det hans Bærelse?“

„J, Monsieur Meriton! I vil nok finde ham der et Steds under Sengeklæderne,“ — svarede Shearflint og aabnede Døren til det tilstødende Bærelse, haabende i Stilhed, at Meriton for sin Umage vilde faae Hjerneflallen flaaet ind, medens han selv trak sig ud af Faaren og vendte tilbage til Ilden.

Meriton var nødt til at give Kapitainen adskillige dygtige Puf, førend det lykkedes ham at faae ham vaagen. Endelig hørde han ham knurre:

„Et fordømt dumt Arbeide er det — havde vi gjort den behørig Brug af vore Lemmer, havde vi beholdt dem. I tager denne Mand til Gemahl — ha, hvem ryster mig saa, Skurk? Har Du ingen Ugtelse for Fordøielssen, at Du støder en Mand saa strax efter Maden?“

„Det er mig, Sir! Mig, Meriton!“

„Og, hvorfor Fanden tager I Eder en saadan Frihed, Hr. Mig eller Hr. Meriton, eller hvad I kalder Eder?“

„Jeg er i den største Hast sendt til Eder, Sir! Der har tilbraget sig noget Skrækkeligt i Nat oppe i Tremontsstræde.“

„Tilbraget sig!“ — gjentog Polwarth, der imidlertid var blevet fuldkommen vaagen; — „Jeg veed,

Skurk! at din Herre har givet sig, jeg var jo selv Brudsfører. Hvad andet besynderligt kan der have til-
draget sig?"

"Jo Herre! — Min Frue er falden i Asmagt —
Sir Lionel er borte, Gud veed hvorhen, og Madame
Lechmere er død."

Meriton havde endnu ikke endt, førend Polwarth
sprang ud af Sengen saa godt han kunde, og begyndte
at klæde sig paa. Af den Maade, hvorpaa Meriton
kom frem med sin ulykkelige Esterretning, sluttede han
at Madame Lechmeres Død stod i Forbindelse med Bruud
og Bruudgoms selsomme, hemmelighedsfulde Skilsmisse,
og hans travle Tanker manglede ikke at erindre ham
om den selsomme, titomtalte Afbrydelse af Vielsen.

"Og Miss Danforth," — spurgde han; — "Hvor-
dan fatter hun sig i det?"

"Som en Dame, som hun er, som en sand Dame.
Det er ikke noget ringe, der bringer Miss Agnes ud
af Fatning."

"Nei, det er det heller ikke; hun bringer snarere
Andre ud af Fatning."

"Det er hende, Sir! der har sendt mig, for at
bede Dem, at begive Dem ufortøvet til Tremontsstræde."

"Jh, for Fandens, giv mig min Støyle, min Kjære!
— Gen er, Gud være lovet, snarere trukken paa, end

To. Kjolen og mit Halsbind! Du, Shearflint! Hvor er Du da? Bring mit Been, gesvindt!"

Paa denne Befaling gjorde hans egen Tjener strax sin Opvartning, og da han langt mere, end Meriton var indvilet i Hemmelighederne ved sin Herres Toilette, fandt Kapitainen sig snart udrustet til sin pludselige Gang.

Medens han blev klædt paa, vedblev han, at bestorme Meriton med Spørgsmaal betræffende Forvirringen i Tremontgaden, hvis Besvarelse dog kun tjende til, at forflaae ham længere ud paa et Ocean af Uvisshed. Saa snart han var paa klædt, indhyllede han sig i sin Kappe, greb sin Tjeners Arm og begav sig ud i Stormen paa Veien til det Sted, hvor der var blevet ham sagt, at Agnes Danforth ventede paa ham, og det med en inderlig Hengivenhed, der i et andet Aarhundrede og under forskjellige Omstændigheder vilde have gjort ham til en Helt.

Fem og tyvende Kapitel.

„Spi Byrd, hvor ringe synes Du mig nu!“

Blair.

Trods den usædvanlige Hurtighed, hvormed Polwarth fulgte det lunefulde Væsens Opfordring, til hvis Gunst han saa længe havde beilet og, som det syntes, med saa ringe Lykke, gik han dog langsommere, da han var nær nok ved Huset i Tremontgaden til at see Vysene skinne gennem Vindverne. I Indgangen blev han staaende og lyttede efter at Dørene bleve lukkede op og i, og efter alle de usædvanlige og dæmpede Toner, der pleier at følge paa et Besøg af hiin grumme Herster i de Syges Boliger. Hans Banken blev ikke besvaret, og derfor var han nødt til, at lade sig føre ind i det lille Gæsteværelse, hvor han saa tit havde været under mere glædelige Omstændigheder. Her fandt han Agnes, der ventede paa hans Komme med en Alvorlighed og Nedslagenhed i sin Holding, der afstræmmede enhver Kompliment, som Kapitainen vilde begynde Samtalen med, for siden paa rigtig Soldatermaneer, at benytte den lille Fordeel, som han meende, at have erholdt i sin Hersterindes Gunst. Men i det han med et Blik paa Miss Danforths Ansigt undertrykte Munterheden i sine Miner, kom han frem med

en Hilsen, der mere paaſede til Familiens Tilſtand, og onſtede at erfare om han kunde bidrage noget til Trøſt og Lettelse.

„Døden har været hos os, Capitain Polwarth!“ — ſagde Agnes; — „og dens Beſøg kom virkelig pludſeligt og uventet. For at forſtørre vor Forvirring, ſavnes Major Lincoln.“

Da hun endte, hæſtede Agnes ſine Bine paa Capitainens Anſigt, ſom om hun af ham forlangte en Erklæring over Bruudgommens paaſaldende Gravarelſe.

„Lionel Lincoln er ikke den Mand, der frygter, fordi Døden kommer;“ — ſvarede Polwarth tankefuld; — „og mindſt ſkulde jeg tænke, at han vilde forlade det yndige Bæſen, han nylig er bleven formælet med, i Nøden. Maaskee er han illet bort for at ſøge Lægens Hjelpe?“

„Nei, det kan ikke være Tilfældet; af Cecilies uſammenhængende Uttringer har jeg bragt ſaameget ſammen, at han og endnu en tredje, mig ubekjendt, Perſon var ſidſt hos min Tante, og at de maae have været tilſtede ved hendes Død, thi hendes Anſigt var tildækket. Jeg fandt Bruden i den Stue, ſom Lionel endnu beboer, Døren aaben, og Tegn til at han og hans ubekjendte Staldbroder havde forladt Huſet ad en hemmelig Trappe, der førte til den veſtlige Udgang. Da min Couſine kun taler lidet, ſaa ere alle

videre Spor af ham forsvundne, med mindre dette Smykke, som jeg saaer skinne mellem Kullene i Jlden, kunde give nogen Oplysning. Det er en Officers Ringkrave."

"Sikkert! og det kunde synes, at dens Eier har været i Fare, dette kan man see af Hullet her i Midten. Ved Himlen, der er M'Guses! — Her er det Uttende indgravet, og jeg kjender det Tegn, som den arme Skjælm pleiede at gjøre paa den i ethvert Slag, thi han undlod aldrig at bære dette Stykke. De sidste Bogstaver vare de sørgeligste af Alle."

"Men hvorledes kommer den da i Major Vincolns Bærelse? Er det mueligt, at —"

"Hvad? Rigtigtnok!" — faldt Polwarth hende i Talen, stod i sin Hæftighed op, gik frem og tilbage i Bærelset, saa godt hans Vemlæstelse vilde tillade det; — "Arme Dionys! At jeg endelig endnu skulde finde en saadan Reliquie efter Dig! De kjendte, troer jeg, Dionys! Det var en Mand, skjønn Agnes! der i hver Henseende var bestemt til Soldat! Han havde en Skikkelse som en Herkules, et Hjerte, som en Løve, og en Fordøielse, som en Strud. Men dette grumme Bly kunde han ikke fordøie. Han er død, den Stakkel, han er død!"

"Endnu finder De intet Spor paa Ringkragen,

hvorefter vi kunde finde den Levende?" — spurgde Agnes.

"Ha!" — raabte Polwarth forbauset; — "jeg troer, at jeg begynder at gjennefskue Hemmeligheden. Den Skurk, der kunde myrde den Mand, med hvem han havde spist og drukket, kunde ogsaa let plyndre ham. De fandt Ringkraven tæt ved Tiden i Major Lincolns Stue? — Sagde De ikke saaledes, skønne Agnes?"

"I Kullene, som om man havde kastet den der, for at skjule den, eller og den var falden deri ved en hurtig Bevægelse."

"Jeg har det! Jeg har det!" — svarede Polwarth, slog Hænderne sammen og mumlede i Skjæget. "Det var den Hund, der myrdede ham, og nu skal Retfærdigheden have sin Gang! — Gjante eller ikke Gjante, han skal hænges, som saltet Drekjød, for at tørres i Vinden!"

"Om hvem taler De, Polwarth! med denne truende Mine?" — spurgte Agnes med en formildende Stemme, hvis Magt hun, som hendes hele Kjon, ikke alene fjendte, men ogsaa vidste at anvende i rette Tid.

"Om en listig, hykklersk Medskabning, der hedder Job Pray — om en Knægt, der ikke har mere Samvittighed end Hjerne, og ikke mere Hjerne, end Værlighed. En affhyelig Skurk, der spiser med Dem

Dag ved deres Bord, og imorgen sætter Dem den samme Kniv for Struben, der tjende hans Hunger. Saa-
dan en Hund var det, der henmeiede Erins Stoltthed!"

"Det maa da have været i et aabent Slag," —
sagde Agnes; — "thi endstjondt han er uden Fornuft,
er Job dog opdraget i Kundskab om Godt og Ondt.
Det Barn maa være ilde tegnet af Herrens Brede,
som en Bostonner Moder ikke bestræber sig for at lade
tage Deel i den store Gjengjældelse."

"Saa er han en Undtagelse; thi sikkert vil ingen
Christen tilfredsstille den store Naturtrang at spise i
Selskab med en, og saa i næste Dieblis lægge Kloerne
paa hans Kammerater."

"Men hvad har alt dette at gøre med Bruuds-
gommens Graværelse?"

"Det viser, at Job Pray har været i Bærelset,
siden, der blev gjort Jib, ellers havde en Anden end
De fundet Ringkraven."

"Det beviser vist nok en besynderlig Forbindelse
mellem Major Lincoln og den Hjantede;" — sagde Ag-
nes tankesuld; — "men endnu kaster det intet Lys paa
hans Forsvinden. Det var en gammel Mand, som
min Cousine omtalte i sine usammenhængende Ut-
tringer."

"Jeg tør sætte mit Liv paa, kjønne Agnes! At
dersom Major Lincoln i Aften har forladt dette Huus

paa en hemmelighedsfuld Maade, saa er det fleet under denne Skurks Veiledning. Jeg veed, at de allerede flere Gange tilforn have raadslaet sammen."

"Men er han svag nok til, paa en saadan Fjantes Raad at forlade en Kone, som min Cousine, for tjener han ikke at vi skulle tænke mere paa ham."

Agnes blev rød, som hun taelde og forandrede Gjenstanden for Samtalen paa en Maade, der viisde, hvor dybt hun følte denne Fornærmelse mod Cecilie.

Stadens besynderlige Forsatning og Graværelsen af alle hendes mandlige Slægtninger bevægede snart Miss Danforth til at laane Dre til Kapitainens gjentagne Tjenestetilbud og at antage dem. Deres Samtale var lang og fortrolig; heller ikke gik Polwarth bort, førend hans Skridt bleve betynte af den frembrydende Dags blege Skin. Da han forlod Huset, for at gaae hjem, havde man endnu ikke hørt noget til Lionel, hvis frivillige Graværelse nu var saa sikker, at Kapitainen laade sig til, uden videre Opsættelse, at give Befaling til den Dødes Begravelse. Han havde saa vidtløstigt aftaalt Anstalterne med Agnes, at han ikke var i Forlegenhed angaaende sine Forholdsregler. De vare komne overeens om, at Tilstanden af Beleiringen og visse Tegns til Bevægelser blandt Tropperne gjorde det umueligt, at opsætte Begravelsen et Dieblis længere, end de uundgaaeligste Forberedelser fordrede det.

Følgelig bestilte man Lechmeres Begravelse paa det kongelige Kapels Kirkegaard aabnet, og de forfængelige Smykker, hvori de Døde pleiede at indhylls, bleve besørge. Den samme Geistlige, der nylig havde lyst den ægtefæbelige Velsignelse over Barnet, blev nu kaldt at forrette Kirkens sidste sørgelige Tjeneste for Moderen, og Indbydelses til de saa Venner af Familien, der endnu vare blevene i Staden, bleve sendte om i behørig Form.

Imidlertid var Solen sjunket ned bag det Amphitheater af Høie, paa hvis Toppe man hist og her saa de Værker, der vare opførte af de utrættelige Menneſker, der beleirede Staden, og nu vare ogsaa Forberedelserne til Begravelsen fuldendte. Ralphs prophetiske Ord vare gaaede i Opfyldelse, og efter Provindsens Skik stode Dørene i een af de meest glimrende Boliger aabne, for at ind og udlade alle dem, der ønskede det. Skjondt Riget var fornemt, var det dog langt fra at frembyde den Række af alvorlige Ansigter, som Boston i sin Fred og Stolthed ikke vilde have manglet at fremstille ved en saadan Leilighed. Nogle af de Ældste og meest Agtede af Indvaanerne, der vare fjernt beslagtede med den Afdøde, gik med; men i Madame Lechmeres Kolbe, egenfjærliche Charakter havde der ikke ligget noget, der havde kunnet forsamle Fattige og Trængende om hendes Grav. Rigets Tog

fra dets sidste Bolig til Graven var roligt, anstændigt, og høitideligt, men uden Uttringer af Sorg. Cæcilie havde skjult sig og sin Kummer i sit eget Værelse og ingen af de andre Slægtninger, der vare komne sammen, mandlige eller qvindelige, fandt det vanskeligt at holde sine Følelser inden Skranterne af den høieste Anstand.

Dr. Liturgy modtog Liget, som sædvanligt, ved Indgangen af den hellige Bygning, og de samme høitidelige og rørende Ord bleve udtalte over den Døde, som om hun var død, trøstet af en sikker Troes yndigste Bileder. Da Handlingen stred frem, forsamledes en Deel Borgere om Kisten i dyb Andagt, og forundrede over den usædvanlige Bittren og den særegne Høitidelighed, der udmærkede Præstens Stemme.

Da den korte Akt var til Ende, blev Liget af Bærerne taget paa Skuldbrene, og henbaaret til sit sidste Hvilested paa Kirkegaarden. Ved en saadan Begravelse, hvor Faa sørge og ingen græd, kunde der ingen unyttige Omstændigheder gjøres med Bisættelsen af de sorgelige Lævninger. Inden nogle faa Minutter var det snævre Kammer, der modtog Støvet af en Kone, der endnu for kort siden havde været en Bold for menneskelige Lidenstaber, lukket for Dagens Lys, og Legemet blev overladt til Forraadnelsen ved Siden af dem, der

før hende vare nedstegne i Gravens Mørke. Maaskee var Polwarth den Eneste af alle dem, der vare Vidner til at Risten blev sænket ned, der ifølge den Omhed, der bandt ham til Agnes, søelste noget, der var i Samklang med denne høitidelige Scene. Vigtalen var, som den Ufdødes Charakter, saalænge hun var i Live, kold, formelig, kunstig. Graveren med sine Medhjælpere havde næppe begyndt at lægge Stenen igjen over Nedgangen til Graven, førend en Hob gamle Folk gav Exemplet, og bortffjernede sig fra Stedet. Da de gik hen mellem Gravene og over den frusne Jord paa Kirkegaarden, taelde de ligegyldigt om den Kones Alder og Formue, som de nylig havde taget Afsted med for bestandigt,

Da de Ældre af Hoben havde begivet sig bort, nølede Resten af Tilskuerne ikke med at følge dem, og nogle faa Minutter efter befandt kun Polwarth sig med to Andre i Hallen, af alle dem, der havde ledsaget Eget. Kapitainen, der ikke havde anvendt ringe Tid og Umage paa at iagttage det Sømmelige, som det tilkom en nær Ven af den Ufdødes Familie, blev endnu nogle Dieblis længere, for at lade de to Sidste af Følget Tid til at begive sig bort, og derpaa selv at vende den Døde Ryggen. Men da han bemærkede at disse To endnu bleve paa deres Plads, og vare hensjunkne i Eftertanke, slog han Vinene op, begjærlig efter at see

hvem disse Efternølere kunde være. Den En, der stod nærmest, var en Mand, hvis Klædebragt og Holdning viiſede, at han var af en bedre Stand, medens den Anden var en Kvinde af næsten ringe Herkomst, dersom man skulde domme efter den smudsige Armod, som hendes Klæder røbede. En Simle træt af Dagens møjsommelige Forretninger, og det Embeds usædvanlige Pligter, som han havde paataget sig, berørte den værdige Kapitain med studeret Formelighed sin Hat og sagde:

„Jeg takker Eder, gode Folk! for dette Tegn paa Erbødighed for en afdød Venindes Minde, men da vi have gjort Alt, hvad der nu kan skee for hende, ville vi begive os bort.“

Opmuntret, som det lod, ved Polwarths rolige og høflige Opførsel, traad Manden endnu nærmere og vovede efter et meget ærbødigt Blik disse Ord:

„Man siger mig, at det er Madame Lechmères Begravelse, som jeg har været Bidne til?“

„Man har sagt Eder Sandhed, Sir!“ — svarede Kapitainen og gik langsomt hen imod Porten; — „det er Madame Priscilla Lechmere, der er bleven begravet, en Enke efter John Lechmere, en Dame af æret Herkomst, og man vil ikke nægte, tænker jeg, at hun har havt en smuk Begravelse.“

„Dersom hun er den Dame, som jeg mener,“ —

vedblev den Fremmede, — „saa er hun rigtig nok af en æret Herkomst. Hendes tidligere Navn var Lincoln, og hun er Tante til den store Devonshire Baronet af denne Familie.“

„Hvorfra kender I Lincolnerne?“ — raabte Polwarth, blev staaende og vendte sig om, for at betragte den Anden nøiere. Men da han bemærkede, at den Fremmede var en Mand af raae, meget frastødende Træk, mumlede han: „I kan have hørt om dem, Ven! men jeg maatte dog tvivle paa, at Eders Bekjendtskab nogensinde er steget til den lykkelige Fortrolighed, at I har spist og drukket med dem.“

„Større Fortrolighed, end denne, Sir! opstaaer ofte mellem Folk, der ere fødte i en meget forskjellig Stand,“ — svarede den Fremmede med et ganske besynderligt, sarkastisk Smil, der udtrykte mere, end Diet bemærkede; — „men Alle de, der kende Lincolnerne, ville erkjende deres Forbringere paa Udmærkelse. Dersom denne Dame var en af dem, har hun Aarsag til at være stolt af sin Herkomst.“

„Jh, Ven! I er, som jeg seer, ikke anstuet af hine revolutionaire Begreber!“ — svarede Polwarth; — „Hun var ogsaa beslægtet med en meget god Familie i Kolonierne, med Danfortherne — I kender disse Danforthere?“

„Jeg, aldeles ikke, Sir —“

„J kjenner ikke Danfortherne!“ — raabde Polwarth og blev endnu engang staaende, for at betragte sin Eedsøger nøiere. Men efter en kort Pause tilnærmede han sine egne Tanker Bisald, og sagde: „Nei, nei! jeg har Uret. Jeg seer, at J ikke kan vide meget om Danfortherne.“

Den Fremmede syntes ganske at ville oversee denne fornemme Behandling, thi han vedblev at følge den lemlæstede Krigers Skridt med den samme ærbødige Underdanighed, som før.

„Jeg har ingen Kundskab om Danfortherne, det er sandt;“ — svarede han; — „men jeg kan rose mig af nogen Fortrolighed med Familien Lincoln.“

„Gaa give Gud da“ — raabde Polwarth som i et Slags Enetale, som hans fulde Hjerte asprægsede ham, — „at J kunde sige os hvad der er blevet af deres Arving;“

Nu standsede den Fremmede og raabde:

„Tjener han ikke i den kongelige Hær mod Dyrkerne? Er han ikke her?“

„Han er her, eller han er der, eller han er ellers noget andet Steds; jeg siger Eder, at han bliver savnet.“

„Han bliver savnet!“ — gjentog den Anden.

„Savnet!“ — udbrød en huul qvindelig Stemme ved Kapitainens Side.

Denne besynderlige Gjentakelse af hans egne Ord

valde Polwarth af den Selvforglemmelse, hvori han var falden. Paa hans Vej fra Graven til Kirkegaardsporten var han uvilkaarligt kommen nær ved den ovennævnte Kvinde, og da han vendte sig om efter Tønnen af hendes Stemme, faldt hans Bine paa hendes ængstlige Ansigt. Det første Blik var allerede nok til at røbe Kapitain Polwarth, at han midt i Armød og Pjalter saae de henvisnende Løbninger af stor kvindelig Skjønhed. Hendes sorte, forstandige Bine, i det bedrøvede, indfaldne Ansigt, beholdt endnu meget af Ungdommens Glæde, om ikke af dens Blidhed og Fred. Omridsene af hendes Ansigt vare ogsaa indtagende, endskjøndt man kunde sige, at de lignede et Ansigt, hvis Ynde forlænge siden var forsvunden tilligemed Ustøveligheden. Densynlig opmuntret ved Kapitainens venlige Blik vovede Konen at sige til:

„Hørde jeg ret, Sir? Sagde I ikke, at Major Lincoln bliver savnet?“

„Jeg beklager, gode Kone!“ — svarede Kapitainen og lænede sig til den jernbeslagne Stol, hvorved han pleiede at støtte sig paa Bostons frusne Gader; — „Jeg beklager, at denne Beleiring har været meget haard for Eder. Dersom jeg ikke tager fejl i en Sag, som jeg troer at forstaae, bliver Naturen ikke understøttet, som den bør understøttes. I vil bede om noget at spise, og Gud bevare mig for at nægte en Med-

skabning en Bib, der kan bidrage til at vedligeholde Livet. Her er Penge!"

Musklerne i Qvindens udtærede Ansigt kjæmpebe med en pludselig, frampeagtig Bevægelse, og for et Die-
blis saae hun vildt paa hans Søl, men en let Rød-
me foer over de blege Træk og hun svarede:

"Hvor store mine Lidelser end ere, takker jeg dog Gud fordi han ikke har gjort mig lig Betlerne paa Gaderne. Førend en saa ond Dag vil komme, vil jeg finde et Sted mellem disse frusne Høie, hvorpaa vi nu staae. Men tilgiv, Sir! jeg meende, at jeg hørde Eder tale om Major Lincoln."

"Ja, saa er det, og hvad? Jeg sagde, at han bliver savnet, og det er sandt, hvis den bliver savnet, som man ikke kan finde."

"Og sov Madame Lechmere hen, førend han blev savnet?" — spurgde Konen og traad et Skridt nærmere til Polwarth i ængstlig Forventning efter Svar.

"Mener I, gode Kone! at en Mand af Major Lincolns Indsigt vilde forsvinde efter sin Slægtninges Død, og lade en Fremmed ligesom optage den nærmeste Sørgendes Plads?"

"Herren forlade os alle vore Gyn der og vor Forvorpethed," — mumlede Konen, trak Pjalterne af sin forrevne Kaabe om sin udtærede Skikkelse og iilde taus bort over Kirkegaarden. Polwarth saae et Dieblis

forbausset efter hende, og sagde derpaa til den Tilbageblevne:

„Den Kvinde er forvirret i Hovedet af Mangel paa Næring. Man kunde lige saa let beholde Kandskræfter og forsømme Maven, som vente, at en sjantet Dreng skulde blive en lærd Mand.“ — Nu havde den værdige Kapitain glemt hvem han taelde med, og vedblev derfor saaledes i sit Yndlingssthema: „Børn sender man i Skolen, for at lære alle muelige, nyttige Opfindelser, kun ikke den at spise; thi at spise — det vil sige, at spise med Forstand, er ligesaa godt en Opfindelse, som enhver anden Opdagelse. Enhver Mundfuld, man tager til sig, maa gennemgaae fire vigtige Operationer, af hvilke man kan kalde enhver en Crisis i den menneskelige Constitution.“

„Lad mig hjælpe Eder over denne Grav!“ — sagde den Anden og tilbød ham høfligt sin Hjælp.

„Jeg takker Eder, Sir! Jeg takker Eder.“ — det er en sørgelig Commentar til mine Ord; — svarede Kapitainen med et melancholisk Smil; — „Der var en Tid, da jeg tjende i de lette Tropper; men Folk i ulige Forhold ere ikke tjenlige til stort andet end til Garnison. Som jeg sagde, først kommer Udvalget, saa Tygningen, saa Redsvælgningen og endelig Fordøielsen.“

„Ganste rigtigt, Sir!“ — sagde den Fremmede

lidt hurtigt; — „da er Diæt og let Føde tjenligt for Hjernen.”

„Da er Diæt og let Føde ikke tjenligt til andet, Sir! end til at gjøre Dværge og Fjander;” — svarede Kapitainen en Smule hidst; — „Jeg gjentager det, Sir! —”

Han blev afbrudt af den Fremmede, der hastigt spurgde:

„Naar Arvingen savnes, er der da Ingen, der søger ham op?”

Polwarth, der strax saa sig standset ved Indgangen til sit Thema, blev igjen staaende og stirrede et Øieblik den Anden lige i Ansigtet, uden at svare. Dog leirede hans Venstreb over hans Misforholdelse, og givende efter for sin Deeltagelse i Lionels Skjæbne, svarede han:

„Jeg vilde gaae hvorhen det skulde være, og udsætte mig for enhver Fare, for at tjene ham.”

„Da, Sir! har Tilfældet bragt to Mennesker sammen, der have i Sinde at foretage sig det Samme. Ogsaa jeg vil gjøre alt mueligt, for at finde ham. Jeg har hørt, at han har Benner i Provindsen. Har han ingen Slægtninger, til hvem vi kunne vende os, for at faae Underretning?”

„Ingen nærmere, end en Kone.”

„En Kone?“ — gjentog den Anden forbauset; —
„Er han da gift?“

En lang Pause fulgte, under hvilken den Fremme-
mede var hængslen i dyb Eftertanke, og Polwarth
betragtede sin Ledsager endnu noiere, end før. Det
lod til at Resultatet ikke var Kapitainen nok, thi med
en utvetydig Rysten paa Hovedet skred han med ny
Før hen imellem Gravene mod Porten. Han vilde
just sætte sig i Bognen, da den Fremmede stod ved Si-
den af ham og sagde:

„Dersom jeg vidste at finde hans Kone, vilde jeg
tilbyde denne Dame min Tjeneste.“

Polwarth pegede paa det Huus, som Cecilie var
Gierinde af, og svarede, i det han kjørde afsted:

„Der boer hun, gode Ven! men Eders Tilbud vil
være forgæves.“

Den Fremmede lagde nogle Mærke til Retningen
og smilte med tilfredsstillet Tillid, da han tog den
modsatte Vej af den, hvorpaa Kapitainens lette Kjøre-
tøj allerede var forsvundet.

Sex og Tyvende Kapitel.

Ad Tistergaden ned, omkring Sankt Magnus Hjørne! —
 Slaaer ned for Tode, myrder, kaster dem i Themsen! —
 Dog hvad er det for Larm? — Tør man til Stilstand blæse,
 Og til Tilbagevog, naar jeg forlanger Mord?

Kong Henrik IV.

Det var virkelig sjældent at den ligegyldige Polwarth drev en Sag med saadan Iver, som den hvormed han nu drev Sangeren hen ad Værsten til. Han havde længe vidst Job Prays Bopæl og tit naar han hjemme fra gik til den fornemmere Deel af Staden, havde den godmodige Epikuræer seet sig om for at belønne den fordomsfrie Beundrer af hans Duelighed i Røgekunsten med et Nix eller et Smil. Men nu da Kjøretøiet dreiede ind paa den velbekjendte frie Plads, faldt hans Blik paa de lave, mørke Mure af Varehuset i en langt mindre venlig Hensigt. Saa snart han hørde om sin Vens Forsvinden, tænkte han ivrigt efter for at udfinde en sandsynlig Årsag til at en Brudgom kunde foretage sig et saa overilet og, som det syntes, aldeles uforstaaelige Skridt, som det at forlade sin Brud, især i en saadan Nød. Men jo meer han estertænkte, desto dybere fandt han sig indviklet i en Labyrinth af Uvisshed, indtil han endelig med Glæde greb det ringeste

Spor, der viisde sig, for at finde ud af dette Mørke. Vi have allerede seet, hvorledes han optog den Oplysning M'Fuses Ringkrave gav ham, og det bliver os kun endnu tilbage, at erfare, med hvilken roesværdig Skarpsindighed han fulgde dette Vink.

Det var altid forekommet Polwarth underligt, at en Mand, som Lionel, kunde have saa megen Omgang med den Fjantede; heller ikke var det undgaart hans Jagttagelsesaaand, at det, de meddeelte hinanden, tilbeels var indhyllet i Hemmelighedens Raabe. Han havde Dagen isorveien hørt Drengens taablige Pralen over M'Fuses Død; og den gjennemborede Ringkrave, i Forbindelse med det Sted, hvor den var bleven funden, havde endnu mere bestyrket hans Formodning. Polwarths Kjærlighed til Grenaderen stod vel tilbage for hans Hengivenhed for hans tidligere Ven. Den Gne var falben; og om den Anden ahnede det ham, at han ved den Vanvittige paa en selfom Maade var bleven afledt fra sin Pligt. At fatte en Mening og at overbevise sig om dens Rigtighed var sædvanligt hos denne Naturphilosoph eet og det Samme. Medens han stod ved Madame Lechmeres Grav havde han i Korthed overlagt Sagen og draget følgende i hans Tanker høist vigtige Slutning: „Job har myrdet M'Fuse; en stor Ulykke er tilstødt Lionel, altsaa er Job Skyld i denne Ulykke.“

Bistnok behøvedes der en god Deel Mellemfatter
 for at understøtte denne Deduction, paa hvilken Rapi-
 tainen endnu kastede et meget flygtigt Blik, men Læse-
 ren vil, hvis han blot er begavet med nogen Indbild-
 ningskraft, let kunne tænke sig dem. Der fordres ingen
 ubillig Tro paa Sammenhængen mellem meget naturlige
 Virkninger og deres Årsager, for at vise, at Polwarth
 ikke havde saa ganske Uret, naar han havde Mistanke
 om Hjantens Medvirkning, og føelde den dybe, bittere
 Uergrelse, som saa megen Ulykke, selv om den kom fra
 en Vanvittigs Haand, med Rette maatte vække. Imid-
 lertid havde Bognen naaet det omtalte Sted. Den
 Hurtighed, der havde fremstjyndet hans Blods ellers saa
 rolige Løb, tilligemed det Optrin, han nylig havde bi-
 vaanet, og de Grindringer der paatrængde sig ham, alt
 dette forenede sig for at give hans Forsæt en høj Grad
 af Bestemthed; og for alle hans Planer om Tilstaaelse
 og Straf skulde Job Pray baade være Gjenstanden og
 Offeret.

Astenens Skygger sank allerede ned paa Staden,
 og længe før havde Kulden jaget de saa Rjød og Brønts-
 Handlere, der endnu hver Dag drev deres Forretninger
 paa de slet besatte Slagterbænker, hjem. Istedetfor
 dem saae man en mager, fattig Kone, der med sit halv-
 forhungrede Barn stjal sig hen i Skyggen af Bygnin-
 gen og blandt Slagterboderne søgte at finde en forag-

tet Bid, for at tillave et sparsomt Aftensmad. Men medens Torvet fremstillede dette Billede af Mørke og Mangel, frembød den nederste Deel af Pladsen et meget forskjelligt Syn.

Barehuset var omgivet af en Mængde Mennesker i Uniform, hvis hurtige, uordentlige Bevægelser strax røbede Kapitainens øvede Øie, at de vare overladte til deres egen Villie. Nogle trængde rasende ind i Bygningen, og vare kun forsynede med saadanne Baaben, som Gaden frembød dem; medens Andre kom ud, og opfyldte Luften med Trusler og Skrig. En bestandig Strøm af ivrige Krigere udgjød sig af de dunkle Gange i Nærheden af Pladsen, og alle Vinduer vare besatte med ophidsede Tilskuere, der gled hen langs med Væggen, for, som det syntes, at opmuntre dem indenfor med deres Skrig og Bisfaldsjubel.

Da Polwarth lod sin Tjener Shearflint standse, hørte han de hurtige, afbrudte Ord, der trængte oven til ham fra de Stridende, og endnu førend han i den mørke Taage kunde kjende Rebellerne af deres Uniform, opdagede hans Øie de kongelige Irælænders velbekjendte Mundart. Det Hele var ham nu paa een Gang tydeligt; han styrtede ud af Slæden saa hastigt, hans fede Skikkelse vilde tillade det, og hinkede ind i Trængslen, med en besynderlig blandet Følelse, der havde sin Grund i de to modsatte Driiter, Torst efter Hævn og natur-

lig Godmodighed. Dog have dygtigere Mænd, end Capitain Polwarth, tabt deres Menneſſelighed af Syne, under ſaadanne vilde Golelſer, ſom blive vakte i et ſaadant Dieblif. Medens han trængde ſig ind i det vide, dunkle Rum, der udgjorde Hoveddelen af Bygningen, havde han i høi Grad ladet ſig henrive til en Vilthed, der kun ſlet paſſede til hans Rang og Indſigter. Han hørde ſelv med ubefkrivelig Fornøiſſe paa de Truſter, der opfyldte Bygningen, indtil han forudſaae, at det ved deres vilde Waſen var høiligen at frygte for, at Halvdelen af hans Henſigt kun vilde blive udført og det vilde blive uopdaget hvor Lionel beſandt ſig. Oplivet paa ny ved denne Tanke, ſtødte han de Stridende tilſide med en forunderlig Kraft, og naaede en Plads, hvor han kunde være en mere virkſom Deeltager i Striden.

Det var endnu lyſt nok til at bemærke, at Job Pray beſandt ſig midt i Værelſet paa ſin elendige Seng i en Stilling, der var midt imellem at ſidde og at ligge. Medens hans legemlige Tilſtand ſyntes at fordrø det Førſte, havde Frygten bevæget ham til forſøge det Sidſte. De ſtore, røde Pletter, der bedækkede hans udtrykfulde Anſigt, og de opſvulmede Dine viisde tydeligt, at den ulukkelige Dreng, foruden at han var en Gjenſtand for den oprørſte Høbs Raſeri, ogſaa var bleven et Offer for den ſlemme Sygdom, der ſaalænge havde hjemſøgt Byen. Omkring dette ſorgelige Waſen,

fuldt af Sygdom og Armod, havde nogle af de bristigste Krigere af det attende Regiment, der især var blevet forstaaet, samlet sig, medens de mindre Fidsige eller mere Frygtsoimne fandt Midler til at udøve deres Hævn i en større Afstand for den smitsomme Atmosfære. Den Tjantedes sonderrevne, blodige Skikkelse viisde, hvor meget han alt havde lidt af sine Bøblers Hænder, der til Sykke ingen farlige Vaaben besad, thi ellers vilde Op-
trinnet allerede have været til Ende. Uagtet hans store legemlige Svaghed og de truende Farer, der paa alle Sider omgav ham, trodsede Job dog endnu sine Modstandere med et Slags sløv Hengivenhed i sine Lidelser.

Med Synet af dette opværende Skuespil blev Polwarths Brede noget formindsket og han gjorde sig Umage for at blive hørt. Men man lagde ikke Mærke til hans Nærværelse, thi hans Forestillinger traf paa uvidende Folk, der vare beskæftigede med deres vilde Hævn.

„Træk den Hund ud af sine Pjalter,“ — skreg en; — „det er intet Menneske, men et djævelskt Uoi, i menneskelig Skikkelse.“

„Saadan en som han skalde myrde Blomsten af den britiske Hær!“ — sagde en Anden; — „Hans Smaakopper er ikke andet, end en daarlig Opsindelse, een af hans gamle Streger, for at frie ham fra Straffen!“

„Og kunde nogen anden, end en Djævel opdigte saadan en Sygdom!“ — skreg en Tredie, der selv i sin Brede

ikke kunde afholde sig fra at spotte; — „Giv Agt, Karle! han kunde bringe hele Familien der paa den naturlige Wei, og spare dem Omkostningerne ved Indpødringen.“

„Lad Gøds Spads være, Terenz!“ — svarede den Første, — „vil I spadse med Døden og lode ham uhævnnet? Kast en Brand ind i hans Pjalter, og brænd ham op tilligemed alt det andet!“

„En Brand! En Brand! for at brænde Djævelen!“ — gjentog tyve Soldater, og herde gjerne i deres affindige Raseri paa det barbariske Raad.

Polwarth gjorde sig endnu engang Umage for at blive hørt, men forgjæves; ogsaa maatte et Dusin Stemmer, fulde af Værgelse erklære, at der hverken var Ild eller Træ i Huset, førend denne pludselige Bevægelse i mindste Maade hørde op.

„Af Weien! Af Weien med Eder!“ — hylede en gigantisk Skikkelse, hvis Raseri var stegen til det Høieste; — „Her er Ild, for at tilintetgjøre den Salamander. Enten han er en Djævel eller en Helgen, saa kan han nu have sine Bønner nødig.“

Som han taelde, lagde Manden an med Geværet, og vilde i næste Dieblis have afgjort Jobs Skjæbne, der med instinctagtig Frygt bærede tilbage for Faren, dersom Polwarth ikke havde slaaet Geværet tilside med sin Stok, og stillet sig mellem dem Begge.

„Spær Ederis Ilt, brave Grenadeer!“ — sagde han, i det han klogelig antog et Sprog, der holdt Midveisen imellem et Raad og en Befaling; — „Det er for hurtigt og upassende for en Soldat. Jeg kjendte og elskede Ederis brave Befalingsmand; lad os først bringe Knægten til Tilstaaelse, førend vi skride til at afstraffe ham — der kunde være Andre endnu mere skyldige, end han.“

Soldaterne betragtede denne uventede Mellemkomst med saa rasende Vine, at de røbede megen Ulyst til at følge hans Raad. „Blod for Blod!“ lød det fra Mund til Mund i en sagte, huul Mumlen, og den korte Pause der fulgte derpaa, blev allerede afbrudt af endnu tydeligere Tegn til Fjendskab, da Polwarth, til sin Lykke, blev gjenkjendt i Halvmørket, af en anden Grenadeer, som en af M’Fuses inderligste Venner. Saa snart Soldaten havde meddeelt sine Kammerater denne Opdagelse, lagde det stigende Oprør sig endnu engang, og Kapitainen blev befriet fra en ikke ringe legemlig Angst, da han hørte sit Navn gaae igjennem Rækkerne med de venstabelige Tillæg: hans gamle Ven, en Officier af de lette Tropper — ham, som Rebellerne toge et Been fra — o. s. v. Saa snart denne Oplysning var bleven almindelig, blev hans Drexer hjulpet af det almindelige Skrig: „Hurra for Kapitain Polwarth! Hans Ven, den brave Kapitain Polwarth!“

Glad over dette lykkelige Udfald og hemmeligt fornøiet over den Roes, der nu med karakteristisk Gæmlichkeit blev udbøst over ham, benyttede Mægleren sig af den ringe Fordeel, som han havde erholdt, i det han igjen tiltælede dem:

„Jeg takker Eder for Eders gode Mening, og maa lægge til, at jeg nærer den samme om Eder. Jeg elsker de kongelige Irændere for Gens Skyld, som jeg kjendte godt og agtede høit, og der, som jeg frygter for, er bleven myrdet mod alle Krigsregler.“

„Hører I? Dionys myrdet!“

„Blod for Blod!“ — mumlede tre eller fire Stemmer mellem de Andre.

„Fader os handle med Overlæg, for at vi kunne være retfærdige, og retfærdigt, for at vor Hævn kan være frygtelig;“ — svarede Polwarth hurtigt, bange for, at han, hvis Strømmen endnu engang brød løs, ikke vilde kunne være i Stand til at hæmme den; —

„En dygtig Soldat venter altid paa Befaling, og hvilket Regiment i Armeen kan rose sig af sin Mandstugt, hvis det ikke er det Attende! Danner en Kreds om Eders Fange og hører til, hvordan jeg løkker Sandheden ud af ham. Er han saa skyldig, saa vil jeg overlade ham til Eders Omsorg.“

Skraalerne, der i denne Opsættelse kun saae en

mere methodist Udførelse af deres vilde Hensigt, antog Forslaget med et nyt Bisfaldsraab, og Polwarths Navn, udtalt med alle deres raare Mundarts Forstjelligheder, tonebød høit gjennem Bygningens nøgne Hvælvinger, medens de lavede sig til at følge ham.

Kapitainen lod, for at han kunde vinde Tid til at samle sine Tanker, et Lys tænde, paa det at man, som han sagde, kunde læse Udtrykket i den Anklagedes Ansigt. Da Natten nu for fuld Alvor omgav dem, var denne Begjæring altfor fornuftig til at de skulde beskride den, og saaledes henvendte de med den samme uoverlagte Tilfærdighed, som de nogle Minutter iforveien havde viist, da de vilde udgyde Jobs Blod, deres Opmærksomhed med tankeløs Ubestandighed paa Opfyldelsen af dette uskyldige Forlangende. En Brand blev bragt, og et Bundt Toug, der laa i et Hjørne af Værelset, antændt og omhyggeligt holdt brændende, saa at det kastede et klart Lys hen i hiin mørke Krog af Værelset.

Med Hjælp af dette Skin lykkedes det Kapitainen endnu engang at holde dem saaledes i Orden, at de ikke tilføiede Job noget Ondt. Hele Sagen antog nu Udseendet af en regelmæssig Undersøgelse. Folkets Rysgjærrighed udenfor blev overvunden af dets Frygt for at smittes, og de stode nu stille og lyttede, saa at man ikke hørde nogen anden Lyd, end Offerets tunge Kande-

bræt. Da enhver anden Larm havde ophørt, og Polwarth af de vilde, ivrige Træk, af hvilke et brændende Hads klare Glands straalte, bemærkede, at et længere Ophold endnu kunde blive farligt, skred han strax til Undersøgelsen.

„J kan af den Maade, hvorpaa J er omgivet, Job Pray!“ — sagde han, — „let see, at Retsfærdigheden endelig har naaet Eder, og at Eders eneste Haab om Naade beroer paa Eders Sanddrubhed. Svar derfor paa de Spørgsmaal, jeg forelægger Eder, og viis, at J frygter Gud!“

Kapitainen holdt inde, for at lade denne Formaning gjøre den forønskede Virkning. Men Job, der bemærkede, at hans tidligere Plageaander vare rolige, og efter al Sandsynlighed ingen umiddelbare Fornærmelser havde i Sinde, lod sit Hoved synke ned paa Klæderne, og laa der stille, luvende, med rullende, ængstelige Dine, paa de ringeste Bevægelser af hans Fiender. Polwarth tilfredsstillede snart sine Tilhøreres Utaalmodighed og blev ved:

„J er bekendt med Major Lincoln?“

„Major Lincoln!“ — mumlede to eller fire Gretnaderer; — „behøve vi at vide noget om ham?“

„Et Dieblisk blot, mine brave Attender; jeg kommer snarest efter hele Sandheden, naar jeg gjør denne Omvei.“

„Hurra, Kapitain Polwarth!“ — skreg de Op-
hidsede; — „ham, som Rebellerne berøvede et Been!“

„Seg takker Eder, jeg takker Eder, mine forstaa-
dige Venner! — svær, Knægt! uden Forstillelse; I vover
dog ikke at nægte Eders Bekjendtskab med Major Lincoln?“

Efter et Diebligs Pause hørde man en huul Stem-
me mumle under Sengeklæderne:

„Joh kjender alle Bostonner Folk, og Major Lin-
coln er et Bostonner Barn.“

„Men med Major Lincoln havde I et ganske sær-
get Bekjendtskab — I maae tæmme Eders Utaalmo-
dighed, Folk! disse Spørgsmaal føre just til de Begi-
venheder, I ønske at vide.“ — Skrigerne, der slet ikke
vidsede hvilke Begivenheder de ved denne Undersøgelse
skulde gøres bekjendte med, saae paa hverandre med
tvivlraadige, urolige Blikke, men iagttog dog snart igjen
den forrige Tausshed. — I kjender ham bedre, end no-
gen anden Herre i Armeen?“

„Han lovede Joh at afholde Grenadererne fra
ham, og Joh lovede at gaae Grinber for ham.“

„Saadan en Overenskomst forraader større For-
trolighed, end der pleier at finde Sted mellem en for-
standig Mand og en Kjante! Dersom I da er saa nøie
forbunden med ham, saa spørger jeg Eder hvad der er
blevet af Eders Kammerat?“

Knøsen svarede ikke.

„Man troer, at I ved Marsagerne hvorfor han har forladt sine Benner,“ — vedblev Polwarth, — „og jeg forlanger nu, at I skal sige dem.“

„Sige!“ — svarede Tjanten paa sin udtrykøse, hjælpeløse Maade; — „Joh kunde ikke godt sige noget frem i Skolen.“

„Nu da, dersom I er halsstarrig og ikke vil svare, maa jeg gaae og lade disse brave Grenaderer blive færdige med Eder.“

Denne Trussel gjorde den Virkning, at Joh løste Hovedet i Beiret, og antog en Stilling og et Blik, der røbede den instinctagtige Arvaagenhed, han nylig havde opgivet. En ringe Bevægelse blandt Hoben fulgte derpaa, og de strækkelige Ord: „Blod for Blod!“ gik igjen i en huul Mumlen gennem Rækkerne. Den hjælpeløse Knøs, som vi, i Mangel af et bedre Ord, og fordi hans Mandssvagheb gjorde at Loven ikke kunde tilregne ham nogen Brøde, gjerne kunde kalde en Banzvittig, stirrede nu omkring sig med et større Udtryk af Fornuft, hvilket man kunde tilskrive det Raseri, hvormed den indre Ild fortærede ham, og som syntes at forene hans Aand i det Forhold, hvori den tilintetgjorde hans Tilværelses mere materielle Stof.

„Det er mod Loven her i Baien, at slaae og pine sin Næste,“ — sagde han med en høitidelig Alvor i sin Stemme, der vilde have rystet mindre ophidsede Ge-

mytter; — „og hvad der endnu er mere, det strider mod den hellige Bogs Indhold. Derjom I ikke havde gjort Brænde af det gamle Nord og en Hestestald af det gamle Syd, kunde I have gaaet hen for at høre en Forklaring, hvorved Haaret vilde have rejst sig paa Eders Hoveder.”

Skriget: „Gjer dog Ende paa den Fjante! Den Dgle holder os for Nar! Som om hans gamle Træbarokke overhovedet havde været en Kirke for en ret Christen!” — blev hørt fra alle Sider, og derpaa fulgte den ofte gjentagne, strækkelige Trusel: „Blod for Blod!”

„Tilbage, Folk, tilbage!” — sagde Polwarth og svang sin Stok, saa at han virkelig skaffede sin Befaling Lydighed; — „Vier til ham bekjender, forend I dømmes! Knægt, denne er den sidste afgjørende Formaning til din Sandruhed; dit Liv er sandsynligviis afhængigt af dit Svar. Man veed, at Du har ført Vaaben mod Kronen. — Ja, jeg selv saae Dig i Felten den Dag, da Tropperne blev beordrede tilbage fra Lexington; man veed, at Du forenede Dig med Oprørerne, da Armeen drog ud, for at storme Høiene ved Charlestown.” — Ved dette Punkt i Fortællingen om Jobs Forbrydelser traf et Blik af de mørke, truende Dine, der omgave ham, pludseligt Kapitainen, og han sluttede med en roesværdig Beredvillighed: „Paa hiin hæderfulde Dag, da hans Majestæts Tropper adspredte

Eders Provindskræm, som en Flok Gaar, Hundene drive fra Græsgangen."

Polwarths menneskekjærlige Klogskab blev belønnet med en vilb, skingrende latter. Opmuntret ved dette Beviis paa sin Magt over sine Tilhørere, vedblev den værdige Kapitein med ny Tillid, at udsolde sin Bæltalenhed.

"Paa hiin hædersfulde Dag" — sagde han, og blev bestandigt mere greben af sin Gjenstand, — "fandt mange tappre Mænd og hundrede usorfærdede Krigere deres Død. Nogle faldt i et aabent, mandigt Feltslag, og ved de Tilfælde, som en regelmæssig Træfning bringer med sig; Andre — Andre bleve lemlæstede, og ville tage Tegnene paa deres Roes med sig i Graven;" — hans Stemme blev noget sittrende og uvis, i det han vedblev; men denne Svaghed rystede han af sig, og sluttede med en Kraft, der skulde betage den Fangne alt hans Mod: "medens, Skurk! Nogle ere blevene myrdede!"

"Blod for Blod!" — hørte man det igjen lyde frygteligt gennem Rækkerne. Uden videre, at søge at undertrykke Skrigernes vilde Raseri, vedblev Polwarth med sine Spørgsmaal, og lod sig ganske henrive af sine Følelser ved denne sørgelige Gjenstand.

"Erindrer I Eder en Mand ved Navn Dionys M'Fuse?" — spurgde han med en Tordenstemme; — "den

Mand, der blev forræderisk myrdet i Ebers Forstandninger, efterat de vare erobrede! Gvar, Skurk! Var I ikke blandt dette Pak, og udførde I ikke med egen Haand denne blodige Gjærning?"

Man hørde Job mumle nogle Ord i en dyb Tone, af hvilke kun de Udtryk: „De Forrykte!" og: „Folket vil nok lære dem Loven!" vare tydelige nok til at forstaaes.

„Myrder ham! River ham Sjælen ud af Livet!" — raabde de meest Rasende blandt Grenadererne.

„Holdt!" — skreg Polwarth; — „kun et Dieblisk endnu! Jeg vilde gjerne betale den Gjæld, jeg skylder hans Minde. Tael, Skurk! hvad veed Du om den brave Grenadeercapitains Død?"

Job, der havde hørt opmærksomt paa hans Ord, skjøndt hans urolige Nie endnu bestandigt gav Agt paa den mindste Bevægelse af hans Fiender, vendte sig nu med et Blik, fuldt af taabelig Triumph til den Talende og svarede:

„Folkene af det Attende Kom, skrigende som brølende Løver, op ad Høien; men over de kængelige Irælændere, over deres mandhastigste Folk, udgik hiin Aften Dødens Hyl!"

Polwarth sittede af de hæftige Eidskaber, der greb ham, men medens han med den ene Haand vinkede ad Folkene, at de skulde blive tilbage, trak han

med den Anden den bestadigede Ringkrave op af Lommen og holdt for den Gjantedes Dine.

„Kjender Du denne? — Hvem sendte Ruglen gennem dette ulykkelige Hul?”

Job tog Smykket og betragtede det et Dieblisk med et Ansigt uden Udtryk. Men hans Miner opklaredes snart af en Straale af usædvanligt Liv og han lo, i det han svarede med en foragtelig Jubel:

„Job er en Gjante, men han kan styde.”

Polwardt traad gysende tilbage, medens hans Tilhøreres rasende Hævnjærrighed gjennembrød alle Skranke. De opløstede et vildt Skrig, og opfyldte Bygningen med de skrækkeligste Forbandelser. Tyve Milder til at tilintetgjøre deres Fange bleve frembragte i eet Dieblisk med hele deres Nations karakteristiske Hæftighed. De Fleste vilde være bleve anvendte uden Orden, dersom ikke den, der stod ved den brændende Hæmpe, havde løstet et Bundt af det flammende Stof i Beiret og raabt:

„Dvæler ham i de vilde Flammer! — Han er et Uhyre fra Afsgrunden! Bortbrænder ham af Jorden tiligemed hans Pjalter!”

Dette frygtelige Forslag blev optaget med et Slags affindig Glæde, og i næste Dieblisk truede et Dusin Haandsfulde af Tongfakler den hjælpeløse Stakkels til Døden indviiede Hoved. Job gjorde et svagt Forsøg

paa at afvende den strækkelige Skjæbne, der forestod ham; men han kunde ingen anden Modstand gjøre, end med sin svage Arm, og med sin svækkede Forstands vilde Miner. Han var indhyllet i en Sky af Røg, gennem hvilke de tungesformige Flammer allerede begyndte at spille, da en Qvinde trængde igjennem Høben, og stødte, i det hun foer frem, det brændende Stof til begge Sider med en Kraft, der syntes overnaturlig. Da hun havde naaet Sengen, trak hun med den ene Haand, der ikke agtede Heden de rygende Klæder tilside, og satte sig foran Offeret, ligesom en stolt Levende laver sig til at forsvare sin Unge. I denne Stilling forblev hun et Dieblif, og betragtede Skrigerne med Følelser, der gennemtrængte hendes Bryst for hæftigt, til at de kunde udtales, indtil hun endelig blev sin Tunge mægtig og gav sit Naseri Lust med den qvindelige Harmes Uforsærdethed.

„I Uhyrer i menneskelige Skikkelser, hvad gjør I?“ — raabde hun med en Stemme, der trængde gjennem Larmen og stoppede enhver anden Mund; — „Har I Begreber uden Hjærter, Skikkelser uden Guds Skabningers Indre? Hvem gjorde Eder til Dommere, og satte Eder til at hævne Synderne? Dersom der er en Fader blandt Eder, saa lad ham komme og see et døende Barns Angst! Dersom der er en Sen, saa lad ham træde frem og betragte en Moders Kummer! O, I

Vilde, værre end Dyrene i den hylende Ork, der have Barmhjertighed med deres Lige, hvad er det I gjøre?"

Den moderlige Driftigheds Blik, hvormed dette Raab trængde ud af Hjertet, kunde ikke andet, end tæmme de Skrigendes vildeste Lidenstaber. De saae paa hinanden med sløv Forbauselse, som om de ikke vidste hvad de skulde gjøre. Dog blev denne tvungne, sieblikkelige Stilhed endnu engang afbrudt af det hule, mumlende Skrig: „Blod for Blod!"

„Skurker! Mennesker! Soldater af Navn, Djævole i Gjørningen!" — vedblev den ubøielige Abigail, — „kommer I hid for at sinage Menneskeblod! Gaaer! Afsted med Eder ud paa Høiene! Stiller Eder mod Folkene fra Baien, der ere færdige at modtage Eder med Vaaben i Hænderne, og kommer ikke her, for fuldkommen at tilintetgjøre et knækket Kør. Skjøndt usfelt, lidende, slaaet af en mægtigere Haand, end Eders, vil mit Barn træffe Eder der, til Eders Skam, for at forsvare Fædrelandet og dets Love."

Denne Lære var for bitter for de utæmmede Gemytter, til hvilke hun henvendte den, og den udgaaende Gnist af deres Mod blev pludseligt igjen oppustet til en vild Flamme.

Skrigerne kom igjen i Bevægelse og Raabet: „Brænder Hexen tilligemed Skurken!" — tonebærende overalt, da en Mand af en anseelig, kraftfuld Skikkelse trængte

midt ind iblandt dem, og gjorde Plads for en Kvinde, hvis Udbrortes og Paaklædning, skjøndt hendes Stikkelse var indhyllet i en Kappe, visede, at hun var af en langt høiere Rang, end de, der ellers pleiede at besøge Varehuset. Dette uventede Syn og den uventede Besøgerindes lette, skjøndt ædle Gang, undertrykte Varmen, paa hvilken der i Diebliffet fulgde en dyb Stilhed, saa at man endog kunde have hørt den sagteste Hvisten, paa et Sted, der nylig gjenlød af vilde, barbariske Forbandelser.

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Sjette Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1835.

Journal of the

Association of the

Professors of the

of the

of the

1883

Syv og tyvende Kapitel.

Stender: „Ah! Sir! I skal finde mig fornuftig; hvis det er saaledes, skal jeg gjøre hvad Ret er.“

Shakespeare.

Mod Enden af det forrige Optrin var Polwarth i en saa forvirret Tilstand, at han ganske var uduelig til at handle; han kunde hverken forhindre eller befordre Soldaternes onde Planer. Hans Tilbøielighed og alle hans bedre Følelser vare naturligviis paa Menneskelighedens Side, men den Hjantedes taablige Praleri havde paa ny vakt Tørsten efter Hævn. Han gienkjendte ved det første Diekast i Jobs Moders forsalbne, men talende Træl hine hensalmede Løvninger af Skjønhed, som han nylig havde bemærket hos den fattige Kone, der dvælede ved Madame Lechmères Grav. Da hun

trængde frem foran Soldaterne med al en Moders Usorfærdethed, der forsvarer sit Barn, havde Glandsen af hendes sorte Dine, understøttet af det klare Skin af den adspredte Ild, og det indre Udtryk af den moderlige Forsværgelse, der laa i ethvert af hendes Ansigtstræk, givet hendes Udvortes en Værdighed og en Ynde, der meget bidrog til at dæmpe den usædvanlige og farlige Hæftighed, hvoraf han var opflammet. Han var just i Begreb med at understøtte hendes Skrig med sin Anseelse og sine Raad, da disse raade Menneskers Angreb, som vi have fortalt, anden Gang blev afbrudt. Virkningen af dette besynderlige Tilfælde til en saadan Ild og paa et saadant Sted, var ikke mindre hurtig hos Kapitainen, end hos den hele Hob, der omgav ham. Han blev en stille, men opmærksom Tilskuer.

Damens første Følelse, da hun saae sig midt i en saa forvirret og uventet Trængsel, var aabenbart en forstrækket, og ængstlig Undseelse; men i næste Øieblik glemte hun sin qvindelige Angst, samlede alle sine Aands-Kræfter, som en, der føler sig modig ved høie, roesværdige Hensigter, og, i det hun slog sit Silkeslør tilbage, viede hun den forundrede Mængde Cæcilies blege, men yndige Ansigt. Efter et Dieblisks dyb Tausched sagde hun:

„Jeg veed ikke hvorfor jeg finder denne vilde Forsamling om dette uhyggelige unge Menneskes Sygeleie,

men hvis det er i en ond Hensigt, forlanger jeg, at I skulle trække Eder tilbage, dersom I elsker eders ædle Stands Ære, eller frygter for Eders Anførelses Magt. Jeg roser mig selv af at være en Soldats Ægtefælle, og lover Eder, i Ens Navn, hvem Howe laaner sit Ære, Tilgivelse for det, der er begaaet, eller Straf for Eders Boldsomhed, eftersom I opføre Eder til."

De raade Tilhørere stirrede tvivlsraadige paa hverandre og syntes allerede at vakle i deres Forsæt, da den gamle Grenadeer, hvis Raseri nær havde bragt Jobs Liv i Fare, svarede vildt:

"Dersom I er en Officiers Hustru, Madame! vil I vide hvilke Følelser I bør nære for hans Væner, der ere døde og hengangne. Jeg overlader det til Eders Raades egen Dom, om det ikke er for meget til at Mænd kunne taale det, og det Mænd, som de af det Attende Regiment, naar de høre en Fiance rose sig, paa Stadens Gader og Stræder, af at han har været Marsag til en Mands Død, som Kapitain M'Fuses af samme Regiments Grenaderer."

"Jeg troer, at jeg forstaaer Eder, Ven!" — svarede Cæcilie, — "thi jeg har hørt det Rygte, at man troer, at dette unge Menneske har understøttet Amerikannerne paa hiin blodige Dag, som I sigter til; men dersom det ikke er Ret, at dræbe i Slaget, hvad ere I da, hvis eneste Haandtering er Krig?"

Hun blev afbrudt af et halvt Dufin ivrige, men ærefrygtfulde Stemmer, der mumlede paa deres Lands hæftige, usammenhængende Raade: „Der er en Forskjæl, Madame! Et redeligt Slag er ingen bedragerisk Fægtning, og en bedragerisk Kamp er et Mord!“ — tilligemed endnu mange andre, lignende, halvbegyndte, uforstaaelige Forestillinger. Da Larmen igjen var forbi, paatog den samme Grenadeer, der før havde taelt, sig igjen den Forretning at forklare Sagen.

„Om saa Eders Raade ikke taelde et Ord igjen, havde I denne Gang sagt Sandheden;“ svarede han; — „endstjøndt det ikke ganske er Sandheden. Naar en Mand er dræbt i et retmæssigt Slag kommer det fra Gud, og ingen sand Irlander vil sige noget derimod; men at skjule sig bag et dødt Legeme og at antage en Vens Mine, det er det hvorfor vi anklage denne blodgjerrige Skurk. Desuden var Slaget ikke afgjort? Og selv hans Død kunde ikke give dem Seiren.“

„Jeg kjenner ikke disse spidsfindige Forskjæl, min Ven!“ — sagde Cecilie; — „men jeg hørde, at mange vare faldne efterat Tropperne havde bestøget Bærkerne.“

„Saaledes skeede det ogsaa; sikkert veed Eders Raade det altsammen. Men desto nødvendigere er det, at Nogle blive straffede for disse Mord. Det er van-

steligt at sige, naar vi have vundet Seiren mod Folk, der endnu kjæmpe, naar de virkelig ere slaaede."

"Dette er ogsaa mødt Andre under lignende Omstændigheder;" — vedblev Cæcilie med sittrende Bæber og en sagte Bevægelse af Dienlaagene; — "Seg veed det nok, men jeg har aldrig antaget det for mere, end et sædvanligt Tilfælde i Krig. Men om endogsaa dette unge Menneſte har feilet, saa seer blot paa ham! Er han en Gjenstand for Mænds Hævn, der rose sig af at angribe deres Fjende under lige Forhold? Han er alt for længe siden bleven hjemført af et Slag der er langt tungere, end Eder's; og selv nu lider han, for at gjøre hans Ulykkes Maal fuldkomment, under en farlig Sygdom, hvis Raseri sjældent skaaner den, den angriber. Ja, I selv udsatte Eder i Eder's blinde Raseri for dens Anfald, og kunne blive dens Offre, medens I blot pønse paa Hævn."

Hoben hølgede, medens hun taelde, umærkeligt tilbage, og en videre Kreds dannede sig omkring Tobs Seng, medens Mange af de Bagerste stjal sig ud af Bygningen, med en Hurtighed, der røbede hvor kraftigt Frygten havde besejret deres onde Tilbøieligheder. Cæcilie taug kun et Dieblis, og benyttede derpaa den vundne Fordeel.

"Gaaer!" — sagde hun; — "Forlader dette farlige Sted! Jeg har en Forretning med dette unge Men-

neske, der angaaer en Mands Vel eller maasteeLiv, der med Rette er den hele Armee dyrebar, og jeg ønskede gjerne, at være alene med ham og hans Moder. Her er Penge; gaar til Eders Quarterer og gjør Eder Umage for, ved Omhu og Edruelighed, at afvende den Fare, I saa dumdriftigt have udsat Eder for. Gaaer! alt skal være forglempt og tilgivet!"

De nølende Grenaderer modtog Pengene og da de saae, at de fleste af deres Kammerater havde forladt Huset, gjorde de en plump Compliment for det skønne Væsen, og gik bort, dog ikke uden at tilkaste den arme Skjælm, der paa saa besynderlig en Maade var bleven beskyttet mod deres Hævn, et vildt, truende Blik. Der var nu ingen Soldat mere i Bygningen og den bortilende Hobs larmende, hurtige Snakken, hændede snart i det Fjerne.

Cæcilie vendte sig derpaa til dem, der vare blevene tilbage, og kastede et Blik paa enhver Enkelt af Selskabet. Da hun mødte Polwarths forundrede Blikke, rødmede Blodet igjen hendes blege Kinder, og hendes Dine sank for et Dieblik forlegne til Jorden.

"Jeg troer, at lignende Hensigter have bragt os hid, Kapitain Polwarth!" — sagde hun, da den ringe Forvirring var forsvunden; — "En fælleds Vens Vel."

"J gjør mig ikke Uret," — svarede hun; — "Da det sørgelige Erinde, som Eders skønne Cousine gav mig,

var udført, iilde jeg hid, for at forfølge et Spor, som jeg har Marsag til at troe vil føre os —"

"Til det, vi meest ønske at finde!" — sagde Cæcilie og kastede uvilkaarligt sine ængstelige Blikke paa de andre Nærværende. — "Men vor første Pligt er Menneſkelighed. Kan denne ſtakkels Knøs ikke blive bragt til ſin egen Stue, for at man kan underſøge hans Skade?"

"Det kan ſkee nu, eller efter at vi have forhørt ham;" — ſagde Kapitainen med en kold Eigegyldighed, der gjorde, at Cæcilie ſaa paa ham med Forbauselſe. Da Polwarth bemærkede det ugunſtige Indtryk, ſom hans Føleſløſhed havde frembragt, vendte han ſig ſkjedsløst til to Menneſker, der endnu vare nyſgjærrige Tilſkuere og ſtode ved den yderſte Dør af Bygningen.

"Her, Shearſlint! Meriton!" — raabde han; — "Bring denne Knøs ind i hiint Værelſe!"

De nølende Tjenere, der hidtil havde været forundrede Vidne til det, der foregik, optog denne Befaling med ſtor Modbydelighed. Meriton knurrede høit, og drev ſin Ulydelighed til det Yderſte, ſørend han ſamthækkede i at berøre en ſaa ſmudſig og elendig Gjenſtand. Men da Cæcilie underſtøttede Befalingen med ſine Ønſker, blev den ubehagelige Forretning udført, og Job bragt tilbage til ſin Seng i Taarnet, af hvilken han en Time iforveien var blevet revet af Soldaterne.

I det Dieblt, da al Fare for videre Voldsomhed der forsvandt, var Abigail segnet ned paa et Stykke af Bohavet, og bleven liggende der i sløv Følelseshed, medens hendes Barn blev bragt bort. Men da hun bemærkede, at hun nu var omgivet af Saadanne, som vare mere tilbøielige til Barmhjertigheds Gjerninger, end til Brede, fulgte hun dem langsomt ind i det lille Værelse, og blev en ængstlig Jagttagerstke af de følgende Begivenheder.

Polwarth syntes tilfreds med det, der var skeet for Job, og stod nu og ventede i Tausshed paa hvad Cæcilie ønskede. Denne, der med quindelig Omhu og Omhu havde bevogtet enhver Bevægelse, bød Tjenerne at gaae ud i det andet Værelse og der vente paa hendes Befalinger. Da derpaa Abigail i Tausshed havde taget Plads ved sin Søs Seng, blev der Ingen tilhæge i Værelset, uden hun, den Syge, Cæcilie, Kapitainen og den Ubekjendte, der, som det syntes havde ført den Første til Værelset. Til den hendoende Flamme af Hampen kom endnu det dunkle Skin af et Lys, der trængte igjennem Stuen og gjorde det Beboere sørgelige Glendighed end mere iøiesaldende.

Trods den høie og rolige Bestemthed, som Cæcilie havde viist under det forrige Optrin med Dyrererne, og som endnu yttrede sig i hendes forstandige Dies alvorlige Glæde, syntes hun dog at have i Sin-

de, at benytte sig af Mørket i Værelset for at skjule sine udtryksfulde Ansigtstræk, endog saa for den fortvivlede Qvindes Blik. Hun satte sig paa en Plads, som Skyggen faldt paa, og slog med en yndig Bevægelse med Haanden en Deel af Sløret tilbage, hvorpaa hun vendte sig til den Gjæstede:

„Skjondt jeg ikke er kommen hid i den Hensigt at straffe Eder, eller paa nogen Maade at strække Eder ved Trusler, Job Pray!“ — sagde hun med en Alvor, der gjorde hendes Stemmes blide Toner dobbelt indtrængende; — „saa er jeg dog her, for at spørge Eder om Ting, som det vilde være ligesaa slet, som grusomt af Eder, at forvanske eller fortie.“

„Jeg har ingen Grund til at frygte for, at mit Barn skal sige andet, end Sandheden!“ — afbrød Abigail hende; — „Den samme Magt, som tilintetgjorde hans Fornuft, har handlet huldrigt med hans Hjerte, — Drengen kjender ingen Falskhed, — give Gud, at det Samme kunde siges om den syndige Qvinde, der fødte ham!“

„Jeg tænker, at Eders Sen vil retfærdiggjøre det Skudsmaal, I giver ham;“ — sagde Cecilie; — „og i dette Haab paa hans Oprigtighed vil jeg strax forelægge ham mine Spørgsmaal. Men for at I kan see, at jeg ingen unyttig Frihed tager mig med Drengen, saa vil jeg forelægge Eder mine Bevæggrunde.“ —

Hun holdt et Dieblisk inde, og vendte, da hun blev ved, uvilkaarligt sit Ansigt bort. — „Jeg skulde mene, Abigail Pray, at jeg maa være Eder bekendt?“

„Saaledes er det! Saaledes er det!“ — svarede den utaalmodige Kvinde, der i den Andens qvindelige, dannede Fiinhed troede at finde en Bebreidelse for sin egen Glendighed; — „J er den lykkelige og rige Arving til den, jeg i Dag saae lægges i sin Grav. Gravene vil aabne sig lige for Alle, Rige og Fattige, Lykkelige og Glendige. Ja, ja! jeg kjender Eder, J er en rig Mands Søns Bruud.“

Cæcilie rystede de sorte Pøkker tilbage, der vare faldne ned om hendes Ansigt, og hævede sit Ansyn, der var farvet med det rigeste Rosenspiær, da hun svarede med en Matrones Værdighed:

„Naar J da veed noget om min Formæling, vil J strax indsee, at jeg har en Egtesælles Deeltagelse i Major Lincoln — jeg vilde erfare hans Opholdsted af Eders Søn.“

„Af min Dreng! Af Job! Af dette Glendighedens og Sygdommens arme, foragtede Barn vil J have Efterretning om Eders Egtesælle! Nei! nei, unge Dame! J spotter os; han er ikke værdig til at blive indviet i en saa stor og lykkeligs Hemmeligheder.“

„Dog skulde jeg tage meget Feil, hvis det ikke var saaledes! Har ikke en vis Ralph havt sin Bolig i

Eders Huus i det forgangne Aar, og har han ikke været skjult her til for nogle saa Timer siden?"

Abigail studsede ved dette Spørgsmaal, stjødnt hun ikke betænkte sig paa at svare uden Forskillelse:

"Det er sandt — hvis jeg er straffskyldig, fordi jeg har huset et Bæsen, der kommer, uden at jeg veed, hvorfra, og gaaer, uden at jeg veed hvorhen. Hvem kan læse i Hjerterne, og hvem veed hvad Mennesket med sine indskrænkede Kræfter aldrig kan vide? Jeg maa tilstaae det. Han var her igaar; han kan være her igjen i Nat, thi han kommer og gaaer efter Behag. Eders Generaler og Armeer kunne sætte sig imod saadant; men Saadanne som jeg, troe ikke at kunne forhindre det!"

"Hvem ledsagede ham, da han sidst gik bort?" — spurgde Cæcilie med saa sagte Stemme, at den, uden Stedets dybe Stilhed, ikke vilde være bleven hørt.

"Mit Barn, mit svage, uforstandige, uheldige Barn!" — sagde Abigail med ubekymret Hurtighed, der syntes at søge efter et Navn for hendes Ulykke, om det end var nok saa hurtigt grebet og upassende; — "Hvis det er Foræderi, at følge denne ubekjendte Mand, saa har Job meget, at være ansvarlig for."

"J misfjender min Hensigt; Godt, ikke Ondt vil følge af Eders Svar, hvis de befindes sande."

"Sande!" — gentog Kvinden, forandrede sit Begemes stive Holdning og stirrede stolt paa Cæcilies ængst-

lige Ansigt; — „Rigtigt nok, I er stor og mægtig; og har den Forret, at turde oprive den Ulykkeliges Saar!“

„Hvis jeg har sagt noget, der kunde saare et Barns Følelser, vilde jeg snart angre mine Ord;“ — sagde Cæcilie med ædel Varme; — „Jeg ønskede hellere at være Eders Ven, end Eders Forsølger, hvilket I skal faae at see, saasnart der frembyder sig en Leilighed.“

„Nei, nei! I kan aldrig være en Ven af mig!“ — raabde Dvinden gysende; — „Major Lincolns Gemaalinde tør aldrig understøtte Abigail Prays Sag!“

Den Fjantede, der, som det lod, havde ligget i sløv Eiegenlydighed mod alt, hvad der foregik, hævede sig nu af sine Pjalter, og sagde med taablig Stolthed:

„Major Lincolns Egtefælle har besøgt Job, fordi Job er en Adelsmands Søn!“

„Du er et Syndens og Glendighedens Barn!“ — sukkede Abigail, og indhyllede sit Hoved i sit Forklæde; — „O, havde Du aldrig seet Verdens Eys!“

„Saa siig mig da, Job! om Major Lincoln selv har betroet Dig dette, ligesom jeg?“ — sagde Cæcilie, uden at agte paa Moderens Opførsel; — „Naar faae Du ham sidst?“

Maafkee kan jeg fremsætte disse Spørgsmaal paa en mere forstaaelig Maade,“ — sagde den Fremmede med

et betydningsfuldt Blik paa Cæcilie, som hun strax syntes at forstaae. Han vendte sig derpaa til Job, hvis Ansigt han et Dieblisk udforskede, førend han vedblev: — „Boston maa være et smukt Sted til Parader og Revuer, unge Menneſke! Gaaer I ofte hen og seer paa Exerceringen?”

„Job holder altid Skridt, naar de marschere;” — svarede Tjanten! — „Det er et skønt Syn, at see Grenadererne skride frem ved den herlige Lyd af Trommer og Trompeter.”

„Og Ralph?” — sagde den Anden sagte; — „marscherer han ogsaa med?”

„Ralph! Han er en stor Krigsmand, han lærer Folket at manøvrere derude paa Høiene. Job seer ham der hver Gang, naar han henter Major Vincolns Levnedsmidler.”

„Det behøver en Forklaring!” — sagde den Fremmede.

„Den er let at erholde!” — svarede den opmærksomme Polwarth; — „Drengen har i de sidste sex Maaneder til visse Tider bragt Mundforraad fra Landet til Staden, og bliver derved begunstiget ved et Flag.”

Den Fremmede tænkte et Dieblisk efter, førend han vedblev:

„Naar var I sidste Gang hos Rebellerne?” — spurgte han endelig.

„J gjorde bedre i ikke at kalde Folket Rebeller,“ — mumlede Knosén møde; — „thi de kunne ingen forhadte Navne lide.“

„Sandelig, det var urigtigt!“ — sagde den Ubeskjænte; — „men naar hentede J sidst Levnedsmidler?“

„Joh bragde dem sidste Løverdag Morgen, og det var først igaar.“

„Hvoraf kom det, Dreng! at Du ikke bragde dem til mig?“ — spurgte Polwarth med temmelig utaalmelig Hæftighed.

„Han havde udentviol en tilstrækkelig Grund til denne tilsyneladende Skjodesløshed;“ — sagde den forsigtige, formildende Fremmede; — „J bragde dem vist hid, tænker jeg, og det af gode Grunde?“

„Ja, sikkert!“ — mumlede den opirrede Kaptein; — „for at fylde sin egen Bom med dem!“

Den Hjantes Moder slog frampeagtigt Hænderne sammen og forsøgte paa at staae op og at tale, men hun sank igjen tilbage paa sit lave Sæde, som om hun var bestormet af Følleser, der vare for hæftige til at hun kunde udtale dem.

Denne korte, men udtrykfulde Bevægelse blev ikke bemærket af den Fremmede, der vedblev med sine Spørgsmaal paa den samme kolde, rolige Maade, som før.

„Gre de endnu her?“ — sagde han.

„Ja, vist!“ — sagde den umistænksomme Hjante;

— „Joh har skjult dem til Major Lincoln kommer tilbage. Ralph og Lincoln forglemde at sige Joh hvad han skulde gjøre med Levnedsmidlerne.“

„Da undrer jeg mig over, at I ikke opsøgte dem med Eders Pække!“

„Enhver holder Joh for en Døse,“ — mumlede Knosen; — „men han er altfor klog til at lade sig see med Levnedsmidler blandt Folket. Ih!“ — vedblev han, i det han hævede sig op, og taelde med en Glands i Dinenene, der vidste, hvor høit han vidste at skatte den misundte Fordeel; — „Folkene i Baien komme med hele Vogne af Levnedsmidler, medens Staden er fuld af Hunger.“

„Meget rigtigt! Jeg glemde, at de vare gaaede til Amerikanerne; de gik altsaa bort under det Flag, I bragde?“

„Joh bragde intet Flag; Færrikker have Flage, Joh bragde en Hane, en stor Skink og en lille Pølse. Der var intet Flag deriblandt.“

Da han opramsede Levnedsmidlerne spidsede Kapitaenen Drer, og han vilde sandsynligviis endnu engang have overtraadt de strænge Regler for det Belangssindige, havde den Fremmede ikke spurgt videre:

„Jeg seer, min kloge Knøs! at alt, hvad I siger, er sandt. Det var let for Ralph og Major Lincoln at

Komme ud ved Hjælp af den samme Forrettighed, der pleier at hjælpe Eder ud."

"Ja vist!" — mumlede Job, der var fjed af Spørgsmaalene og allerede igjen havde ladet sit Hoved synke ned paa Pudsen; — "Ralph veed Veien; han er født i Boston!"

Den Fremmede vendte sig nu til den lyttende Bruud og gjorde et Buk, som om han var tilfreds med Udfaldet af sine Undersøgelser. Cæcilie forstod Udtrykket af hans Miner, og saae hen til det Sted, hvor Abigail sad paa en Kiste, og ved sit Legemes stive Holdning og de dybe Suk, hun udstødte fra Tid til Anden, røbede Kampen i sit Indre.

"Min første Omsorg," — sagde hun til Jobs Moder — "skal være, at sørge for Eders Nødvendigheder, hvorpaa jeg vil benytte det, vi nu have loffet ud af Eders Søn."

"Sorg ikke for mig og Mine!" — svarede Abigail i Fortvivlelsens bittre Tone; — "Det sidste Slag er fæet og det tilkommer os, at bøie Hovedet i Pengivenhed. Rigdom og Overflod kunde ikke sikke Eders Bedstemoder for Graven, og maaſkee har Døden snart Medlidenhed med mig. Hvad siger jeg? Jeg Synderrinde! Kan jeg aldrig formaae mit gjenstridige Hjerte til at opbebie dets Tid med Taalmodighed?"

Forfærdet over den skrækelige Fortvivlelse, som

den Anden røbede, og erindrende sig de lignende Tegn til Brøde, der havde yttret sig ved Madame Lechmerez Død, forblev Cæcilie taus, i medlidende Kummer. Men efter et Diebligs Forløb samlede hun igjen sine Tanker, og sagde med en Christens Blidhed, forenet med hendes Kjæns formildende Godhed:

„Det er os sikkert tilladt, at sørge for vor jordiske Trang, hvilke Forseelser vi end have gjort os skyldige i. Til rette Tid vil I ikke nægte mig, at være Eder til Tjeneste. Lad os nu gaae!“ — vedblev hun, i det hun vendte sig til sin ubekjendte ledsager, men da hun bemærkede, at Polwarth gjorde en Bevægelse, som om han vilde ledsage hende, gav hun ham med Blidhed et Wink, for at forekomme hans Tilbud, og sagde: „Jeg takker Eder, Sir! men jeg har Meriton og denne værdige Mand, foruden min Pige, derude, og vil ikke længer afholde Eder fra Eders Forretninger.“

Sin Tale ledsagede hun med et sørgmodigt, men sødt Smil, og havde allerede forladt Taarnet og Bygningen, førend han kunde sætte sig imod hendes Villie. Skjøndt Cæcilie og hendes ledsager havde erholdt alt det, de kunde vente af Job, eller alt det, de virkelig ønskede at vide, nølede Polwarth dog i Stuen, medens han gjorde Anstalter, der skulde tilkjendegive hans Hensigt at gaae bort. Han fandt endelig, at hverken Moder eller Søn lagde Mærke til hans Nærværelse. Den

Ene sad endnu med Hovedet nedssunket paa Brystet, overladt til sin Kummer, medens den Anden igjen var henfalden i sin sædvanlige mørke Sløvhed og intet andet Tegn gav til Liv, end et besværligt, horbart Aandedræt. Kapitainen kastede endnu et Blik paa Armoden i Stuen, der fik et endnu sørgeligere Udseende ved det skumle Skin og ved den Rød og de Lidelser, der kun alt for tydeligt yttrede sig i de nedslaaede Beboeres Udvortes; men begge Dele kunde ikke afholde ham fra hans Forehavende. Fristelsen havde bragt Epikurs ydmyge Discipel i en Stilling, der aldrig manglede at overvinde hans philosophiske Beslutninger, og i dette Tilfælde fik den endogsaa Overhaand over hans Menne- skelighed. Han nærmede sig til Hjantens Leie og sagde til ham i en haard Tone:

„Du maa aabenbare mig hvor Du har gjort af Levnedsmidlerne, som Seth Sage betroede dig; jeg kan ikke see igjennem Fingre med en saadan Overtrædelse af din Pligt i en saa vigtig Sag. Hvis Du ikke vil have Grenadererne af det Attende paa Halsen, maa Du tale og sige Sandheden.“

Job blev bestandigt stille, men Abigail opløstede sit Hoved og svarede for sit Barn:

„Han har ikke forsømt at bringe Sagerne til Majorens Bolig, saasnart han havde dem. Nei, nei! var

min Dreng endog saa slet at han stjal, vilde han dog sikkert ikke bestjæle Major Lincoln."

"Det tænker jeg rigtignok ogsaa, gode Kone! Men det er en Fristelse, som man let bukker under for i Mangelens Tid;" — svarede den utaalmelige Kaptein, der maaskee føelde ved sig selv hvor skrøbelig han var i saadanne Ting; — „dersom de vare blevne afleverede, havde man ikke spurgt Eder hvordan de ere blevne anvendte. Knøsen tilstaaer, at han igaar forlod den amerikanske Leir i god Tid."

"Nei, nei!" — sagde Job; — „Ralph sendte ham bort i Ioverdags Aften; han forlod Folket uden sin Middagsmad."

"Og holdt sig skadesløs ved at fortære Forraaden? Er det din Ærlighed, Knægt?"

"Ralph havde saadan Hast, at han ikke kunde opholde sig ved Maden. Ralph er en rigtig Soldat; men det lader til, at han ikke veed hvor sødt det er at spise."

"Graadser! Lækkermund! Du Struds af et Menneske!" — raabte den forbittrede Polwarth; — „Er det ikke nok, at Du har berøvet mig min Eiendom, vil Du endnu mere lade mig føle mit Tab ved din dumme Snak?"

"Dersom I virkelig har mit Barn mistænkt for Utroskab mod sin Herre," — sagde Abigail, — „kjender

J hverken hans Hjerte eller hans Opdragelse. Jeg vil svare for ham, og i mit Hjertes Bitterhed siger jeg, at der ikke er kommet Næring i hans Mund i mange, lange, sorgelige Timer. Hører J ikke hans Jamren efter Føde? Gud, der veed Alt, vil høre hans Skrig, og troe ham."

"Hvad siger J, Kvinde!" — raabde Polwarth forfærdet; — "Ikke spist, siger J? Hvorfor har Du, unaturlige Moder! ikke sørget for hans Fornødenheder? Hvorfor har han ikke spist med Dig?"

Abigail saae paa ham med Dine, hvori hjælpeløs Nød glindsede, og svarede:

"Skulde jeg gjerne see det Barn, jeg har baaret under mit Hjerte, omkomme af Hunger? Den sidste Bid, han fik, var alt, hvad jeg endnu havde tilbage, og den kom fra en Mands Haand, der med større Ret skulde have raakt mig Gift."

"Nab veed ikke noget om det Been, som Job fandt udenfor Bøden," — sagde Drengen sagte; — "det skulde forundre mig, om Kongen veed, hvor deilig et Been er."

"Og Forraaden! Levnedsmidlerne!" — raabde Polwarth næsten rasende; — "taablige Knægt, hvor har Du gjort af Levnedsmidlerne?"

"Job vidste, at Grenadererne ikke kunde finde dem under Hampen," — sagde Tjanten, reisde sig i Sengen

og pegede paa Stedet, hvor de vare skjulte, med en vanvittig Glæde; — „naar Major Lincoln kommer tilbage, giver han vel Nab og Job Benene at gnave.”

Polwarth havde ikke saasnart faaet Underretning om Stedet, hvor det kostbare Forraad laa, førend han med en Rasendes Tilfærdighed traak det frem af dets Skjul. Medens han med usikker Haand lagde de enkelte Stykker hvert for sig, stønnede han mere, end han aandede, og under denne korte Forretning laa der en usædvanlig Bevægelse i hvert Træk af hans ærlige Ansigt. Af og til mumlede han i Skjæget: „Ingen Føde! — Lider af Hunger! — ” og lignende Udtryk, der noksom røbede hans Tankegang. Da alt rigtigt var undersøgt, streg han med frygtelig Stemme:

„Shearflint! Du Skurk! Shearflint hvor er Du da?” Den nølende Tjener vidste, hvor farligt det var, ikke strax at følge en saadan Opfordring, og medens hans Herre endnu engang gjentog den, vilsde han sig i Døren til det lille Værelse med et Ansigt, hvori den første Opmærksomhed var malet.

„Gjør strax Ild, Du Keiser for alle Langsomme!” — Bedblev Polwarth paa samme høirøstede Maade; — „Her er Føde, og der er Hunger! Gud være lovet, at det er mig forundt at bringe begge Dele sammen! Kom her, kast Tougendor paa Ildstedet og gjør Ild!”

Da denne hurtige Befaling var ledsaget af tilsva-

rende Alvor i Miner og Gebærder, gav Tjeneren, der kjendte sin Herres Luner, sig med Iver i Færd med Arbeidet. En Hob af hint tjærede Brændematerial blev lagt paa det tomme, sørgelige Arnested og ved en Berørelse med Lyset sat i fuld Flamme. Ved Ildens Gnistren og det klare Skin vendte Moder og Søn de længselsfulde Bine om efter de travle Arbeidere. Polwarth kastede sin Stok tilside og begyndte at lave Skin-ken til med en Hurtighed, der ikke alene røbede stor Behændighed, men ogsaa en Iver, der gjorde hans Menneftelighed Vre.

„Bring Brænde! Hid med dette Jern til en Rist! Hent Kul! Kul! Skynd Dig Karl!“ — sagde han i korte Mellemrum; — „Gud forlade mig, at jeg nogen- sinde har villet en ilde, der lider under den sværeste af alle Forbandelser! Hør, Shearflint! bring mere Brænde! Jeg er i et Dieblif færdig med Ilden!“

„Det er umueligt, Sir!“ — sagde den plagede Tjener; — „Jeg har bragt den mindste Spaan, der er at finde; Brændet er for kostbart, til at man lader det ligge paa Gaden.“

„Hvor har I Eders Brændeforraad, Qvinde?“ — spurgde Kapitainen, og lagde ikke Mærke til, at han taelde til hende i den samme raa Tæne, som han pleiede at bruge, naar han taelde til sin Tjener; — „Jeg har snart ikke en Pind mere!“

„I seer her alt! I har det altsammen!“ — sagde Abigail med en ond Samvittigheds ydmyge Tone; — „Guds Straffedom er ikke kommen over mig i eet Stykke alene!“

„Ingen Brænde! Ingen Levnedsmidler!“ — raabde Polwarth og kunde næppe bringe Ordene frem; — derpaa foer han med Haanden over Dinene, og sagde til sin Tjener med en Stemme, der skulde skjule hvor rørt han var: „Styngel! Shearflint! Kom hid, spænd mit Been af!“

Tjeneren saae forundret paa ham, men en Gæbærde, der røbede Utaalmødighed, gjorde at han adløb.

„Hug det i tusinde Stykker; det er tørt, og vil brænde godt! De bedste af dem, jeg mener dem af Kjøb, ere dog kun en unyttig Byrde. En Køl behøver Hænder, Næse, Gummer, men jeg seer ikke hvad han bruger et Been til!“

Medens han taelde, satte den philosophiske Kaptain sig med den største Eigegyldighed paa Arnestedet, og ved Shearflints Hjælp var Rogeriet snart i fuld Gang.

„Der gives Folk“ — begyndte den ivrige Polwarth igjen, og forsømte ikke sin Forretning, medens han taelde; — „der gives Folk, der kun spise to Gange om Dagen, og Mange, der kun spise een Gang, skjøndt jeg ikke veed, at en Mand ret kan trives, der ikke under-

støtter Naturen med fire dygtige, regelmæssige Maaltider. Beleiringerne ere fordommelsesværdige Hjemføgelser for Menneskeheden, og man burde finde paa en Plan til at føre Krig uden dem. Saasnart man tvinger en Soldat til at hungre, bliver han spag og sørgmodig; giv ham noget at æde, og han udfordrer Fanden selv! Hvordan er det min værdige Knos! holder Du af Slinke svømmende eller tør?"

Den behagelige Lugt af Kjødet havde bragt den Vidende til at hæve sit feberagtige Legeme, og han sad og passede med graadige Blik paa alle hans uventede Belgjorers Bevægelser. Hans tørre Læber bevægede sig allerede utaalmodigt, og ethvert Blik af hans stirrende Nie røbede den physiske Trangs store Herredømme over hans svage Aand. Paa dette Spørgsmaal gav han det simple, rørende Svar:

„Joh er ikke kræsen i sin Spise!"

„Jeg ikke heller!" — svarede den methodiske Læfærmund, og vendte et Stykke Kjøb paa Ilden, hvilket Joh allerede havde fortæret med Dinene; — „men man vilde dog gjerne gøre det godt, skjøndt det haster. Naar det endnu engang er vendt, vil det være en Læfærfærbid endogsaa for en Prinds."

„Bring Talerkenen der, Shearflint! Man maa ikke være for nøiiseende ved en saadan Leilighed. Ih Du fede Stynget, vilde Du spise en Slinke i Suppen?"

— Ah! hvilken Belyst for Næsen! Kom hid, hjælp mig hen til Sengen!”

„Gid Herren, der seer og lægger Mærke til enhver god Tanke hos sine Skabninger, vil velsigne og lønne Eder for det I gjør mod mit arme Barn!” — raabte Abigail i sin Taknemmeligheds Fylde; — „Men vil det være klogt at give ham saa kraftig Føde, da han ligger af en hidsig Feber?”

„Hvad vil I ellers give ham, Kone? Jeg vædder, at hans hele Sygdom kommer af Mangel. En tom Mave er som en tom Pung, det er et Sted, hvor Djævelen gjør sine Spring. Det er Eders tørre Doctor, der foreskriver en mager Diæt. Hunger er i og for sig selv allerede en Sygdom, og ingen fornuftig Mand, der ikke agter paa Quaksalveri, vil troe, at den kan være et Lægemiddel. Spise er Roden til Livet, og Spise ligner Kroblingens Krykke. — Shearflint led i Aften efter Jernet til mit Been, og giv saa den stakfels Kone noget af Maden! — Spiis min vakkre Knos!” — blev han ved og gned Hænderne af ædel Glæde, da han saae den Begjærlighed, med hvilken den forhungrede Job tog imod Maden: — „Den anden Fornægtelse i Livet er, at see en Hungrig fortære sit Maaltid; den Første ligger dybere i den menneskelige Natur. Denne Skinke har den sande virginiske Smag! Har I noget, der ligner en Kommekniv, Shearflint? Det er saa tem-

melig den sædvanlige Tid, jeg kan ogsaa spise til Aften nu. I Sandhed, det er en Sjældenhed, at man nyder to saadanne Glæder paa een Gang!"

Polwarths Tunge standsede, saasnart Shearflint rakte ham Kniven; Varchuset, som han nylig havde betraadt i en saa ond Hensigt, frembød nu det sælsomme Skuespil, at Kapitainen med selvkabelig Fortrolighed tog Deel i dets undertrykte, ulykkelige Beboeres ringe Maaltid.

Aatte og tyvende Kapitel.

Fr. Lurio, undskyld et Diebst,.

Vi har en Hemmelighed at tale om.

De to Veronesere.

Under det forrige oprørste og nedværdigende Optrin paa Børstpladsen, fandt en ganske anden Forsatning af Tingene Sted i en prægtig Bygning, der laa i en tilstødende Gade. Som sædvanligt paa denne Tid af Natten skinnede Provindshusets Vindver af Lys, som om

de vilde spotte den nærliggende Kirkes nøgne Særgelighed og enhver Udgang til denne privilegerede Bolig for Kongedømmets Repræsentant blev strengt bevogtet af Beværnede. Til denne begunstigede Bygning maae vi nu henlægge Skuepladsen, for at følge Traaden af vor simple Fortælling.

Tjenere i rigt militairt Livree kunde man see ile fra det ene Værelse til det Andet, med den Hurtighed, der er sædvanlig ved et Gæstebud — Nogle bære Glasfer med de ædleste Vine til det Værelse, hvor Lord Howe beværte de Ansøgere for den kongelige Armee; Andre vendte tilbage med smaa Lævnninger af Spiser, der, skøndt kosteligt tillavede, dog røbede den herstende Mangel, og mere vare fremsatte for Gæsternes Dine, end for deres Hunger. Lediggængere, i deres frigeristede Stands skjodesløse Neglige, slæntrede gennem Gangene, og manget lystent Blik, manget begjærligt Die fulgte den liflige Lugt, da de ringere Tjenere modtog Spiserne, for at bære dem til de mere lønlige Værelser i Bygningen. Uagtet det Liv og den Munterhed, der udtrede sig, foregik enhver Bevægelse med Stilhed og Regelmæssighed; den hele oplivende Scene frembød det skønne Billede af Besindighed og Orden.

Indenfor Væggene af det muntre Værelse, paa hvilket ethvert Die var henvendt, som paa et sællede Middelpunkt, for at forekomme deres mindste Ønsker,

der foirede derinde, var alt glimrende og muntert. Arnestedet kjendte ikke til Mangel paa Brænde; det raare Gulv var skjult med rige, udbredte Tæpper, mens Vindverne næsten var bedækkede med de nedhængende Folder af Damastes Gardiner. Alt havde et Udseende af udsøgt Bequemmelighed, tilligemed en Art skjodesløs Pragt. Selv de ringeste Stykker af Bohavet vare bragte hid fra hine fjærne Lande, der den Tid alene ansaaes for at være i Besiddelse af Kunst-
rige Haandværkere, for at hylde deres Bequemmelighed, der skjøndt sorgløse for sig selv i Farens Dieblikke, dog i rolige Timer elskede yppigere Bequemmeligheder.

Midt i dette muntre Værelse udstrakte Bertens gjæstfrie Bord sig. Om det sad Mænd, der bar Kjendetegn paa den høieste militaire Rang, skjøndt man hist og her kunde see en Gæst, hvis simplere Paaklædning og bøiede Holdning forraadte een eller to af de misledte Kolonister, hvis Tillid til Kronens uimodstaaelige Magt allerede begyndte at vakkle. Kongens Statholder indtog sin sædvanlige Plads ved Bordet, og hans mørke Ansigt udtrykte en Soldatervelkomsts Hjertelighed, medens han udpegede denne eller hiin Indling blandt en Overflødighed af Vine, der indbefattede de meest udsøgte fra Europa.

For Følk, der sadde til Bords med en britisk General, have I kun fundet ringe Retter i Dag, mine

Herrer!" — raabde han; — „skjøndt de dog alle have været saaledes, at en britisk Soldat veed at tage til Takke med dem, i sin Herres Tjeneste. Fylder, mine herrer! fylder det kongelige Bæger, vi have forglemt at bringe vor Hylдинг!"

Ethvert Glas stod nu funkende og fuldt af Vin, da Verten, efter en kort Pause, udtælte det sortryllende Ord: „Kongen!" Enhver Stemme gjentog Navnet, hvorpaa der fulgte en aandedløs Pause, i Ordets bogstavelige Forstand, og en Dbing i en Søofficiers Uniform søiede hjerteligt til, efterat han først havde beviist sit gode Sindelag ved at svinge det omvendte Glas:

„Gid han maa leve længe!"

„Længe leve han!" — gjentog den muntre General, der allerede er bleven nævnt flere Gange paa disse Sider; — „Gud velsigne ham, og forlene ham en lang, hæderfuld Regjering, og, hvis dette Dnske ikke maatte være Forræderi, en Grav som Eder, værdige Amiral — sepulcrum sine sordibus.

„Som mig!" — sagde den raae Somand, hvis Bærdom ved den haarde, lange Tjeneste var bleven noget forslidt; — „Jeg er rigtigt nok ikke af Eders Cabinetsadel, men hans Majestæt kunde endnu neblade sig bybere, end det er skeet derved, at han bærede mig med sin huldfulde Nærværelse."

„Tilgiv, Sir! Jeg burde have tilføiet *permissum arbitrio*.“

Denne Tvetydighed* havde kun vaakt et Smil, da Overbefalingsmandens alvorlige Ansigt robede, at Gjenstanden var for alvorlig til et Spøg. Heller ikke taalbe Flodens Anfører dette ubekjendte Sprog, thi ligesaa meget fornærmet, om endnu ikke mere ved denne Frihed, som man tog sig med hans Navn, som derved, at Fyrstens hellige Person ikke blev skaanet, svarede han noget ærgerlig:

„Tilladt eller ikke tilladt; jeg kommanderer hans Majestæts Flode paa disse Have, og det bliver anmærket som en glad Dag i vore Skibsbøger, naar I, Herrer af Armeen, gjengiver os til vor Pligt paa rum So. En Sømand bliver ligesaa træt af intet at gjøre, som en Soldat af Arbejde, og jeg holder af endog i min Grav at have Plads paa en Albues Længde; Ha! ha! ha! hvad mener I dertil Mester Bib? Ha! ha! ha! Hvad siger I dertil?“

„Meget smukt, vel fortjent og temmelig alvorligt, Amiral!“ — svarede den usforstyrrede Soldat, og smilte med fuldkommen Selvbeherstelse, medens han tømte sit Glas; — „Men da jeg finder, at Lediggang og Indskrænkning er Eder saa meget imod, vilde jeg raade Eder til at borttage en af de usforfæmmede Vankeer,

* Sømanden heed Grave (Grav).

der saa ofte lige ind i Havnen, og ikke alene bortrope bort Forraab, men ogsaa fornærme saa mange Kongeligt-sindede Dine med deres forræderiske Nærværelse.”

„Jeg befaler, at der skal slaas til No!“ — kaldt Overbefalingsmanden ham i Taler, — „og at man skal ophøre med videre Kjendtligheder. Hvor Alle have gjort deres Pligt og gjort den saa godt, maa selv Biddet agte Forholdet. Lad mig raade Eder, Graves, at undersøge Indholdet af denne mørke Flaske; jeg tænker, at I vil erkjende den for en god Ankerplads for i Nat.”

Den ærlige, gamle Sømand brugtede snart sin Harm i et Glas af den ædle Drik, og i det han, efter at have tømt det andet Glas, smældede med Læberne, sagde han:

„O, I ere altfor meget bundne til eet Sted, til ret at kunne vække Sjælen i Eders Drikke. Vinen skalde aldrig slumre, naar den ikke først i nogle Maanedes var bleven tumlet om paa Søen, thi sikkert maatte I lægge den til at sove og Eder ved Siden af, dersom I elsker en Nathue.”

„Det er en ligesaa ortodox Lære for at gjøre Vinen god, som en Biskop nogenstinde har givet sin Slagter!“ — raabte hans Modstander. Et nyt, betydningsfuldt Blik af hans mørktblikkende Foresatte standsede hans

faade Spøg, hvorpaa Lord Howe benyttede sig af Taus-
heden, for med en gjæstfri Verts utvungne Anstand
at sige:

„Da der nu er nægtet os Bevægelse, veed jeg in-
tet andet Middel, for at hindre min Viin i at sove ind
hvor den ligger, end at drikke den.”

„Desuden blive vi truede med et Besøg af Wa-
shington, og han og hans tørstige Følgesvende kunne
maaskee spare os Umagen, hvis vi ikke ere ret slittige.
I saadant et Dilemma vil Sir Graves ikke tage i Be-
tænkning at gjøre mig Besked i et Glas, var det end
ikke for andet, end for at spille Oprørerne et Puds!”
— sagde Burgoyne, og bukkede høfligt for den halv-
fornærmede Sømand.

„Jh, jeg vilde gjøre noget endnu langt mere ube-
hageligt for at narre de Skurke deres Rov fra,” —
svarede den formildede Amiral og tilnikkede ham gods-
modigt, før han tømmede sit Glas; — „Skulde der
være virkelig Fare for at miste saadan en flydende Am-
bra som denne, var det vel bedst, at sende den ud paa
mit Skib; jeg skal finde en Plads for den, og op-
tage den, om jeg saa selv skal dele min Sahyt med
den. Jeg kommanderer en Fæstning, som hverken en
Yankee, en Fransmand, eller en Don gjerne vilde be-
leire, med mindre det skulde være i en ærefrygtsfuld
Afstand.”

Officiererne omkring saae overordentligt alvorlige ud, og værelse Blikke fulde af høi Betydning, skjøndt alle bleve stille, som om denne Gjenstand for deres Betragtninger var for filden til at udtale offentligt. Endelig hovede den Anden i Commandoen, der endnu ikke havde forglemte sin Foresattes Kulde, og hidindtil havde tiet stille under den ligegyldige Samtale, endnu en Bemærkning, men med en Mandes Tilbageholbenhed, der ikke var vis paa at den vilde blive vel optaget.

„Vore Fjender blive dristige eftersom Aarstiden rykker frem,” — sagde han, — „og der er ingen Tvivl mere om, at de til Sommer ville give os nok at beskille. Man kan ikke nægte, at de vise stor Standhaftighed i alle deres Batterier, især i dem ved Vandsiden; heller ikke er jeg ganske uden Frygt for at de endogsaa komme over paa Nerne og gjøre Skibsfarten farlig.”

„Komme over paa Nerne! Fordrive Flaaden fra dens Ankerplads!” — raabte den gamle Semand med uforstilt Forundring; — „Jeg vil kalde det en lykkelig Dag for Engeland, naar Washington og hans Paf nærme sig os paa Skudvidde!”

„Gud give, at vi maae træffe sammen med de Skurke i aaben Mark med Bojonetten,” — raabte Howe, — „og gjøre Ende paa disse Vinterquarterer!”

Jeg siger Winterquarterer, thi jeg tænker, at ingen dygtig Mand kan ansee denne Armee for andet, end for beleiret af en Flok bevæbnede Bønder. Vi holde Staden, de Landet, men naar den rette Tid kommer — nu, Sir! hvad er der? — vedblev han og afbrød sig selv, i det han vendte sig til en af de høiere Tjenere, der taelde noget til ham.

Manden, der længere end i eet Minut havde staaet i en Stilling, der røbede ærbødig Opmærksomhed, og ængstligt ventet paa et Blik af sin Herre, mumlede sit Grinde med en huul og hurtig Stemme, som om han ønskede, at ingen af de Andre skulde høre det, men tillige søelde det Upassende i at tale sagte. Mange af de Tilstedeværende bortvendte sig med høflig Eigegyldighed, men den gamle Sømand, der sad alt for nær til at være ganske døv, havde opfanget de Ord: „en Dame,” og dette var tilstrækkeligt, til at vække hans Bid, især da han havde liget vel dybt i Glasken. Han slog hæftigt med Haanden i Bordet, og raabde med en Frisshed, som Ingen af de Andre i Selstabet vilde have taget sig:

„Et Seil! Et Seil! Ved St. Georg, et Seil! Under hvilket Flag, Ven! Under Kongens eller Dronningens? Her er der forefaldet en Vildfarelse, som Strafsen følger i Hælene! Rotten har sikkert enten været for

seen, eller hun kommen for tidligt. Ha! ha! ha! O, I ere nogle flomme-Fyre, I Herrer af Armeen!"

Den raage, gamle Beegtroie glædede sig ordentligt ved sit Spøg og sittrede af inderlig Fryd ved denne Opdagelse. Han nød imidlertid sin Glæde alene; Ingen af Soldaterne vovede at forstaae hans Hentydninger, eller forraade at de forstod dem ved andet, end ved det at de værtede Blikke med overordentlig Forsigtighed. Han beed sig i Tæerne af aabenbar Uergrelse, og befalede Manden alvorligt, at gjentage sit Budskab med tydelig Stemme.

"En Dame, Sir!" — sagde den sittrende Tjener; — "ønsker at see Deres Excellence og venter deres Villie i Bibliotheket."

"Altsaa endog hos hans Bøger!" — raabde Amiraalen; — "Det passede bedre for Eder, min spøgefulde Ven! Er Pigen ung og smuk, Mand?"

"Efter hendes lette Gang at dømme, Sir! maa jeg holde hende for ung; men hendes Ansigt var bedækket med en Hat."

"Si, ei! Den Ting kommer endog med Hatten paa i Kongens Huus! Fordømt, Herre! Bessedenheden er bleven meget sjælden blandt Folkene her paa Kysten."

"Dette er aabenbar en Fælde mod Eder, Sir! thi selv Tjeneren har opdaget, at hun er let til Beens;" — sagde Burgoyne smilende, og gjorde selv en Berøgtelse, som om han vilde staae op; — "Det er sand-

synligvis en, der vil bede om en Understøttelse, eller om Tilladelse til at forlade Pladsen. Lad mig see hende, og spær Eder den Ubehagelighed at give hende et afslaaende Svar."

"O, nei!" — sagde Howe og stod op med en Hurtighed, der forekom den Andens langsommere Bevægelse; — "Jeg vilde være uværdig til den Tillid, jeg besidder, dersom jeg ikke ved Leilighed kunde laane Dre til en Begjæring. Mine Herrer, da det angaaer en Dame, stoler jeg paa deres Overbærelse. Amiral, Eder henviser jeg til min Kjældermeister, der er en værdig Person, som kan fortælle alle de Krydsfarter Flaaden der foran Eder har gjort, siden den forlod Madaira."

Han bukkede for Gæsterne og itede med hurtige Skridt gennem Bærelset. Da han gik igjennem Gangen, fornam hans Dre et nyt udbrud af den hjertelige, gamle Sømands Glæde, der dog alene frydede sig ved sit Lune, da de Dørlige snart med anstændig Rolighed gik over til andre Gjenstande. Da Lord Howe traad ind i det allerede omtalte Bærelse, traf han den Kvinde for sig, der nu, trods deres tilsyneladende Ligegyldighed, bestræftigede alle deres Tanker, som han havde ladet efter sig og øvede deres Skarpsindighed. Han traad strax midt ind i Bærelset med en Soldats Utvungenhed og Rolighed, der ingen Hoiere veed over sig, og spurgde med en meget fortydig Høflighed:

„Hvorfor bærer De mig med dette Bælg? Og hvorfor har en Dame, hvis Udportes viser at hun til enhver Tid kan befale over Venner, selv umaget sig hid?“

„Fordi jeg beder om en Gunst, der vil blive nægtet den, der beder derom med Kulde;“ svarede en blid, sittrende Stemme under det Silkeslør, der tilhyllede hende; — „Da jeg mangler Tid til at iagttage de sædvanlige Former med et Brevskrift, har jeg voøet at komme i egen Person, for at undgaae enhver Forsinkelse.“

„Og sikkert kan en som De kun have liden Grund til at frygte for et Afslag;“ — sagde Horve med et Forsøg i Galanteriet, der havde klædt den bedre, der tilbød at gaae i hans Sted. Medens han talte, traad han Damen et Skridt nærmere, og pegende paa hendes Hat vedblev han: „Vilde det ikke være visere, om De understøttede Deres Anliggende med et Blik paa deres Ansigt, der, som jeg er overbevist om, bedre kan tale, end Ord? Hvem har jeg den Ære at see? Og hvad er Deres Begjæring?“

„En Kone, der søger sin Egtfælle;“ — svarede Damen, slog Folderne af sit Slør tilside og viede hans stirrende Dine Cecilies yndige Ansigt. Denne hurtige Tilstaaelse blev afpræiset den fordringsfrie Bruud med et dristigt Blik, som hun ikke var vant til, men saasnart hun havde talt, sank hendes Dine fulde af Forlegenhed til Jorden, og hun stod dybttrødmende over

Styrken af sit Sprog, endstjændt hun beholdt al den kvindelige Stolttheds tilfyneladende Fatning og Værdighed. Den engelske General betragtede et Dieblif hendes Skjenhed med Behag, men med et tvivlsomt Blik, hvorpaa han blev ved:

„Er den, De søger, indensfor eller udenfor Staden?“

„Jeg frygter meget, udenfor.“

„Og De ønsker, at følge ham til Optrædernes Leir? Dette er et Tilfælde, der fordrer Overlæg. Jeg er vis paa, at jeg taler med en Dame af stor Skjenhed; tør jeg ogsaa vide hverledes jeg skal kalde hende?“

„Jeg kan ingen Årsag have til at røbe ved mit Navn,“ — sagde Cecilie stolt; — „Det er et ædelt Navn i vore fælles Forsædres Land, og er maaskee trængt til Sir Howes Dre; — jeg er en Datter af den afdøde Colonel Dynemore.“

„En Niece af Lord Cardonnel!“ raabte den Anden forundret, og strax forvandlede den tvetydige Utrungenhed i hans Opførsel sig til et Slags dyb Ufrygt; — „Jeg har længe vidst, at Boston indsluttede en saadan Dame; heller ikke glemde jeg, at hun er anklaget for at hun, lig en af vor meest affagte Gjender, unddrager sig Armeens Opmærksomhed, en Opmærksomhed, som enhver i Garnisonen vilde prise sig lykkelig ved at vise hende, lige fra mig til den ringeste Fændrik. Hav den Gudhed at tage Plads!“

Cæcilie niede taknemmelig, men blev staaende.

„Jeg har hverken Tid eller Lyst til at forsvare mig mod en saadan Anklage,“ — sagde hun; endstjøndt jeg, hvis mit eget Navn ikke skulde aabne mig Veien til Deres Gunst, maatte fordre den for dens Skyld, som jeg søger.”

„Skulde han endog være den største Oprører i Washingtons Trop, har han god Grund til at rose sig af sin Lykke.”

„Langt fra at stille sig i Række med Kongens Fjender, har han allerede ødslet med sit Blod for Kronen;“ — svarede Cæcilie og trak, uden selv at vide det, med jomfruelig Blufærdighed Gløret igjen for Ansigtet, da hun følte, at det Dieblig var nær, da hun maatte sige den Mands Navn, hvis Herredomme over hendes Følelser hun allerede havde tilstaaet.

„Og han hedder?”

Svaret paa dette Spørgsmaal blev givet med en sagte, men tydelig Stemme. Hovet forbausedes, da han hørte en saa udmærket Officiers velbekjendte Navn, endstjøndt et betydningsfuldt Smil opklarede hans mørke Ansigtstræk, da han forundret gjentog hendes Ord.

„Major Lincoln! Nu kan jeg forklare hvorfor han vægrede sig ved at vende tilbage til Cu-

ropa for sin Sundheds Skyld! udenfor Staden, siger De? Det maa være en Vildfarelse!”

„Jeg frygter meget, at det kun er altfor sandt.”

Anførerens raae Træk antog igjen deres alvorlige Udtryk, og man saa, hver foruroliget han blev ved denne Efterretning.

„Det hedder, at drive sin Forrettighed altfor vidt,” — mumlede han i Stjæget; — „At forlade Staden uden mit Vidende og Samtykke, Madame?”

„Men i ingen ond Hensigt!” — raabde den næsten aandeløse Cecilie, og forglemde, i sin Angst for Plonel, sig selv; — „Hemmelig Kummer har drevet ham til en Handling, som han til enhver anden Tid, som Soldat vilde være den Første til at fordømme.”

Hove iagttog en kold, men truende Tausched, der var langt skrækkeligere, end alle Ord, som han havde kunnet udtale. Den forfærdede Kone stirrede et Dieblid paa hans mørke Ansigt, som for at udforske hans hemmeligste Tanker, derpaa overlod hun sig med qvindeelig Foelsomhed til sin værste Frygt og raabde:

„O. De vil ikke anvende denne Tilfælde til hans Ulykke; har han ikke blødet for Dem, ikke i hele Maanedes vaklet paa Gravens Rand, for at forsvare Deres Sag, og vil De nu ikke troe ham! Nei, Sir! om ogsaa Tilfælde og Alder har for nogen Tid bragt ham under Deres Befaling, er han dog i enhver Henseende

Dem lig, og vil kunne forsvare sig for sin Konge mod enhver Anklage, hvem der endog frembringer den mod hans ubesmittede Ravn.”

„Det vil være nødvendigt!” — svarede den Anden foldt.

„O, hør De ikke paa min svage, ubetydelig Snak!” — vedblev Cecilie og vred Hænderne i den yderste Fortvivlelse; — „Jeg veed ikke hvad jeg siger. Han har deres Tilløbelse til hver Uge at have Samkvem med Bandet?”

„For at erholde de i hans tidligere Stilling nødvendige Levnedsmidler.”

„Og kunde han ikke, begunstiget af Flaget, som De har været saa god at tilstaae ham, have forladt Staden i et saadant Grinde?”

„Men vilde jeg ikke i et saadant Tilfælde være sporet for denne Samtale.”

Cecilie taug et Dieblid, og syntes at samle sine forvirrede Tanker og forberede sit Sind til en alvorligere Plan. Efter en lille Pause fremkynstede hun et pünligt Smil og sagde roligere:

„Jeg havde regnet formeget paa militair Skaansel, og var selv svag nok til at troe, at denne Ben vilde blive tilstaaet mit Ravn og min Stand.”

„Intet Ravn, ingen Rang, ingen Omstændigheder kunne nogensinde — ”

„Udtael De ikke disse grusomme Ord, for at De ikke endnu engang skal bortsjærne mig fra mit Forsæt!“ — faldt Cecilie ham i Talen; — „Hør mig først, Sir! Hør en Hustru og en Datter, og De vil gjenkalde deres grusomme Dom.“

Uden at opbebie et Svar, gik hun med faste, stolte Skridt til Døren af Værelset og saae paa den forbausede General med et Die og en Mine, hvori Fastheden af hendes Beslutning glindsede. I Forværelset opsoegde hun blandt Vediggjængerne i Hallen den Vedsager, der havde ført hende til Værelset, og da han var traadt ind i Værelset, lukkedes Døren endnu engang og lod Tilskuerne fulde af Forundring, over at et saadant Billede af Reenhed havde kunnet komme indenfor Provindshusets smudsige Vægge.

Mange lange, utaalmelige Minutter hengik for Gæsterne i Spiseværelset, under denne hemmelighedsfulde Samtale. Amiralens Spøg begyndte at tage sig, just som hans Selskabsbrødre vare meest tilbøielige til at holde den for fortjent, og Samtalen antog en afbrudt Charakter, der forraadte det Ustadi- ges Tanke.

Endelig ringede en Klokke, og der kom Ordre fra Overbefalingsmanden, at Hallen skulde renses for nysgjærrige Tilskuere. Da der ikke var Andre, end Familiens sædvanlige Tjenestetjende, viisde Howe sig, og

forde den tæt tilfløede Cæcilie til hendes ledsagere, der ventede hende ved Døren. Herrens Mine meddeelte de opmærksomme Tjenere dyb Uerfengt, de ilede til med tjenstfærdig Iver, for at være til Tjeneste. De forbausede Skilbvagter bevægede med den sædvanlige Regelmæssighed Baabnene for deres Anfører, da denne høfligt ledsagede den Ubekjendte til den yderste Portal, og udtryksfulde Blik mødte hverandre, da alle de, der havde været Vidner til Udsaldet af dette Besøg, søgde Oplysning i deres Miner, der vare dem nærmest.

Da Howe igjen tog sit Sæde ved Bordet, blev et nyt Forsøg gjort af Amiralen paa, at komme tilbage til denne Gjenstand, men der traf ham et saa koldt Blik, et saa stikkende, strengt Ord, at selv Havets sorgløse Son forglemde sit gode Lune over denne Strænghed.

Li og tyvende Kapitel.

Intet Krigsflag, ingen Minstreelsang forraade Marschen.

Scott.

Cæcilie lod Ratten noget rykke frem, førend hun forlod Tremontstræde, for at benytte sig af den Tilladelse til at forlade Staden, som hendes Meddelelse havde udvirket hende hos den engelske General. Men det var endnu ikke meget sildigt, da hun tog Afsked med Agnes, og, ledsaget af Meriton og den Ubekjendte, med hvem hun allerede flere Gange har viist sig paa disse Blade, gav sig paa Veien. I den nederste Deel af Staden, forlod hun sin Vogn, og naaede snart ad afsides, eensomme Stræder, Bredden af Vandet. Bærsterne vare forladte og stille. Den unge Bruud, der med sine egne lette og hurtige Skridt viisde Veien, ilede usorfærdet hen langs den raae Bred, indtil et vidt Bækken, mellem to af de sædvanlige Træpæle, der betegnede Kanten af Pladsen, standsede hendes Skridt. Her stod hun et Dieblif tvivlsraadig, som om hun var bange for at have taget feil, indtil man endelig saae et ungt Menneſte komme frem af Skyggen af et af de nærliggende Forraadshuse.

„Jeg frygter for at I er faret vild,“ — sagde han, da han var nogle Skridt borte fra dem, og blev

staaende, tydeligt nok for at betragte Selskabet nøiere;
— „Tor jeg spørge hvem eller hvad I søge?“

„En, der er sendt hid af Overgeneralen i et sær-
get Orde.“

„Jeg seer kun To;“ — svarede Kneften nglende;
— „Hvor er den Tredie?“

„Der henne kommer han,“ — sagde Cæcilie og pe-
gede paa Meriton, hvis Trin vare langt forsigtigere,
end hans Hærsbuds; — „Vi ere tre og Alle sammen.“

„Jeg beder tusind Gange om Forladelse,“ —
svarede det unge Menneske, slog Folderne af en Ma-
troeskappe, under hvilke han havde skjult sin Søuniferm,
tilbage, og tog paa samme Tid med megen Erbedig-
hed Hatten af; — „Min Ordre lød, Madame! paa
at bruge den største Forsigtighed, thi, som jeg hører,
sove Oprørerne kun lidt om Natten.“

„Det er et sorgeligt Syn, jeg forlader,“ — sva-
rede Cæcilie, — „og jo før I kan bringe os bort
herfra, desto mere ville vi være Eder forbundne.“

Ynglingen bukkede endnu engang ærbødigt og bad
hele Selskabet at følge efter. Iaa Minutter efter
bragde han dem til en Trappe, hvor en Baad, der
var beredt til at modtage dem, laa indhyllet af det
Mørke, den Gne af Væsterne kastede paa Bredden.

„Skynder Eder, Gutter!“ — raabte Ynglingen i
en bydende Tone; — „Bevæger Karerne saa sagte, som

om I maatte sjæle Eder bort fra Fienden. Hav den Gudhed, Madame! at stige ind, og De skal lande snart og sikkert paa den anden Bred, hvordan saa Oprørerne ville tage imod os."

Cæcilie og begge hendes ledsagere fulgde uden Mølen, hvorpaa Baaden gled ind i Strømmen med en Hurtighed, der lovede en hastig Opfyldelse af Skipperens Bønte. Den dybeste Stilhed herskede blandt vore natlige Eventyrere, og da de havde roet en kort Tid, begyndte Bruden at forglemme sin Stilling over at betragte Scenen.

Aftenen var allerede mildere, og blev, ifølge en af de pludselige Forandringer, der ere egne for hiint Klima, snart vindig og behagelig. Lyset af den fulde Maane faldt paa Staden og Havnen og gjorde de enkelte Gjenstande paa begge Steder synlige i en mild Klarhed. Krigsskibenes høie dunkle Masser hvilede mørkt paa Vandet, som slumrende Leviathanner, uden at et eneste Seil, eller en forbigliden Baad, deres egen undtagen, oplibede Udsigten over Havnen. Paa den anden Side havde Høiene, hvorpaa Staden laa, sig i et herligt Relief mod den klare Luft, og hist og her glimtede et Kirketårn i det blege Maanestein. Det Indre af Staden var saa roligt, som om dets Beboere laa i den dybeste Søvn, men bag ved Høiene i en Omkreds, der strakte sig fra Bærkerne paa Høiene ved Charlestown indtil Sundet,

der laa aabent for Baaden, viisde sig alle Spor af den vilde Krig. I nogle af de forrige Nætter havde Amerikanerne været mere end sædvanligt ivrige i at anvende deres Obelæggelser, men nu syntes de at vende deres Kræfter mod deres Fjender. Endnu staaende de Staden og rettede deres Ild mod de forskjellige Batterier, der, som vi allerede have beskrevet, langs den vestlige Kyst beskyttede Udgangene til Byen.

Cæcilies Drer havde i lang Tid vænnet sig til Baabenlarmen, men dette var den første Leilighed, hvorved hun blev Vidne til en natlig Kanonades op- høiede Rædsler. Hun slog Støret tilside, ryttede de sorte Løkker tilbage, og lyttede, lænet til Ranten af det lille Fartoi, til Larmen af Skytset, og betragtede de pludselige Lyn, der spottede Planeternes dunklere Glænde, med en dyb Opmærksomhed, der for Diebliffet indlullede hende i Forglemmelse. Folkene drev deres lille Baad affted med dæmpede Ræreslag, og deres Fart var saa sagte, at der gaves Dieblikke, da man kunde høre Skuddene rasle mellem de Ruiner, de foraarsagede.

„Det sætter mig i Forbauselse, Madame!“ — sagde Meriton; — „at saamange britiske Generaler og brave Adelsmænd, som der findes i Boston, forblive i en saa lille Stad, for at lade sig styde ihjel af en Haandsfuld Landmænd, medens der gives et London, Lionel Lincoln, 6 H. 4

der i dette velsignede Dieblis er stille og sikkert, som en Landsbykirkegaard ved Midnatstid."

Ved denne Afbrydelse slog Cæcilie Dinene op, og bemærkede hvorledes Unglingen med aforslitt Beundring stirrede paa hendes Ansigt. Hun rødmede, og efterat hun endnu engang havde skjult sine Ansigtstræk med Sløret, vendte hun sig taus bort fra Synet af Kampen.

"Rebellerne ere gavmilde med deres Krudt," — sagde Skipperen; — „deres Krydsere maae endnu have bortskapret et af vore Ammunitionsstibe, ellers vilde Hr. Washington, tænker jeg, ikke gøre saadan en Larm paa en Tid, da alle stikkelige Folk sove. Mener De ikke, Madame! at dersom Amiralen udrustede tre eller fire af vore sværeste Skibe og lod dem lægge sig i Kanalen bag ved Staden, vilde det være en kort Maade at betage Yankeeerne deres Vilofarelse paa."

"I Sandhed, Sir! jeg er saa lidt bekendt med Krigsfager," — svarede Cæcilie, og formildede sine ængstlige Ansigtstræk til et Smil, — „at min Menning, om jeg endogsaa vovede at have en, vilde være ganske uden Værdi."

"Ih, unge Mand!" — sagde Meriton; — „Rebellerne hentede en Gallion ud af Strømmen, for en eller to Dage siden, hvilket jeg selv kan bevidne, da jeg stod bag ved en stor Stabel Tagsteen, hvor jeg kunde see hvordan hele Sagen ret gik herligt for sig."

„En meget passende Plads for en, som I, uden Tvivl,“ — svarede Sømanden, uden at ville skjule sin Harm over denne uartige Ufbrydelse; — „veed De, Madame! hvad en Gallion er? Intet andet, end et lille Skib med nogle svære Kanoner, forsikkrer jeg Dem. Det vilde være noget ganske andet med en Fregat eller en Tobækker! Se blot hvilken Ting vort Skib er, Madame! — Jeg er vis paa, at saa smuk en Dame maa forstaae at beundre saa smukt et Skib. Det ligger derhenne næsten i lige Linie med den anden D.“

For at behage den ivrige Ungersvend, bøjede Cecilie sit Hoved til den Side, hvor han pegede hen, og fremstammede nogle Ord for at rose hans Smag. Men den utaalmobige Knøs havde nøie iagttaget Retningen af hendes Bine, og hun blev afbrudt af et Udraab, der tydeligt røbede hans Misfornøielse.

„Hvad! Hiin plumpe Mæsse der ligeoverfor Raskellet! Det er en hollandsk Prijs, en flute, og ældre, end min Bedstemoder, en god gammel Sjæl! Og det vilde ikke gjøre Forskjellen af en Piece, i hvilken Ende de satte deres Mast. En af mine Skolekammerater, Jack Willoughby, er om Bord paa den, og siger at de just kan gjøre sex Knuder med den, ja maafee syv i godt Veir og med gunstig Wind. Jack vil see at

komme bort fra den, naar han engang træffer Amira-
len i godt Lune, thi Grave og Willoughby boe tæt ved
hverandre i Staden, og han forstaaer, at gaae den
Gamle under Linene. Nei, nei, Madame! Jæck vilde
give alt til, at han kunde udspænde sin Hængeløse paa
vort Skib. Tillad et Dieblis — Han tog Cæcilies
Haand, men med tilstrækkelig Fiinhed, og pegede paa
det kjære Skib: —

„Der, Madame! Nu har De det! Det er det med
den skønne Kæling, med det vaiende Flag, og alle de
herlige Raaer. Er det ikke smukt, Madame? thi jeg
seer, at De nu endelig har faaet Die paa det, og sik-
kert kan De nu ikke ville see paa noget andet Skib i
Havnen.“

Cæcilie kunde ikke nægte hans veltalende Opsor-
bring sin Koes, endstjondt hun strax i næste Dieblis
ganske vilde have været ude af Stand til at stille den
saa meget beundrede Fregat fra det foragtede Trans-
portskib.

„Gi! Gi! Madame! Jeg troer sikkert at det vilde
behage dem, hvis De engang kastede et Blik paa dets
Forhold,“ — vedblev den begejstrede Koes; — „Stjondt
det ikke er halvt saa smukt paa sin brede Side, som
naar man kan see dets Agterspeil. Roer sagte og med
Kraft, Gutter! og bevæger Vandet let; disse Dankeer
have Drer saalange som Muulæflers, og nu komme vi

til Vandet. Denne Landen ved Dorchesternakke tvinger Eder til en lang Omvei til Cambridge, men det var ikke mueligt noget andet Sted at komme til Rebellerne, som De seer, uden at vi havde maattet løbe lige under deres Kanoner."

"Er det ikke forunderligt," — sagde Cæcilie, for at belønne Ynglingens Omhyggelighed for at more hende, med et Svar, — „at Kolonisterne, der betrænge Staden saa haardt paa den nordre og venstre Side, ganske og aldeles forsømme at angribe den fra Sydsiden, thi jeg troer, at de aldrig have besat Høien i Dorchester, og dog er den et af de nærmeste Punkter ved Boston."

"Det er intet Under" — svarede Ynglingen og rystede paa Hovedet med al en Veterans Skarpsindighed; — „det vilde hvidske dem et andet Bunkerhill i Ørerne, thi seer De, det er det samme paa denne Side af Staden, som Charletons Døde er paa den Anden. Sagte, Folk! Sagte!" — vedblev han og dæmpede Stemmen, da de nærmede sig til Bredden; — „desuden kunde et Batteri paa denne Høi kaste sine Rugler lige paa vort Dæk, hvilket den Gamle aldrig vilde tillade; det vilde enten have en regelmæssig Fægtning tilfølgende, eller Floden maatte strax romme sin Plads, og hvad vilde der da blive af Armeen! Nei! Nei! — Yankeeerne tør ikke vove saadan Noget for at fordrive

Stokfistten af deres Bugt. Læg Karerne ned, Folk! jeg vil fare langs hen med Kysten, for at see om ingen Jonathan affjoler sig i Bugten i Maaneskinnet."

De lydige Søfolk lode Arbeidet hvile, medens deres unge Anfører stod opreist i Baaden og rettede en lille Riggert mod Landingsstedet. Undersøgelsen gav et tilfredsstillende Resultat, og han befalede med sagte forsigtig Stemme Søfolkene at lægge til Land paa et Sted, hvor Skyggen af Høien vilde gjere det endnu mindre sandsynligt, at de kunde bemærkes.

Fra dette Dieblis blev der iagttaget den dybeste Tausched, medens Baaden hurtigt, men dog behørigt styret, lagde op til det forønskede Sted, hvor man herde den stryge hen paa Grunden, hvorved den lidt efter lidt tabde sin Bevægelse og tilsidst stod ganske stille. Man bragde strax Cæcilie i Land, hvorpaa Styrmanden fulgte hende, i det han med stor Eiegyldighed sprang fra Bord og traad hen for den Rejsende, fra hvilken han nu skulde tage Afsked.

"Jeg haaber kun, at de, som De nu vil træffe paa, ville vide at behandle Dem ligesaa godt som de, De nu forlader;" — sagde Ynglingen, traad nærmere og bød Cæcilie med en gammel Sømands Uttungenhed Haanden; — "Gud være med Dem Madame! Jeg har to smaa Søstre hjemme, næsten saa smukke, som De, og seer aldrig en Kvinde, der behøver Bistand, uden

at tænke paa de arme Piger, som jeg lod tilbage i Engeland! — Gud være med Dem endnu engang — jeg haaber, at naar vi sees igjen, vil De nærmere tage — ”

„J vil sandsynligviis ikke komme saasnart bort, som J tænker!“ — raabte en Mand, der sprang frem fra sit Skjul bag Klippen og gik hurtigt hen imod dem! — „Gjør J den ringeste Modstand, er J forloren!“

„Roer, Folk! Roer og bryder Ider ikke om mig!“ — skreg Ynglingen med en beundringsværdig Kandsnærværelse — „for Guds Skyld, redder Baaden, om det saa skal koste Ider Livet!“

Søfolkene adlod med sædvanlig Hurtighed, hvorpaa Ynglingen ilde efter dem med sin Alders Pethed, gjorde et fortvilet Spring, naaede Randen af Baaden og blev strax trukken op af Matroserne. Et Dusin bevæbnede Mænd havde imidlertid naaet Randen af Vandet, og da flere Geværer bleve rettede paa de Flygtende, raabte den, der først havde taalt:

„Intet Skud! Knosen er undgaact os og fortjener sin Lykke. Lad os bringe dem i Sikkerhed, der endnu ere her, men bliver et eneste Gevær affyret vælter det Opmærksomhed paa Floden og i Kastellet.“

Hans Kammerater, der handlede saa langsomt som Folk, der ikke ere visse paa at deres Forhold er rigt

tigt, træk villigt deres Geværer tilbage og i næste Dieblis fortsatte Baaden sin Vei til den saa meget beundrede Fregat og var allerede i en Afstand, der sikkert vilde have gjort deres Skyden uvirksom. Cæcilie havde i denne korte Tid næppe draget sin Aande, men da den pludselige Fare var forbi, lavede hun sig til at modtage sin Vagt med den suldkomne Tillid, som en amerikansk Kvinde sjældent undlader at sætte til sine Landsmænds Mildhed og Indsigter. Hele Hoben, der nu kom hen til hende, var klædt i Landsmændenes sædvanlige Dragt, der kun havde lidet Krigerist hos sig. De vare kun bevæbnede med Bøsser, som de førde paa en Maade, der viisde at de forstode at bruge dette Vaaben, skjøndt de ikke kjendte det ringeste til Soldatens Haandgreb. Men alle Meritons Nerver sittede, da han bemærkede, at denne uventede Vagt omgav deres lille Hob; heller ikke syntes den Ubekjendte, der ledsagede dem, ganske fri for Frygt. Bruden beholdt endnu sin Selvbeherstelse, enten styrket ved sit Forsæt eller ved sin større Tillid til det Folks Charakter, i hvis Hænder hun var faldet.

Da hele Hoben havde opstilt sig nogle saa Skridt fra dem, tog de Geværet ved Foden og stod som taalsmodige Tilskuere ved det følgende Forhør. Anførereren for Hoben, der kun adskilte sig fra sine Kammerater ved en grøn Kofarve paa Hatten, der, som Cæcilie

havde hert, var et Udmærkelsestegn, som de Subalterne bar blandt de amerikanske Tropper, taelde til hende i en rolig og fast Tone.

„Det er en ubehagelig Sag, at udsørge et Fruentimmer,“ — sagde han; — „og især en Kvinde af Eders Udvortes, men Pligten forlanger det. Hvad bringer Eder til dette affides liggende Sted i en Baad fra et kongeligt Skib, og paa en saa usædvanlig Tid om Natten?“

„Jeg kommer ikke for at stjule mit Besøg for noget Menneſkes Dø,“ — svarede Cecilie; — „thi mit første Ønske er at blive bragt for en Officier af Rang, som jeg vil meddele min Hensigt. Jeg kjender Mange, der ikke ville tage i Betænkning at troe mine Ord.“

„Ingen af os siger, at han sætter Mistillid til Eders Sanddrøghed; vi handle kun med Forsigtighed, forbi Omstændighederne fordrer det; — kan Meddelelsen ikke gøres mig; jeg elsker ikke min Pligt, naar den forårsager en Kvinde Uro.“

„Det er umueligt,“ — sagde Cecilie, og indhylede sig uvilkaarligt i Folderne af sin Raabe.

„J kommer i et meget uheldigt Diebtik,“ — sagde den Anden estertænkſom, — „jeg frygter for at J vil faae en meget urolig Nat. Efter Eders Udtale at dømme, holder jeg Eder for en Amerikanerinde?“

„Jeg er født under hine Tage, som I seer der paa den anden Halvø!“

„Da ere vi fra en og samme Stad,“ — svarede Officieren og traad tilbage, i det han forgjæves søgte at fæste et Blik paa hendes Ansigtstræk, som hun skjulde under Gløret. Dog vovede han ikke, at slaae Silkes dækket tilbage eller paa nogen Maade at yttre det ringeste Ønske, som han kunde troe, vilde fornærme Kjønnets fine Følelse; han vendte sig, da han saae sit Forsæt tilintetgjort bort og sagde: „Ogsaa jeg bliver fæd af at blive paa et Sted, hvor jeg kan see Røgen af mit eget Urneste, medens jeg veed, at Fremmede sidde omkring det.“

„Ingen ønsker ibrigere, end jeg, at det Dieblisk vilde komme, da enhver kunde nyde sin Eiendom i Fred og Ro.“

„Eder Parlamentet gjenkalde sine Love og Kongen sine Tropper tilbage,“ — sagde en af Folkene, — „og Tvisten vil paa en Gang være til Ende. Vi kjæmpe ikke fordi vi elske Blodsudgydelse!“

„Han vilde gjøre begge Dele, Ven, hvis en saa ubetydelig Persons Raad, som jeg, havde nogen Vægt hos hans kongelige Højhed.“

„Jeg troer ikke, at der er nogen stor Forskiel mellem en Konge og enhver Anden, naar Djævelen først har taget Hjertet i Besiddelse!“ — raabte en Anden

af Hoben barst; — „Jeg troer, at den Onde er ligesaa farlig for en Konge, som for en Staldkarl!“

„Hvad jeg endog kan tænke om hans Ministres Forhold,“ — sagde Cecilie koldt; — „taler jeg dog ikke gjerne om min Fyrstes personlige Egenheder.“

„O, jeg vilde ikke fornærme, skjøndt en Mand gjerne udtaler Sandheden, naar den ligger ham paa Tungen,“ — svarede Soldaten. Efter denne plumpe Undskyldning vendte han sig taus bort, som naar man er tilfreds med det, man selv har gjort.

Imidlertid havde Anføreren talt affides med to eller tre af sine Folk; han traad nu igjen til, og frembragde deres forenede Viltsdom.

„I ethvert Tilfælde har jeg besluttet,“ — sagde han, og taelde for sin Rangs Skyld i første Person, endskjøndt han havde forandret sin egen Mening efter hans Raadgiveres Villie; — „at sende Eder til den nærmeste Overofficier for at blive forhørt; to af mine Folk skulde vise Eder Veien. De kjende begge Eggen, og man behøver ikke at frygte for at de skulde fare vild.“

Cecilie neiede og erklærede, at det var hendes Ønske at gaae.

Officieren raadslog endnu engang med de to Førere, og Enden blev, at han gav den øvrige Deel af sit Detachement Ordre til at holde sig færdig til at af-

marschere. Førend de stilledes ad traad en af Weibserne, eller, rettere sagt, Bagterne hen til Meriton, og sagde med en Betænkksomhed, som man let kunde holde for Tvivl:

„Da vi kun ville blive To imod To, Ven! vil det maaskee være godt at see hvad I har skjult hos Eder, thi dette vil afsønde alle haarde Ord og Banstæligheder for Fremtiden. I indseer formodentlig det Billige heri og vil, tænker jeg, ikke modsætte Eder.“

„Aldeles ikke! Aldeles ikke!“ — svarede den sitrende Tjener, og trak uden at nøle et Dieblis sin Pung frem; — „den er ikke tung, men hvad der er i den, er af det bedste engelske Guld, der vist agtes høit iblandt Eder, da I ikke see andet en Rebelpapir.“

„Hvor høit vi end satte det, ville vi dog ikke røre det;“ — svarede Soldaten med kold Foragt; — „det er Baaben, jeg vil see efter, og ikke efter Penge.“

„Men da jeg ulukkeligviis ingen Baaben har, gjorde I vel bedre I at tage mine Penge? Det er ti gode Guineer, forsikkrer jeg Eder, og ingen let iblandt dem, paa Tre og Samvittighed! Og saa nogle Sølvpenge!“

„Kom, Allen!“ — sagde den anden Soldat leende; — „Der ligger ingen Sag paa om denne Herre har Baaben, eller ikke, tænker jeg. Hans Kammerat her, der bedre synes at vide, hvordan han er faren, har

aldeles ingen; og for Een af To troer jeg gjerne den Anden."

"Jeg forsikkrer Eder," — sagde Cæcilie! — "at vor Hensigt er fredelig, og at den slet ikke vil gjøre Eders Tjeneste vanskelig."

Folkene hørde med megen Erbødighed paa hendes milde Stemmes alvorlige Toner, og strax derpaa skildes begge Partier ad, hvorpaa hvert gik sin Vej. Medens Hovedkorpsen steg op ad Høien, tog Cæcilies Ledsagere end Retning, der førte dem omkring ved Foden af Bjerget. Deres Vej gik hen imod den nederste Landtunge, der forbinder Høiene med det høiliggende Land, og deres Skridt var travle og hurtige. Cæcilie blev ofte adspurgt om hun kunde udholde at gaae saa stærkt, og man tilbød ofte, at indrette Marschen efter hendes Ønsker. I enhver Henseende blev hun ganske ubevogtet af sine Ledsagere, der dog skjænkede de to Mandspersoner den største Opmærksomhed, i det hver af Soldaterne holdt sig til en af dem, og iagttog ham bestandigt med et ængstligt, aarvaagent Blik.

"Det lader til, at I fryser, Ven!" — sagde Allen til Meriton; — "Skøndt jeg anseer Ratten for meget behagelig først i Marte."

"Ja, jeg er sandelig ret gjennemisnet" — svarede Tjenaren med en Gysen, der skulde stadsfæste hans Udsagn; — "Det er et ganske besynderligt Klima her i

Amerika, især om Natten; jeg har virkelig aldrig følt en saadan Bængstelse her foran ved Struben, saalænge jeg kan huske, det forsikrer jeg Eder."

"Der har I et Halsklæde endnu," — sagde Soldaten, trak sit Pommelørklæde op og rakte ham det; — "bind det om Eders Hals, thi det gjør mig ondt, at høre Eders Tænder klappre."

"Jeg takker, Sir! Jeg takker tusinde Gange;" — sagde Meriton, og fik igjen sin Pung frem med en instinktagtig Færdighed; — "Hvad koster det?"

Manden spidsede Ører, holdt sit Gevær mindre forsigtigt, end før, og nærmede sig venligt til Fangeren, i det han svarede:

"Jeg tænkte ikke at sælge den Ting, men behøver I den, vil jeg just ikke være dyr."

"Vil I have en Guinee eller To, Hr. Rebel!" — spurgte Meriton, hvis Forstand Angsten ganske havde forvirret.

"Jeg hedder Allen, Ven! og vi holde af et høfligt Sprog her i Baien," — sagde Soldaten; —

"To Guineer for et Pommelørklæde! Det kunde ikke falde mig ind at bedrage en Mand saaledes."

"Hvor meget da? En halv Guinee, eller fire halve Kroner?"

"Jeg tænkte slet ikke paa at skille mig ved Lørklædet, da jeg drog hjemme fra; — det er ganske nyt,

som I kan see, naar I holder det imod Maanen; — desuden veed I, er der nu ingen Handel og disse Sager ere kostbare. Nu, hvis I vil kjøbe det, vil jeg ikke være saa nøiiseende; I kan tage det for de to Kroner.

Meriton stak ham uden Nølen Pengene i Haanden, og Soldaten puttede dem i Lommen, fuldkommen tilfreds med Handelen og med sig selv, da han havde solgt sit Tørklæde med en reen Profit af tre hundrede Procent. Han tog snart Beiligheden vaer til at hvidste til sin Kammerat, at han efter sin Mening havde gjort en god Handel, og da de saaledes havde lagt Hovederne sammen, vare de enige i, at Handelen slet ikke var vindig. Paa den anden Side var Meriton, der ligesaa godt kjendte Forskjellen mellem Værdien af Bomuld og Silke, som hans amerikanske Beshytter, ligesaa tilfreds med Handelen, skjøndt hans Tilfredshed hidrørde fra en ganske anden Grund. Ved tidlig Aane var den Tro bleven vibragt ham, at enhver Høflighed, ligesom efter Sir Robert Walpole enhver Patriotisme, har sin Priis, og hans Angst havde gjort ham lidt ubekymret i Henseende til Betalingen. Han troede, at han nu havde en lovlig Fordring paa sine Bevogteres Beshyttelse og hans Frygt forvandlede sig lidt efter lidt til Sikkerhed under denne formildende Indflydelse.

Medens denne tilfredsstillende Handel blev affuttet

og hver af Parterne blev sat i retmæssig Besiddelse af sin Eiendom, naaede De det lavere Land, som vi allerede have omtælt under Navn af Landtungen. Pludseligt stod Bagten stille, og bøende sig forover, syntes de i en eftertænkfuld Stilling at lytte opmærksomt efter en sagte, fjærrn Larm, der af og til lod sig høre i Mellemrummene mellem Kanonaden.

„De komme!“ — sagde den En til den Anden; — „Skulle vi gaa videre, eller bide til de ere forbi?“

Spørgsmaalet blev besvaret med en Hvidsten, og efter en kort Raadslagning besluttede de at gaa videre.

Cæcilies Opmærksomhed var bleven vakt ved denne Samtale, saavelsom ved de saa Ord, der vare undslupne hendes Ledsgere; og for første Gang blev hun betagen af nogen Angstlighed for hvad man havde i Sinde med hende. Bessælet af Vigtigheden af sit Grinde anvendte den unge Bruud nu alt for at opdage den ringeste Omstændighed, som hun kunde benytte. Hun traad saa sagte paa det viæne Græs, at hendes Skridt ikke kunde høres, og mere end een Gang vilde hun bede de Andre om at følge hendes Exempel, for at de ikke skulde udsætte sig for et uventet Oversald. Endelig blev hendes Tvivl løst, skjøndt hendes Forbauselse endnu blev formæret, da hun tydeligt hørte den hule Larm af Hjul, der rullede hen over den fræne Jord, som om utallige knagende Vogne langsomt nærmede sig

I næste Dieblig blev hendes Drer understøttede af hendes Seeorganer, og ved Hjælp af Maanen blev hendes Dvivel, om just ikke hendes Bekymring aldeles hævet.

Hendes Bevogtere besluttede nu at forandre deres Plan og trak sig med deres Fanger tilbage i Skyggen af et Gbletræ, der stod paa Landtungen og kun var nogle faa Skridt borte fra den Kjørebai, som Vognen fulgde. I denne Stilling forblev de i nogle Minuter opmærksomme Tilskuere af det, der foregik.

„Vore Folk have vækket de Britiske ved deres Ild;“ — sagde en af Vagten; — „og alle deres Dine ere rettede paa Batterierne.“

„Ja, det er godt som det er,“ — svarede hans Kammerat; — „men dersom den gamle Metal-Congress-Mørser ikke var revnet igaar, vilde den have gjort en ganske anden Larm. Har I seet den gamle Congress?“

„Jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har seet den, men over halvtredstindstyve Gange har jeg seet Bomberne; og nogle frøgtelige Tingester er det, især i en mørk Nat, — men tys! der kommer de!“

En stor Hob Mennesker nærmede sig nu, og gik hastigt forbi i den dybeste Taushed, langs med Foden af Hoiene, hen ad Kysten af Halvøen. De fleste af Hoben vare næsten klædte og bevæbnede ligesom de, der havde taget dem til Fange. Een eller To, der reed,

og viisde sig i Uniform, røbede, at nogle Officierer af høiere Rang vare tilstede. Strax efter Soldaterafdelingen kom et stort Antal Karrer, der toge deres Retning lige mod den nærliggende Høi. Efter disse kom et andet og talrigere Troppekorps, der fulgte efter Bognene, og det Hele bevægede sig fremad i den dybeste Stilhed med en Iver, som om de vare i Færd med et meget vigtigt Foretagende. Bag efter det Hele kom der igjen en Mængde Bogne, der sukkede under Vægten af store Høbundter og andre Krigsfornödenheder. Førend denne sidste Afdeling forlod det høiere Land, blev et stort Antal fastpakkede Bundter kastede paa Jorden, og med en næsten magist Hurtighed ordnede paa en Maade, at de dannede et Slags let Brystværn over den lavere Grund, der ellers næsten var heelt udsat for Ilden fra de Kongelige Batterier, en Omstændighed, der, som man hørde, havde været Uarsagen til Uheldet ved Breeds i forrige Sommer.

Blandt de sidste af dem, der drog over Landtungen, var en Officier til Hest, hvis Hinde faldt paa Gruppen, der som ledige Tilskuere stod under Træet. I det han gjorde dem, der omgav ham, opmærksomme paa dem, red han nærmere, og i det han boiede sig frem i Sædlen, for at betragte dem nøiere, sagde han:

„Hvad er det? En Kvinde og to Mænd bevogtede af Soldater? Have vi da endnu flere Spioner iblandt

os? — Hugger Træet om Kammerader! vi behøve det, og lad Maaneskinnet falde paa dem!”

Næppe var denne Befaling given, sørend den ogsaa var udført, og Træet blev fældet med en Hurtighed, der vilde have forekommet enhver Anden, end en Amerikaner, utrolig. Cæcilie traad ud under de overhængende Grene, og fremviesde, i det Maaneskinnet belysede hende, en fornem Dames Skikkelse og Paaklædning.

„Det maa være en Feiltagelse” — vedblev Officieren; — „Hvorfor bliver denne Dame saaledes bevogtet?”

En af Soldaterne forklarede ham med saa Ord hvorledes hun var bleven tagen til Fange, og erholdt derfor af ham Anvisning paa en ny Wei, som de skulde følge. Officieren til Hest gav sin Ganger Sporerne og reed bort, for at opfylde sine vigtigere Pligter, endstjøndt han af og til saae tilbage saalænge det svage Lys gjorde ham det mueligt, at skimte hendes Ansigtstræk og Skikkelse.

„Det er raadeligt, at vende os mod Hoiene,” — sagde Soldaten, — „hvor vi kunne finde Overgenenalen.”

„Hvorhen I ville,” — svarede Cæcilie, forvirret af den Virksomhed og den Larm, der fandt Sted for hendes Dine; — „og hvad I ville, naar vi blot kunne gjøre Ende paa denne bængstigende Nølen.”

Nogle faa Minutter efter naaede de den Nærmeste af de to Høie, hvor de just bleve staaende hos en Hov Arbeidere, medens en af Soldaterne gik hen at opsoge Befalingsmanden. Fra det Punkt, hvor de nu stod, havde Cécile en frie Udsigt over Havnen, Staden og en stor Deel af det omliggende Land. Skibene hvilede tungt paa Vandet, og hun tænkte paa den unge Sømand, hvorledes han nu slumrede tryk i sin Hængesøie ombord i Fregatten, hvis smækkre, gængende Takkelværk hørvede sig i Luften i saa skjønne, symmetriske Linier. Intet Tegn til Varm hørdes fra Staden, men tværtimod forsvandt Lysene lidt efter lidt, endskiøndt den svære Kanonade endnu tonede paa Vestsiden af Halvøen, og det var sandsynligt, at Howe og hans Staldbrodre endnu fortsatte deres Gæstebud, i den samme Sikkerhed, i hvilken Cécilie for to korte Timer siden havde forladt dem. Medens Alt i det Fjerne, med Undtagelse af Batteriet, syntes stille og hensjunken i Slummer, var Alt i Nærheden fuldt af Liv og Virksomhed. Jordhøbe hørvede sig allerede paa Spidsen af Heiene; Arbeidere fyldte Kurve med Jord og Sand. Fastener bleve, eftersom man brugde dem, førte fra et Sted til et Andet, og dog blev Stilheden kun afbrudt af den bestandige Brug af Hakkemaskinen, af en huul, alvorlig Mumlen og af Grenenes Raslen, naar de nærliggende Frugthavers Stoltthed faldt til Jorden. Det Nye ved dette Optrin

betog Cæcilie hendes Angst og mange Minutter svandt uformærket hen. Halvtredsindestyve Gange nærmede der sig enkelte Hobe af Arbeidere, de standsede for at betragte hendes milde, talende Træk, som det rolige Maanestjn gjorde endnu blidere og gik derpaa taus videre, for med ny Flid at erstatte den korte Tid, de havde røvet fra deres Pligt. Endelig kom Manden tilbage og meldte at Generalen, der kommanderede paa Høiene, vilde komme. Denne var en Soldat af Middelalder, af en rolig og sat Høihing, simpelt klædt for en saadan Heilighed, og uden noget andet Kjendemerke paa sin Rang, end en Skarlagensskofarke, som han bar paa en af den Tids store, militaire Hatte.

„J træffer os midt i vort Arbeide,“ — bemærkede han venligt, da han kom nærmere, — „og vil tilgive, at jeg har maattet opholde Eder. Der er blevet berettet mig, at J har forladt Staden i Aften.“

„For en Time siden.“

„Og Hovve — drømmer han om den Maade, hvorpaa vi maaskee ville underholde ham i Morgen?“

„Det vilde være Affectation,“ sagde Cæcilie bekræftende; — „dersom jeg vilde vægre mig ved, at besvare Spørgsmaal, der angaae den kongelige Overgenerals Hensigter; og dog vil J tillade mig at sige, at jeg i min nærværende Stilling kunde ønske endog at være befriet fra den Umage at tilstaae min Ubidenhed.“

„Jeg erkjender min Feil,” — svarede Officieren uden Nølen. Efter en kort Pause, hvori han syntes at tænke efter, vedblev han: „Det er ingen sædvanlig Nat, min Frøken! og det er min Pligt at bringe Eder til den General, der kommanderer denne Fløi af Armeen. Han kunde maaskee ansee det for nødvendigt, at melde Eders Unholdelse til Overgeneralen.”

„Ham er det, jeg søger og meget gjerne vilde træffe.”

Han bukkede og gav en af sine Undergivne i Hast sine Ordre, derpaa gik han bort og tabde sig i den travle Hob, der i bestandig Virksomhed gik frem og tilbage om Toppen af Høien. Cæcilie nølede et Dieblis, efterat hendes nye Veiviser havde erklæret sin Beredvilighed til at gaae, for at kaste endnu et Blik paa Søens og Bugtens rolige Glæde, paa Stadens fjerne, omtaagede Taarne, paa de dunkle Gjenstande, der vare bestjæftigede om de nærliggende Høie, ganske som paa de omkring hende; derpaa lod hun sit Stør falde, og indsvøbende sig i sin Raabe, steg hun med Ungdommens Slib og elastiske Skridt ned af Høiene.

Credibte Kapitel.

Rebellernes Skove, Rebellernes Enge,
 Smukt med Rebellernes Trær;
 Den fjerne Skov, og Floder og Høie
 Gjenslang af Rebellernes Skrig.

Den uhyre hvide Kofarbe, der bedækkede næsten den ene Side af hendes nuværende Fjers lille Hat, var det eneste Tegn, der røbede Cæcilie, at hun nu var overgivet til en Mandes Omhu, der blandt dem, der kjæmpede for Kolonisternes Rettigheder, havde en Kapitains Rang. Ingen anden Deel af hans Klædedragt var militairisk, endstjondt en lige Kaarde der efter dens Solv=Indlægning og Størrelse at domme, sandsynligviis var bleven baaren af en af hans Fjersfædre i Koloniernes tidligere Krige, hang ved hans Person. Den nærværende Bærers Charakter var dog langt bortfjærnet fra det krigeriske Væsen, som et saadant Vaaben kunde antyde, thi han anvendte den yderste Omhu og Opmærksomhed paa alle sine Fangers Skridt. Ved Foden af Høien blev en Bogn, der vendte tilbage fra Høien, tagen i Beslag af den halvmilitaire Herre, og efter de korte, nødvendige Forberedelser fandt Cæcilie et Sæde paa en haard Bænk paa Siden af Kjøre=

toiet, medens begge hendes Ledfagere og de to Soldater leirede sig paa Bunden, i en mere fortrolig Nærhed. I Begyndelsen gik Rejsen kun langsomt og med Besværlighed, da tilbagevendende Karrer i hundredevis spærrede Veien for dem; men da de engang vare forbi de plumpe Dyr, der trak dem, tog de Veien til Roxbury med desto større Hurtighed. Saalænge de maatte vinde sig igjennem den, som det syntes, uendelige Række af Bogne, henvendte Officieren sin hele Opmærksomhed paa denne vigtige, vanskelige Manøvre, men da deres ubequemme Fartøi, som man kunde sige, seilede smukt med gunstig Vind, vilde han ikke forsømme den Tjeneste, som smukke Damer siden utænkelige Tider have i Rødstilfælde haft en Ret til at fordrø af Folk af hans Stand.

„Spær nu ikke Svøben!“ — sagde han til Rudsten, i det Dieblis de vare blevene befriede fra Trængselen, — „Kjør til, til Vre for enhver Hestehov og til Skjændsel for alt Hornqvæg. Det Dyr der, paa den Side, maa være en Tory, at dømme efter dets Gang og Gjenstridighed i at anstrænge sig for det almindelige Bedste. Du maa ogsaa behandle det derefter, Ven! og Du skal til Belønning faae et godt, sundt Whigmaaltid, naar vi gjøre Holdt. I har tilbragt Vinteren i Boston, Madame!“

Cæcilie nikkede taus.

„Den kongelige Armee vil uden tvivl gjøre en bedre Figur i en Dances Wine, end Koloniernes Tropper. Endskjøndt der dog er nogle iblandt os, der ikke bør ansees for ganske uersfaren i Krigskunsten og have et vist krigeriskt Udseende,” — foiede han til; — „I have Baller og Fester uden Tal, Madame! som Herrerne i Kongens Tjeneste give Eder. Ikke sandt?”

„Jeg troer, at der gives saa saa letfindige Gemytter blandt Qvinderne i Boston, at de ville tage Deel i deres Fornøielser.”

„Gud velsigne dem derfor!” — raabde hendes Bedfager; — „Min Tro! hvert Skud, som vi rette mod Staden, er som om vi skulde tappe Blodet ud af vore egne Arter. Jeg tænker, at de kongelige Officerer siden den lille Affaire ved Charletowns Rakke, ikke ville ansee Kolonisterne for saa ganske ubetydelige.”

„Ingen, der har taget Deel i Begivenhederne paa hiin Stjæbnesvangre Dag, vil saa let glemme det Indtryk, de gjorde paa ham.”

Den unge Amerikaner lagde alt for noie Mærke til den melankolske Pathos i Cæcilies Stemme, til ikke at troe, at han i sin ærlige Triumph imod sin Willie havde oprippet et Saar, som Tiden endnu ikke havde lægt. De kjørde efter dette ulykkelige Forsøg fra hans

Side paa at underholde hende, i en dyb Taushed; heller ikke taelde han førend en Trampen af Heste trængde igjennem Aftenluften uden at være ledsaget af Larmen af Vogne. Da Veien boiede sig traf de paa en lille Trop Officierer, der med bevinget Hurtighed reed til det Sted, de nylig havde forladt. Anføreren for denne Trop reed nærmere, saasnart han saa Vognen, der ogsaa strax holdt stille, for at komme hans Ønske imøde.

Der laa meget i denne Herres høie, men lette Maneer, der bevægede Cecilie til at agte paa hans Bemærkninger med større Opmærksomhed, end ellers. Hans Klædebragt var hverken borgerlig eller militairisk, kjøndt hans Holdning havde meget af en Soldats. Da han kom nær til Vognen, sprang tre eller fire Hunde op paa ham, eller løb ganske fortrolige mellem Benene paa hans ædle Ganger, som det lod uden at bryde sig om den Utaalmødighed, hvormed deres besværlige Fortrolighed blev vliift tilbage.

„En smuk Krigstugt, for — —!“ — raabte dette besynderlige Exemplar af en Kolonistansfører; — „Jeg troer endogsaa, I Herrer! at I kommer fra Høiene ved Dorchester? Og efterat I har gaaet den hele Wei fra Veiren herhid til Fods, har I i Sinde at forsøge Fortræffeligheden af en Vogn med fire Hjul over den samme Grund, for at fortsætte Eders Flugt.“

Den unge Mand stod nu op og tog med paafaldende Udfrygt sin Hat af, i det han svarede:

„Vi komme fra Hoiene, Sir! Det er sandt, men vi maae see vor Fiende, førend vi vige!”

„En hvid Kofarde! Da I har en saadan Rang, Sir! tænker jeg, at I er bemyndiget til et saadant Skridt! bort Juno! — bort Kjøter!”

„Denne Dame blev for en Time siden sat i Land fra Staden af en kongelig Baad, Sir! og jeg har Befaling til at bringe hende i Sikkerhed hos Generalen paa den venstre Fløi.”

„En Dame!” — Gjentog den Anden med et besynderligt Estertryk, og streg sig langsomt med Haanden over sit udmærkede, fremstaaende Orneprofil; — „Naar en Dame er med, maa der sees paa Magelighed. — Vil Du ned, Juno!” — Han vendte sig en Smule tilside, til sin nærmeste Adjutant, og sagde derpaa med en Stemme, der kun blev forstaaelig ved hans Gebærder; — „En af Howes Snepper, udsendt som det nyeste Beviis paa den kongelige Betsedenhed! I et saadant Tilfælde, Sir! har I fuldkommen Ret i at tage Heste. Jeg undrer mig kun over, hvorfor I ikke har tilegnet Eder Sex, istedetfor To! — Men hvordan komme vi videre i disse Forhugninger! — Ned, Kanaille, ned! Du skalde gaae til Høffet, Juno! og

lægge an paa hans Majestæts Ministre, hvor dit Hylf-
keri kunde skaffe Dig et Baand! — Hvor komme vi
videre i disse Forhugninger?"

"Vi have en stor Grund, Sir! og da de kongelige
Troppers Opmærksomhed er henvendt paa vore Batterier,
opføre vi et Brystværn, førend Dagen forraader hvad
vi have for."

"Ah! At grave forstaae vi, om ikke andet! —
Miss Juno, hun bringer sit Liv i Fare, sit kostbare
Liv! — Dog hun vil, velan da!" — Medens han
endnu taelde, træk den utaalmelige Anfører en Pistol
op af Hylstret; og trykte den to Gange af efter Hun-
den, der med sorgløs Glæde betragtede ham. Værgelig
over sig selv, sit Baaben og Dyret, vendte han sig til
sine ledsagere og sagde med bittert Overlæg: "Mine
Herrer, dersom en af Eder tilintetgjør dette Dyr, lo-
ver jeg ham en høj Plads i min næste Beretning til
Congressen for denne Tjeneste."

En Djener kaldte Hunden tilside og reddede sand-
synligt saaledes den i Unnaade faldne Yndlings Liv.

Officieren vendte sig nu til Selskabet, som han
havde opholdt, med en værdig Mine, der viisde, at han
igjen var blevet Herre over sig selv, og sagde:

"Tilgiv denne Forsinkelse, Sir! Jeg vil ikke op-
holde Eder længere; der kan gives alvorligt Arbejde

paa Høiene førend Morgenens kommer, og I vil uden tvivl ønske at være tilstede derved." — Han bukkede med megen Rolighed og Høflighed, og begge Partier drog langsomt videre, da den Anden, ligesom om han angreb sin Medbladenhed, vendte sig i Sadelen, og i den ham egne sarkastiske Tone raabde: „Kapitain! Jeg beder Eder, hav særdeles Omsorg for Damen!”

Da han havde sagt dette, gav han Hesten af Sporerne og galopperede, ledsaget af sit Følge, afsted paa den samme vilde Maade.

Cæcilie havde hørt hvert Ord, der i denne korte Samtale var bleven væxlet mellem de To, og blev under Løbet af Samtalen meget urolig. Da de havde forladt hverandre, spurgde hun med et dybt Suk og i en Tone, der røbede hendes Angst:

„Og det var Washington?”

„Han!” — raabde hendes Bedfager; — „Nei! nei! det var en ganske Anden. Det er den store engelske Officier, som Congressen har gjort til General i vor Armee. Man troer, at han er ligesaa stor i Felten som rae i Besøgværelset; — ja, jeg vil vel tilstaae det, skøndt jeg aldrig har kunnet begribe ham; han er saa stolt, saa spodst og dog en stor Ven af Friheden.”

Cæcilie overlod det til Officieren, at forene den tilsyneladende Modsigelse i hans Foresattes Character,

saa godt han kunde, og føelde sig meget lettet, da hun hørde, at han ikke var en Mand, der kunde have nogen Indflydelse paa hendes Skjæbne. Foermanden syntes nu bekymret for at indhente den Tid, man havde spildt, og skyndte paa sine Heste det bedste han kunde. Det Øvrige af deres korte Reise til i Nærheden af Roxbury tilbragde de i Tausshed. Da Kanonen endnu bestandigt blev fortsat med lige Hæftighed fra begge Sider, vilde man have bovet for meget, ved i lige Linie at udsætte sig for den fjendtlige Ild. Den unge Mand opsoegde derfor et sikkert Sted paa den ujævne Jord i Rabolauget, hvor han kunde forlade hende, der var sat under hans Beskyttelse, i Sikkerhed, og gik selv til det Punkt, hvor han kunde vente at finde den Officier, han skulde opsoge. I den korte Tid, han var borte, forblev Cæcilie i Vognen og var et forkrækket Vidne til den nære Kamp.

Amerikanerne havde Ratten isorveien sprængt deres eneste Mørser af nogen Størelse, men deres Kanoner brugde de med uforstyrret Iver, ikke alene ligeoverfor de britiske Forskandsninger, men ogsaa paa det lave Land, over Badstederne i Charlescanalen. For at besvare dette Angreb underholdt Batterierne paa Vestsiden af Staden en bestandig Ild, medens de paa Østsiden vedbleve at slumre, fuldkommen ubekjendte med den kommende Fare.

Da Officieren kom tilbage, fortalte han, at han ikke ganske havde søgt forgjæves, og at det var befalet ham at føre Cæcilie til den amerikanske Overbefalingsmand. Denne nye Anordning gjorde det nødvendigt, at drage endnu nogle Mile længere bort, og da Ynglingen begyndte at betragte denne sin nye Pligt med nogen Utaalmodighed, var han ikke for at nøle længere. Veien var fuld af Krumninger og sletter, Banen var god og Foermanden ivrig. Følgelig gik de en halv Time efter over Floden, og Cæcilie befandt sig efter en saa lang Traværelse endnu engang i Nærheden af Færdommens gamle Sæde.

Den lille By fremblevde, skjøndt den var i Benrens Hænder, de paalideligste Beviser paa at en Afdeling af Hæren var i Nærheden. Universitæts-Bygningerne vare opfyldte med Tropper og Dørene til de forskjellige Kæbøuse propfulde af larmende Soldater, der havde forsamlet sig for at svire og sværme. Officieren holdt uden for et af de Roligste af disse Tilflugtssteder for de Tænkøse og Læde, og erklærede, at han havde i Sinde at anbringe Cæcilie her, indtil han havde erfaret den amerikanske Overansørers Billie. Cæcilie hørde hans Anordninger med lidet Bifald, men gav efter for Omstændighederne og steg, uden Modsigelse ud, da Vognen holdt. Med begge sine ledsagere bag efter sig

og Officieren foran, gik hun gennem de larmende Hobe, ikke alene uden at blive fornærmet, men ogsaa uden Besværlighed. De forskjellige Skrigere i Trængslen, og der var mange af dem, dæmpede deres vilde Stemmer, da hun nærmede sig, gjorde Plads af Verbødighed for hendes Kjen, og lode hende træde ind, uden at gjøre saa meget som en Bemærkning, skjøndt en sagte, nysgjærrig Mumlen fulgte hende lige til Dørtærsklen. Kun et pludseligt Udraab af Beundring over hendes yndige Bevægelser blev hørt, og, hvor forunderligt det end maa synes, hendes Fedsager troede at maatte undskyldte denne Raahed, i det han tilhviskede hende, at det kom fra en af de sydlige Landmænds Læber, der dannede et Corps, der udmærkede sig ligesaa meget ved sin Duelighed og Tapperhed, som ved sin Mangel paa Høflighed.

Det Indre af Bertshuset frembød et Syn, der var meget forskjælligt fra det Ydre. Den ærbare Handelsmand, der boede der, havde for saavidt givet efter for Tidens Trang, at han for nogen Tid valgte denne Haandtering, men ved et Slags stiltiende Overeenskomst med Mængden udenfor havde han bibeholdt meget af sine forrige huuslige Indretninger, og leverede derfor Mængden den nødvendige Drik udenfor. Dog var han bleven nødt til, ganske at overlade et Værelse til

Publikums Brug, og i det blev Cæcilie og hendes Vedsager ført, ganske som om det var noget, der forstod sig af sig selv, og ikke fordrede den ringeste Undskyldning for Værelsets Bestaffenhed.

Der kunde være omtrent et Dusin Mennesker i Gæstestuen; nogle af dem sad roligt foran en stor Ild, og blandt dem befandt der sig en eller to Qvinder; Andre gik omkring, og endnu Andre havde fordeelt sig paa Stolene, eftersom Tilfælde eller Tilboielighed vilde det. En lille Bevægelse opstod der, da Cæcilie traad ind; men den lagde sig snart igjen, endstjøndt hendes kostbare Raabe af fint Klæde og hendes Silkeslør ikke manglede, at tiltrække sig Qvindernes Opmærksomhed, hvorved de yttrede en mere raa Forbauselse, end hun selv under sit forovne Eventyr i Nat havde erfaret, endog hos det andet Kjø. Hun tog det Gæde, der blev tilbudt hende, ved Arnestedet, hvorpaa der brændte en klar, behagelig Ild, der udbredte alt det Lys, der var i Stuen, og lovede sig til med Taalmodighed at opbebie sin Vedsagers Tilbagekomst, der strax var gaaet til den amerikanste Generals Bolig i Rabolauget.

„Det er en slem Tid til at reise i for qvindelige, skrøbelige Legemer!“ — sagde en middelaldbrende Qvinde ved Siden af hende, der var beskæftiget med at strikke, endstjøndt ogsaa hendes Klædedragt røbede, at hun var

en Rejsende; — „I Sandhed, hvis jeg havde tænkt, at der var saadan en Varm her, havde jeg ikke forladt Connecticut, skjøndt mit eneste Barn er her i Veiren.“

„For en Moder maa det sandelig være en stor Smerte,“ — sagde Cæcilie, — „naar hun hører Kampens Varm og veed, at hendes Børn tage Deel i den.“

„Ja, Royal er forpligtet til at tjene i sex Maanedes der og maa blive til Kongens Tropper beslutte sig til at opgive Staden.“

„Eders Barn“ — sagde en vranten Landmand, der sad i en Krog ligeoverfor Ilden, — „har efter mine Tanker et meget upaasende Navn for en, der kjæmper mod Kronen.“

„Åh, han blev kaldt saaledes, førend Kongen bar sine sorte Støvler *, og hvad man engang er bleven høitideligt kaldt i Daaben, maa man siden efter ikke forandre. Det var Tvillinger, og saa kaldte jeg den Ene Prince og den Anden Royal, thi de blev fødte den Dag, da hans Majestæt blev myndig. Det var, som I veed, førend hans Hjerte vendte sig, og paa en Tid, da Folket i Baien ikke elskede ham stort mindre, end hans eget Kjød og Blod.“

* His scottish Boot, en Hentydning til Ministeren Bute.

„Sh, Goody!“ — sagde Landmanden, smilte godmodigt, stod op og bød hende til Tegn paa sit Venskab en Priis ægte Skotsk, medens han udlod sig saa frit angaaende hendes huuslige Anliggender: „I havde altsaa i Eders egen Familie en Arving til Thronen; den kongelige Prinds, siger de, kommer strax efter Kongen, og efter Eders egen Fortælling er en af dem i det mindste en dygtig Knos, der ikke saa let vil sælge sin Arvedeel for en Ret! Hvis jeg har forstaaet eder rigtigt, er Royal i Tjenesten her?“

„Han er i dette vilsignede Dieblis i en af Forstandseringerne foran den Bostonner Snævring,“ — svarede Kvinden, — „og vor Herre veed, at det er et tungt Kald, at forstyrre Folks Huse, der ere af samme Religion og af samme Blod som vi; men saaledes maa det være, for at tilintetgjøre deres forrykte Planer, der gjerne ville leve i Pragt og Dovenskab af deres Medmenneskers Svæd og Arbeide.“

Den ærlige Landmand, der var meget mere fortrolig med Kunstordene i den nyere Krigsvidenskab, end Kvinden, smilte over hendes Bildfarelse, medens han fortsatte Samtalen med en særegen Alvorlighed, der gjorde hans Lune dobbelt snurrig.

„Man tør haabe, at Knosen ikke vil blive fjed af at bære Baaben til det bliver Morgen. Men hvorfor

nøler Prince der hjemme i et saabant Dieblif? Henvi-
ner han hjemme hos sin Fader, fordi han er den
Yngste?"

"Nei, nei!" — sagde Qvinden, og rystede sørg-
modigt paa Hovedet; — "han boer, tænker jeg, hos
vor fælleds Fader i Himmelen! I har tilligemed Uret,
naar I troer, at han sidder i Raffelovnskrogen. Han
var min Førstefødte og vorde op som en rast Knøs.
Da Skriget om, at de Regulerede vare dragne ud til
Bexington, for at myrde og forstyre, trængde igjennem
Landet, tog han Bøssen paa Skuldren og drog derned
med Folket, for at see, hvorfor Landet blev besudlet
med amerikansk Blod. Han var ung og fuld af Læng-
sel efter at være blandt de Første, der stred for vore
arvede Rettigheder, og den sidste Gang jeg hørde noget
om ham, var midt iblandt Kongens Tropper paa Breeds.
Nei, nei! hans Legeme kom ikke bort fra Høien! Na-
boerne sendte mig de Klæder, han lod tilbage i Leiren,
og denne er en af hans Strømper, som jeg nu strikker
Fodder i til hans Tvillingbroder."

Konen frembragde denne simple Forklaring med
fuldkommen Rolighed, endstjøndt store Taarer, eftersom
hun kom videre i Fortællingen styrkede hende ned ad
Kinderne og ubemærkede faldt paa det Arbeide, hun
havde i Haanden.

„Saaledes blive vore æbleste Ynglinger afmeiede i Kampen med Europas Skarer!“ — raabde Landmanden med en Barme, der røbede hvor mægtigt hans Følelser vare vakte; — „Jeg haaber, at den Søn, der lever endnu, vil finde Velighed til at hævne sin Broders Død.“

„Det forbyde Gud! Det forbyde Gud!“ — raabde den grædende Moder; — „Hævn er en ond Lidenstabs, og allermindst vilde jeg, at min Søn skulde drage til Blodmarken med en saadan Fjende i sit Bryst. Gud har givet os dette Land, for at boe deri og frembringe Templer og Tilbedere af hans hellige Navn, og i det han gav os det, gav han os tillige Ret til at forsvare det mod al jordist Undertrykkelse. Dersom Prince havde en Ret til at komme, havde Royal en Ret til at følge ham.“

„Jeg troer, at I har Ret i at badle mig;“ — svarede Manden, og kastede et Blik paa Tilskuerne rundt omkring sig, der ikke længere skjulde sit Udtryk; — „Gud velsigne Eder, gode Kone! og befri Eder tillige med den Søn, I endnu har tilbage og os Alle fra den Svøbe, der for vore Synders Skyld bliver svunget over dette Land. Jeg gaaer til Bjærgene mod Vesten, saasnart Solen staaer op, og dersom jeg kan bringe den gode Mand der hjemme et

Trøstens Ord fra Eder, skal en eller to Høie ikke være mig til Hinder."

"Jeg takker Eder ligesaa meget for dette Tilbud, som om I havde udsørt det, Ven! min Mand vilde blive meget glad over at see Eder hos sig, men jeg er allerede fjed af Krigslarmen og det sørgelige Syn, og vil ikke opholde mig længere end til min Søn er tilbage fra Slaget. Jeg gaaer derpaa i Morgen ned til Gragieshouse, og seer til den saarede Mand, som Folket har valgt sig til Anfører; derpaa iler jeg igjen til mit Hjem, thi jeg seer tydeligt, at der ikke her er noget Opholdsted for en af mine Lige."

"Da maa I følge ham ind i Faren, thi jeg saae ham for en Time siden ride med sit Følge til Vandet, og tvivler ikke paa, at denne store Mængde Munition er beregnet for noget mere, end vi med vor ringe Indsigt kunne gjætte."

"Om hvem taler I?" — spurgde Cæcilie uvilkaarligt.

"Om hvem skulde vi tale, uden om Washington?" — svarede en dyb, huul Stemme ved Siden af hende, hvis paafaldende Tone strax erindrede hende om det gamle Dødsbudskab, der havde viist sig ved hendes Bedstemors Seng. Cæcilie soer op af sin Stool, og bavede et Skridt tilbage for Ralphs Skikkelse, der stod og be-

tragtede hende med et fast, forskende Blik, ubekymret om den Opsigt han vakde, og om de Tilstedeværendes Mængde og Stand.

„Vi ere ikke fremmede for hinanden, unge Dame!“ — vedblev den Gamle; — „og I vil undskylde mig, naar jeg soier til, at en Bekjendts Ansigt maa være en af hendes Kjøn behageligt paa et saa forstyrret og uordentligt Sted, som dette.“

„Et Bekjendtskab!“ — gjentog den værgeløse Bruud.

„Jeg siger et Bekjendtskab; i Sandhed, vi kende hinanden;“ — svarede Ralph med et stærkt Eftertryk; — „I vil troe mig, naar jeg soier til, at jeg har seet de to Mænd i Bagstuen, der støder her op til.“

Cecilie saae sig om med et flygtigt Blik og bemærkede med nogen Bestyrtelse, at hun var bleven skilt fra Meriton og den Ubekjendte. Før end hun fik Tid til at komme til sig selv igjen, nærmede Oldingen sig til hende med en høflig Anstand, der blev endnu mere paasælbende ved det Skjodesløse og Fattige i hans Klædebragt.

„Dette er intet Opholdsted for Frænken til en engelsk Pair,“ — sagde han, — „men jeg har været længe i denne krigeriske By, og vil føre Eder til en anden Bolig, der passer bedre for Eders Kjøn og Stand.“

Cæcilie nølede et Dieblif, men da hun lagde Mærke til de forundrende Ansigter rundt omkring sig, og til den store Nysgjærrighed, hvormed enhver i Stuen afbrød sin Bestjæftigelse, for at lytte til enhver Stavelse, tog hun frugtlos den Haand, han rakte hende, og lod sig ikke alene i den dybeste Stilhed føre ud af Stuen, men ogsaa ud af Huset. Den Dør, gennem hvilken de forlode Bygningen, var ligeover for den, gennem hvilken hun var traadt ind, og da hun befandt sig i den frie Luft, var hun i en anden Gade, og et godt Stykke borte fra den larmende Hob, vi før have omtalt.

„Jeg har ladet to Ledsagere tilbage,“ — sagde hun — „uden hvilke jeg ikke kan gaae længere.“

„Da de ere bevogtede af Bevæbnede, har I intet andet Valg, end at dele Fængslet med dem, eller finde Eder i, at stilles fra dem paa en kort Tid;“ — svarede den Anden roligt; — „Være hans Bevogtere, at kende dens Charakter, der har bragt Eder hid, er hans Skjæbne vis.“

„Hans Charakter!“ — gjentog Cæcilie og soer anden Gang tilbage ved den Gamles Berørelse.

„Mine Ord ere forstaaelige nok! Jeg siger hans Charakter. Er han ikke Frihedens assagte dødelige Fiende? Og holder I disse vore Landsmænd for saa eenfoldige, at de skulde lade en som han, gaae frit

igjennem deres Leir? Nei! nei!" — mumlede han med en huul, jublende Latter, — „som en Daare, har han fristet sin Skjæbne, og som en Hund skal den træffe ham! Lad os gaae videre; Huset er kun et Par Skridt herfra og I kan kalde ham til Eder, naar I vil."

Cæcilie blev mere revent af sin Ledsager, end bevæget til at gaae med; hvorpaa de, som han havde sagt, bleve staaende for Døren, af et Huus, der laa noget affides. En Bevæbnet gik frem og tilbage uden for Bygningen, medens den forlængede Skygge af en anden Skildvagt bag ved Huset, hvert halve Minut faldt langt ud paa Gaden, et Beviis paa, med hvor stor Alarvaagenhed de bleve bevogtede, der vare derinde.

„Videre!" — raabte Ralph, og rev uden Nølen Døren op. Cæcilie fulgte, men foer tilbage, da hun traf paa en anden Soldat, der gik frem og tilbage i Gangen, og holdt et Gevær i Beredskab. Mellem Vagten og Ralph syntes der at være en god Forstaaelse, thi denne Sidste tiltalte hiin med stor Frimodighed.

„Er der endnu ingen ny Befaling kommen fra Washington?" — spurgte han.

„Nei! og jeg slutter af denne Nølen, at der ikke er noget meget Gunstigt at vente."

Den Gamle mumlede i Skjæget, men gik videre, aabnede en anden Dør, og sagde:

„Træd ind!“

Cæcilie fulgde; Døren lukkede sig strax efter hende, men førend hun havde Tid til at udtrykke sin Forundring eller Frygt, fandt hun sig omslynget af sin Tegtesælles Arme.

Lionel Lincoln,

eller

Bostons Beleiring.

Oversat af Engelsk

ved

Frederik Schaldemose.

Lad først med denne Philosoph mig tale.

Syvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos E. Trier.

1835.

Journal of the

Boatmen's Association

Boatmen's Association

The Association was organized for the purpose of promoting the interests of the boatmen of the city and county of New York, and for the purpose of securing for them the best possible conditions of employment. The Association was organized on the 1st day of January, 1884, and has since that time been actively engaged in its work. The Association has been successful in securing for its members the best possible conditions of employment, and has been successful in securing for them the best possible wages. The Association has also been successful in securing for its members the best possible conditions of employment, and has been successful in securing for them the best possible wages.

The Association has been successful in securing for its members the best possible conditions of employment, and has been successful in securing for them the best possible wages. The Association has also been successful in securing for its members the best possible conditions of employment, and has been successful in securing for them the best possible wages.

Cet og Credibte Kapitel.

— Hun er en Kapulet? O, sode Budskab!

Mit Liv tilhører da min Hende!

Romeo og Julie.

„**Ne, Lincoln! Lincoln!**” — raabde den grædende Bruud og snoede sig sagte ud af Lionels lange Omsavnelse; — „i hvilket Dieblis forlod Du mig!”

„Og hvor er jeg ikke bleven straffet derfor, min Kære! En Nat fuld af Vanvid, en Morgen fuld af unyttig Græmmelse! Hvor snart har jeg ikke sølt Styrken af det Baand, der forener os! Blot at min egen Taabelighed ikke allerede har overstaaret det for evigt!”

„Virkelig! Nu kjenner jeg Dig! Jeg vil med Livsbe-
dekunst herefter strikke et Næt, der for bestandigt skal
holde Dig i mine Vænker. Dersom Du elsker mig, Bio-
nel! som jeg saa gjerne vilde troe, saa lad det Forbigangne

være glemt. Jeg forlanger, jeg ønsker ingen Forklaring. Du er bleven ført bag Lyset, og dit angrende Blik forsikkrer mig om den tilbagevendte Forstand. Hvorfor finder jeg Dig saaledes bevogtet, mere som en Forbryder, end som en af Kronens Tjenere?"

„De har virkelig anvendt en ganske egen Opmærksomhed paa min Sikkerhed.“

„Hvordan kom Du i deres Bold, og hvorfor misbruge de deres Lykke?"

„Det lader sig let forklare. Lad os tænke paa hiin frygtelige Nat! — Hvad var det ikke for en Bryllupsnat, Cæcilie!"

„Skrækkelig!" — svarede hun gysende, derpaa vedblev hun med et hurtigt, straalende Smil, som om hun vilde bortjage ethvert Skin af Mistanke og Betvimg af sit Ansigt, — „men jeg troer ikke længere paa Forvarfser, Lincoln! eller hvis det var et saadant, der blev givet os, saa er jo den skrækkelige Opfyldelse indtruffen? Jeg veed ikke hvorvidt Du statter en bortsvævende Sjæls Betsignelse, Lionel! men for mig er det en hellig Trost, at jeg veed, at min døende Bedstemoder udtædte sin Betsignelse over vor pludselige Forening.“

Uden at agte paa den Haand, hun med venlig Alvor havde lagt paa hans Skulder, gif han mørk hen i en fjern Krog af Bærelset.

„Cæcilie, jeg elsker Dig, som Du saa gjerne vil troe,” — sagde han; — „og hører med Glæde dit Ønske om at begrave det Forbigangne i Forglemmelse. Men jeg lod min Tale ufuldendt! — Du veed, at Natten var saaledes, at ingen, uden at være nødt dertil, vilde vælge den, for at trodse dens Raseri. Jeg forsøgte paa, at benytte Stormen, og betjenende mig af et Flag, der regelmæssigt bliver overgivet til Hjanten Job, forlod jeg Staden. Utaalmodig — hvad siger jeg, utaalmodig? — bortreven af Eidenstabernes Storm, der spottede de svagere Elementer, vovede vi for meget. Cæcilie, jeg var ikke alene!”

„Jeg veed det; jeg veed det,” — sagde hun hurtigt, skjønt hun næppe taelde høit; — „I vovede for meget?”

„Jeg traf paa en Piquet, der ikke vilde holde en kongelig Officier for en stakkels, begunstiget Hjante. I vor Angst tænkte vi — tro mig, kjæreste Cæcilie! hvis Du vidste alt; den Scene, jeg har været Vidne til, Grundene, der drev mig, vilde undskyldte denne, efter Skinnets, saa besynderlige Flugt.”

„Dersom jeg tvivlede derom, havde jeg vel da forglemt min Stand, det Tab, jeg nylig har lidt, og mit Kjon, for at følge den Mand's Skridt, der ikke var min Rummer værd?” — svarede Bruden, og blev rød, saavel af medfødt Blufærdighed, som af den Be-

vælgelse, hun var i. — „Tænk ikke, at jeg kommer af barnagtig Svaghed for at bebrejde Dig opdigtet Uret; jeg er Din Kone, Major Lincoln! og som saadan tjener jeg Dig i et Dieblis, da jeg veed, at Du meest trænger til min Omhed. Foren Alteret og i Guds Nærværelse har jeg erkjendt den hellige Pligt, og skal jeg nu nøle med at opfylde den, fordi Verdens Dine ere henvendte paa mig?“

„Det bringer mig til Vanvid!“ — raabte Lionel i uovervindelig Sjæleangst, medens han i vild Forvirring traad midt hen i Værelset; — „Der gives Diebliske, da jeg troer, at den Forbandelse, der ramde Faderen, allerede farer ned over Sønnen.“

„Lionel!“ — sagde hans Egtfællens milde, beroligende Stemme ved Siden af ham; — „skal det gjøre mig lykkeligere? Er det den Velkomst, som Du tilraaber din Trolovede, der har lagt sin Lykke i din Haand? Jeg seer, Du kommer tilbage, vil være retfærdigere mod os begge, mere hengiven mod din Gud! Lad os nu tale om dit Fangenskab. Sikker har man Dig ikke mistænkt for, at dit raske Besøg har havt en Hensigt, der kunde være skadelig for den amerikanske Leir. Det vilde være let, at overbevise Befalingsmændene om, at Du er uskyldig i en saa nedrig Plan.“

„Det er vanskeligt, at undgaae deres Narvaagenhed, der stride for Friheden;“ — svarede Ralphs hule,

rolige Stemme, i det han pludseligt stod foran dem; — „Major Lincoln har lyttet for længe til Tyrannernes og Slavernes Raad, og glemt det Land, hvori han er født. Vil han være sikker, maa han nu komme tilbage fra sin Bildfarelse, medens han endnu kan det med Gode.“

„Gode!“ — gentog Lionel med uforstilt Harm, og gik derpaa igjen med hurtige og modige Skridt igjennem Bøvelset, uden paa anden Maade, at skænke den uvelkomne Paatrængende nogen Opmærksomhed. Cæcilie bøiede sit Hoved, og i det hun sank ned paa en Stool, skjulde hun sit Ansigt i en lille Muffe, som om hun vilde skjule et skrækkeligt, frøgteligt Billede for sine Dine.

Den dieblikkelige Stilhed blev afbrudt af Skridt og Stemmer paa Gangen, og strax derpaa traad Meriton over Dørtærsklen. Synet af ham satte Cæcilie i Bevægelse, hun sprang op og med et Slags vild Alvor tilvinkede hun ham, i det hun raabte: „Ikke her! hid! For Guds Skyld, ikke herhid!“

Tjeneren nølede, men han kastede et Blik paa sin Herre, og hans Kjærlighed til ham fik Overhaand over hans Ehyghed.

„Gud være lovet for dette velsignede Dieblil!“ — raabte han; — „Det er den lykkeligste Time, jeg har oplevet, siden jeg tabte Englands Ryster af Syne. Var det kun paa Ravenscliff eller paa Soho, jeg var

den glædeste Nar i de tre Kongeriger. Al, Herre! lad os drage bort fra denne Provinds til et Land, hvor der ingen Rebeller er, hvor der intet værre er, end Konge, Forder og Almue."

"Nok for denne Gang, gode Meriton!" — afbrød Cæcilie ham, og kunde i sin Fier for at blive hørt næppe drage Ande; — "Gaa — tilbage til Værtskuset — til Universitætsbygningen — hvorhen I vil, gaa blot!"

"Send ikke oftere en tro Undersaat ud blandt Rebellerne, Madame! det beider jeg Eder om. Hvadfor stræffelige Bespottelser hørde jeg ikke der, Sir! De taelde om hans salvede Majestæt ligesaa frit, som om det var en Mand, som de selv. Hvor glædeligt var ikke Budstabet om min Forløsning!"

"Og havde det været en Bagtskue paa den anden Side af Vandet," — sagde Ralph — "vilde man have taget sig den selvsamme Frihed med Kongernes Konge, som man her tager sig med Eders jordiske Majestæt."

"Gaa saar I da blive," — sagde Cæcilie, og tillagde maaskee det Blik fuldt af dyb Harm, som Meriton tilfæstede sin gamle Reisekammerat, en ganske forskjellig Mening; — "men ikke her! Du har endnu et andet Bærelse, Major Lincoln! lad min Fedsager træde derind; — sikkert vil Du ikke lade en Tjener være tilstede ved vor første Sammenkomst!"

„Hvorfra denne pludselige Skræk, min Bedste? Her er Du, om ikke lykkelig, dog i det mindste sikker. Gaa ind i det tilstødende Værelse, Meriton, naar jeg behøver Dig, kan Du komme ind gennem denne Dør.“

Tjeneren mumlede nogle halvdtaelte Sætninger, hvoraf kun det udtrykfulde Ord „høflig“ kunde forstaaes, medens Retningen af hans utilfredse Nie røbede, at Ralph var Gjenstanden for hans Tanker. Den Gamle fulgte ham, og Døren tillukkedes efter dem. Cæcilie stod som en skjøn Billedstøtte i en Stilling, der røbede dyb Estertanke. Da den Larm, hendes ledsagere gjorde, da de stille traad ind i det tilstødende Værelse, blev hørt, aandede hun igjen med et sitrende Suk, der syntes at bortvælde en svær Bægt af Sorger fra hendes Bryst.

„Frygt ikke for mig, og allermindst for Dig selv, Cæcilie!“ — sagde Lionel og trykte hende med kjærlig Betsymring til sit Bryst; — „Min uoverlagte Rasthed, eller meget mere hiin svære Stjæbne, der omtaager mit Huses Lykke, den opirrede Omfindtlighed, som Du ofte maa have bemærket og begravet, har vidst nok bragt mig i en tilsyneladende Fare, men jeg har Grunde for min Opsørsel, der, naar jeg anfører dem, vil bortfjerne al mine Tjenders Mistanke.“

„Jeg har ingen Mistanke — ingen Kundskab om noget Feiltrin — ingen Anger, Lionel! Intet uden de

hebeste Ønsker for din Sindssro; og — dersom jeg tør forklare mig; — ja! nu er det Tiden, Lionel! gode, vilde Lionel!”

Hun blev afbrudt af Ralph, der igjen viisde sig i Stuen med de sagte Trin, der i Forening med hans høie Alder og udtærede Skikkelse ofte gav hans Bevægelser og Udvortes Udseendet af et mere end menneskeligt Væsen. Paa Armen bar han en Kappe og en Hat, som Cæcilie strax ved det første Diekast erkjendte for den Fremmedes Giendom, der i egen Person havde ledsaget hende gennem alle hiin Fjæbnesvangre Nats Uheld.

„Se!” — sagde Ralph, og viisde sit Bytte med et vildt, udtryksfuldt Smil; — „se i hvormange Skikkelser, Friheden viser sig for at understøtte sine Tilhængere! Her er denne Dragt, hvori De nu skal hylle Dem, tag den paa, unge Mand og vær fri!”

„Tro ham ikke! Hør ham ikke!” — hvistede Cæcilie, medens hun, medens han nærmede sig, veeg tilbage med uforstilt Skræk; — „Ja hør, men handle med Forsigtighed!”

„Nøler Du med at modtage dette velsignede Pant paa Friheden, naar det bliver Dig tilbudt?” — spurgde Ralph; — „Vilde Du blive og trodse den amerikanske Generals strænge Retsærdighed og gjøre din Hustru, der blot een Dag er din, til Enke for en Levetid?”

„Hvad skal jeg med denne Dragt?” — spurgde

Eionel; — „Skulde jeg nedlade mig til en Forklædning, maatte jeg være vis paa et lykkeligt Udfald.”

„Unge Mand, henvend dine stolte Dine paa dette Billede af Ustyld og Skræk ved Siden af Dig. For hendes Skyld, hvis Skjæbne er sammenslettet med Din, om end ikke for din Egen, tænk paa din Regning og fly. Om et Minut kunde det være for sildigt.”

„O, nøl ikke et Dieblis længere, Eionel!” — freg Cæcilie, og opgav hurtigt sit forrige Forsæt; — „fly, forlad mig; mit Kjen, min Stand vil —”

„Aldrig!” — sagde Eionel og stødte med kold Harne Klæderne fra sig; — „engang, da Døden havde travlt, forlod jeg Dig, men førend jeg gjør det igjen, maa dens Arm naae mig!”

„Jeg vil følge efter, — vil indhente Dig!”

„J skal ikke skilles ad!” — sagde Ralph, og fremrakte endnu engang Rappen; han hjalp med at kaste den om Eionel, der stod lidende, og overlod sig til sin Bruuds og Gubbens forenede Bestræbelser; — „Blib her!” — sagde den Sidste igjen, da deres korte Forretning var endt; — — og bier til Friheden kalder. Mon Du, Ustyldighedens og Kjærlighedens yndige Blomst! sølg mig, og tag Deel i den Ære, at befrie den, der har gjort Dig til Slavinde!”

Cæcilie rødmede af jomfruelige Undseelse, men bøjede imidlertid sit Hoved i taus Lydighed mod hans

Willie. Han gik til Døren og tilvinkede hende, at hun skulde komme, medens han med en talende Mine gav Lincoln at forstaae, at han skulde forblive ganske rolig. Da Cecilie fulgte ham, og de vare i den snævre Gang, der gik igjennem Bygningen, gik Ralph, istedetfor at røbe nogen Frygt for Skildvagten, der skred frem og tilbage i Samme, ganske dristigt hen til ham og tiltaelde ham med en gammel Bekjendts Fortrolighed.

„Se!“ — sagde han, og slog Støret tilbage, der skjulde hans Pedsagerindes blege Træk, — „se, hvor Frygten for hendes Egtefælles Skjæbne har faaet det gode Barn til at græde! Hun forlader ham med min Ven! med een af sine Pedsagere, medens den Anden bliver tilbage for at opvarte sin Hærrer. Se paa hende! Er det ikke en yndig, skjøndt sorrigfuld Pedsagerinde, til at gjøre Soldatens Vej behagelig?“

Manden syntes meget følsom for disse usædvanlige Yndigheder, som Ralph saaledes uden Omstændigheder fremviede for hans Blik, og medens han stod der i beundrende Forlegenhed, stamfuld ved at betragte hende, men dog ogsaa uden Lust til at trække sig tilbage, gik Cecilie med lette Trin efter den Gamle, der traad ind i det Hærelse, hvori Meriton og den Fremmede befandt sig. Hun var endnu bestjæstiget med at tilfløve sine Ansigtstræk for Skildvagtens Dine, da Ralph kom, ledsaget af en Stikkelse, der var indhyullet i den

velbekjendte Kappe. Trods den nedtrykte Hat og den tvingne, forstillede Gang, gennemtrængde Hustruens skarpe Blik dog hendes Mands Forklædning, og da hun tillige erindrede Døren mellem begge Værelserne, var det hele Kunststykke herde paa een Gang klart. Med sittrende Hurtighed gled hun forbi Skildvagten, og trykte sig til Lionels Side med en Hengivenhed, der vilde have fortraadt Bedrageriet for enhver Anden, der var mere fortrolig med Livets Former, end den ærlige Landmand, der saa nylig havde kastet Pjelen for at bære Musketten.

Ralph lod Skildvagten ingen Tid til at betænke sig, men tilvinkede ham sit Farvel med Haanden og gik med sin sædvanlige Hurtighed foran ud paa Gaden, Her stødte de paa den anden Soldat, der gik frem og tilbage paa sin Post udenfor Bygningen, og gjorde den Narvaagenhed, hvormed den var omgivet, dobbelt foruroligende. Lionel fulgte sin bedagede Revisers Exempel og gik med sin sittrende Ledfagerinde lige hen til Manden, der, som de erfarede, fortjente mere Tillid, end hans Kammerat indenfor Døren. Han fældte Geværet imod dem, paa en Maade, der tilkjendegav hans Hensigt, at erkjendte sig om hvor de vilde hen, førend han lod dem gaae. Derpaa spurgde han med barsk Stemme:

„Hvad er det, gamle Herre! I kommer fløkketis

ud af Arresten, een — to — tre? Vor engelske Galan kunde være iblandt Eder, og der bliver endda To tilbage. Kom, kom, gamle Fader! giv mig nogen Efterretning om Eder og Eders Ordre. Thi, for at tale oprigtigt med Eder, der er mange, der paaſtaaer, at I ikke er stort bedre, end en Spion fra Howe, skjøndt I efter Behag gaaer frem og tilbage i Leiren. I reen Yankee-dialect, og det er forſtaaeligt Engelsk, I er for kort ſiden bleven truſſet i ſlet Selſkab, og man taler meget om at indſpærre Eder, ligesom man har gjort ved Eders Kammerat."

"Hører I det?" — ſagde Ralph med et roligt Smil og vendte ſig til ſin Staldbroder, iſtedetſfor til den Mand, hvis Spørgsmaal man ſkulde have ventet, at han vilde have beſvaret; — "Troer I, at Kronens Leieſvende ere ſaa aarvaagne? Vilde de Rnægte ikke ſove, ſaaſnart deres Tyranners Dine henvendte ſig til deres ugudelige Fornøielſer? Saaledes er Friheden! Indvielfens Mand gennemtrænger deres ringeſte Tjenere og hæver den Simple til alle den ſtøtteſte Høvidsmands Dyder!"

"Gaa! gaa!" — ſvarede den ſmigrede Skildvagt og kaſtede igjen Geværet paa Skuldren; — "Jeg veed, at man ikke vinder noget hos Eder, naar man vil ſtride med Eder med Talemaader. Jeg havde maattet tilbringe et Aar eller to i Univerſitætsbygningen der,

for at kunne forstaae Eder. Skjøndt jeg troer, at I har mere end halv Ret i den Sag, thi naar en stakkels Skjælm, der elsker sit Fædreland og den gode Sag, finder det saa vanskeligt, at holde Dinene oppe paa sin Post, hvordan maa det da gaae med en halvforhungeret Djævel med sex Skilling om Dagen! Gaa, gamle Fader! Der er ogsaa gaaet Een mere ind, end I er der, og, dersom alt ikke var i Orden, maatte han der inde i Huset vel ogsaa vide det."

Da han havde sagt dette, fortsatte han sin Banning og nynnede et Vers af en Yankeevisse, der stod i stor Gunst hos ham og hos hele Verden, blot med Undtagelse af Landets Fjender. At sige, at dette ikke var den første Gang, at godmodig Uerlighed blev ført bag Lyset ved Sniksnak om Frihed, kunde være en alt for uvovet Paastand, men at det ikke var den sidste Gang, troe vi sikkert, skjøndt der ikke frembyder sig noget umiddelbart Exempel, der kan tjene til Bevis for en saa fjætterist Tro.

Ralph syntes dog aldeles ikke at have til Hensigt, at sige mere, end Tidsaanden retfærdiggjorde; thi da han, overladt til sig selv, fortsatte sin Bei, taelde han ivrigt med sig selv, og med en Alvorlighed, der beviisde hans Oprigtighed. Da de vare komne omkring et Hjørne, i ringe Afstand fra enhver overhængende Tave, blev hans Hurtighed noget mindre, for at hans

vedsagere Kunde naae ham; han listede sig hen til Lionel, greb med Høflighed hans Haand og hvilede med en Stemme, der halv blev afbrudt af hans indre Glæde.

„Jeg har ham nu! Han er ikke længere farlig. O! o! jeg lader ham strængt bevogte af to ubestikkelige Patrioter!“

„Hvem taler De om?“ — spurgde Lionel! — „Hvad er hans Forbrydelse; og hvor er Eders Fange?“

„En Hund! Et Menneſte efter Skikkelsen, men en Tiger i Hjertet! O, men jeg har ham!“ — blev den Gamle med en huul latter! der syntes at komme fra hans inderſte Sjæl; — „En Hund! En sand Hund! Jeg har ham, og Gud give, at han maa udtømme Slaveriets Bæger indtil Barmen!“

„Gamle Mand!“ sagde Lionel med Fasthed; — „at jeg hidindtil har fulgt Eder i en ikke ſjændig Hensigt, kan I ſelv beſt bevidne; — jeg har glemt den Eed, jeg ſvoer ved Alteret, at beſkytte dette blide, pletfrie Væſen her ved min Side, og det paa Eders Tilſkyndelſe, medens I blev underſtøttet af hiint Diebliks forvirrede Begivenheder, men jeg ſtuffes ikke mere. Her adſtilles vi for beſtandigt, dersom Eders høitidelige, ofte gjentagne Bøtter ikke i Diebliffet blive opfyldte.“

Den høie Glæde, der nylig havde gjort Ralphs udtærende Anſigt ſaa afſkyeligt ſpøgſeagtigt, forſvandt

som en forbifarende Skygge, og han lyttede til Lionels Ord med en rolig, stille Forventning. Men da han just vilde svare, blev han afbrudt af Cæcilie, der sagde med en Stemme, der næsten var qvalt af Skræk:

„O, nøl ikke et Dieblig! Fader os gaae videre — allevegne hen — paa hvad Maade vi kunne! Selv nu kunne vore Forsølger være i Hælene paa os. Jeg er stærk, kjæreste Lionel! og vil følge Dig til Verdens Ende; gaa Du foran!”

„Lionel Lincoln, jeg har ikke bedraget Dig!” — sagde den Gamle høitideligt; — „Forsynet har allerede bragt os paa Veien, og nogle faa Minutter ville bringe os til Maalet. Lad altsaa den kjære Sittrende tilbage i Byen, og følg mig.”

„Ikke et Skridt!” — svarede Lionel, og trykte Cæcilie endnu fastere til sin Side; — „Her skilles vi ad, eller Eders Løfte bliver opfyldt.”

„Nei, gaa med ham, gaa!” — hviskede igjen det Bæsen, der hang ved ham med sittrende Hengivenhed; — „Selv denne Strid kan blive vor Ulykke; sagde jeg ikke, at jeg vilde ledsage Dig, Lionel?”

„Gaa da foran!” — sagde Lincoln, i det han tilvinkede Ralph; — „Endnu engang vil jeg troe Dig, men brug denne Tillid med Forsigtighed, thi min Skytsaand er ved Haanden, og glem ikke, at I ikke længere fører en Banvittig.”

Maanen fastede sit Skin paa Gubbens udtærede Kinder, og viisde et tilfredst Smil, da han tiende vendte sig om, og vandrede afsted med sine sædvanlige, hurtige, lydløse Skridt. Han tog sin Retning henimod Bjærderne om Byen. Saalænge Universitætsbygningen endnu var nær, og de Lediges lydige Patter i Vertshuset tilligemed Skildvagternes hyppige Raab endnu tydeligt kunde høres, gik Føderen langs hen med Muren af en Kirke, der i høitidelig Tensomhed havde sig i Aftenens flusfende Skin. Han pegede paa den, fordi den var af en regelmæssig, usædvanlig Bygningsmaade, og mumlede lydeligt, i det han gik forbi:

„Her i det mindste besidder Gud sin Eiendom ubestaaen!“

Eionel og Cæcilie fastede et flygtigt Blik paa de tause Mure, og fulgte ham gjennem en Nabning, ind i en lille Indhegning. Her blev den Første igjen staaende og sagde:

„Videre gaaer jeg ikke!“ — sagde han og bekræftede uden at vide det, sine Ord, i det han satte Foden mod en Dyrge frusnen Jord, ganske som om han vilde gjøre Modstand; — „det er paa Tiden, at man ikke længere tænker paa sig selv, men agter paa dens Svaghed, som jeg beskytter.“

„Tænk ikke paa mig, dyrebareste Lincoln!“

Cæcilie blev afbrudt af den Gamle, der tog sin

hat af, og i det han blottede de sølvgraae Lokker i Maanens milde Straaler, svarede med sittrende Bevægelse:

„Din Vandring er ogsaa endt; Du har naaet det Sted, hvor dens Been hvile, der længe have baaret Dig. Ubetænksomme Menneske! denne forræderste Fod træder paa din Moders Grav!“

To og trediebte Kapitel.

Sorgfulde Nætter Aldren har,
Og mange mørke Dage.
O, Du, vor Ungdoms guldne Tid,
O, vend igjen tilbage.

Burns

Den Stilhed, der fulgte paa denne uventede Erklæring, lignede deres kolde Taushed, der slumrede rundt omkring dem. Bionel traad forfærdet et Skridt tilbage, og derpaa fulgte han den gamle Mand, blottede sit Hoved i from Trefrygt for sin Moder, hvis Skikkelse

endnu svævede dunkelt for hans Fantasi, som de tidligere Grindringer fra hans Barndom eller som et ufuldkomment Drømmebillede. Da dette Oprør af hans Følelser havde lagt sig, vendte han sig til Ralph og sagde:

„Og herhen vilde I altsaa bringe mig, for at fortælle mig min Families sørgelige Historie?“

Et Udtryk, der røbede medlidende Angst gik over den Andens Ansigtstræk, da han svarede i en Tone, som Følelsen kvalde:

„Just herhen! — Her ved din Moders Grav skal Du høre hendes Historie!“

„Saa lad det da være her!“ — sagde Lionel, hvis Nie allerede brændte i et vildt, forvirret Udtryk, der fik den ængstede Cæcilies Blod til at stivne, da hun bevogtede alle hans Bevægelser med en Hustrues Omhu, — „her paa dette hellige Sted vil jeg høre og sværge Hævn, hvis alle Eders tidligere Hentydninger ere sande.“

„Nei, nei, nei! — Hør ikke! — Døel ikke!“ — sagde Cæcilie og hang sig ved ham med isiefaldende Skræk; — Lincoln! Du kan ikke udholde et saadant Optrin!“

„I et saadant Tilfælde kan jeg udholde Alt!“

„Nei, Lionel! Du slatter Dine Kræfter for høit; tænk blot paa Din Sikkerhed; paa en anden, paa en lykkeligere Tid skal Du erfare Alt; ja, jeg Din Cæci-

lie, din Bruud, lover Dig, at Du skal faae Alt at vide."

"Du!"

"Det er en Vtling af Enken efter John Lechmere, der taler, og Eder's Drex ville ikke lukke sig for hendes Ord;" — sagde Ralph med et Smil, der, som en Braad, tjende til at anspore den unge Mand; — "Gaa! Du passer mere til en Brudsfeng, end til Kirkegaarden!"

"Jeg har sagt Eder, at jeg er stærk nok til Alt;" — svarede Lionel alvorligt; — "Her vil jeg sidde paa denne lave Høi, og høre Alt, hvad I kan sige mig, om saa de oprørske Legioner maatte trænge frem, for at myrde mig."

"Hvad! Tor Du trodse dens bortvendte Dø, der er dit Hjerte saa kjær?"

"Alt eller Intet," — raabde den ophidsede Ungling — "ved saa fromt et Formaal!"

"Godt svart, og din Belønning er nær; ja, see ikke paa denne Sirene, Du kunde let forsage!"

"Min Hustru!" — sagde Lionel og rakte den tilbagebøvende Cæcilie venligt Haanden.

"Din Moder!" — faldt Ralph ham i Talen og pegede med sin magre Haand paa den Dødes kolde Bolig. Lionel sank ned paa den musgroede Gravsteen, som den Anden pegede paa, og, indhyllet i sin Koppe,

støttede han sin Arm paa Knæet, medens hans Haand omfattede hans sittrende Hage, som om han var ganske hengiven i sit sorgelige Forsæt. Den Gamle smilte med sit sædvanlige spøgelseagtige Udtryk, da han saae Udfaldet af sine Bestræbelser, og tog en lignende Stilling paa den anden Side af Graven, der syntes at være Gjenstanden for deres fælles Deeltagelse. Her begreb han sit Ansigt i sine Hænder og syntes at samle sine Tanker. Under denne korte, udtryksfulde Pause folde Lionel, hvorledes Cecilies sittrende Skikkelse nærmede sig til ham, og endnu førend hans alderstegne Ledfager tænde, bevogtede hendes blege, afslørede Ansigt endnu engang Forandringerne i hans Ansigtstræk med hengiven, angstlig Opmærksomhed.

„Du veed allerede, Lionel Lincoln!“ — begyndte Ralph og hævede sig langsomt i Beiret, — „hvorledes din Familie i forbigangne Aarhundreder op søgte disse Kolonier, for at finde Rolighed for deres Religion, for de Retfærdiges Fred. Og Du veed ogsaa, thi ofte bevingede vi de lange Nattervagter, ved at tale om disse Ting, medens det rastløse Ocean utæmmet væltede sine Bølger omkring os — hvorledes Døden kom i den ældre Green af den, der endnu levede i Yppighed, i det engelske Hofes Fordærvelse, og gjorde din Fader til Arving til alle dens Rigdomme og Tiller.“

„Alt dette veed jo den uæleste Ligger i Massachusettsbay,” — svarede Lionel Lincoln.

„Men han veed ikke, at det for mange Aar siden, førend disse Rigdomme virkelig bleve opdyngede, blev anseet for uundgaaeligt efter Forsynets Beslutninger; han veed ikke, hvor megen større Værdi den ufornuende Soldats faderløse Søn fandt endog i deres Dine, der vare af hans eget Blod, just ved denne Forventning; heller ikke veed han hvorledes den verdsligtsindede Priscilla Lechmere, din Faders Tante, har sat Himmel og Jord i Bevægelse, for at bringe denne Rigdom, og disse Titler, over paa sin egen Linie.”

„Men det var umueligt; hun var af de qvindelige Descendentere, og havde ingen Søn.”

„Intet synes den umuligt, paa hvis Sindssro Uergjærrighedens Orm gnaver. Du veed dog at hun havde en Datterdatter, og havde dette Barn ingen Moder?”

Lionel sølde sig smerteligt overbeviist om Sammenhængen, medens den sittrende Gjenstand for disse Bemærkninger af Undseelse og Kummer lod Hovedet synke ned paa Brystet, da hun vel indsaae Sandheden af den Charakterfildring, som dette hemmelighedsfulde Væsen leverede af hendes afdøde Stægtning.

„Gud bevare mig, en Christen og en Mand,” — vedblev den Gamle stolt, — „fra at udtale en Stavelse

for at besudle et Bøsens pletfrie Navn, der er saa reent som det, jeg taler om. Det unge Barn, der trykker sig til Dig, fuldt af Frygt, Eionel! var ikke renere og uskylbigere, end hun, der bar det. Og længe før Uergjærrigheden havde udspændt sit Net for den elendige Priscilla, tilhørde hendes Datters Hjerte den tappre og ædle Engælænder, som hun siden blev givet med."

Da Cæcilie hørte denne trøsterige Lovtale over sin nærmeste Slægtning, opløstede hun atter sit Ansigt til Maanelyst, og blev, der hvor hun allerede knælede ved Eionels Side, ikke længere en urolig, men en høist deeltagende Tilhørerinde ved det, der fulgde.

"Da min ulykkelige Tantes Dødsrik ikke bleve opfyldte," — sagde Major Lincoln, — "hvormed kunde hun da formørke min Faders Skjæbne?"

"Du skal faa det at høre. I den samme Bolig levede endnu en anden, endogsaa skjønnere, og, som det lod, lige saa reen Pige, som Priscillas Datter. Hun var denne ulykkelige Kvindes Slægtning, Stedbarn, Myndling. Denne tilsyneladende Engel i Mennefsstikkelse rørte ved sin Skjønhed og hykkede Dyrer din Faders ungdommelige Dø, og trods List og Planer blev de, endnu før den lange forventede Rigdom og Titel kom, formælede, og Du blev født Eionel, for at gjøre Skjæbnens Gaver dobbelt velkomne."

"Og saa?"

„Og saa tilbe din Fader til sine Forsædres Land, for at tage sin Eiendom i Besiddelse, og for at forbedre Din, og sin elskede Priscillas Modtagelse — thi den Tid gaves der to Priscillaer. Disse To flumre nu hos de Døde. Alt, hvad der har Liv, den hele Natur nyder Gravens Ro, kun jeg,“ — vedblev den Gamle og vendte sit Blik mod Himlen, fuldt af hjælpeløs Glendighed; — „jeg, der har seet Menneskealbre gaae forbi, siden mit Ungdoms Blod blev til Liv, og Slægt efter Slægt forsvinde, jeg maa endnu dvæle i Menneskernes Opholdsted; men det skeer for at arbejde med paa det store Værk, der begynder her, og ikke skal ende, førend en ny Verden bliver gjenfødt.“

Lionel lod nogle Dieblis gaae hen uden noget Spørgsmaal, af Ureskyld for dette Udbrud af Aldingens Følelser, men snart gjorde han en utaalmodig Bevægelse, trak Ralphs Dine endnu engang til sig, og den Gamle blev ved:

„Maaned paa Maaned, to lange sørgelige Aar tilbragde Din Fader i Engeland i Kamp for sin Eiendom. Endelig seirede han, ilde herover, men hvor var hans Hustru? Ingen blid, elsket Priscilla, som hiin skjønne Blomst, der ligger ved dit Bryst, fandtes der, for at byde ham velkommen ved hans Tilbagekomst.“

„Jeg veed det!“ — sagde Lionel næsten qvalt af fromme Grindringer; — „Hun var død!“

„Endnu mere!“ — svarede Ralph, med saa dyb en Stemme, som om den kom op af Graven; — „Hun var vanæret!“

„Det er Løgn!“

„Det er sandt! Sandt, som hiint hellige Evangelium, der blev givet Menneſterne ved Guds begejstrede Tjener.“

„Det er Løgn!“ — gjentog Lionel stolt; — „fortere, end den sorteste Tanke af Nattens onde Aand!“

„Jeg siger Dig, raske Yngling! at det er sandt; hun døde, i det hun fødte Frugten af sin Skjændsſel. Da Priscilla Lechmere traad frem for din nedbøiede Fader med det forbandede Eventyr, læste han i hendes jublende Dine hendes Aands Forræderi, og, som Du, maatte han anraabe Himlen til Vidne paa at Din Moder var vanæret. Men der fandtes en, der havde været ham bekendt under Omſtændigheder, der forjog enhver Tanke om Bedrageri, den ſvoer — ja tog Hans hellige Navn til Vidne, der læser i Alles Hjerter, til Beviis paa Sandheden, og hun bekræftede det.“

„Den ſkjændige Forfører!“ — sagde Lionel med Hæftighed og vendte ſig ufrivilligt bort fra Cæcilie; — „Lever han endnu! Overlad ham til min Hævn, Gamle! og jeg vil velſigne Dig for din forbandede Hiſtorie!“

„Lionel! Lionel!“ — sagde hans Bruuds formidende Stemme; — „Troer Du ham?“

„Troe ham!“ — sagde Ralph med en frygtelig, indvortes Bitter, som om han vilde spotte over enhver Tanke om Tvivl; — „alt dette maa han troe, og endnu meget mere. Endnu engang, svage Barn! udfastede din Bedstemoder sine Snarer efter den rige Baronet, og da han ikke vilde være hendes Søn, forbandt hun sig med Helvedes Aander, for at berede hans Ulykke. Hævn er traadt i Urgjærrighedens Sted og din Ugtesælles Fader blev dens Offer.“

„Fortæl videre!“ — raabte Lionel og kunde næppe trække Aande, saa oprørt var hans Indre.

„Slaget havde truffet hans Hjerte og for nogen Tid bukkede hans Fornuft under for dets Vægt. Dog kun for een Time, sammenlignet med Evigheden af et Liv, som man kan fordømmes til. Hun benyttede den forbigaaende Forvirring, og da hans forstyrrede Forstandsevner igjen vare komne til Rolighed, saae han sig i en Daareliste, hvor han i tyve lange Aar var blandet med sin Skabers nedværdigede Skabninger — alt ved John Beckmers nederdrægtige Enkes List!“

„Kan det være sandt! Er det mueligt!“ — raabte Lionel, slog vildt Hænderne sammen og sprang op med et Raseri, der fastede den blide Skabning, der hang

ved ham, tilside, som et unyttigt Væsen; — „Kan dette bevises? Hvorfra veed Du alt dette?”

Det rolige, tungsindige Smil, der pleiede at opklare den Gamles udtærede Ansigt, naar han hentydede paa sin egen Tilbørelse, var endnu synligt, da han svarede:

„Kun lidet er skjult for en Kundskab, der er erhvervet ved lange Aar; desuden, har jeg ikke hemmelige Midler til at erfare det, som er Dig ubekjendt! Husk paa hvad jeg har aabenbaret Dig i vore hyppige Samtaler, husk paa Optrinnet ved Priscilla Lechmeres Dødsfeng, og spørg Dig selv om der ikke boer Sandhed i din bedagede Ven!”

„Lad mig høre Alt! Hold ikke det Ringeste tilbage af Din Fortælling; — giv mig det Hele, eller tag hver Stavelse tilbage, som Du allerede har udtalt!”

„Du skal have Alt, hvad Du forlanger, Lionel Lincoln! og endnu mere;” — svarede Ralph og gav sit Udtryk og sin Stemme den største Heitidelighed og Veltalenhed; — „forudsat, at Du vil sværge hiint Land og dets Love et evigt Had, Love, efter hvilke man kan gjøre en uskyldig Mand lig med Markens Dyr og tvinge ham til at knurre mod sin Skaber i sit Hjertes Bitterhed.”

„Endnu mere end dette — tusinde Gange mere

end dette, vil jeg sværge; — forbinde vil jeg mig med Oprøret!"

"Eionel! Eionel! — hvad gjør Du?" — afbrød den nedbøiede Cæcilie ham.

Men hendes Stemme blev afbrudt af en Indelig, travl Arm der fra Byen overtonede de Svirendes Tummel, og strax blev ledsaget af Skridt, som om Folk, vel hundrede i Tallet, gik iilsomt hen over den frusne Jord. Ralph, der ligesaa hurtigt hørde disse Toner, som den frygtsomme Bruud, sprang op fra Graven og iide ud paa Landeveien, hvorhen hans Ledsgere langsomt fulgde ham, Eionel ganske ligegyldig for hvorhen han gik, og Cæcilie sittrende paa hele Legemet, fuld af Frygt for den, der saa lidet agtede den Fare, han var i.

"De ere ude og tænke at finde en Fjende," — sagde den Gamle og hævede sin Haand, som om han vilde paabyde Opmærksomhed; — "men han har svoret, at ville træde under deres Faner, og med Glæde ville de optage en af hans Navn og Stand."

"Nei, nei! Han har ikke forpligtet sig til nogen Skjændsel!" — raabte Cæcilie; — "Fy, Eionel! mens Du endnu er fri, og lad mig møde Dine Forfølgere — de ville agte min Svaghed!"

Til Enkke vakde Cæcilies Hentydning paa sig selv Eionel af den fløve Selvforglemmelse, i hvilken hans

Mand var falden. Han omslyngede hendes smækkre Skikkelse, vendte sig bort fra Stedet, og sagde, i det han ilede afsted:

„Gamle Mand, naar dette kostbare Pant først er i Sikkerhed, vil Din Sanddrøhed eller Falskhed vise sig!“

Men Ralph, der intet havde at bære og hvis stærke Legemsbygning, der syntes at trodse Tidens Ødelæggelse, gav ham en stor Fordeel over den Andens besværlige Gang, gik hurtigt foran, og vinkede med Haanden, som om han vilde tilkjendegive sin Hensigt at flygte med, medens han tog Veien til de Marker, der stødte til Kirkegaarden.

Larmen af Forsølgerne blev snart tydeligere, og i Mellemrummene mellem den fjærne Kanonade hørde man deres Skrig og Anvisninger, der anførte Jagten, ganske tydeligt. Trods hendes Førers stærke Arm mærkede Cecilie snart, at hendes fine Legemsbygning ikke var i Stand til, at gjøre de nødvendige Anstrængelser, for at komme i Sikkerhed. De havde taget en anden Vej, der ikke var langt fra den Første, da hun blev staaende, og nølende tilstod, at hun var ude af Stand til at gaae videre.

„Da ville vi vente vore Forsølgere her;“ — sagde Lionel med tvungen Fatning; — „Lad dem blot vogte sig for at misbruge deres lille Fordeel!“

Disse Ord vare næppe udtælte, før en Bogn

der blev trukket af et dobbelt Spænd, dreiede om Hjørnet og ind paa Landeveien ganske nær ved dem, hvor ved Formanden gik tæt forbi det Sted hvor de stode. Det var en allerede bedaget Mand, men han forde endnu sin lange Pigkjæp med en Behændighed, som han havde erholdt ved mere end et halvt Aarhundredes Øvelse. Synet af denne Mand, saa alene og særnt fra enhver umiddelbar Hjælp, indgav Lionel en fortvivlet Tanke om Frelse. Han traad bort fra sin udmattede Ledsaagerinde, og nærmede sig til ham paa en saa bestemt Maade, at enhver maatte blive forstrækket, der havde det mindste at frygte.

„Hvorhen skal I med Vognen?“ — spurgde den unge Mand alvorligt.

„Til Odden“ — var det hurtige Svar; — „Ja, ja! — Gamle og Unge — Store og Smaa — Menneſker og Fæ — Firehjulede og Tohjulede — Alt gaaer i Rat til Odden, som I kan see, Ven!“ — vedblev han, satte Enden af sin Stav paa Jorden, og lænede sig med begge Hænder paa den; — „Jeg var tre og fireſindstyve Aar ſidſte fjortende Marts, og haaber med Guds Biſtand, at der paa min næſte Fødselsdag ikke ſkal være nogen Rødkjole i Boſton. Efter min Mening, Ven! har de længe nok havt Pladsen, og det er paa Tiden at de forlade den. Mine Drengene ere i Leiren og tjene nu ogſaa; — den gamle Moer har væ-

ret gestjæftig hele Natten med at læsse paa Vognen, som I seer der; jeg bringer det histover til Dorchester og ikke en Hvid skal det koste Congressen!

„Saa gaaer I til Dorchester paa Landtungen med Ederes Høknipper,“ — sagde Lionel og betragtede ham og hans Spænd, betænkende sig paa, om han skulde bruge Vold mod en saa gammel og hjælpeløs Mand.

„O, I maa tale høiere, som en Soldat, saaledes som første Gang, thi jeg er en Smule døv,“ — sagde Manden; — „Ja, ja! De gif mig forbi ved Præsningsen, de sagde, at jeg havde gjort nok, men jeg siger, at en Mand aldrig kan gjøre nok for sit Land, naar der endnu er noget tilbage at gjøre. Man siger mig, at de gjøre Fastiner, som de kalde det, og præsse Hø til deres Værker. Da Hø nu er mere efter min Smag, har jeg ogsaa læstet en dygtig Hob paa Vognen, og dersom dette ikke er nok, ih, saa lad Washington komme; han skal være velkommen baade for Landet, for Høet og for Alt.“

„Da I er saa gavmild mod Congressen, vil I da ikke ogsaa hjælpe en Kone i Nøden, der vil samme Bei, som I, men som er for udmattet til at gaae?“

„Hjerteligt gjerne!“ — sagde den Anden og vendte sig om for at see den, han skulde staae bi; — „Jeg haaber, at hun er let; thi det er allerede langt ud paa Natten, og jeg vilde ikke gjerne, at Engländerne

skulde sende en Kugle mod vore Folk paa Høiene ved Dorchester, førend der er Hø til at afværge dem med."

"Hun vil ikke opholde Eder et Dieblis;" — sagde Lionel, sprang hen til Stebet, hvor Cæcilie var, halv skjult af en Hæk, og hjalp hende op paa det plumpe Rjoretøi; — "I skal blive rigelig belønnet for Eders Tjeneste!"

"Belønnet! Maaskee er hun en Soldats Kone eller Datter; i dette Tilfælde burde hun føre i en Karret med Fire istedetfor paa en Karre med to Spænd Oxer."

"Ja, ja! I har Ret, hun er baade en Soldats Kone og en Soldats Datter."

"Gud være med Eder! Jeg vædder, at min gamle Put havde mere end halvt Ret, da han sagde, at Avingerne vilde opholde de to Regimenter, som den stolte Parliamentair broutede af at de kunde drage igjennem Kolornerne fra Hampshire til Georgi — nu, Venner! ere I oppe?"

"Vi sidde ret godt," — sagde Lionel, der havde gjort Søder tilrette blandt Høknipperne for sig og Cæcilie, og imidlertid havde hjulpet sin ledsagerinde op paa hendes Plads; — "Vi ville ikke opholde Eder læn- gere!"

Landmanden, der ikke var noget ringere, end Gies Lionel Lincoln, 7 H.

ren af nogle hundrede Tønder Land i Nærheden, var færdig, svang sin Stok og bragde sine Kreaturer i den rigtige Retning. Det gik langsomt fremad. Under denne travle Scene var Ralph forbleven skjult bag Hækken. Da Karren kjørde afsted, vinkede han med Haanden, og i det han gled over Beien, forsvandt han snart i det taagede Fjerne, som et Spøgelse, der flyder bort i Luften.

Smidlertid havde Forsølgerne ikke været ledige; man hørde Stemmer i forskjellige Retninger, og dunkle Skikkelser iilde over Morkerne, og saaes i det fluffende Maanestkin. For endnu at forøge det Færlige ved deres Stilling, bemærkede Lionel for sig selv, at Beien til Dorchesler gik lige igjennem Byen Cambridge. Da han saae, at de nærmede sig Byen, vilde han have forladt Bognen, hvis Forsøget ikke havde været for farligt, formedelst de adspredte Soldater, der paa alle Sider ilede forbi dem. Paa en saadan Bei var det det Sikkerste, at blive stille og ubevægelig, og saa godt som mueligt at skjule sig mellem Høknipperne. Tværtimod alle de billige Forventninger, som den gamle Landmands utaalmelige Fædrenelandskjerlighed havde vaakt, vendte han, istedetfor at kjøre lige gjennem Byen, sine Spænd en Smule af fra Landeveien, og holdt udenfor det samme Vertshuus, hvortil Cæcilie før var bragt af hendes Fører.

Her herskede den samme Larm, det samme ledige Svireri, som før. Et saadant Kjøretøis Ankomst træk snart en Mængde Menneſter did, og det urolige Par ovenpaa Læsſet maatte imod sin Villie høre paa følgende Samtale.

„Hvad, Gamle! altid paa Færde for Congressen!“ — raabte en, og traad hen til ham med et Kruus i Haanden; „Kom, ſkyl Halsen, Frihedens ærbørdige Fader! thi I er for gammel til at være dens Søn!“

„Ja, ja!“ — ſvarede den jublende Forpagter; — „jeg er Fader og Søn paa een Gang; jeg har fire Knøse i Leiren og ſyv Børnebørn, det er elleve gode Skytter i een Familie, hvis fem gode Bøſſer havde ligesaa mange Tænghuller. Men de Yngſte have ſaaet fat paa en Andeflint og en Dobbelttaſke for To; og Aaron, den Knægt, fører et Ryttergevær ſaa godt, tænker jeg, ſom der gives i Baien. Men hvad er det for en urolig Nat I gjør! Der bliver ſpiltd mere Krudt for Knaldets Skyld, end der behøvedes.“

„Saa gaaer det i Krigen, Gamle! og vi maae bringe de Regulaire bort fra Dorcheſter med deres Dine.“

„Om de ogsaa ſaae derhen, kunde de i Nat ikke ſee langt. Men ſiig mig nu, jeg er en gammel Karl, og har ogsaa min Deel Nyſgjærrighed; min Kone ſiger,

at Howe kaster sine Pig ud, ud paa Eder; det holder jeg for en ugudelig Vist."

"Det er saa sandt, som et Evangelium."

"Nu, saa kan man da slet ikke beregne en ugudelig Wands Kaseri! — sagde den værdige Landmand og rystede paa Hovedet; — "Jeg kunde troe enhver Gletshed om ham, kun denne ikke. Da de Levende maae blive meget sjældne i Staden, betjener han sig vel af sine egne Dræbte."

"Ja, sikkert!" — svarede Soldaten, og nikkede ad sin Kammerat; — "Breedschill har givet ham Munition dertil for hele Vinteren."

"Det er skrækkeligt, skrækkeligt, at see et Menneske flyve igjennem Luften, efterat Manden er gaaet bort til Dommen. Krig er en frygtelig Forretning, men hvad er Manden ogsaa uden Frihed!"

"Hør, gamle Herre! da vi snakke om at flyve, har I maaskee ikke seet to Mænd og en Kvinde flygte hen ad Landeveien, da I kom hid?"

"O, jeg er en Smule tunghør! — ogsaa Qvinde? Flyder de deres Jæssabeller ud i vor Veir? Der gives ingen Gletshed, som Kongens Ministre ikke begaae, for at overvinde vor Svaghed."

"Saae I ikke to Mænd og een Kvinde flygte paa Landeveien?" — skreg Karlen ham igjen i Øret.

„To? Siger I To?“ — spurgde Landmanden, og vendte sit Hoved noget til Siden, som om han grundede.

„Ja, to Mænd?“

„Nei, jeg saae ikke To. Løbe fra Staden, siger I?“

„Ja, løbe, som om Djævelen var i Hælene paa dem!“

„Nei, jeg saae ikke To, og Ingen at løbe; det er et sikkert Tegn paa Brøde naar man løber bort; — har man udsat en Priis!“ — sagde den Gamle, i det han pludseligt afbrød sig selv, og igjen bestjæftigede sig med sine egne Tanker.

„Endnu ikke, de ere først løbne bort for et Dødsblik siden.“

„Den sikreste Wei til at saae fat paa en Tyv, er at udsætte en lille Belønning; nei, jeg saae ikke to Mænd; — I er dog vis paa at der var To?“

„Kjør til med Karren! Afsted, afsted!“ — streg en Officier til Hest af Qvarteermesterstaben, der i dette Dieblisg iilde gjennem Gaden, og igjen vakde alle de slumrende Tanker om Tilfældighed, som den gamle Landmand saalænge havde ladet sove. Hurtigt svang han sin Stok, bragde sit Spænd i Bevægelse og ønskede, i det han gik videre, de lystige Brødre en god Nat. Dog først længe efter at han havde forladt Byen og var kommen over Charles, hørde han op med at gjøre

ofte og pludseligt Holdt, som om han var i Uvisshed om han skulde gaae videre, eller vende tilbage. Endelig lod han Bognen holde, flattrede op paa Høet, og indtog et Stæde, hvorfra han med det ene Øie kunde styre sine Dyr, og med det Andet undersøge sine Ledsagere. Denne Undersøgelse medtog endnu en Times Tid, i hvilken ingen af dem sagde et Ord, indtil Landmanden syntes overtydet om at hans Mistanke var ugrundet og opgav den. Maastee bidrog Vanskelighederne paa Veien til, at høre hans Tvivl, thi som de kjørde videre, stødte de næsten ved hvert Skridt paa tilbagevendende Karrer, der gjorde hans udeelte Opmærksomhed paa hans eget Spænd uundgaaeligt nødvendigt.

Lionel, hvis mørke Tanker vare blevene adspredte ved den bestandige Berørelse, de forrige Optrin satte ham i, søgte sig nu fri for den umiddelbare Frygt. Han hvisttede Cæcilie sit Haab om at slippe lykkeligt bort i Dret, og, i det han indhyllede hende i sin Kappe, for at beskytte hende mod Nattefulsten, opdagede han med Glæde af hendes sagte Andedragt, at hun, overvældet af Mæthed, slumrede i Forglemmelse ved hans Bryst.

Det var langt over Midnat, da de bleve Hoiene vaer over Landtungen ved Dorchester. Cæcilie vaagne, og Lionel tænkte allerede paa en antagelig Undskyld-

ning for at forlade Bognen, uden at vække Landmandens Mistanke. Endelig fandtes der et gunstigt Sted, hvor de vare alene, og hvor Jordbundens Besskaffenhed syntes beqvem til et saadant Forehavende. Eionel vilde just til at tale, da Dyrene stode stille, og Ralph pludseligt viisde sig paa Landeveien.

„Gjør Plads for Dyrerne, Ven!“ — sagde Landmanden; — „dumt Fæ vilde ikke saaledes gaae i Veien for Menneskerne.“

„Ned!“ — sagde Ralph, og ledsagede sine Ord med en Bevægelse med Armen, der pegede hen paa Marken.

Eionel adlød strax, og da Landmanden ogsaa var steget af, stod hele Selskabet sammen paa Landeveien.

„J har viist os en større Tjeneste, end J tænker,“ — sagde Eionel til Landmanden; — „her er fem Guineer!“

„For hvad? — For at J have kjørt nogle Mile paa et Bundt Ho! Nei, nei! Benskab er ingen Vare, der saaledes er til Salg her i Baien, at man skulde lade sig betale for dem; min Ven! J synes just ikke at mangle Penge i disse bedrøvelige Tider!“

„Saa takker jeg Eder da tusinde Gange; jeg kan ikke tilbyde Eder mere.“

Han taelde endnu, da et utaalmodigt Vink af Ralph paaminde ham om at læste Cæcilie over Gjær-

det, hvorpaa de i næste Dieblif forsvandt for den forundrede Landmands Dine.

„Holla, Ven!“ raabde den værdige Fædrelandsven, og løb efter dem, saa hurtigt Aldren vilde tillade det; — „Var’ I tre, da jeg tog Eder op?“

De Flygtende hørde den eenfoldige, snaksomme Gamle skrig, men, som man let kan tænke, holdt de det ikke for raadeligt at blive staaende, for at besvare Spørgsmaalet. Førend de endnu vare langt borte, forkyndte det vilde Skrig: „Se efter Spændet!“ tilligemed en Raalen af Hjul, at deres Forfølger, ved en tom Bogens Ankomst blev kaldt tilbage til sin Pligt, og Afstanden gjorde Tonerne endnu ikke umærkelige, da de hørde den larmende Erklæring, hvormed deres forrige Kudsft fortalte den Anden hele Begivenheden. Dog blev de ikke forfulgte, da Landmændene havde vigtigere Forretninger, end at opdage Tyve, eller endog blot at putte Belønninger i Lommen.

Ralph forde sine Vedsagere, efter en kort Erklæring, ad en lang Dmvei til Baien. Her fandt de en lille Baad skjult i Rørene i en lille Bugt, som Lionel gjenkjendte som det lille Fartoi, hvori Job Pray pleiede at drive sit Fiskeri. Uden Ophold steg de ind, greb Karerne og roede, understøttede af Strømmen, hen imod de fjerne Seiler ved Boston.

Nattens forsvindende Skygger kjæmpede endnu med

Dagens Frembrud, da en mægtig Lysskuaale opklarede den mørke Synskreds, og man igjen hørde Larmen af Skytset, der var ophørt henimod Morgenens. Men denne Gang kom Tonerne fra Vandet, og en Skib hævde sig over den ryggede Havn, der antydede, at Skibene igjen vare indviklede i Kampen. Denne pludselige Kanonade formaaede Lionel til, at styre sin Baad hen mellem Derne; thi Kastelet og Stadens sydlige Batterier havde allerede forenet sig med Skibene, og udgjorde deres Havn over Landmændene, der endnu holdt Hoiene ved Dorchester besatte. Da det lille Fartoi gled hen forbi en rank Fregat, saa Cecilie den Ungling, der havde været hendes første Fører paa hendes Vandring forrige Aften; han stod paa Dækket og gned forbauset sine Dine, medens han stirrede hen paa hiin Hoi, hvis Besiddelse, som han havde forudsagt, førde til saa blodige Begivenheder. Kort sagt, Lionel var, medens han roede, Vidne til at Scenen ved Breeds atter blev gjentaget, da Batteri paa Batteri, Skib paa Skib rettede deres Kanoner paa de dristige Landmænd, der endnu engang havde fremskyndet en Crisis ved deres modige Foretagende. Deres Baad gik ubemærket igjennem, saa stor var Dieblikkets Larm, og Morgenens Taage havde endnu ikke adspredt sig, da den naaede Bostons Bærst og strax derpaa lagde til Land

ved Varchuset, hvor den saa ofte i frebeligere Tider havde bragt sin simple Herre i Land.

Tre og tredivte Kapitel.

„Et ædelt Hjerter brister nu; — god Nat,
Min Fyrste!“

Shakespeare.

Lionel hjalp Cæcilie med at stige op at den vanskelige Trappe ned til Vandet, og snart stod de, endnu ledsagede af deres gamle Rejsekammerat, paa Vindebroen, som forbandt de to Piller med hverandre, der dannede Indgangen til det snævre Bækken.

„Her skilles vi ad!“ — sagde han, i det han vendte sig til Ralph; — „lad os ved en anden Leilighed høre Resten af Eders sørgelige Fortælling.“

„Der gives ingen, der er saa passende, som denne; Tiden, Stedet, Stadens Tilstand, alt er gunstigt.“

Lionel kastede et Blik paa den stumme Glendighed, der gjennemtrængte den øde Plads. Nogle halv-

paaklædte Soldater og forstrækkede Borgere saae man i Morgenens graae Lys, ile over Pladsen hen til Landtungen, hvorfra Kanontordenen kom. I Dieblikkets Travlhed blev deres egen Ankomst ikke bemærket.

„Sted, Tid!“ — gjentog han langsomt.

„Ja, begge Dele! I hvilket Dieblisk kan Frihedens Ven blive mere ubemærket blandt disse elendige Leiesvende, end nu, da Frygten har skrækket dem op af Søvn. Der er Stedet,“ — raabte han, og pegede paa Værelset, — „hvor Alt, hvad jeg har sagt, vil finde Stadsfæstelse!“

Major Lincoln gik et Dieblisk i Raad med sine Tanker. Det er sandsynligt, at han i sin Kands hurtige Lynglimt, erindrede sig den hemmelighedsfulde Forbindelse, der havde fundet Sted mellem den forvorne Beboer af dette Huus og hans Bruds asdøde Bedstemoder, hvis virksomme Deeltagelse i at fremkalde Ulykker i hans Familie han nu saa tydeligt erkjendte. Man saae snart, at han var tvivlraadig og ikke ilede med at tage en Beslutning.

„Jeg vil gaa med Eder,“ — sagde han; — „thi hvem kan sige, hvad Rebellerens Dumdriftighed i næste Dieblisk vil forsøge paa, og i Fremtiden vil der maa ske mangle Leilighed. Dog først vil jeg ledsage denne mig saa kjære —“

„Bionel, jeg kan, jeg tør ikke forlade Dig!“ —

kaldt Cæcilie ham i Tølen; — „Gaa! Hør! Erfar Alt. Sikkert kan det ikke være noget, som din Kone ikke maa høre!”

Uden at vente paa videre Modsigelse, gjorde Ralph en hurtig Bevægelse, hvorved han tilkjendegav, at han samtykkede, og førte dem, med sine sædvanlige hurtige Skridt, til Abigail Prans lave, mørke Bolig. Den Bevægelse, Staden var i, havde ikke naaet denne foragtede, forsømte Bygning, der næsten var endnu mere, end sædvanligt mørk og stille. Men da de toge deres Vej over de adspredte Hampbunker, hvor Oprøret forrige Nat havde fundet Sted, trængte nogle dybe Suk frem af et af Taarnene, og viisde dem den Vej, de skulde tage, for at finde dets plagede, lidende Beboere. Da de aabnede Døren til det lille Værelse, stod ikke alene Cæcilie og Lionel stille, men ogsaa den urokkelige Gamle syntes at nule af Forbauselse.

Den Kjantedes nedbøiede Moder stod paa sit lave Sæde, bestræftiget med at lappe nogle daarlige, udelige Klædningsstykker, der, som det lod, havde lidt ved hendes ubekymrede Barns ødelæggende Sorgløshed. Men medens hendes Hænder drev denne Forretning med mekanisk Duelighed, røbede hendes rynkede Pande, hendes bevægede Mustler, hendes stive, tørre Dine den vældige Sjælequal, som hun gjorde sig Umage for at bølge. Job laa endnu udstrakt paa sit flette Straas-

leie, endstjødnt hans Mandedræt var lydeligere og besværligere, end da vi sidst forlod ham, medens hans indfaldne Kinder forraadede Sngdommens langsomme, men tiltagende Fremskridt. Polwarth stod ved hans Side, føelde hans Puls med en Læges Betænksomhed og søgde hvert Dieblit at bekræfte sit Haab eller sin Frygt, eftersom den Ene eller den Anden var overveiende, naar han undersøgte den Lidendes stive Dine.

Paa et Selskab, der var saaledes beskjæftiget og bevæget af saadanne Følelser, maatte de Ankommendes pludselig Indtrædelse intet mærkeligt Indtryk gjøre. Jobs svage, udtryksløse Blik vendte sig for et Dieblit til Døren, og stirrede da igjen hen i Veiret. En Glædesstraale glindsede i den ærlige Kapitains Ansigt, da han saae Lionel tilligemed Cecilie, men den blev snart igjen forjaget af det Udtryk af dyb Sorg, der ganske havde bemægtiget sig hans ellers saa tilfredse Ansigt. Den største Forandring foregik i Qvindens Ud-vortes, der lod sit Hoved falde ned paa Brystet, da Ralph saa uventet stod for hende. Men ogsaa den pludselige Bevægelse, som hun kom i, gik snart over; hendes Hænder optog igjen hendes lave Forretning, ganske med den samme mekaniske, uvilkaarlige Bevægelse, som før.

„Forklar mig denne Scene fuld af stille Sammer!“

— sagde Lionel til sin Ven; — „Hvorledes kom De i denne Ulykkens Bolig, og hvem har gjort Drengen Skade?“

„Deres Spørgsmaal indeholder allerede Svaret, Major Lincoln!“ — svarede Polwarth med saa megen Overlæg, at han ikke engang vilde bortvende sit Blik fra den Lidendes Ansigt; — „Jeg er her, fordi de ere ulykkelige!“

„Denne Bevæggrund er aresfuld; men hvad feiler Drengen?“

„Naturens Forretninger synes lammende ved en mærkbar Ulykke! Jeg fandt ham lidende af Udmattelse, og, omendstjændt jeg gav ham saa droi nærende Spise, som den stærkeste Mand i Garnisonen kunde forlange, ere Symptomerne dog endnu, som De seer, meget farlige!“

„Han har ladet sig smitte af Sygdommen i Staden, og De giver ham Mad, naar Feberen er hæftigst!“

„Ere Smaakopperne at ansee for mere, end for et Symptom paa, at en har den onde Sygdom, Hungeren? Gaa, gaa, Leo! De har altfor meget læst de latinske Digtere i Skolen til at De har kunnet finde Tid til at lægge Dem efter Naturphilosophien. Der gives en indre Paaminder, der lærer ethvert Barn Lægemedlet mod Hungeren.“

Lionel føelde sig ikke oplagt, til at trættes med sin Ven om et Punkt, om hvilket den Andens Mening

var saa dogmatisk. Han vendte sig til Kvinden og sagde:

„Da I er en Amme af Profession burde Eders Erfaring i det mindste have lært Eder større Forsigtighed.“

„Kan Erfaringen hærde en Moder mod hendes Barns Skrig efter Føde!“ — svarede Abigail; — „Nei, nei! Hendes Dre kan ikke være dødt mod saadanne Bønner, og Wiisdom er Daarstab, naar Hjertet bløder.“

„Lincoln, Du saarer haardt!“ — sagde Cæcilie; — „Lad os hellere søge at afvende Faren, end lides om Marsagen!“

„Det er for sildigt, for sildigt!“ — svarede den trostesløse Moder; — „Hans Timer ere allerede talte; Døden er over ham. Han kan nu kun bede, at Gud vil borttage Forbandelsen og tillade, at den henfarende Sjæl erkjender hans altformaaende Magt.“

„Kast disse unyttige Pjalter tilside!“ — sagde Cæcilie, og stræbde med det Gode at tage Klæderne bort; — „spild ikke længere et saa helligt Dieblik med unyttigt Arbeide!“

„Unge Dame! I kjender slet en Moders Længsel; gid I aldrig maa kjende hendes Kummer. Jeg har handlet for Barnet i syv og tyve Aar, berøv mig ikke denne Glæde nu, da der er saa libet tilbage at gjøre!“

„Er han da saa gammel?“ — raabde Lionel forbauset.

„Saa gammel som han er, er det dog for tidligt for et Barn at døe. Han mangler Fornuftens Lys. Himlen give i sin Barmhertighed, at han maa træde frem med et skyldfrit Ansigt!“

Hidindtil var Ralph forbleven der, hvor han stod, som fastnaglet til Jorden, og med Dinene bestandigt hæftede paa den Lidendes Ansigt. Han vendte sig nu til Lionel, og spurgde med en Stemme, der ved hans dybe Følelse næsten blev klagende, ganske simpelt: „Vil han døe?“

„Jeg frygter for det; — dette Blik kan man ikke let misforstaae.“

Med saa lette Skridt, at man ikke engang kunde høre det, traad den gamle Mand hen til Sengen, og satte sig ved Siden af den ligeoverfor Polwarth. Uden at lægge Mærke til Kapitainens forbausede Blik, hævdede han Haanden, som om han vilde formane til Stilhed, og sagde derpaa, i det han med sorgfuld Deeltagelse stirrede paa den Syges Ansigt.

„Her er altsaa igjen Døden! Ingen er saa ung, at han bliver skaanet; kun de Gamle kunne ikke døe. Siig mig, Job! hvad seer Du blandt din Aands Billeder? — De Fordømtes ubekjendte Boliger, eller deres Glands, der staae for Gud?“ —

Bed den velbekjendte Tone af hans Stemme op-
 livedes den Fjantedes stive Dø af en Straale af For-
 nuft, og han vendte sig endnu engang til den Talende
 med et Blik fuldt af blid Tillid. Hans Stønnen for-
 merede sin et Dieblis og hørde derpaa ganske op, hvors-
 paa man hørde en Stemme, saa dyb, som om den kom
 fra det dybeste Bryst, sige:

„Herren vil ikke plage den, der aldrig plagede
 Herrens Skabninger!”

„Reisere og Konger, ja, Jordens Store kunde
 misunde Dig din Lod, Du Glendighedens ubekjendte
 Barn!” — svarede Ralph; — „Endnu ikke tredive
 Provelsens Aar, og Du afkaster allerede Dit Dække!
 Som Du, voxde jeg op til Mand, og lærde, hvor be-
 sværligt det er, at leve, men døe kan jeg ikke, som
 Du. Siig mig, Knøs! Glæder Du Dig ved Mandens
 Frihed, eller har Du endnu Glæde og Smerte i Kjød-
 det? Seer Du hen over Graven, og tager Du Flugten
 gennem den sportløse Luft, eller er alt endnu skjult i
 Graven?”

„Joh gaaer derhen, hvor Herren holder hans
 Fornuft skjult;” — svarede den samme hule Stemme,
 som før; — „hans Bønner ville herefter ikke mere være
 taablige.”

„Væed da for en affældig, fortabt Mand, der saa
 Lionel Lincoln, 7 H.

længe har baaret Livets Byrde, til Døden har forglemt ham, der er træt af det Jordiske, hvor alt er Forræderi og Synd. Men vi! Gaaer ikke bort, førend din Aand kan medtage Tegn til denne syndige Kvindes Anger med til Lysets Regioner."

Abigail sukkede høit; hendes Hænder bortslængde atter det, hun havde beskæftiget sig med, og hendes Hoved sank endaa engang ned paa hendes Bryst, i Sammer og Glendighed. Denne Stilling, der røbede Selvfornebrelse og Kummer, forlod hun og stod op, rystede de sorte, uordentlige Løkker tilside, der, skøndt hist og her blandede med Graat, dog havde beholdt meget af deres ungdommelige Glans, og saa sig om med et saaledes nedbøiet Blik, med saa udtrykfulde Line, at den almindelige Opmærksomhed strax henvendte sig paa hende.

"Tiden er kommen, og hverken Frygt eller Skam skal fængsle min Tunge!" — sagde hun; — "Forsynets Haand er altfor synlig i denne Forsamling om den Ynglings Dødsfeng, til at den kan oversees. Major Lincoln! i dette haardtrammede, hjælpeløse Barn seer De en, der nedstammer fra deres Blod, endskjøndt han altid er bleven fremmed for Deres Lykke. Gode Deres Broder!"

"Kummeren har gjort hende affindig!" — raabte den ængstlige Cecilie; — "hun veed ikke hvad hun siger!"

„Det er sandt!“ — sagde Ralphs rolige Stemme.

„Hør!“ — vedblev Abigail, — „Et frygteligt Vidne, sendt hid af Himmelen, taler, for at bekræfte, at jeg ingen Løgn siger. Hemmeligheden af mit Feiltrin er ham bekjendt medens jeg troede, at det var begravet i et Bæsens Kjærlighed, der skylbte mig Alt.“

„Qvinde!“ — sagde Lionel; — „ved at søge at fluffe mig, fluffer Du Dig selv. Men om endog en Stemme fra Himmelen vilde bekræfte Sandheden af dette fordomte Eventyr, vilde jeg dog nægte, at dette uformelige Bæsen er et Barn af min skjønne Moder.“

„Uformelig og nedværdiget, som I see ham, er han en Spire af en ikke mindre skjon, endstjøndt langt mindre ulykkelig, end din egen saa høitpriste Moder, Du Lykkens stolte Barn! Ved til Himmelen, som Du vil, med din gudsbespottende Tunge; han er ikke desto mindre Din Broder, og det den Førstesødte.“

„Det er sandt — sandt, — det er den helligste Sandhed!“ — gjentog den kolde Gamle.

„Det kan ikke være sandt;“ — raabde Cæcilie; — „Lincoln, tro ham ikke; de modsig hinanden.“

„Af din egen Mund vil jeg tage Grundene for at overtyde Dig!“ — sagde Abigail; — „Har Du ikke bekjendt Sønnens Indflydelse paa Dig ved Alteret? Hvorfor skulde en forsængelig, ung og uvidende Pige, som jeg var, være usølsom mod Faderens Forsørelse?“

„Barnet er altsaa Dit?“ — raabde Lionel og aandede igjen friere; — „vedbliv med din Fortælling; Du betroer den til Benner.“

„Ja, ja!“ — raabde Abigail, slog Hænderne sammen og sagde med bittert Eftertryk; — „I have alle den Trøst, som Fremstillingen af den Forskjel giver, der skal være mellem en Mands og en Qvindes Brøde. Major Lincoln! hvor slagen og besmittet De end seer mig nu, var Deres egen Moder ikke skjønnere, eller mere uskyldig, end jeg, da mine ungdommelige Undigheder tiltrak mig din Faders Dine. Han var stor og mægtig, — jeg ubekjendt og svag, — hiint ulykkelige Bidne om vor Feiltrin, kom først for Lyset, da han havde fundet Deres lykkeligere Moder.“

„Kan det være mueligt?“

„Det hellige Evangelium er ikke sandere!“ — mumlede Ralph.

„Og min Fader! Forlod han — kunde han forlade Dig i Din Nød?“

„Skamsuldheden kom, efterat Dyd og Stolthed forlængst vare glemte. Jeg var afhængig af hans stolte Slægt, og Feilighed manglede jeg ikke til at bemærke hvorledes han saae hen over mig og til at bemærke hans Kjærlighed til den kydske Priscilla. Han erfarede aldrig min Tilstand; medens jeg var nedbøiet af Frugeten af min Brøde, beviste han, hvor let det er os i

Ulykkelige Dage at glemme Deeltagersten i vor Skjændsel. Endelig blev De født, og uden at han vidste det modtog jeg den nyfødte Arving af hans skinsyge Tan-tes Hænder. Hvilke fordommelige Tanker trængde der ikke i dette Dieblis ind paa mig! Men Gud i Himlen været lovet, de forsvandt, og jeg blev forstaaet for den Brøde, at begaae et Mord.

„Et Mord!“

„Ja, et Mord! De kjender ikke de fortrivlede Tanker, som Ulykkelige fatte til deres Redning. Men Feiligheden udeblev ikke længe, og jeg nød Hævnens dieblikkelige, Helvedes Lyst. Deres Fader gif, for at gjøre sine Rettigheder gjældende, og Sygdom oversaldt hans elskede Kone. Ja, hvor uformelig og uanseligt mit ulykkelige Barn end er, blev Din Moders Skjøn-hed dog forvandlet til et endnu hæsligere Syn. Saaledes som I nu see Job, var den ulykkelige Kone paa sit Dødsleie. Jeg søler al din Retsfærdighed, Magtens Herre! og bøier mig for din Villie!“

„Ulykkelige Kone!“ — gentog Lionel; — „tael videre og jeg vil velsigne Dig!“

Abigail sukkede dybt og huult, saa at Tilhørerne i dette Dieblis meende, at det var hendes Søns Sjæl i dens sidste Kamp; hun sank hjælpeløs tilbage paa sit Sæde, og skjulde igjen sit Ansigt i sin Kjole.

„Ulykkelige Kone!“ — gentog Ralph langsomt

med den høieste Foragt i sin Stemme; — „hvilken Straf fortjener ikke en Skjæge?“

„Jh, ulykkelig!“ — raabde den opvaagnende Søn; — „mit Liv til Pant paa, at din Fortælling i det mindste er falsk!“

Den Gamle taug, men hans Læber bevægede sig hurtigt, da han mumlede et vantro Svar i Skjæget, medens et foragteligt Smil kastede sit klare, betydningsfulde Udtryk over hans indfaldne Ansigt.

„Jeg veed ikke hvad I kan have hørt af Andre,“ — vedblev Abigail, og taelde saa sagte, at hendes Ord næsten gik tabte i hendes Jobs tunge, afmaalte Anden; — „men jeg kræver Himlen til Vidne paa, at I nu ingen Løgn skal høre. Provindsens Love onordnede, at Offerne for den onde Sygdom, skulde holdes affondrede, og Deres Moder blev overgivet til mig og en Anden, der elskede hende langt mindre, end jeg.“

„Retsfærdige Forsyn! I tilføiede hende dog intet Dødt?“

Sygdommen sparede os Forbrydelsen. Hun døde i sin nye, vanstaaede Skikkelse, medens jeg blev Tilskuerinde, om just ikke i min Ustylds Skjønhed, dog fri for den ødelæggende Berørelse af Kummer og Mangel. Ja, jeg fandt en syndig, smigrende Trøst i denne Tanke. Forsængelig, svag, taablig, som jeg var, be-

tragtede jeg aldrig min egen friske Skjønhed med det Halve af den inderlig Eyst, hvormed jeg betragtede min Medbeilerindes Hæslighed. Ogsaa Deres Tante søvnede ikke Fristerens Anfægtelser."

"Tael kun om min Moder!" — faldt den utaalmodige Lionel hende i Talen; — "om min Tante veed jeg allerede Alt."

"Skjøndt hun var kold og beregnende, kunde hun kun slet stille det Gode fra det Onde! Hun tænkte endogsaa paa at sønderrive hendes Hjerter med sine nedrige Opdigtelser. Deres Moders venlige Aand var næppe bortsvævet, førend der blev gjort et almindeligt Anslag for at tilintetgjøre hendes gode Navn. Forblindede Daarer, som vi vare! Hun tænkte, ved sine søde Kunster, i Forening med hans saarede Kjærlighed, at føre Gemalen til hendes egen Datters Fodder, til den Piges uskyldige Moder, der staaer der ved Siden af Dig; og jeg var forfængelig nok til at haabe, at Retfærdigheden og min Dreng med Tiden skulde tale min Sag hos Faderen og Forfæderen, og have mig til den misundte Rang, som den beklædte, som jeg havde."

"Og denne usle Bagvaskelse gjentog I tilligemed al dens nedrige Anstreg for min bedragne Fader?"

"Ja, det gjorde vi, — ja! Gud veed det, vi gjorde det; og da han nølede med at troe det, fræ-

vede jeg de hellige Evangelister til Vidne paa min Sanddrøhed."

"Og han" — sagde Lionel næsten kvalt af den Bevægelse, han var i; — "han troede det?"

"Da han hørde en Kvinde, hvis hele Brøde, som han troede, bestod i hendes Svaghed for ham, aflægge saa høitidelig en Eed, troede han det. Da vi hørde hans frygtelige Forbandelser, og saa den Sky, der ombundte hans mandlige Skjønhed, troede vi begge, at vi havde seiret. Men hvor lidt begreb vi Forskjællen mellem indgroet Lidenstabs og en forbigaaende Tilbøielighed! Det Hjerte, vi vilde bortfjerne fra den Døde, forstyrrede vi, og den Fornuft, vi havde sammensvoret os for at stufte, bragte vi til Vanvid."

Da hendes Stemme forstummede herskede der en saa dyb Stilhed i Bærelset, at Larmen af den fjærne Kanonade syntes ganske nær og selv den hule Lyd af Bevægelserne i Staden tonede over til dem, som Vindens Hvislen. Job hørde pludseligt op med at drage Aande, som om hans Aand blot havde dvælet, for at fornæmme Moderens Bekjendelse, og Polwarth lod den afdøde Gjantes Haand falde, ganske forglemmende den Deel, han endnu saa nylig havde taget i hans Skjæbne. Midt i denne Dødsstillehed stjal den Gamle sig bort fra Liget, og stod foran Abigail, hvis Legeme siddende under hendes Sjæleangst. Snigende sig hen til hende,

mere, som en Tiger, end som et Menneske, sprang han med et pludseligt, vildt, strækkeligt Skrig ind paa hende, saa at Alle, der hørte det, gjøs forfærdede tilbage.

„Skjonne Dame!“ — skreg han, — „nu har jeg Dig! Bring Bogen hid, Guds velsignede Ord! Lad hende sværge, sværge! Lad hende forbande sin meenedes riske Sjæl i ugudelige Eder!“

„Uhyre! slip Kvinden!“ — skreg Lionel og traad til for at beskytte den Angergivne, der søgte at forsvare sig; — „Ogsaa Du, graahaarede Skurk! har bedraget mig.“

„Lionel! Lionel!“ — skreg Cæcilie; — „Lad af med denne unaturlige Daad! Du hæver Din Haand mod din egen Fader!“

Lionel foer tilbage til Muren, hvor han stod ubevægelig og snappede efter Luft. Overladt til sit grusomme Foretagende, vilde den Rasende snart have gjort Ende paa den ulykkelige Kvindes Kummer, hvis Døren ikke pludseligt var bleven aabent, og den Fremmede, der ved den Affindiges List var bleven ladet tilbage i Amerikanernes Vold, ikke strax havde ileet hende til Hjælp.

„Jeg kjender Eders Skrig, min kjære Baronet!“ — raabte den forbittede Fangevogter, thi det var han virkelig; — „og jeg har Kjendetegn paa Eders Ondskab, som I saa gjerne har udøvet mod mig. Men jeg er ikke fulgt efter Eder fra Kongerige til

Rongerige, fra Europa til Amerika, for at lade mig bedrage af en Maanesyg."

Det var tydeligt af Menneſkets Blik, hvor opbragt han var over den Fare, han nylig var undgaaet. Ralph slap Abigail, ſaaſnart denne forbadte Gienſtand viiſde ſig, og greb ham med det uſtyrlige Raſeri i Bryſket, hvormed en Løve, for at forſvare ſig, ſpringer ind paa ſin Fjende. Kampen var vild og tvivlsom. Den forbittrede Sygevogter udſtodte de raaeſte Eder og de vildeſte Forhandeſer, der blandede ſig med den affindige Ralphs frygtelige Skrig. Endelig tilkjæmpede den Maanesyges ſtigende Kraft ſig Seieren, og hans Modſtander ſaldt under hans uimodſtaaelige Magt. Hurtigere, end en Tanke, ſaae man Ralph kaſte ſig over ſit Offere og gribe det i Struben med Fingre af Jern.

"Hævn er hellig!" — ſkeeg den Vanvittige, og udbrod i en frygtelig Latter over ſin Triumph, medens han ryſtede de graae Lokker, indtil de i vild Forvirring ſaldt over hans glødende Anſigt. "Urim og Thummim ere de herlige Ord! Frihed er Raabet! Dø, Forhandede! Dø ſom en Fjende fra Helvede!"

Med en kraftig Anſtrængelſe befriede den Kjæmpende Struben en Smule fra den Vanvittiges Greb, der næſten qualde ham, og ſkreg i den høieſte Angſt:

"For den himmeſke Retfærdigheds Skyld, hjælp!

hjælp! Vil I see paa, at et Menneske saaledes bliver myrdet!*

Men han henvendte sig forgjæves til de Tilstedværendes Medlidenhed. Kvinderne havde af Forfærdelse tilhyllet deres Hoveder! den lemlæstede Kaptein var endnu uden sit kunstige Been, og Lionel saae paa den vilde Kamp med stive Blikke. I dette Fortvivlelsens Dieblis saae man Sygevogterens Arm fare med Kaseri i Ralphs Side, der ved det tredje Stød sprang op og udbrød i en høj Latter; men Tonerne vare saa vilde og dybe, at de syntes at ryste hans Jnderste. Hans Modstander benyttede sig af Leiligheden, og foer med Brødens ubesindige Tilfærdighed ud af Værelset.

Den Afstandiges Ansigt, saaledes som han nu stod kjæmpende mellem Liv og Død, forandrede sig ved ethvert forbiilende Indtryk. Blodet strømmede ud af Saaret i hans Side; og da det afgjørende Dieblis nærmede sig, opklarede en Straale af forbiilende Fornuft hans blege, spøgelseagtige Træk. Hans Latter hørde op. Hans straalende Dine stode stive, og hans Blik, der lidt efter lidt blev mildere, søgte det blege Par, der tog den inderligste Deel i hans Vel. Et roligt, menneskeligt Udtryk udbredte sig over hans Træk, der saa nylig havde robet det dybeste Tegn paa Guds Brede. Hans Læber bevægede sig, i det de forgjæves stræbde at tale, og med udstrakte Arme, i en Stilling, som

om han vilde velsigne, lig den hemmelighedsfulde Skygge i Kapellet, sank han ned paa Jobs livløse Legeme, selv livløs og død.

Fire og tredivte Kapitel.

Dg paa hans Baare jeg en Dding saae;
 Hans Haar var tyndt og hvidt og paa hans Pande
 Var Spor af mange, lange Sorgens Aar,
 Af Sorger der alt længe vare glemte;
 Dg rundtomkring saaes Græmmelse og Kummer,
 Hvit Streg og Ørnene og Kvinden grød.

Bryant.

Da Dagen rykkede frem, kom Bostons Garnison i Bevægelse. Den samme Earm, den samme Virksomhed, den samme dristige Holding hos Nogle og frygtsumme Modstræben hos Andre, som man havde seet Morgensen før Slaget i forrige Sommer, viisde sig ogsaa nu. Den kongelige Befalingsmands stolte Aand var fuld af Harm over Kolonisternes dristige Foretagende, og tidligt blev der givet Befaling til, at holde sig færdig til

at fordrive dem. Enhver Kanon, der kunde naae Høien, blev anvendt for at forstyrre Amerikanerne, der roligt fortsatte deres Arbejde, medens Rugler omsusede dem paa alle Sider. Henimod Aften blev en stor Stridsmagt indstribet, og ført mod Kastellet. Washington selv visede sig paa Høien, og man saae alle militaire Kjendetegn paa et forestaaende fjækt Angreb fra den ene Side og kraftig Modstand fra den Anden.

Men den flemme Erfaring ved Breeds havde givet en Lærdom, som man endnu erindrede. De samme Anførere skulde være de fornemste Personer i det følgende Optrin og man var nødt til, at bruge Levningsgerne af det samme Regiment, der ved den forrige Leilighed saa ødselt havde udstødt sit Blod. De halvøvede Landmænd bleve ikke mere foragtede, og de dristige Toge i forrige Vinter havde lært de engelske Generaler, at Fjendens Bevægelser bleve udførte med mere Orden, efter som Krigstugten tiltog iblandt dem. Dagen hengik sælgelig med Forberedelser. Tusinde sov denne Nat under Vaaben i begge Hære, i Forventning om at staa op næste Morgen for at føres til Kamppladsen.

Det er efter Langsomheden af deres Bevægelser ikke usandsynligt, at den største Deel af de kongelige Tropper ikke var utilfreds med at Forsynet lagde sig derimellem, da de sikkert sparede Strømme af Blod og meget sandsynligt ogsaa Skjændselen af et Nederlag.

En af denne Egn's pludselige Storme reisede sig i Mørket, og drev Menneſker og Dyr foran ſig for, i deres Svaghed, at ſøge Beſkyttelſe mod Elementernes Raſeri. De gyldne Dieblikke gik tabte, og Howe begyndte, efterat han havde lidt ſaa mange Savn, og forgjæves opoffret ſaa Manges Liv, at gjøre Anſtalter til at forlade den Stad, mod hvilken det engeliſke Miniſterium i hele Aar havde udøſt ſin Harmen, med al dens Bitterhed, og ſom det end ſyntes, med al en blind Hævn's Aſmagt.

At bringe denne pludſelige og nødvendige Beſlutning i Udforelſe var ikke een Times Værk. Men da dog Amerikanerne gjerne vilde have deres Stad tilbage ſaa lidt beſkadiget, ſom mueligt, undlod de, at benytte ſig ſaa meget ſom de kunde, af de Fordele, der frembød ſig, da de holdt de Høie beſatte, der for ſtorſte Delen beherrſkede Ankerpladsen, ſaavel ſom en ny, let angribelig Side af den kongelige Armee. Medens Skindet af Fjendtlighederne blev vedligeholdt ved en uregelmæssig, uvirkſom Kanonade, der blev forſat med ſaadan en Lunkenhed, at det kun ſyntes at være et Slags Tidsfordriv, var den ene Part ivrigt beſtjæftiget med Forberedelſer til Afreiſen, medens den Anden lidende opbejdede det Dieblik, da den igjen kunde tage Staden i rolig Beſiddelſe. Det er unødvendigt forſt at ſige Læſeren, at det, da Britterne fuldkommen be-

herstede Soen, vilde have været aldeles unyttigt for Alvor at prøve paa at opholde deres Bevægelser.

Paa denne Maade hengik der en Uge, efter at Stormen var hørt op — Stedet fremviiste i alt dette Tidsrum al den Varm og Tummel, al den Glæde og Sorg, som saadan en uventet Begivenhed maatte medføre.

Genimod Enden af disse travle, urolige Dage, saa man et lille Eigtog komme ud af en Bygning, der tilhørte en af de stolteste Familier i Provindsen. Over Gadedøren hang der et Sørgevaaben med Vincos nernes springende Raa, omgivet af de sædvaalige Minde- tegn om Dødeligheden og bærende det sjældne Sinds billede, den blodige Haand. Dette Tegn paa heraldisk Sorg blev aldrig anvendt i Provindserne uden ved et Menneskes Død af høi Værdighed; en Sædvane, der for lange siden er forsvunden med Monarkiets Stikke. Under disse ophøiede Emblemer tog Sørgetoget sin Vej til den nærliggende Kirkegaard ved Kongekapellet.

Den store Baare var bedækket med et saa langt Klæde, at det slæbde paa Guldstenene, da man traad ind i Kirken. Her blev den modtaget af den Geist- lige, som vi mere, end een Gang have hørt Leilighed til at nævne; han saa med en selsom Deeltagelse paa den eneste unge Sørgernde, der fulgte tæt bag Baaren i sin sorte Klædning. Men Høitideligheden foregik dog med den sædvanlig Alvor, og Ledsagerne traad dybere

ind i den hellige Bygning. Næst bag efter Unglingen kom de velbekjendte Gestalter, den britiske Overgeneral og hans begunstigede Lieutenant. Mellem dem gik en Officier af lavere Rang, der uagtet han var lemlæstet, dog var i Stand til, under det langsomme Tog, at underholde sine ledsagere, lige indtil den Geistlige viisde sig, med en Fortælling, der ikke var af ringe Interesse, og, som det lod, meget hemmelighedsfuld. Den øvrige Deel af Toget, naar vi undtage de ledige Tilskuere, der stjal sig nysgjærrige bag efter, bestod af begge Generalers Tjenere og nogle ringere Personer. Da Substjenersten var til Ende, begyndte atter den samme Privatunderholdning mellem begge Anførerne og deres ledsagere, og blev fortsat, indtil de kom til den aabne Hvælving i en fjærrn Krog af det indsluttede Rum. Her standsede den sagte Samtale og Howes Dje, der indtil nu med stor Opmærksomhed havde været rettet paa den Talende, henvendte sig til den farlige Hoi, som Fienden holdt besat. Denne Afbrydelse syntes at have tilintetgjort det Behagelige ved den lønlige Samtale, og Anførernes ængstlige Miner røbede, hvor hurtigt deres Tanker havde vendt sig fra Fortællingen om en stor Privatulykke til deres egne Sorger og Ulyggender.

Baaren blev hensat foran Aabningen og Graverens Medhjælpere traad frem, for at forrette deres

Hværv. Da Klædet blev flaaet tilside, viisde sig til de fleste Tilskuers Forbauselse to Rister. Den Ene var betrukket med sort Fløiel, forsynet med Sølvnagler og smykket med den største Pragt, medens den Anden var aldeles uden Zirater. Foran paa den Første hængte der sig en stor Sølvplade med en lang Indskrift, og forsynet med de sædvanlige heraldiske Deviser, men paa Baget af den Sidste saae man kun Begyndelsesbogstaverne J. P.

Den engelske Generals utaalmelige Blik tilkjendegav Dr. Liturgy, at hvert Dieblis var kostbart, og i fortere Tid, end vi behøve for at fortælle det, blev den rige og høiædelmand og hans navnløse Ledsaager nedsmækkede i Graven, hvor de kom til at staa ved Siden af den Kvinde, der i Live havde været en saa frygtelig Svøbe for dem Begge. Efter et Dieblis Ophold, af Agtelse for den unge Sørgende, forlod de nærværende Herrer, da han yttrede sit Ønske at blive, Stedet paa een Gang, med Undtagelse af den lemlæstede Officier, som vi allerede have omtaelt, og som Læseren strax erkjendte for Polwarth. Da Mændene igjen havde lagt Stenen over Gravaabningen, og laaset den til ved Hjælp af en svær Jernstang og en Paaß, overgav de Nøglen til Hovedpersonen ved dette Optrin. Han tog den i Taushed, stak dem nogle Guldstykker i Haanden, og tilvinkede dem at de skulde gaae.

I næste Dieblif vilde en overfladist Jagttager have tænkt, at Lionel og hans Ven vare de eneste Levende paa Kirkegaarden. Men bag ved den tilstødende Muur, næsten ganske skjult af de talrige Hjørnestene, befandt sig en qvindelig Gestalt; hun var nedbøiet til Jorden, medens hendes Skikkelse var indhyllet i en Kaabe, der hang uordenligt om hende. Saa snart de andre To bemærkede, at de vare alene, nærmede de sig langsomt til dette fortvivlede Væsen.

De Kommendes Skridt bleve ikke ubemærkede; men istedetfor at vende sig imod dem, der saa tydeligt ønskede at tale med hende, vendte hun sig om imod Muren, og begyndte med Fingeren at eftermale Bogstaverne paa en Steentavle, der var indmuret i Væggen for at betegne Madame Lechmères Gravsted.

„Vi kunne intet videre gjøre,” — sagde den unge Sørgende; — „vi maae nu overlade alt til en mægtigere Haand, end en Jordist.”

Den magre Haand, der udstrakte sig fra det røde Klædebon, sittede, men vedblev endnu med sin bevidstløse Bestjæftigelse.

„Sir Lionel Lincoln taler til Eder;” — sagde Polwarth, ved hvis Arm den unge Baronet støttede sig.

„Hvem?” — spreg Abigail Pray og kastede Glædet tilbage, hvorved hun blottede det indfaldne Ansigt, hvorpaa Glendigheden i saa Dage havde frembragt den

frygteligste Forstyrrelse; — „jeg glemde, glemde, at Sønnen følger Faderen i Værdighed, men Moderen sit Barn i Graven!“

„Han er hæderligt begravet hos sine Venner, og ved Siden af en, der elskede hans simple Ærlighed!“

„Ja, han hviler bedre i Døden, end i Livet! Gud være lovet, han kan ikke længer føle Hunger og Kulde.“

„J vil finde, at jeg har søiet Anstalter til Eders Forsøgelse for Fremtiden, og saaledes, haaber jeg, vil Eders sidste Dage være lykkeligere, end Eders Ungdom.“

„Jeg er alene,“ — sagde Kvinden vild, — „de Gamle ville sige mig, og de Unge see paa mig med Foragt. Meeneed og Hævn ligge tungt paa mig!“

Den unge Baronet taug, men Polwarth paatog sig at svare.

„Jeg vil ikke paastaae,“ — sagde den værdige Kapitain, — „at disse ikke ere flemme Eedsagere, men jeg tvivler ikke paa, at J vil finde et passende Sted i Bibelen, der kan trøste Eder i Eders Nød. Lad mig anbefale Eder en fast Diæt og jeg indestaaer Eder for en rolig Samvittighed. Jeg har aldrig seet dette Middel slaa feil. Se Eder om i Verden; føler en velnæret Skurk Samvittighedsbid? Nei, kun naar hans Mave er tom, tænker han paa sine Feiltrin. Jeg vilde selv give Eder Midler til snart at begynde med noget kraftigt, da J fremviser alt for mange Anstalter,

til at være i en trivelig Tilstand. Jeg vilde ikke gjerne sige noget ubehageligt, men vi To kunne erindre et Tilfælde, da Røring kom for sildigt."

"Ja, ja! Den kom for sildigt;" — mumlede den kummerfulde Kvinde; — „alt kommer for sildigt, endogsaa Angeren frygter jeg."

„Tael ikke saaledes;" — bemærkede Lionel; — „J foragter dens Løfter, der aldrig taelde Usandhed."

Abigail kastede et frygtsomt Blik paa ham, der udtrykte al hendes Sjæls hemmelige Skræk, da hun hviskede:

„Hvem var Vidne til Madame Vehmernes Død? Gik hendes Aand bort i Fred?"

Sir Lionel taug.

„Jeg tænkte det," — vedblev hun; — „der er ingen Synd, der glemmes paa Dødsleiet! At optænke Ulykke og saa anraabe Gud høit om, at see ned derpaa! Ja, at bringe et Hoved til Vanvid, nogen at udstøbe en Sjæl som hans! Gaaer!" — vedblev hun og tilvinkede dem alvorligt, at de skulde gaae; — „J er ung og lykkelig, hvorfor skulde J nøle ved Graven? Forlader mig, at jeg kan bede mellem Eigstenene! Hvis noget kan forsøde det bittere Dieblis, saa er det Bøn."

Lionel lod Røglen, som han holdt i Haanden, falde ned for hendes Fødder og sagde førend han forlod hende:

„Hjii Grav er lukket for bestandigt, med mindre at den paa Eders Forlangende vil blive aabnet, for at

J kan bisættes ved Siden af Eder's Son. Deres Børn, der have bygget den, ere Alle forsamlede derinde, undtagen To, der ile til den anden Halvkugle, for der at lægge deres Been. Tag dette, og Himlen tilgive Eder, som jeg tilgiver Eder!"

Han lod en svær Pung falde ved Siden af Røglen og, uden et Ord mere, tog han igjen Polwarth under Armen, hvorpaa de forløbe Stebet. Da de gik igjennem Porten ud paa Gaden, saae de sig dog om efter Rønen. Hun knælede, hendes Arme havde omslynget en Steen; hendes Ansigt var nedbøiet til Jorden, medens man af hendes skjælvende Lemmer og nedbøiede Stilling kunde see, at hendes And stred mægtigt med Herren om Naade.

Tre Dage efter drog Amerikanerne ind i Staden, som den kongelige Armee havde forladt. Den Første, der besøgte sine Forsædres Grave, fandt Begæret af en Kvinde, der, som det lod, var omkommet ved Karstidens Strængthed. Hun havde med unyttig Anstrængelse for at see sit Barn, aabnet Graven, men her havde Kræfterne forladt hende. Hendes Lemmer vare udstrakte paa det visne Græs, hendes Ansigtstræk vare rolige og viisde i Døden de yndige Spor af den udmærkede Skjønhed, der havde prydet og forført hendes Ungdom; Guldet laa endnu urørt, hvor det var faldet. De forbausede Borgere skyede med Forsædelse

dette Syn, og ilede andetsteds hen for at betragte de Forandringer og Forstyrrelser, deres kjære Fødeby havde lidt. Men en Esternøler af den kongelige Armee, der var bleven tilbage for at plyndre, og havde været Vidne til Samtalen mellem Officieren og Abigail, kom strax efter dem; han løstede Stenen fra, lod Legemet derned, og lukkede Graven. Derpaa fastede han Nøglen bort, tog Guldet og flyede.

Tagstenene ere forlængere siden forsvundne af Muren, Mus bedækker Stenen og kun Saa leve, der kunne angive det Sted, hvor de stolte Familier Lincoln og Lechmere pleiede at begrave deres Døde.

Sir Lionel og Polwarth gik i den dybeste Tausched til den lange Værst, hvor de steg i en Baad, der førte dem til den saa meget beundrede Fregat, der laa roligt under Seil og ventede deres Komme. Paa Dækket traf de Agnes Danforth, med Dinene fulde af milde Taarer, sjøndt der hvilede en rig Rødme paa hendes Kinder, da hun var Vidne til deres tvungne Bortfart, som hun aldrig havde elsket.

„Jeg er kun bleven, for at give Eder Afskedskysset, Fætter Lionel!“ — sagde den frimodige Pige og hilste ham venligt; — „og nu tager jeg Afsked, uden at gjentage hine Ønsker, der, som I veed, saa ofte forekomme i mine Bønner.“

„De vil altsaa forlade os?“ — spurgde Baronet-

ten, og smilte for første Gang i flere Dage; — „De veed denne Grusomhed —”

Han blev afbrudt ved det at Polwarth rømmede sig høit, traad frem, greb Damens Haand og endelig den halvtredsindestyvende Gang erklærede sit Ønske at beholde den for bestandigt. Hun hørde taus paa ham, og søm det lod, med megen Agtelse, skjøndt et listigt Smil forstyrrede hendes tilsyneladende Alvorlighed, da han havde endt. Hun takkede ham derpaa med behørig Ynde og gav ham det sidste, afflaaende Svar. Capitainen modtog Kurven som en Mand, der allerede var vant til saadant, og tilbød hende høfligt sin Hjælp, da hun skulde stige i Baaden. Her blev hun modtaget af en Yngling, der var klædt som en amerikansk Officier. Sir Lionel troede at see hvorledes hendes Kinder farvede sig endnu mere, da hendes ledsager indhyllede hende omhyggeligt i en Raabe, for at beskytte hende mod Solusten. Ifødetfor at vende tilbage til Staden, roede Baaden, der førte et Flag, lige til den af Amerikanerne besatte Kyst. Ugen derefter blev Agnes viet til denne Herre, midt i hendes egen Families Skjed. Kort efter tog de fredeligt Huset i Tremontstrædet og alle Madame Lechmères vidtløstige Eiendomme i Besiddelse, Cæcilie havde isorveien givet hende dem til Udstyr.

Saa snart Passagererne vare ombord, gav Capitainen paa Fregatten sin Amiral et Tegn, og erholdt af ham den

forventede Befaling at skride til Udførelsen af sine Ordre. Faa Minutter efter gled det hurtige Fartoi forbi Høiene ved Dorchester, affyrede sit Skjts paa de ligeoverforliggende Bakker, og udsoldede atter sine Seil, i det det soer forbi, i mørk Taushed; hvorpaa det naaede rum Sø, og fortsatte sin Fart til Engeland, for at overbringe den vigtige Efterretning, at Staden var rømmet.

Snart fulgde Floden efter, og siden den Tid er den længe trykte, mishandlede Stad Boston aldrig bleven hjemsogt af nogen Fjende.

Paa Overfarten til Engeland havde Lionel og hans yndige Pedsagerinde Tid nok til at eftertænke alt hvad der var forefaldet. Tilsammen og i den fuldkomneste Fortrolighed eftertænkte de den Forstands=Forvirring, der saa nøie og hemmelighedsfuldt havde forenet den vanvittige Fader med hans sjantede Barn, og da de tænkte efter og trængde ind i hans forvirrede Landskæpers hemmeligste Driveffjere, bleve de let satte i Stand til at adsprede Mørket, der omhyllede de Begivenheder, vi have forsøgt at fortælle.

Den Daarevogter, der var bleven udsendt for at opsoge den flygtede Vanvittige, vendte ikke tilbage til sit Fædreneland. Ingen tilbød Benaadning kunde bevæge den uforsætlige Morder, til at vende tilbage under de engelske Loves Virkekreds. Maa skee var han sig en Driveffjer bevidst, som kun en indre Dommer kunde op-

dage. Lionel, der omsider var kjed af at trænge paa ham, paalagde Agnes' Aegteskælle at sætte ham i en Stilling, hvorved hans Elib tilstrækkeligt kunde sikre hans Fremtids Lykke.

Polwarth døde først efter lang Tids Forløb. Trods hans Bemærkelse lykkedes det ham, understøttet af sin Ven, at stige gennem alle Grader næsten til det højeste Trin i Armeen. Mod Enden af sit Liv strev han Gen. Bar. og M. P. (General, Baronet og Parlamentslem,) bag efter sit Navn. Da England blev truet af det franske Indfald, udmærkede den Garnison, som han kommanderede, sig fremfor alle Andre i Riget, ved sin fortrinlige Proviantering, og uidentvøl gjorde den en Modstand, der svarede til dens Hjælpemidler. I Parlamentet, hvori han sad for en af Vincolns Klækker, var han især berømt for den Taalmodighed, hvormed han hørte paa Debatterne, og for den mærkværdige Hjertelighed hvormed han udtælede sit Samtykke til Pengebidrag. Indtil hans Dødsdag var han en ivrig Forvarer af Virkningerne af et godt Maaltid paa physiske Lidelser, især, som han altid med den meest indgroede Egenfindighed søiede til, i Febersygdomme.

Et Aar efter deres Ankomst døde Cecilies Onkel, efterat han kort iforveien havde ledsaget sin eneste Søn til Graven. Ved dette uventede Tilfælde blev Lady Vincoln Arving til hans store Besiddelser og til hans

gamle Baroni. Fra denne Tid af indtil Udbruddet af den franske Revolution levede Sir Lionel Lincoln og Lady Cardonnel, som Cæcilie nu blev kaldt, sammen i den inderligste Samdrægtighed, da hendes milde Kjærlighed vidste at styre og lede hendes Mandes feberagtige Sindsbestaffenhed. Hans Fædres Arvegods, hiin saa ofte omtaelte store Pirrelighed, blev glemt under deres Lykkes rolige Gang. Da Ministerne's Røgstab fordrøede at kalde Nationens Rigdom og Talent til Hjælp, modtog den nye Baronet en Pairsværdighed for sin egen Person; og før end Aarhundredets Ende erholdt han den Grevetitel, der før var tildeelt en ældre Green af Familien.

Af alle de Handlende i ovenstaaende Fortælling er ingen meer i Live. Selv Cæcilies og Agnes Roser ere visnede, og Døden har forsamlet dem til dem, der vare gangne isorveien. De historiske Begivenheder i vor Fortælling blive fordunklede af Tiden, og det er mere, end sandsynligt, at den lykkelige, rige Pair, der nu nyder Husets Lincolns Værdigheder, aldrig erfarede sin Families hemmelige Historie, medens den levede i en af det britiske Riges fjerne Provindser.

E n d e.

